

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BUZ KRALLIĞI

SENA NUR IŞIK

BUZ KRALLIĞI

Sena Nur Işık

1. Baskı: Mayıs 2024

ISBN: 978-625-6772-73-1

Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © 2024, Sena Nur Işık

Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Şeyda Nur Arslan

Son Okuma: Seda Durdu

Kapak Tasarımı: Zebartdesign

Kapak Uygulama: Meral Karduz

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı

Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1 İç Kapı No: 177
Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

BUZ
KRALLIĞI

SENA NUR IŞIK

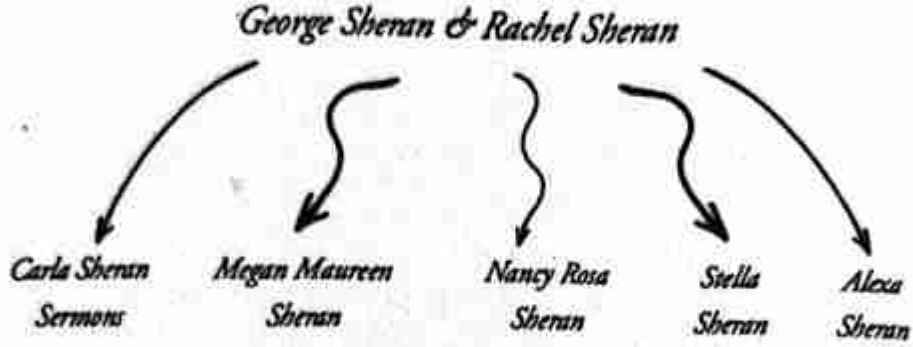
İ N D İ G O K İ T A P

**Kitaptaki tüm şarkıları
buradan dinleyebilirsiniz**

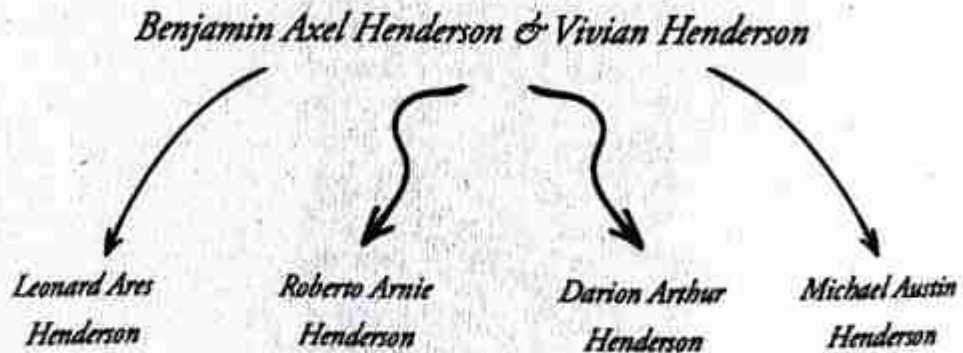

Buz tutmuş kalplerle savaşan kadınlar için.

SHERAN AİLESİ soy ağacı

KRALİYET AİLESİ soy ağacı

GİRİŞ

“Kaçma!”

Genç kadın, karnındaki şişliğe rağmen dar sokaktan hızla geçerken sakın kalmakta zorlanıyordu. Kalbi, göğsünün içinden her an fırlayacakmış gibi sertçe atıyordu. Peşinden gelen adamlardan daha hızlı koşması mümkün değildi. Titreyen ellerini, karnının altında birleştirip içinde taşıdığı kızını korumaya çalıştı.

Bebeğin güçlü bir kız olacağını hissetmenin ötesinde artık bundan emindi. Çünkü anne karnında onlarca kez eziyet görmüş başka bir bebeğin, şimdiye kadar ölmüş olacağını düşünüyordu.

“Hey!” diye seslendi arkasındaki adamlardan biri.

Taştan bir kulübenin yanından geçerken hamile kadının ayağı takıldı. Dengesini kaybettiğinde bir çift el kolundan tutarak onu düşmekten son anda kurtardı.

“Yakaladım!”

Adamın zafer dolu sesi sokakta yankılanırken kadın pes etmek üzereydi. Tek bir bakışın, tek bir göz göze gelişin bedeli bu olmama-lydı.

Sokağın başından yanlarına doğru gelen diğer adamların da sesini duyduğunda kasılmaları arttı. Kasıklarından bacaklarına doğru akan su onu korkutuyordu.

“Sonunda!”

Genç kadın, midesini bulandıran alkol dolu nefesten kaçmak için geri adım attığında adam bunu fırsat bilerek, kadını arkasında duran

evin duvarına yasladı. Altdudağını yalayıp kadının yüzüne yaklaşıp, "Saat geç oldu," diye fısıldadı.

Bir kadın gece yarısı dışarı çıkıyorsa, birazdan olacakları karşısında duran adam kadar istiyor demektir.

Adam, kadının boynuna doğru yaklaşıp dudaklarını tenine bastırırken kadının sesi çıkmadı. Çığlık atmanın, bağırmanın hiçbir faydası olmayacağını biliyordu. Eğer sesi yüksek çıkarsa sadece tecavüzcüsünü tatmin ederdi.

Çünkü bir adam doyuma ulaşmak için kadının çaresiz çılgınlığını beklerdi.

Yanına yaklaşan diğer adamlar da genç kadının etrafını sardı. İçlerinden biri, kadının memesine doğru uzanıp dokunurken bir diğeri elbisenin kumaşını yırtarak tenini açığa çıkardı. Bir el, yırtılan boşluktan içeri girip kadının hassas olan memesini sıktağında çaresiz kadın çığlık atmamak için altdudağını ısırđı.

Karşılık vermesinin ne de sesini yükseltmesinin bir önemi yoktu. Sırtını yasladığı evin içinde yaşayan hiç kimse dışarı çıkıp onu kurtarmayacaktı. Hiç kimse onu haklı bulmayacaktı. Bir kadın bu saatte dışarı çıkamazdı.

Hele ki bu kadın bir cadıysa...

Memesini sıkan adama doğru öfkeyle baktığında, adam kadının kıyafetlerini daha çok yırttı. Kadına doğru yaklaşıp, "Meydan okuyorsun, cadı!" diye fısıldadı.

Bir kadının, bir erkeğin gözlerinin içine bakmasının yasak olduğı bir krallıkta bu basit hareket bile meydan okuma sayılırdı. Kadınların, erkeklerin bulunduğı yerlerde onlara saygı gösterdiğini belli eden bazı kurallar vardı. Bu kurallara uymazsanız cezasını çekersiniz.

Hamile cadı, birkaç kurala uymamıştı. Gece geç saatte dışarı çıkmış ve bir erkeğin gözlerinin içine bakmıştı.

Karnındaki bebeğin dışarı çıkmak istediğini, kasıklarına yaptığı baskıda hisseden cadı dişlerini sıkta. Gözlerinden akmak üzere olan yaşlara tutunarak kalçasına, memesine ve saçlarına dokunan ellerden

uzaklaşmak istedi. Her an doğacağını hissettiği bebekten korkarak titrek bir nefes verdi. Bedenindeki her bir kemik kırılıyormuş gibi canı yanarken karşısında duran adamlarla savaşıması zordu.

Dudakları boynunda gezen adamın iri elleri, elbisesinin eteklerini kaldırıp bacak arasına doğru yöneldiğinde artık tahammülü kalmamıştı. Kirli düşüncelerinin ve ellerinin doğmamış bir bebeğe değmesine izin vermeyecekti. Bu krallığın, kadınlar için koyduğu kuralları bir şekilde yıkacak ve gücünün her bir zerresini sadece onlarla savaşmak için kullanacaktı.

Öfkesini onlara göstermeden, bacaklarında gezinen parmakları kıldığını hayal etti. İri eller bacaklarından uzaklaşırken, ellerin sahibi tiz bir çığlık attı. Cadı, acı dolu sesi duyduğunda tatmin olduğunu hissetti. Adamın kırılan parmaklarından gözlerini çektiğinde diğerleri korkuyla kadından uzaklaştı.

Korkmalarına rağmen geri adım atmayan adamlardan biri elini pantolonunun içine sokup kendini okşamaya başladığında bu, cadı için son nokta oldu. Büyü yapmanın yasak olduğunu bilmesine rağmen, yıllardır içinde bastırduğu gücü yavaşça dışarı çıkardı. Zehirli kelimeleri fısıldadığında karşısında duran adamlar ellerini kasıklarına götürüp çığlık atmaya başladılar.

Organlarının bedenlerinden sökülüp atıldığını hissettiren bu acıyla baş etmeleri mümkün değilken tek yapabildikleri kasıklarına baskı uygulayıp bağırarak olan adamlar, cadıya küfürler etti. Genç cadı yırtık olan elbisesini düzeltirken, arkasında bıraktığı enkazı umursamayarak evlerin arasından uzaklaştı.

Evlerin kapıları tek tek açılıyordu.

Bir kadının çığlığı yeterli değilken, bir erkeğin fısıltısı tüm kapıları açtırabiliyordu.

Kasıklarının arasından çıkmak için yalvaran bebeğinin acı dolu kasılmaları, bedeninin her yerinde kendini gösterirken yürümesi git-tikçe zorlaştı. Bu krallıkta evi gibi hissettiği tek yere gidip kızını bu acımasız dünyaya doğurmak istiyordu.

Kadın, kollarını göğsünde birleştirip açık olan bedenini kapatarak evlerin arasından kendi yolunu bulmaya çalıştı. Peşinden gelen sesler azalmasına rağmen, hızla atan kalbine söz geçiremiyordu. Arkasına dönüp son bir kez geriye bakmak istediğinde yoldaki taşların üzerindeki kanları gördü.

Artık kasıklarından akan sıvı su değil, kandı.

Zamanı kalmamıştı.

Saniyeler birbirini kovalarken adımlarını hızlandırdı ve birkaç sokak ötedeki evin kapısına yaslandı. Elbisesinden kopardığı bir kumaş parçasını dudaklarının arasına koyup dişlerini sıkmıştı. Her an doğacak olan bebeği yüzünden çığlıklarını saklamak zorundaydı.

Daha önce, kendini korumak için çığlık attığında bile suçlu olmuştu.

Yumruklarını vurduğu kapı sessizce açıldı ve genç bir kız uyku dolu gözlerle ona baktı. Parçalanmış ve kana bulanmış elbisesini gördüğünde kendine geldi. Kollarını cadıya uzatıp ismini fısıldadı.

"Circe."

Hamile cadı evin içine girdiğinde bir yatağın üzerine yatırıldı. Dakikalar önce ona tecavüz etmek isteyen adamların parçaladığı elbiseyi, şimdi etrafını saran kadınlar telaşla çıkardı. Ondan fazla kadının yanında çırılçıplak kalan Circe'nin utanmaya vakti yoktu. Ağzında duran kumaşla attığı çığlıkların duyulmaması ve kasılmalarına cevap vermesi gerekiyordu.

Circe, bacaklarını açması için onu zorladıktan sonra arasına bir çift el uzatan kadına doğru baktı. Doğumuna yardımcı olan cadıyı yakından tanıyordu. Medea, onun en sadık arkadaşıydı.

Bir kasılma daha geldiğinde başını geriye doğru bırakıp çığlık attı. Kemiklerinden gelen kırılma seslerini duyuyordu. İçinde büyüyen bu bebek onu zamanla güçsüz kılmış ve bedenini ele geçirmişti. Cadı, bebeğinin çoktan dünyada olduğunu ama kendisinin yeniden doğduğunu hissediyordu.

Bebeğinin başı dışarı çıkmak üzereyken, alnından akan terleri silen genç bir kızla göz göze geldi. Gözlerinin içinde gördüğü telaş ve

korkuyu yakından tanıyordu. Bu krallıkta, erkeklerin kadınlara acımasızca dokunduğu ve kadınların kendi bedenlerini yönetemedikleri için duyduğu korkunun aynısıydı. Bir sokağa kısıtılıp ona tecavüz etmeye çalıştıklarında etrafa aynı gözlerle baktığına emindi.

Dünya üzerindeki hiçbir kadının korkuyla bakmasını, birazdan bu krallıkta doğacak olan kızının da aynı acıları çekmesini istemiyordu. Derin bir nefes alıp ıkmaya devam ederken, ellerini onu tutan genç kızlardan kurtardı. Circe, ellerini karnına yaslayıp içinde duran bebeği hissetti ve dudaklarının arasında duran kumaşı tükürürcesine dışarı çıkardı.

Büyülü sözleri dudaklarının arasından akmaya başladığında, Medea'nın öfkeli gözlerini gördü. Ona durmasını söylediğinde Circe, tereddüt etmeden işine devam etti. Gözlerini sıkıca kapatıp büyüün lanetli sözlerini bebeğine aktardı.

Gözlerinin arasından beyaz bir ışık girdiğinde karnındaki bebeğin parladığını biliyordu. Her bir büyülü kelimeyi dünyaya bıraktığında ışık gittikçe artıyordu. Medea'nın ve diğer cadıların yalvaran seslerini duymasına rağmen durmaya niyeti yoktu.

Bebeği doğdukça kendisinin öldüğünü hisseden cadı, bu hayattan göç ettikten sonra hiçbir kadının acı çekmeyeceğinden emin olmalıydı. Kızını ve ondan sonra gelen diğer her bir çocuğu korumalıydı.

Büyülü sözlerin sonuncusu dudaklarının arasından döküldüğünde Circe'ye yalvaran cadılar susmuştu. Artık yapacak hiçbir şeyin olmadığını bildikleri sırada sessiz evin içinde cılız bir ağlama sesi yükseldi.

Bacaklarının arasından gelen ağlama sesini duyduğunda Circe, gözlerini açtı. Büyülü sözlerinin sonuna eklenen, bebeğin ağlama sesi cadının yaptığı büyüye güç katmıştı. Circe, kırılan kemiklerini ve acıyla yanan bedenini unutup bebeği görmek için doğrulmaya çalıştı. Etrafındaki kadınlar ona yardımcı olurken Medea, ellerinde tuttuğu bebeği havaya kaldırdı.

Circe, doğru bilmişti.

Bebeği bir kızdı.

O ana kadar tuttuğu gözyaşları yanaklarından akmaya başlarken dudaklarının arasından bir hıçkırık duyuldu. Bebeğine uzanmak istediğinde Medea, onun yanına yaklaştı ve yorgun cadının göğsüne kanlar içindeki bebeği bıraktı.

Circe, kızını kucagina aldığı anda ilk gördüğü şey gözleri oldu. Yeni doğan bebeklerin aksine onun kızı gözlerini açmış ve umut dolu bir şekilde etrafını izliyordu. Gözlerinin içindeki mavi renk, sonsuzluğa uzanan bir denizi anımsatıyordu.

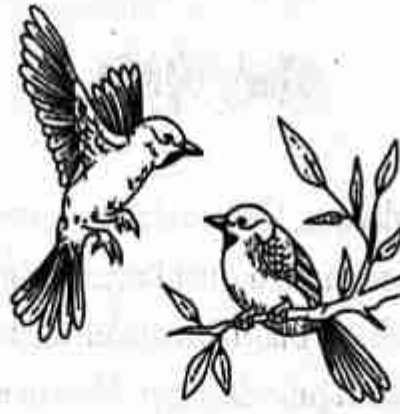
Cadı, gözyaşları içinde boşa kalan elini bebeğinin saçlarına uzattığında şaşırdı. Kızının saçlarına bulaşan kanların ardındaki beyaz rengi görebiliyordu. Medea'nın acı dolu bir sesle, "Onu büyüledin," dediğini duydu.

Circe'nin kalbi gittikçe yavaşlarken bebeğinin kalbi daha hızlı atmaya başladı. Göğsüne yaslanan bebeğin kanının akışını duyuyordu. Gözlerinden akan yaşlar, kızının saçlarını yıkarken bir isim fısıldadı.

"Pandora."

Tanrıların armağanı...

Dünyayı yeniden yaratacak ilk kadın...

BÖLÜM 1

BUZ MAVİSİ

Kendimi bu dünyaya ait hissetmiyordum.

Bu dünya için doğmamıştım. Başka bir yere ait, buraya zorla getirilmiş gibiydim.

Ciğerlerime çektiğim her nefes bu dünyaya ait olmadığımın altını çiziyordu. Damarlarımda akan kan tenimden fışkırıp toprakla buluşmak istiyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümden çıkıp sesini duyurmaya çalışıyordu.

"Buradayım!" diye bağırdığını duyuyordum. "Beni fark edin! Buradayım!"

Bedenimdeki her hücre, her organ, sesini duyurmak için çaresiz bir savaşa girmişti. Dudaklarımdan arasından asla çıkmayan, zihnimdeki parmaklıklar ardında yaşayan kelimeler öfkeliydi. Susmak bilmeyen düşüncelerim sesimle birleşip insanlara ulaşmayı diliyordu.

Kendimi ait hissetmediğim bu dünyada birçok şeyi iyi yapıyordum ama içlerinden en iyi yaptığım şey: Susmaktı.

Sessizlik, benim silahımdı.

Sessizlik, benim kalkanımdı.

Onunla bir insanı öldürebilirdim. Beni öldürmek isteyen herkese karşı onunla kendimi koruyabilirdim.

Alışmakta zorlandığım soğuk, bedenimi titretirken omuzlarımdaki kürkün kenarlarından çekip onu bedenime daha sıkı sararak

pencerenin yanına ilerledim. Gökyüzünden yere doğru düşen kar tanelerini izlerken pencerenin kenarına beyaz, minik bir kuş kondu. Tiz sesi pencereye rağmen bana ulaşırken yüzümde bir tebessüm oluştu.

Benden yardım istediğini düşünerek pencereyi açtım. Titreyen parmaklarımı ona doğru uzattığımda sesini yükseltti. Tedirgin bir şekilde ellerimi geri çektiğimde birden fazla kuşun sesini duymaya başladım. Başımı kaldırdığımda karşımda duran ağacın dallarında üç kuş daha gördüm.

Hepsi aynı anda cıvıldarken bir şarkıyı beraber söyleyen arkadaşları andırıyorlardı. Pencereme konan kuş arkadaşlarının yanına uçup onlara eşlik ettiğinde göğsümde bir sızı hissettim.

Kalbim, "Kuşlar bile sesini saklamıyor!" diye bağırdı.

Sağ elimi kalbimin üzerine koydum. Kürkün tüylerini okşarken kalbimin sesini kismaya çalıştım. Eğer konuşmaya devam ederse minik bir kuşu kuskandığım için ağlayacaktım.

"Pencereyi kapat, Megan!" Annemin sesi beni kendime getirdiğinde pencereyi kapatıp sırtımı soğuk cama yasladım. "Oyalanmayı bırak! Bu davet için hepinizi en iyi halinizde görmek istiyorum." Annem öfkeli bir şekilde yanıma yaklaşırken elinde tuttuğu korseyi havaya doğru salladı. "Eğer bir kez daha bu oda dışında korse giymediğini görürsem canını yakarım."

Elime tutuşturduğu korseyi sarayın bahçesine fırlatmak istedim. Bir makas alıp un ufak oluncaya kadar kestiğimi hayal ederek gülümsedim. İnsanların hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı, sadece kendim için giyindiğimi söylemek yerine susmayı tercih ettim. Çünkü konuşmak, susmaktan daha çok canımı yakacaktı. Daha önce birçok kez annem ve onun gibi düşünen diğer kadınlarla sonu gelmeyen tartışmalara girdiğim için tecrübeliydim.

Ablam Carla, yanıma gelip elimdeki korseyi aldı. Omuzlarımdaki kürkü koltuğun kenarına bırakıp korseyi bedenime dolarken sessiz kaldım. Korsenin iplerini sıkarken canım yanıyordu. Carla yılların getirdiği bir alışkanlıkla dakikalar içinde korsenin ipini bağladı.

Kendi işlerini halletmek için odanın diğer tarafına gittiğinde camdan uzaklaşıp aynanın karşısına geçtim.

Belimi sıkan korsenin oluşturduğu kıvrımda parmaklarımı gezdirirken nefes almakta zorluk çekiyordum. Dışarıya doğru genişçe açılan ve kumaşın her yeri dantellerle süslü olan eteğimin asıl amacını bilmek canımı sıkıyordu. Bir kadının rahat hareket etmesinin gerekli olmadığını düşünüyorlardı. Ölçülü adımlarla zarifçe yürüyen bir kadının ihtiyacı olan şeyler uzun bir etek ve belini ince gösteren bir korseydi. Erkekler gibi at binmediği, kılıç tutmadığı, bacaklarını açarak oturmadığı için bu kıyafetler bir kadına yeterliydi.

Aynadaki yansımada bedenimi baştan aşağı incelerken bir şey farkettim. Asıl amaçları zaten buydu. Kadınların rahat hareket etmelerini istemiyorlardı. Davranışlarımızı kısıtlıyor, bizi yönetiyorlardı.

İçime derin bir nefes çektiğimde ciğerlerime dolan hava korseye sıkıştı. *Bu ülkede nefes almamıza bile izin yoktu.*

“Megan! Oyalanmayı bırak!” Annemin dudaklarının arasından kendi ismimi duyduğumda aynanın karşısından ayrılıp stres içinde oturan kardeşime döndüm. Buz Krallığı’nın soğuk sarayına adım attığımız günden beri titriyordu. Bunun sebebi havanın geldiğimiz yere göre soğuk olması değildi.

Yakın zamanda Buz Krallığı’nın başına geçecek bir veliaht prensle evlenecekti.

Korku dolu gözlerle etrafını inceleyen kardeşimin yanından geçip odanın diğer ucundaki Carla’nın yanına gittim. Arkasından yaklaşıp omzuna doğru, “Korsemin iplerini çözer misin?” diye fısıldadım.

Bana tedirginlikle baktıktan sonra gözleri odanın içinde koşturan anneme döndü. “Bizi öldürür.”

“Biz onun kızlarıyız.” Yalvarırcasına gözlerine bakıp bana yardım etmesini bekledim.

Carla, “Sorun da o zaten,” dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kolumdan tutup sırtımı kendine çevirdi ve korsenin iplerini açmaya başladı.

Annem ve babam defalarca kez denemesine rağmen hiçbir zaman erkek çocukları olmamıştı. Annem üç tane kız çocuğu doğurduktan ve beş tane düşük yaptıktan sonra bir kez daha denemeye karar verip ikiz kardeşlerimi doğurmuştu. İki yeni çocuğu olmasına rağmen yine mutsuzdu. Çünkü onların da cinsiyeti kızdı.

Aslında babam beş tane kız çocuğu olduğu için övünür ve her zaman bize destek olurdu ama işler annem için aynı değildi. Konu çocukları olduğunda bir suç işlemişiz gibi bizim adımıza utanırdı. Eğer gökten bir melek inseydi ve bir dileğini gerçekleştireceğini söyleseydi, annem kesinlikle beş tane kız çocuğu yerine bir erkek çocuğu dilerdi.

"Megan Maureen Sheran!" Annem adımı haykırarak odanın içine çağlığını bıraktığında gözlerimi devirdim. Eğer size isminiz ve soy isminizle sesleniyorsa konu ciddi demektir. "Korseni çıkaramazsın!"

Carla korsenin iplerini tamamen çözdüğünde, önümde toplanan kumaşı tutup korseyi bedenimden uzaklaştırdım. Anneme doğru, "Bunu takmak zorunda değilim!" diyerek isyan ettim.

"Burası bizim evimiz değil! Kendi kurallarını kendi evinde uygula!" derken öfkeli bir şekilde elimdeki korseyi aldı.

"Dün gece de korse takmadım ve kimse fark etmedi. Sadece fazla abartıyorsun." Onun yanından uzaklaşıp ikizlere doğru yürüdüm. Aslında annemden değil korseden kaçırıyordum.

"Bayan Aisha'nın sana olan bakışlarını görmediğin için böyle konuşuyorsun. Baloda korse giymeyen tek kadın sendin!" Dün gece sarayda büyük bir davet vardı. Etkinlikler, prens evlenmeden önce başlamıştı.

"Leydi Aisha, ne zamandan beri Bayan Aisha oldu?" Kaşlarımı çatarak Carla'ya baktım.

Annem korseyle yanıma doğru ilerlerken, "Kocasından boşandığında," dedi.

"Bu çok yanlış." Annem korseyi bedenime tutarken yakında evlenecek olan kardeşim Nancy'ye baktım. "Bir kadın, hiçbir unvanı yokken bir adamla evlendiği için leydi olabiliyor. Düşünebiliyor musun?"

Sadece evlendiği için! Oysa hâlâ aynı kişi ama önemli olan kocasının kim olduğu."

Annemin elindeki korseyi alıp bir kenara fırlattım. "Herkesin senelerdir leydi diye hitap ettiği bir kadın sadece kocasından boşandığı için eski unvanına dönüyor. Bu ikiyeüzlülük, çok korkutucu..." dedikten sonra sıkıntılı bir nefes bıraktım. "Çok yanlış!"

"Kadın hakları zirvalarını evde bırakman gerektiğini söylemiştim. Yakında kardeşin evlenecek ve sen hâlâ toplumu eleştirmekle meşgulsün." Yerdeki korseyi alıp öfkeyle eşyalarımın yanına koydu. "Bunlar için harcayacağın çabayı bir erkekle evlenmek için harcasaydın adın kız kurusuna çıkmazdı!"

"Annel!" Carla'nın annemi uyaran ses tonuna rağmen elbisemin eteklerinden tutup hızla odadan çıktım. Koridordaki merdivenleri ikişer ikişer inip sarayın bize ayrılan bölümündeki bahçeye adım attım. Ciğerlerime derin bir nefes çekerken soğukun tenime çarpmasına izin verdim.

Eğer susmayıp tartışmaya girersem her zaman aynısı yaşanıyordu. Bu yüzden susmak istiyordum ama kendime engel olamıyordum. Carla, sıklıkla korse takmanın kadınların yaşadığı sorunlar arasında en basiti olduğunu, daha büyük sorunlara odaklanmam gerektiğini söylüyordu. Bir korse bile yaşadıklarımız arasında en basit sorun olmasına rağmen çözülemezken daha büyük sorunları çözebileceğimize inanmasına hayret ediyordum.

Annemin söylediklerini uzun süredir umursamıyordum. Yaşadığı hayal kırıklığı yeni değildi. Yıllardır önce beklediği, sonra istediği şeyleri benden alamamıştı. Tartışmalarımızın çoğunda sessiz kalıyordum ama bazı zamanlar konunun sonunun benim bekârlığıma geleceğini bildiğim için ısrarla devam ettiriyordum yoksa kaçmak için fırsat bulamazdım. Bugün korse takmak istememe rağmen fırsatı değerlendirmiş olduğum gibi.

Bakışlarımı bahçenin tamamında dolaştırıp etrafı kolaçan ettim. Her an biri çıkıp beni içlik gibi duran elbisemle görebilirdi.

Toplumun geleneklerine başkaldırmak isteyen yanım çıplak bir şekilde sarayın içinde koşmamı söylese de, ailemi düşünen vicdanlı yanım kendimi saklamam gerektiğini bağıırıyordu.

Beyaz terliklerim taş zemine çarptıkça çok yüksek ses çıkardığı için çimlerin üstüne geçtim. Kollarımı göğsümde birleştirip meme uçlarımı ortaya çıkaran elbiseyi kapatmaya çalıştım. Keşke çıkmadan önce kürkümü omuzlarıma alsaydım. Şu an kendimi biraz çıplak hissediyordum.

Ağaçların daha sık olduğu yere doğru ilerlerken sarayın bahçesini sınırlandıran duvarı bulmaya çalıştım. Damon, güneş tam tepedeyken beni duvarın yanında bekleyeceğini söylemişti. Soğuğa rağmen çiçek açmayı başaran ağaçların dalları arasından duvara doğru yaklaştım.

Kulağıma bahçenin içinden bir kuş sesi geldiğinde uzun saçlarımı geriye doğru atıp o tarafa döndüm. Isık sesini andıran kuş sesini tekrar duyduğumda yavaş adımlarla sesi takip ettim. Damon, geldiğini haber vermek için her zaman bu sesi kullanırdı.

Beni gördüğünde yarım bir gülümsemeyle bedenimi baştan aşağıya süzdü. Tek kaşını kaldırıp, "Gittikçe soyunuyorsun," diye fısıldadıktan sonra ekledi. "Gerçi buna itirazım olmaz."

"Damon! Gözlerine dikkat et!" Dişlerimin arasından öfkeyle konuştuğumda gülümsemesi daha da arttı.

"Daha önce görmediğim bir şey değil." Omuz silktikten sonra elini cebine koydu.

"O..." derken dilim tutulmuştu. Yıllar önce evimizin yakınlarındaki bir gölde tek başıma çıplak bir şekilde yüzerken beni yakalamıştı. Bedenimi bilerek ona açmamıştım. "O bir kazaydı."

Damon, "O zaman hayatımın en güzel kazasıydı," deyip bana doğru yaklaştı. Omzumda duran bir tutam saçı parmaklarına doladı.

"Kutuyu getirdin mi?" Konuyu hızla değiştirmeye çalıştım.

Kahverengi gözleri bir an gözlerimle birleşti. Saçımı göğsümün üstüne bıraktıktan sonra elini cebine soktu ve bir kutu çıkardı.

Ellerimi heyecanla kutuya uzattığımda Damon kutuyu havaya kaldırıp benden uzaklaştırdı. Dudaklarımın arasından minik bir inilti dökülürken eline uzanmaya çalıştım. Boyu çok uzun olduğu için kutuya yetişemedim.

"Kutuyu verir misin?" dediğimde eski neşeli haline geri döndü.

"Beni kullanıyormuşsun gibi hissediyorum, Leydi Maureen." Yakınlarım dışında hiç kimse bana ikinci ismimle seslenmezdi. Damon ise özellikle ikinci ismimi kullanır hatta bazen Reen diye kısaltırdı.

"Senin de beni kullandığın gibi." Aynı şekilde karşılık verip avucumu açtığım elimi aramıza uzattım. Kutuyu avuçlarıma bırakması için birkaç saniye beklediğimde Damon pes etti ve yavaşça kutuyu elime koydu.

Dikkatim Damon'dan hızla uzaklaşıp kutuya döndü. Beyaz kutunun üzeri altın sarısı boyalar ve beyaz incilerle süslenmişti. Avucum kadar minik olduğu için zarif gözükse de, işlemeleri sayesinde kendine özgü bir ihtişamı vardı. Kutunun kapağını açmak üzereyken bahçenin ilerisinden bir adamın sesinin geldiğini duydum.

"Kim var orada?"

Damon parmaklarını yanağıma uzatıp sadece bir saniye okşadıktan sonra arkasını dönüp hızla duvara doğru ilerledi. Arkadaşımı bir daha ne zaman görebileceğimi bilmediğim için minik vedası şimdiden yetersiz gelmişti.

Elimdeki kutuyu aceleyle açıp içindeki kolyenin yanında duran onlarca parçaya katlanmış minik kâğıdı aldım. Arkamdaki adamın bir ses duymadığında gideceğini düşünsem de kendimi riske atmayacaktım. Eteğimi hızla yukarı kaldırdım ve kâğıdı bacaklarımı saran çorabın arasına sıkıştırdım. Kutuyu tekrar kapatıp avucumun içine saklayarak ağaçların arasından yavaş adımlarla dışarı çıktım.

Sağ tarafta beni bekleyen adamı gördüğümde adımlarım durdu. Buz gibi mavi gözler bedenimi baştan aşağıya süzerken bakışlarımı adamın yüzünden ayıramadım. Hiç kimsenin benim kadar soluk

beyaz bir tene sahip olamayacağın düşünürdüm ama onun açık teni âdeta bir heykeli andırıyordu.

Beyazdı. *Sadece beyaz.*

Teninde tek kusur bile yoktu, bulutların arasından hafifçe sızan güneş sayesinde teni parlıyordu. Bir şey hariç baştan aşağıya beyazlar içindeydi. Omuzlarına doğru gelen ince siyah saçları vardı ve saçları buz mavisi gözlerini daha da ortaya çıkarıyordu.

“Dışarıda bunun için idam edilebilirsiniz.”

Sesini duyduğum an nefes almayı bıraktım. Bir kralı andıran duruşu ve bakışlarına sesi de eklendiğinde ona itaat etmek zorundaymışım gibi hissettim. Tüm tüylerimi ürpertecek kadar sert olan sesi sayesinde istediği her şeyi yapabilirdim.

İradem yavaşça yok olurken bakışlarımı ondan kaçırdım. “Özür dilerim,” dediğimde kendime inanamadım. Bahçenin çimlerini incelerken bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordum. Bir hata yapmamıştım ve ondan özür dilememeliydim. Buna rağmen iliklerime kadar suçlu hissediyordum.

Eğer bir erkeğin gözlerinin içine açık bir şekilde bakarsanız ceza alırdınız. Eskiden kadınlar sadece bunun için bile idam edilirdi. Ama ben bu adama baktığım an ölümle yaşam arasında ince bir çizgide kalmıştım.

“Bu şekilde dışarıda gezmeniz uygunsuz.” Sesini tekrar duyduğumda sarı saçlarımı sırtımdan alıp göğsüme doğru bıraktım. Kollarımı bedenime dolayıp oradan uzaklaşmak için bir adım attım.

“Bir kuş sesi duyduğumu sanmıştım.” Susması için yalvarabilirdim. Eğer hemen şu an susarsa her istediğini yapabilirdim.

“Kutunun içinde ne var, leydi...” dedikten sonra duraksadı. İsmimi söylemem için talepkâr bir şekilde beklerken yaptığım tek şey beyaz pantolonunu ve ayakkabılarını izlemektir.

Bir çığlık sesi duyduğumda başımı telaşla yerden kaldırıp yanımda duran adama çevirdim. Az önce indiğim merdivenlerden bir çığlık sesi daha geldiğinde sarayın bize ayrılan bölümüne doğru koşmaya

başladım. Eteklerimi havaya kaldırıp merdivenlerden hızla çıkarken adamın arkamdan geldiğini duydum.

Annemin acı dolu haykırıışlarının olabilecek onlarca nedeni beynimin içinden geçerken asıl sebebi öğrenmek için kapıya doğru yaklaştım.

“Kraliyet ailesinden hiç kimse bakire olmayan bir kadınla evlenemez!”

Kapının kulpunu tutan elim, duyduğum cümleyle hareketsiz kaldı. “Sen bunu bize nasıl yaparsın? Düğüne sadece günler kala böyle bir şeyi nasıl söylersin?”

Şaşkınlık tüm bedenimi ele geçirirken benimle birlikte kapının önünde duran adama döndüm. “Git buradan!” diye bağırdığımda o da benim gibi şaşkınlığını gizleyememişti. Kendine gelmesi için omuzlarından geri doğru ittirdim. “Git!”

İçeriden bir bedene çarptığını tahmin ettiğim sert bir ses duyduğumda, annemin birini dövdüğünü anladım. Adam merdivenlere doğru ilerlerken kapıyı açıp içeri girdim.

“Yalan söylüyorsun!” Annem Nancy’nin ipek gibi saçlarını parmaklarına dolamıştı. Kardeşim kendini savunmadan annemin onu dövmesine izin verirken Carla annemi tutmaya çalışıyordu.

“Evlenmemek için yalan söylüyorsun! Eğer bakire olmazsan seni evlendiremeyeceğimizi biliyorsun!”

Öne doğru atılıp, “Anne! Dur!” diye bağırdım. Annem sanki bir güç onu ele geçirmiş gibi aniden durup bana döndü. Nancy’nin saçlarını bırakıp üzerime doğru yürüdü.

“Hayır, anne!” derken ağlayan kişi Carla’ydı. Dik bir şekilde annemin karşısında durup birazdan gelecek darbeye kendimi hazırladım.

“Senin yüzünden!” Bunun olacağını biliyordum. “Onun aklına girdin! Kendin evde kaldın diye kardeşini de aynı bataklığa sürüklüyorsun. Kadın hakları zırvalıklarıyla kızın beynini yıkadın!”

Nefes almadan konuşup beni suçlarken bir anda ağlamaya başladı. Yanaklarından yaşlar akarken tam karşımda durdu. “Bana bunu neden yapıyorsunuz? Ailemize bunu neden yapıyorsunuz?”

Ellerimi yumruk yapıp sıkıtiğında sağ elimde tuttuğum kutunun incileri canımı yaktı. "Neden Sheran ismine leke sürmek için çabalyorsunuz?" Annem ellerini saçlarının arasından geçirip dizlerinin üstüne çöktü. Hıçkırarak ağlarken Carla onunla beraber yere oturup anneme destek olmaya çalıştı.

En son bıraktığım yerde oturan Nancy'nin yanına doğru ilerlerken ikizlerin bir köşede ağladığını fark ettim. Şu an hiç kimse Nancy kadar umurumda olmadığı için kardeşimin yanına oturup elimdeki kutuyu koltuğun kenarına bırakarak kollarımı kardeşimin bedenine doladım.

Nancy başını göğsüme yaslayıp ağlamaya devam etti. Annemin karıştırdığı saçlarını okşarken kendimi tutuyordum. Kardeşim bakire olmadığı ya da evlenmek istemediği için değil, bir oda dolusu kadının basit bir konu yüzünden kendini hırpalamasına dayanamadığım için gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

Kraliyet ailesine göre erkeklerinin bakire olmayan bir kadınla evlenmeleri onları sonsuza dek lanetlerdi. Evlenecekleri kadının el değmemiş ve temiz olması gerekirdi. Bu ülkede bakire bir kadın olmadığınızda kirli sayılırdınız. Oysa ben kadınların bu düşüncelerin hepsinden daha temiz olduklarına emindim.

Sadece kraliyet ailesi değil, ülkedeki tüm bakire olmayan kadınlar çürük sayılır ve bir kenara atılırdı. Eskiden kadınlar gizlice ilişkiye girdiklerinde ya da erkekleri bekaretleriyle kandırdıklarında öldürülürlerdi. Zaman zaman bazı köylerde aynı geleneklerin devam ettiği görülse de artık sadece ceza alıyorlardı.

İdamların son bulmasına sebep olan çok büyük bir güç vardı. Günümüzden yüz yıl öncesinde cadı Circe, tüm dünyayı bebeği Pandora ile lanetlemişti. Pandora'nın soyundan gelen her çocuk güçlü bir cadı veya büyücü olarak doğmuş ve kendilerine zarar veren erkekleri öldürmüşlerdi. Erkekler, kadınların güçlenip kendilerini katlettiğini fark ettiğinde verdikleri zararı azaltmışlardı. Tam olarak son bulmasa da idamların önüne geçilmişti.

Pandora'nın laneti ülkenin dört bir yanında bir efsane olarak görülse de, yüzlerce bebek ellerinde güçlerle beraber doğmaya devam ediyordu. Hatta bunların arasında kraliyet ailesi de vardı. Buz Kraliçesi'nin, Pandora'nın soyundan geldiği anlatılıyor ve hem kendisi hem de çocuklarının bu güce sahip olduğu konuşuluyordu.

Söylenenlere göre kadınlar bekâretini kaybettiklerinde içlerindeki güce ulaşabiliyorlardı. Onlara bir erkeğin dokunduğu ilk an, bir cadıya dönüşüyorlardı. Kraliçe Vivian'ın de kralla olan ilk birlikteliğinde güce kavuştuğu anlatılıyordu. Bu cadılar eski yıllarda yakılarak öldürülse de, artık çoğu gizli bir şekilde yaşamını sürdürüyordu. Bir kraliçeyi öldürmek mümkün olmadığı için Vivian sarayda hayatına rahatça devam ediyordu.

Buz Krallığı sarayının içindeyken bir erkeğin gözlerine bakabilirsiniz. Eğer sarayın dışındaysanız bir erkekle göz göze gelemezsiniz. Başınızı yukarı bile kaldıramazdınız. Sarayın içinde göğüs dekoltesi elbiseler giyebilir, saçlarınızı simlerle süsleyip makyaj yapabiliirdiniz ama dışarıda dikkat çekecek şekilde giyinemezsiniz.

Krallık, kendi koyduğu kurallara kendisi uymazken bir halkın uymasını bekliyordu. Acınası bir durumdu ama halk da körü körüne bu kuralları uyguluyordu.

Annem ve Carla odadan ağlayarak çıkarken bir köşede şaşkınlık içinde oturan ikizlere baktım. Başımla kapıyı gösterip çıkmalarını istediğimde yerlerinden kalkıp bizi odada Nancy ile yalnız bıraktılar.

"Ağlama," diye fısıldarken Nancy burnunu çekiyordu. Gözyaşları göğsümde bir çukur açmıştı. Acı dolu hisleri kalbimin tam ortasına akıyordu.

Onu geriye doğru çekip ellerimi yanaklarına koydum. Yanağından akan yaşları silip benden kaçırdığı gözlerini bana bakması için zorladım. Kaşlarımı çatarak, "Utaniyor musun?" diye sordum.

Başını aşağı yukarı salladığında kızgın bir ses tonuyla konuştum. "Sen utanılacak bir şey yapmadın." Gözyaşları parmaklarımın arasından hızla akarken tüm dünyadan nefret ettim. "Kuralları sen koy-

madın. Hayatını diğer insanların kurallarına göre yaşamak zorunda değilsin."

Beni anlaması için bir süre bekledim. Gözyaşları yavaşladığında hıçkırıkları arasından, "Evlenmek istiyordum," dedi. "Annem istemediğimi söylüyor ama ben prenses olmak istiyordum."

Geçmiş zamanda konuşması canımı sıkıyordu. *Hâlâ evlenebilirdi.*

"Daha önce hiç görmediğin bir prens için çok fazla gözyaşı döküyorsun. Belki de prens hayallerini süsleyen kişi değildir. Belki de her şeyi içimizde fazla büyütüyoruzdur."

"Hiçbir hikâyede prensler çirkin ve kötü olmaz," dediğinde tanımadığı bir adamı savunduğu için kızmama rağmen ona belli etmeye çalıştım.

"Onlar birer peri masalı. Gerçek hayat her zaman daha acımasız."

Nancy'yi kendime doğru çekip tekrar sarıldım. O üzüldüğünde kalbimden bir parça kopuyordu. Eğer ben üzülsedim bunu belli etmemek ya da üstesinden gelmek için farklı yollar bulabilirdim ama sevdiğim bir insan gözümün önünde parçalara ayrılırken hiçbir şey yapamıyordum. Elimden bir şeyin gelmediği anlarda hissettiğim çaresizlik, öfkemi artırıyordu.

Kral Benjamin'le babam çok eskiden yakın arkadaşlardı. Benjamin genç bir prensken babam onun yanında askerdi. Bir kadın yüzünden araları bozulduğunda, Kral Benjamin babamı güneye sürmüştü. Babam yıllarca sefil bir hayat yaşadıktan sonra kral onu affetmişti. Güneyde ona bir kale ve yönetebilmesi için toprak vermişti. Babam o günden sonra Lord George olmuştu ve güneyde yaşayan halk tarafından her zaman çok sevilmişti.

Kral, babamı affederken ondan bir istekte bulundu. Bir kız çocuğu olduğunda kızını kendi oğullarından biriyle evlendirecekti. Kaderin bir oyunu gibi babamın beş kız çocuğu, kralın ise dört erkek çocuğu dünyaya gelmişti. Hayat bir puzzle parçasıydı ve kader eksik parçalarını tamamlayarak ilerliyordu.

Annem en büyük kızı Carla'yı bir prensle evlendirmek istemişti ama geç kalmıştı. Carla hayatının aşkıyla çoktan tanışmış ve evlenmek

için babamdan izin almıştı. Annemin tüm itirazlarına rağmen ablam dik durmuş, her zaman kızlarının tarafını tutan babam sayesinde amacına ulaşmıştı.

Ailemizin en büyük ikinci kızı bendim. Annem beni prensle evlendirmek için bir teklifte bile bulunmamıştı. Bir kız çocuğuna yakışmayacak şekilde küçük yaşta evden ayrılıp kuzeye gitmiştim. En iyi okullarda eğitim almak, kariyerimde başarılı olmak istediğim ve evlenmek istemediğim için erken yaşta listeden silinmiştim.

Ortanca kardeşimiz Nancy ise âdeta prensle evlenmek için doğmuştu. Annem onu küçüklüğünden itibaren bir leydi gibi yetiştirmiş, sarayın tüm adabını öğretmiş ve elinden her iş gelmesi için çabalamıştı. Tüm yatırımını bir kız çocuğu üzerine yaptıktan sonra onun kendisini hayal kırıklığına uğratmış olması canını fazla yakıyordu.

Nancy sadece on sekiz yaşındaydı. Annem onun üzerine yaşından büyük sorumluluklar yüklemişti. Kuzeye geldiğinden beri yaptığı tek şey titremek olan kardeşimin evlenmekten korktuğu en başından belliydi. Şimdi yalan söylemesini doğal buluyordum.

"Yalan söylemiyorum. Korktuğum için hiçbir zaman söyleyemedim. Ben bakire değilim." Yanaklarında kurumaya başlayan yaşları silerken ağlamayı bıraktı.

İnanamayan bir ifadeyle, "Nasıl?" diye sordum.

"Bir şekilde ortaya çıkacağını hep biliyordum. Beni evlendireceğini söylediğinden beri tek korkum bu gerçeği nasıl açıklayacağımdı. Yolculuk boyunca tedirginlikten öleceğim sandım. Günler sonra düğün var ve ben bu yükü daha fazla taşıyamazdım."

"Bakire olmak ne demek biliyorsun, değil mi?" Karşımda akılsız bir kız varmış gibi bakıyordum. "Yani gerçekten bahsettiğimiz şeyden haberdar mısın?"

Tekrar ağlamaya başlarken başını sallamakla yetindi. "Kimle? Ne zaman?" diye sormaya başladım. Sessiz kaldığında, "Âşık mı oldun? Sevdiğin biri mi var?" diye devam ettim.

Yüzünü ellerinin arasına koyarak hıçkırdığında bileklerinden tuttum. "Utanma, Nancy." Ellerini yüzünden çekip bana bakması için çabaladım. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun." Bakışlarını ısrarla benden kaçırdığında sabrımın sınırları zorlanıyordu.

Ağlamak üzereyken, "Lütfen," diye fısıldadım. "Bu şekilde olmana dayanamıyorum. Bana daha fazla acı çektirme."

"Zorla..." Kelimesi yarım kalırken artık çığlık atarak ağlamaya başlamıştı. Sesi odanın her yerinde yankılanıyordu. "Tecavüz..." diye devam etmeye çalıştığında tuttuğum gözyaşlarımı serbest bırakıp onu kendime çektim.

Bir adama tutulup kendi rızasıyla birlikte olduğunu düşünürken duyduklarım karşısında donup kaldım. Tepkimi belli etmemek için hareket dahi etmeden sadece ona sarılıp ağladım. Damarlarımda gezinen kanın akışı durdu. Buz Krallığı'nın buzlarından bile daha soğuk olan kanım bedenimi yaktı.

Aklımdan binlerce düşünce geçerken Nancy'yi uyuması için ikna ettim. Yaşadıkları bu kadar ağırken daha fazla soru sormayacak ve üstüne gitmeyecektim. Kollarımın arasında uyumasını beklerken zihnimde ona dokunan adamı öldürmek için yüzlerce farklı plan yapıyordum.

Yanaklarımdan akan yaşlar hızını gittikçe azaltırken Nancy'nin uyuduğunu hissettim. Bir elimi genç kızın sırtına koyup diğer elimle başından tutarak oturduğumuz koltuğa doğru uzanmasına yardımcı oldum. Başının altına bir yastık yerleştirip üzerine yorgan serdikten sonra yavaş adımlarla odadan çıktım.

Bir an önce babamı bulup kardeşimin yaşadıklarını ona anlatmam gerekiyordu. O adamı bulup intikamımızı almak için plan yapmalıydık. Koridorda bulunan diğer odaları tek tek gezdiğimde hepsinden elim boş döndüm. Son bir odanın önüne gelmişim ki kapının arkasından duyduklarım duraksamama sebep oldu.

Annem, "Stella, Alexa'ya göre daha olgun. O evlenebilir," dedi.

“İkizler daha sekiz yaşında Rachel! Ne söylediğinin farkında mısın?” Babam kardeşlerimi savunduğunda annemin prenze yeni bir eş bulmaya çalıştığını anladım.

Uzun bir sessizlik olduğunda, diğer odada acılar içinde yatan kardeşimi umursamadan prenze yeni bir eş aradıkları için öfkelen dim. Kapıyı açmak için bir hamle yapacağım sırada babam konuştu.

“Maureen, prensle evlenecek ve krala verdiğimiz sözü tutacağız.”

Yanlış duyduğumu düşünerek gülümsedim. Odanın kapısını sonuna kadar açıp içeri girdim. Bakışlarım annemin kızaran gözlelerinden uzaklaşıp babamı buldu. Söylediğinde ciddi olup olmadığını anlamak istercesine yüzünü inceledim.

Babam bakışlarını benden kaçırdı.

George Sheran bakışlarını asla kaçırmazdı.

Ben Megan Maureen Sheran, asla evlenmeyeceğine dair tanrılar üzerine yemin etmiş kadın, az önce babası tarafından bir prensle nişanlandırılmıştım.

BÖLÜM 2

KIRMIZI KEFEN

Herkesin benim için bir planı vardı, benimse kendi hayatıma dair söz hakkım yoktu.

Annem, babam, kardeşlerim hatta bu ülkenin diğer ucunda hiç tanımadığım bir insan bile hayatım hakkında kararlar verirken benim konuşmam yasaktı. Sanki ben daha doğmadan kaderim çizilmişti ve insanlar fikirlerimi bile sormadan beni o çizginin üstünde yürütmek için zorluyorlardı.

Odanın içindeki sessizliğe doğru, "Bu kararı siz veremezsiniz," diye fısıldadığımda sesim çaresizce çıkmıştı. Bacaklarımı göğsüme doğru çekip kollarımı bacaklarıma dolayarak bir nevi kendime sarılmıştım.

"Bu kararı biz veremeyiz ama baban verebilir."

Başımı hızla yukarı kaldırıp gözlerimi anneme diktim. Sadece bakışlarımla onu yerin dibine sokmak ve bu tavırlarına son verdiğini görmek istiyordum ama o bana bakmıyordu bile.

Kırık bir tebessümle, "Bizi hiçbir zaman sevmedin," dedim. Annemin dudakları şaşkınlıkla açılmasına rağmen gözlerinde gerçeği görebiliyordum. Yüzüne taktığı maskenin aksine bakışları doğruyu söylüyordu.

Bizi sevmiyordu.

"Bu nasıl söz, Megan?" Sesindeki sahteliğe tahammül edemiyordum. Yüzünü dahi görmek istemiyordum. Odanın ortasındaki halıya doğru dalgın bir şekilde bakarken "Evlenmeyeceğim," dedim.

"Carla, bana yardım eder misin?" Annem söylediğimi duymamış gibi yaparak aynanın yanında duran gelinliğe doğru ilerledi. "Sence Nancy'nin gelinliği Megan'a olur mu?"

Kahkaha atmaya başladığımda odanın içinde yankılanan sesim ikizleri korkuttu. Ayaklarımı yere indirip karnımı tutarak güldüğümde gözlerim dolmak üzereydi. Ağlamayacaktım. Ağladığımı görme-yeceklerdi.

Yerimden hızla kalkıp, "Kardeşimin gelinliğini giymeyeceğim. Başka bir gelinliği de giymeyeceğim!" diye bağırdım.

Annem sakın bir şekilde, "Nancy'nin çeyizi olduğu için şanslısın," diye cevapladığında aklımı kaçırmak üzereydim. Parmaklarımı saçlarımdan geçirip altdudağımı ısırdım. "Kendi çeyizini yıllar geçse de tamamlayamazdın."

"Kendimi öldürürüm."

Odanın içinde derin bir sessizlik oldu. Ciddi olduğumu anlaması için anneme doğru yavaşça ilerledim. "Kalbimin tam ortasına bir hançer saplarım." Gözümden bir damla yaş aktığında kendimden nefret ettim. "İnanır mısın? Elim bir an olsun titremez."

Bir tepki vermelerini beklemeden odadan çıktım ve koridora adım attığım anda babamı gördüm. Yüz ifadesinden az önce söylediklerimi duymuş olduğunu anladım. Yanından geçip gitmek istediğimde kolumdan tuttu.

"Maureen."

Kolumu tutan eline doğru uzandım ve parmaklarını bedenimden ayırdım. Kolum serbest kaldığında kendi odama girdim ve kapının kilidini iki kez çevirdim. Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken bu krallığın her zerresinden nefret ettiğimi düşünüyordum.

Daha küçük bir kız çocuğuyken ailemin yanından ayrılıp eğitim almak için ülkenin kuzeyine gitmeye babamı ikna etmiştim.

Evlenmek istemediğimi, hayalimin bu olmadığını aileme her fırsatta söylediğimi, hareketlerimle gösterdiğimi düşünüyordum ama görünen o ki yeterince başarılı olamamıştım.

Diğerlerinin ne istediğinin hiçbir önemi yoktu. Evlenmeyecektim.

Yanaklarımdan aşağı süzülerek çenemi bulan gözyaşlarımı silerken yatağa uzandım. Başımı yastığa koyduğumda çorabımın içine sakladığım kağıdı hissettim. Elbisemi yavaşça yukarı sıyırdım. Çorabımı dizkapağıma doğru indirdiğimde, minik kâğıt beyaz çarşafın üstüne düştü.

Kağıdı alıp onlarca katı sabırla açtım. Kağıdın kırılan kısımları arasında yazan kelimeyi okudum.

Daphne.

Bu tek kelimenin ne anlama geldiğini biliyordum. Daphne, adını defne ağacından alan bir eğlence mekânıydı. Kadınlar buz üzerinde dans eder, erkekler içkilerini yudumlarken kadınları izler ve gece sonları hiçbir zaman iyi bitmezdi.

Bu mekân, sanatını icra etmek için dans eden kadınları gece sonunda yatağına atmak isteyen erkeklerin çıkardığı kavgalar ve katliamlar ile tanınıyordu. Son zamanlarda artan olayların sebebi yeni gelen dansçı kadının işinde oldukça başarılı ve çok güzel olmasıydı.

Damon'ın gönderdiği kâğıtlarda nadir de olsa Daphne ismi olurdu ama uzun süredir oraya uğramamıştım. Yeni dansçı kadını ve yaşananları merak ediyordum. Bu gece müzik dinlemek ve dans izlemek için iyi bir gündü.

Tok bir ses odamın içine yayıldığında elimdeki kağıdı yastığımın altına koyup yattığım yerden doğruldum. Kapının arkasındaki kişi, "Maureen," dediğinde gelenin babam olduğunu anladım. İçeriye girmek için kapının kulpunu çevirdiğinde kapı açılmadı. Birkaç kez daha kapıyı tıkladıktan sonra uzaklaşan adımlarının sesini işittim. Başımı yastığa koyup tuttuğum nefesi bıraktım.

Küçükken, "Anneni mi, babanı mı daha çok seviyorsun?" dediklerinde her zaman ikisini de çok sevdiğimi söylerdim. Oysa gözlerimin

içine bakan herkes, babamı daha çok sevdiğimi bilirdi. Kız kardeşlerim, annem ve arkadaşlarım beni anlamazken babam her zaman anlardı. Diğer kızların tercih ettiği oyuncaklardan farklı şeyler istediğim zaman annem beni azarlarken babam o oyuncağı bana hediye ederek gönlümü almaya çalışırdı.

Kapının arkasından sessizce uzaklaşan babamın beni yine anladığını biliyordum. Prensle evlenmeyi kabul etmeyeceğimden, evlenmemek için her yolu deneyeceğimden emindi. Belki de bu yüzden beni seçmişti. Diğer kızlarının aksine, benim savaşıcağımı biliyordu.

Nancy'nin bakire olmaması, Carla'nın evli ve ikizlerin çok küçük olması bir şeyi değiştirmiyordu. Eğer isteseydi ikizlerden birini kralın küçük oğullarından biriyle nişanlayıp büyüdüklerinde evlendirebilirdi ama yapmadı. Kızlarını bu saraydan korumak istediğinin farkındaydım.

Babamı çoğunlukla sarayın pencerelerinden dışarı bakarken buluyordum. Sanki bu sarayın içinde yaşamak, hatırlamak istemediği anılarını su yüzüne çıkarıyordu. Bizden sakladığı neydi bilmiyordum ama sakladığı bir şey olduğundan emindim.

Dakikalar sonra kapım tekrar tıklatıldığında umursamadım. Ben kendi düşüncelerim arasında kaybolmak isterken kapının ardındaki kişi içeri girmek için kapıyı zorladı. Bir kilidim olduğu için tanrıya şükrederken kardeşimin sesini duydum.

Nancy, "İçeri girebilir miyim?" dediğinde hemen yataktan kalkıp kapının kilidini açtım.

Karşımda duran kadının kim olduğunu anlamak için bedenini baştan aşağıya süzdüğümde gözlerime inanamadım. Nancy sarı saçlarını bukleler haline getirmiş ve tepede bir topuz oluşturmuştu. Saçının hemen yanından yüzüne doğru bir tül iniyordu. Tek gözünü kapatan tülün altında yüzüne hiç yakışmayan ağır bir makyaj vardı. Duygularını saklamak ister gibi yüzüne gülümseyen bir kadının ifadesini takınmıştı.

Bir gelinliği andıracak kadar büyük elbisesini kapımdan içeri sokmaya çalışırken ona yardımcı oldum. Beyaz korsesinin üstünde siyah dantellerin olduğu, omuzlarını açık bırakan bir elbise giymişti. Kabarık eteğinin üstü beyaz ve siyah dantellerle süslenmişti. Bir perdeyi andıran ve kardeşimi yaşından çok büyük gösteren bu elbiseden nefret ettim.

Nancy, odamın ortasında durduğunda kapıyı kapatıp gözlerine baktım. Ona doğru yaklaşp, "İyi misin?" diye sorduğumda bakışlarını benden kaçırdı.

Elinde tuttuğu kutuyu bana doğru uzatırken, "Bunu unutmuşsun," dedi.

Beyaz işlemeleri olan kutuyu alıp yavaşça içini açtım. "Unutmadım." İçindeki inci kolyeyi çıkardım ve kutuyu yatağın üstüne attım. "Senin için."

Nancy küçük bir çocukken annemin takı kutularını karıştırır ve inci kolyelerini alıp boynuna takardı. Onlarca kolye arasında tek sevdiği inci olanlardı. Bir gün üst üste dört tane kolyeyi boynuna geçirdiğini gördüğünde annemin çıldırdığını hatırlıyorum. On dördüncü yaş gününde babam kutunun içinde inci bir kolyeyle geldiğinde, Nancy hayatındaki en güzel günü yaşamıştı.

Kız kardeşime düğün hediyesi almak için alışveriş yaparken bir dükkânın vitrininde kalp şeklinde incilerle dolu olan bir kolye görüp Nancy'nin hoşuna gideceğini düşünerek hemen almıştım. Kolye, üzerinde birkaç değişiklik yapılacağı için o an teslim edilmemişti. Bugün Damon kutuyu getirdiğinde Nancy'nin yüzündeki mutluluğu hayal ediyordum.

Kolyenin kilidini açarken, "Düğün hediyen," diye fısıldadım. Kardeşimin elinden tutup aynanın karşısına doğru ilerlemesini sağladım.

"Artık bir düğünüm yok."

Kolyeyi Nancy'nin boynuna takarken gülümsedim. "Belki de asıl düğün bir adamla evlenmeyecek olmandır."

"Her zaman evlenmek istediğimi biliyorsun." Nancy'nin parmakları kolyenin üzerinde gezerken aynadaki yansımasına baktım.

“Hayalini hâlâ gerçekleştirebilirsin. Sonsuza dek bekâr kalacaktım gibi konuşman beni rahatsız ediyor.”

Nancy, “Bakire olmayan bir kadınla hiç kimsenin evlenmeyeceğini biliyorsun,” dediğinde gözlerimi devirdim. Ağzımın içine dolan kelimeleri ardı ardına getirip bağırmak istedim. Kardeşim böyle düşüncelerle büyütüldüğü için bu toplumdan nefret ediyordum.

Sormaktan korktuğum soru dilimin ucuna geldiğinde kendimi durduramadım. “Kim yaptı?” Nancy’ye rızası olmadan dokunan kişiyi tahmin edemiyordum. Yıllarca birbirimizden uzakta büyümüştük. Diğer kardeşlerim evde eğitim görürken ben ülkenin kuzeyinde bir okula gitmiştim.

Kardeşim, “Maureen, bunu söyleyemem,” derken başını öne eğdi.

Bir elim istemsizce çenesini buldu. Başını yukarı doğru kaldırırken, “Ne olursa olsun başını eğmeyeceksin,” diye fısıldadım. Topuklu ayakkabılarına rağmen boyu benden kısaydı. Gözlerimin içine bakması için başını biraz daha kaldırdım.

“Annemiz her zaman genç kızların yere bakmasını söyler.”

“Çünkü annemizin gökyüzünde parlayan yıldızlara bakacak cesareti yok.” Nancy’nin yüzündeki tülü geriye doğru çektim. “Ne annemi ne de diğer kadınları topluma boyun eğdiği için suçluyorum. Bazen kızdığım oluyor ama,” derken gülümsedim.

“Yeterince cesur olmadıkları için onlara küsemem. Yukarı baktıklarında göreceklerinin yaşadıkları hayatı mahvedeceğinden korkuyorlar.” Yanaklarına fazla gelen pembe boyayı parmaklarımla silmeye çalıştım. “Bazı insanlar elde edemediği şeyleri başkasında görmeye dayanamaz. Eğer gökyüzüne bakarlarsa görmeyi en çok istedikleri şeyle karşılaşır.”

Kardeşim meraklı gözlerle beni izlerken saçındaki tokayı düzelttim ve siyah tülün yüzünün yarısını kapatmasına izin verdim. Kolyesine bakıp minik bir tebessüm bırakırken tekrar sordum.

“Sana bunu kim yaptı?”

Nancy bakışlarını kaçırdığında öfkelen dim. "Benden kaçma," dediğim sırada elbisesinin kabarık eteğini tuttu. Odamın çıkışına doğru yöneldiğinde kolunu yakaladım. "Bana kim olduğunu söyleyeceksin, Nancy."

Kardeşim kolunu benden kurtarıp hızla odadan çıktı. Duvara çarpmak üzere olan kapıyı tutup koridora çıkan kırılğan kıza baktım. Bana doğru dönüp gözlerimin içine baktı. "Bunu benden saklayamazsın," dediğimde gözünden bir damla yaş aktı.

"Eğer yukarı bakarsam ne görürüm, Maureen?" diye sorduğunda donup kaldım.

"Bunun cevabını ancak gökyüzüne bakmaya cesareti olanlar alır, Nancy."

Başını yavaşça sallayıp arkasını dönmek üzereyken durdu. "Hayatım boyunca yukarı bakma cesareti gösteremezsem..." Cümlesini tamamlamak için derin bir nefes aldı. "Sen bana gördüklerini söyler misin?"

Başımı sallarken, "Söylerim," dedim. Nancy arkasını dönüp suyun üzerinde süzölen bir kuğu gibi ilerlerken minik bedenini izledim. Beni duyamayacağı kadar uzaklaştığından emin olduğumda fısıldadım.

"Eğer bir gün gökyüzüne bakma cesareti gösterirsen, özgür olduklarında yıldızların ne kadar çok parladığını görürsün. Sen de bir yıldızsın ama parlamaman için özgürlüğünü elinden aldılar."

Yatağıma tekrar uzandığımda kardeşlerim hakkında çok fazla şey bilmediğim için kendimi suçladım. Yıllarca onlardan uzakta yaşamam, aramıza mesafe girmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Kimlerle arkadaş olduklarını, yapmayı sevdikleri şeyleri ve hoşlandıkları adamları bilmeliydim. Aramıza sadece fiziki mesafeler değil, duygusal mesafeler de girmişti.

Nancy'ye dokunan adamı nasıl bulacağımı ve bir prensle evlenmemek için nasıl bir oyun oynayacağımı düşünürken uyuyakalmıştım. Gözlerimi araladığımda başımın altındaki yastığı hızlıca çekip, "Megan! Uyan artık!" diye bağır an neme baktım.

"Baloya geç kalacaksın!"

Daha dün bir davete katılmıştık. Bu lanet sarayda her gün başka bir balo vardı!

Kendimi çıplak hissettiğimde kalçalarımın çıkan elbisemi dizlerime doğru çektiştirmeye çalıştım. Yüzüme gelen saçlarımı geriye ittim. "Hem de balonun konusu sensin!"

Pencereden dışarı baktığımda havanın karardığını gördüm. Akşam olmuştu ve baloya gitme zamanı gelmişti. Şaşkınlıkla, "Balonun konusu ben miyim?" diye fısıldadığımda annem dolabımın önüne doğru ilerledi.

"Prensle evlenecek kızın bu baloda takdim edileceğini biliyorsun!" Dolabın içinden kırmızı ve yeşil renkteki elbiselerimi çıkarıp yatağın üstüne fırlattı. Daha önce giymediğim limon sarısı bir elbiseye bakarak, "Bu çirkin şeyleri nereden buluyorsun?" dedi.

Siyah ve beyaz renkteki birkaç elbiseyi gösterdi. "Bunlardan birini giy ve en güzel şekilde hazırlan! Yokluğunda insanları oyalarım. Kızlar ve ben geç kalamayız."

"Balonun teması ne?" diye sorduğum sırada odadan dışarı çıktı. Yataktan kalkıp dağınık saçlarımı düzeltmeye çalışırken elbiselere kısa bir bakış attım. Gün içinde uyumaktan nefret ederdim ve şu an üzerimde hissettiğim uyuşukluk moralimi bozmuştu.

Annemin gösterdiği elbiselere bakıp göz devirdim. Siyah ya da beyaz renkte bir şey giymek istemiyordum. Nancy'nin giydiği dantelli elbiseye benziyorlardı. Hatırladığım kadarıyla annemin de üzerinde şifon, siyah bir elbise vardı.

Onlardan farklı olmak için limon sarısı elbisenin yanındaki kırmızı elbiseye uzandım. Elbisenin belden yukarısı vücuduma tam oturacak şekilde dardı. Korsenin kadife bir kumaşı vardı ve üzerinde hiçbir işleme yoktu. Ereği kabarık bir şekilde açılıyordu. Dantel, taş ya da abartılı süslemeler olmadığı için bu elbiseyi seçtim.

Yatağın üstündeki elbiseleri dolaba yerleştirdiğim sırada kapı tıklatıldı. "Evet," diye seslendiğimde minyon tipli bir kadın kapıyı açtı. "Hazırlanmanıza yardımcı olmak için geldik, leydim."

Normal şartlarda hazırlanmak için hizmetlilere ihtiyaç duymazdım. Okula gittiğim dönemde kendi işimi kendim halletmem gerektiğini öğrenmiştim ama şu an yorgun hissediyordum ve hazırlanmak için hiç vaktim kalmamıştı. Bu yüzden yardımcı olmalarına izin verdim.

Odanın içine girip hızlı bir şekilde çalışmaya başlayan kadınların hepsi küçüktü. Özellikle kısa boylu ve minik kadınları mı seçtiklerini merak ettim ama sormaya çekindim. Buz Krallığı'nın sarayında gördüklerim, dışarıda alıştığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Etrafımda koşuşturan kızların benden korktuğunu hissediyordum. Bedenime dokunurken tedirgin olduklarının farkındaydım. Her an onlara zarar verecekmişim gibi bütün tepkilerimi izliyor ve beni anlamaya çalışıyorlardı. Gerginlikleri canımı sıktığı için elimden geldiğince samimi davrandım.

Yarım saat sonra hazırdım. Belime kadar uzanan sarı saçlarımı dağınık, bukleli bir topuz yapmışlardı. Bana fazla abartılı gelen tokaları takmak istediklerinde hepsini reddetmiştim. Nancy'nin saçına taktığı, yüzünü kapatan tül gibi bir şey gösterdiklerinde istemediğimi söyledim. Hem kusursuz hem de doğal duran saçlarımı sade hâliyle beğenmiştim.

Yüzümde neredeyse makyaj yoktu. Biraz renk gelmesi için yanaklarıma pudra sürmüşlerdi. Kirpiklerimde mavi gözlerimi öne çıkarcak siyah bir boya vardı. Gözkapagımın üzerine gri, simli bir krem kullanmaya çalıştıklarında onlara engel olmuşum.

İçlerinden sarışın olan kız dolabımı açıp siyah bir elbiseyi bana doğru uzattığında, "Gerisini ben hallederim," dedim. Anlayışla başını sallayıp elbiseyi geri bırakırken diğerleri de eşyalarını toplamaya başladı.

Seçtiğim kırmızı elbiseyi alıp aynanın karşısına geçtiğim sırada odadan çıkmak üzere olan kızlar ilgiyle bana baktılar. Elbiseme yakışacak çoraplar ve iç çamaşırları ararken kapıyı kapatmadıklarını fark ettim. Kapının önünde duran sarışın kız bir şey söylemek istediğinde konuşmasına izin vermedim.

Sevecen bir tavırla, "Sorun değil," dedim. Yardım etmek istediklerini biliyordum ama kendim halledebilirdim. Kız tekrar bir şey söylemek istediğinde, "Yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim," diye ekleyerek onu tekrar susturdum.

Dolaba doğru döndüğümde genç kız gitmek yerine kapının önünde durmaya devam ediyordu. Şaşkınlıkla ona baktığımda utançla gözlerini kaçırdı. "Haddime değil, leydim." Korku dolu gözlerle beni izlemesi rahatsız etti. "Lakin o elbiseyi giymeniz uygun mu?"

Elime aldığım iç çamaşırı ve çorapları yatağın üstüne bıraktım. Onu anlamaya çalışarak, "Uygun değil mi?" diye sorduğumda yanındaki kızlardan biri arkadaşının kolunu tuttu.

Genç kız tedirginlikle, "Özür dilerim, leydim," diye cevap verdi. Onlara karşı sevecen bir şekilde davranmama rağmen benden korkmaya devam ediyorlardı.

"Sorun nedir?"

Yanında duran kız, arkadaşını çekiştirip geri geri yürüyerek önümde reverans yaptı. Bu abartılı hareketlerin sebebini anlayamadığım sırada diğer kız, "Özür dileriz, leydim," dedi ve koridorda koşarak ilerlediler.

Arkalarından şaşkınlıkla bakarken esmer kızın sarışın kızı azarladığını duydum. "Aptal mısın, Ari? Leydi yakında kraliçe olacak ve istediği şekilde giyinir."

Sarışın kız, "Ama..." diye itiraz ettiği sırada duyduklarımın şaşkınlığı ile kapıyı kapattım. Babamın beni prensle nişanlamak istediğini biliyordum ama bu kadar çabuk duyulmasını beklemiyordum. Saray çalışanları bile öğrendiyse resmi bir duyuru yapılmış demektir.

Kıyafetlerimi hızlıca üstüme geçirirken sadece bir iki saat uyuduğumu fark ettim. Birkaç saat içinde insanların benim hakkımdaki düşünceleri bu kadar hızlı değişmiş olamazdı. Annemin neden baloda olmamın önemli olduğunu söylediğini anladım. Herkese evlenecek kızının ben olduğumu duyurmuştu.

Ama... Nancy hakkında gerçekleri söylemişler miydi? Annem ki-

zının tecavüze uğradığını biliyor muydu? Bunu öğrendiğinde bir şey yapacak mıydı? Tüm hayatını Nancy'nin evlenmesi üzerine kurmuştu. Aniden değişen fikre nasıl bu kadar hızlı adapte olmuştu?

Sorular peşimi bırakmazken korsenin son ipini sıkıca çektim ve nefes alamayacağım kadar daralmasına dikkat ettim. Eğer nefes alacak kadar boşluk kalırsa annemin bu gece delireceğini biliyordum. Dikkat çekmek istemediğim için kurallara sonuna kadar uyacaktım.

Ellerime kırmızı, kadife eldivenler geçirip aynı renkteki kürkümü aldım. Kürke, omuzlarımın hemen yanında durup üst kollarımı sara-cak şekilde sarıldım. Babamın on sekizinci yaş gününde hediye ettiği safır yüzüğü eldivenimin üstünden parmağıma taktım.

Odadan dışarı çıktığımda balodan yükselen müziğin sesini duydum. Topuklu ayakkabılarımın koridorda çıkardığı tok sesleri dinleyerek sarayın diğer ucunda bulunan balo salonuna doğru yürümeye başladım.

Eğer prensle evleneceğimi herkese duyurdularsa bugün her zamankinden daha fazla dikkat çekecektim. Çoğu insan cesur biri olduğumu söylerdi ama şu an kendimi öyle hissetmiyordum. Beni ve prensi konuşmak dışında hiçbir şey yapmayan insanların olduğu bir salona tek başıma girmekten çekiniyordum.

Balo salonuna gittikçe yaklaşırken koridorda gördüğüm hizmetliler bana bakıp fısıldayarak uzaklaştılar. Bundan sonra böyle mi olacaktı? Beni her gördüklerinde arkamdan mı konuşacaklardı?

Salona çıkan merdivenlere doğru ilerlerken hizmetli kızlara bakmak için arkamı döndüm. Onlar gibi sıradan olmayı dilediğim sırada bedenimi sert bir yere çarptım. Göğsüm, çarpmanın etkisiyle acıdığında biri kollarıma sarılıp düşmeme engel oldu. Tuttuğum nefesi korkuyla bırakırken karşımdaki kişi kürküme doladığı parmaklarını gevşetti.

Sert sesi, "Önüne bakmalısın," dediğinde başımı beni tutan adama çevirdim. Merdivenin ilk basamağında durduğu için beklediğimden daha uzundu. Karanlıkta yüzünü seçmekte zorlansam da bugün sara-

yın bahçesinde gördüğüm adama çok benziyordu.

Bir basamak aşağıya indiğinde bahçede konuştuğum adamın çok daha uzun olduğunu hatırladım. Koridordaki ışık yüzünü aydınlattı ve onu daha iyi görebildim. Mavi gözleri, soluk teni ve siyah saçlarıyla o adama çok benzeyen başka biriydi.

"Ben..." Onun da beni aynı şekilde incelediğini fark ederken, "Özür dilerim," diye devam ettim.

Şaşkınlık içinde, "Megan?" dediğinde sesi soru sorar gibi çıkmıştı.

Beni nereden tanıdığını düşünürken, "Evet," diye fısıldadım.

Kolumu tutan ellerini geri çektiğinde sırtımı dikleştirip kendime çekidüzen verdim. "Eğer annem odandan buraya tek başına geldiğini öğrenirse saraydaki tüm muhafızları öldürür." Altdudağını yaladıktan sonra gülümsedi. Beni baştan aşağıya süzerken, "Bu renk," diye fısıldadı.

Kıyafetimde bir sorun olduğunu düşünerek bakışlarımı elbiseme çevirdim. Baştan aşağıya kusursuz gözükiyordum. Kaşlarımı çatarak ona baktığım sırada konuşmaya devam etti.

"Tüm davetliler seni bekliyor. Ben dahil olmak üzere." Çapkın bir şekilde göz kırptı. "Gelmeyeceğini düşünerek balodan ayrılmak üzereydim."

Giydiği siyah pantolona ve gömleğe göz ucuyla bakarken, "Buradayım," dedim.

"Kendimi tanıtmayı unuttum." Telaşlı bir şekilde elini havaya kaldırdı. "Ben Kral Benjamin'den olma ve Kraliçe Vivian'den doğma Prens Roberto Arnie Henderson."

Elimi prensin avucuna bıraktığımda elimin üstüne zarif bir öpücük kondurdu. Sıcak dudaklarını eldivenime rağmen hissettim. Geri çekilirken, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye ekledi. Elim yavaşça geri çekerken bakışlarımı kaçırdım.

"Beni nereden tanıyor..." Sorumun bitmesini beklemeden cevapladı.

"Kraliçenin düzenlediği baloya geç kalma cesareti gösterebilecek

tek bir kadın olduğunu duymuştum.” Sol kolunu bana doğru uzattı. “O cesur kadını kendi gözlerimle gördüğüm ve tanıştığım için mutluyum.” Sağ elimi koluna doladıktan sonra beraber basamakları çıkmaya başladık. “Hayal ettiğimden daha güzel.”

Bu kadar cesur konuştuğu için şaşkınlıkla ona bakarken merdivenin sonuna geldik. Kapının önünde bekleyen iki muhafız, prensi gördüğünde hızlı bir reverans yaptılar. Muhafızlar aynı anda kapıyı açtığında salonun içinden gelen sarı ışık gözlerimi yaktı.

Koluna girdiğim prensle beraber salona adım attığımda bana dönen gözlerden bir şeylerin yanlış olduğunu hissettim. Gözümün ışığa alışmasını beklediğim sırada insanların şaşırdığı şeyi bulmaya çalıştım. Bir prensin kolunda içeri girdiğim için inanamadıklarını düşünerek yanımdaki prense doğru döndüm. Göz göze geldiğimizde yarım bir gülümsemeyle bakıp göz kırptı.

Birkaç adım daha atıp salonun ortasına yaklaştığımızda bakışlarımı eteğime çevirdim. Bedenimi delip geçtiğini hissettiğim bakışlardan bu şekilde kaçmaya çalıştım. Salonun ortasındaki kalabalık kenara çekilirken prensin beni yönlendirdiği yere döndüm.

Kraliçenin tahtına doğru gittiğimizi anladığımda korku zihnimi ele geçirdi. Yıllar sonra kraliçeyi ilk defa görecektim ve buna hazır olmadığımın farkındaydım. Eldivenin içindeki ellerim terlemeye başladığında gözlerimi kalabalığın arasına çevirdim.

Koluna girdiğim yabancıyla beraber tanımadığım onlarca insanın arasından geçerken tanıdık birkaç yüz görmeye çalıştım. Babamın yürüdüğü yolun sonunda beklediğini fark ettiğimde beni şefkatle izlediğini gördüm. Onun bakışları sayesinde adımlarım azıcık da olsa sakinleşti. Benim için ne isterse istesin onu her zaman seveceğimi biliyordu. Babama ne kadar öfkeli olursam olayım dönüp dolaşıp gideceğim yer yine onun yanıydı.

Bakışlarım babamın yanında duran anneme kaydıığında gözlerinde öfke, dudaklarında şaşkınlık vardı. Göz göze geldiğimizde başını sağa sola sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı. Tüm bedeni bir hata

yaptığımı haykırıyordu. Yanlış giden bir şeylerin olduğunun ben de farkındaydım ama onun kadar öfkeli değildim.

Adımlarıma eşlik eden prens yavaşlarken babamın yanından geçtik. Yolun sonunda birkaç basamak ve basamağın üstünde birden fazla taht vardı. Prens durduğunda sağ elini elimin üstüne koyup kendi kolundan çıkardı. Parmaklarımdan tutarak beni kraliçeye takdim etti.

"Leydi Megan Maureen Sheran," dediğinde salonda müziğin sesi dışında çıt çıkmıyordu. Sol kolumu belimin hizasında tutup öne doğru eğildim. Dizimi kırıp olabildiğince küçük gözükmeye çalışarak reverans yaptım.

Prens elimi bırakıp önümdeki basamakları çıkarken yerimde doğrulup sırtımı dikleştirdim. Kraliçeye bakmaktan korktuğum için gözlerim Prens Roberto'yu takip etti. Kralın boş tahtının yanında duran adama, "Abiciğim," diye seslendi

Prens Roberto'nun abisi Buz Krallığı'nın vârisiydi. Kardeşine öfkeyle bakan gözleri beni bulduğunda omuzlarına dökülen siyah saçları ve buz gibi mavi gözlerini tanıdım. Bugün bahçede gördüğüm kişi veliaht prensti.

Leonard Ares Henderson.

Buz Krallığı'nın sıradaki kralıyla, babamın beni nişanladığı prensle sarayının bahçesinde yarı çıplak bir şekilde karşılaşmıştım. Beni yerin dibine sokmak isteyen bakışları yaptığım hatayı yüzüme vururken kraliçe hafifçe öksürdü.

Bakışlarımı buz mavisini gözlerden zorlukla ayırırken yaptığım hataların en büyüğüyle karşılaşacağımdan habersizdim. Kraliçe, küçümseyen bakışlarıyla tüm bedenimi baştan aşağıya süzdükten sonra tek kaşını kaldırarak gözlerimin içine baktı. Altın sarısı tahtının kenarlarına koyduğu ellerini yumruk yaptığında üzerindeki siyah elbise dikkatimi çekti.

Annem odama geldiğinde siyah elbiselerden birini seçmemi istemişti. Hizmetli kızların garip bakışlarını ve söylemekten çekindikleri uyarıyı, Prens Roberto'nun elbisemi gördüğünde neden şaşırdığını,

salona girdiğimde farklı gelen şeyin ne olduğunu artık anlamıştım.

Balonun teması siyah ve beyazdı.

Ve ben baştan aşağıya kırmızılar içindeydim.

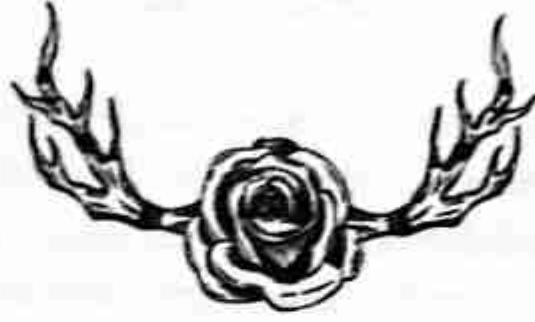
Veliaht prensle nişanlandığım için dikkat çekmekten korkarken en büyük hatayı kendim yapmıştım.

Bakışlarımı utançla yere çevirirken kolumdan düşmek üzere olan kürkü tuttum. Kırmızı kürk. Kırmızı eldiven. Kırmızı korse. Kırmızı elbise... Gördüğüm tek şey kırmızıydı.

Kraliçe beni affetse bile sonrasında annemin öldüreceğinden emindim.

Artık üzerimde tek bir şey görüyordum.

Kırmızı kefen.

BÖLÜM 3

PRENSLE DANS

İnsanların bakış açıları sayesinde gerçeklerin değişme gücü vardır. Ağzınızdan çıkan kelimeler ve yaptığınız hareketler karşınızdaki insanın düşüncelerine göre şekil alır. Gerçekte yaşananlarla insanların gördükleri arasında her zaman bir fark bulunur. Sizi dinlemeyen bir insana kendinizi istediğiniz kadar anlatın, kanıtlar ve belgeler sunun, o yine de kendi görmek istediğine inanır. Kimi zaman birinin gerçekten sizi anladığını düşündüğünüzde bile bir şekilde sizi hayal kırıklığına uğratmayı başarır.

Bunu fark ettiğimden beri insanların hakkındaki düşüncelerini umursamıyordum. Benim için söylediklerinin sadece yaşadıklarımızdan değil, kendi düşüncelerinden de parçalar içerdiğini biliyordum.

Annem, "Ailemizi bu şekilde..." derken elbisemi nefret dolu bir ifadeyle süzdü. "Rezil ettiğinde amacına ulaşacağını mı sanıyorsun?"

Baloya temasını bilmediğim için yanlış renkte elbiseyle geldiğimden annem, evlenmek istemediğim için basit bir oyun oynadığımı düşünüyordu. Onun baktığı pencereden kırmızı bir elbise bu anlama geliyordu.

"Tüm ömrümü kızlarımı bir prensle evlendirmeye adadım." Yanımızdan geçen tanımadığım bir adama sahte bir gülümseme gönderdi. Elimini okşarken, "Hayal kırıklığına uğrayacak kişi ben olmayacağım, Megan," derken öfkeli gözükmemeye çalışıyordu.

Anneme gözlerimi devirerek cevap verdiğimde konuşmaya devam etti. "İstersen bir sonraki davete çıplak gel." Bahsettiği şeyi düşünerek gülümsedim. "Başarısız olacağımı hayal ediyorsan seni keyifle hayal kırıklığına uğratacağım. Çünkü ne olursa olsun benim kızlarımdan biri prensle evlenecek!"

Annem yan masada gördüğü bir arkadaşına selam vererek yanımdan uzaklaştığında yüzümdeki gülümseme silindi. Eğer prensle evlenmezsem sıranın ikiz kardeşlerime geleceğini söyleyerek beni tehdit ediyordu. Özgüveni ve cesareti, kardeşlerime olan sonsuz sevgimden geliyordu.

Üzerimdeki elbiseyle ailem başkaldırdığımı, davetliler dikkat çekmeye çalıştığımı, kraliçe ona meydan okuduğumu düşünüyordu. Hayatın, kendi gözlerimden gördüğüm şekilde yaşanmadığını öğreneli uzun zaman olmuştu. Basit bir kıyafet hatası sayesinde insanların zihinlerinden geçenleri kolayca okuyabilmiştim.

Annemin tehdidi beni düşüncelere gömerken Stella ve Alexa koşarak masamın yanına geldiler. Benim etrafımda birbirlerini kovaladıkları sırada onları durdurmaya çalıştım. "Kızlar," diye seslenirken sesim uyarıcı bir tondaydı. "Bu davetlerde böyle koşarak oynayamazsınız."

Alexa, Stella'nın saçını çektiğinde dizlerimi kırıp onlarla aynı boya geldim. Stella'nın elinden tuttum. "Kardeşinin saçını bırakır mısınız?" dediğimde ağlamaya başladı.

Çocukların bu kadar hızlı ağlayabilmesine şaşırıırken Alexa, "Tüm çiçekleri o aldı," diyerek Stella'yı şikâyet etti. Saçlarını bırakırken yardım dilenen gözlerini üzerime dikti.

"Lütfen," derken Stella'nın saçını düzeltmekle meşguldüm. Arka planda çalan müziğin sesini bastırmaya çalıştım. "Birbirinize karşı biraz daha kibar olur musunuz?"

Stella'nın saçını düzelttikten sonra Alexa'nın yüzündeki yaşları sildim. "Elimizdekileri her zaman sevdiklerimizle paylaşıyoruz." Kardeşimin elindeki küçük papatya demetine baktığımda Stella anlayışla başını sallayıp demetin içinden bir tane papatyayı Alexa'ya verdi.

Alexa çiçeği alırken, "Biraz daha verebilirsin," dediğimde Stella isteksiz bir şekilde çiçeklerini kardeşine uzattı. Alexa ağlamayı bırakıp gülümsediğinde Stella, "Özür dilerim, kardeşim," dedi.

Alışık olduğum bu hâllerini izlerken istemeden duygulandım. Elbiselerinin kabarık eteklerini düzeltirken, "Çok güzelsiniz," dedim.

Stella iltifatımı duyduğunda gözlerinin içi parladı. Minik kollarını boynuma doladığı sırada yere düşmekten son anda kurtuldum. Alexa'yı kendime çekip ikisine de sarıldım. "Sizi her şeyden çok seviyorum."

Nancy'nin yaşadıklarını düşündükçe kardeşlerimle daha fazla ilgilenmem gerektiğini hissediyordum. Onları bir an bile gözümün önünden ayırırsam canlarının yanacağından korkuyordum.

Alexa kulağıma, "Bizi bırakıp gidecek misin?" diye fısıldadı.

Kızları geriye çekip gözlerine baktım. "Hayır, tabii ki! Sizleri asla bırakmam." Yere düşen kürkümün kenarından tuttum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Alexa elindeki çiçeklere bakıp durduğu yerde sallanmaya başladı. Genelde stresli olduğunda bu şekilde davranırdı. "Annem prensle evleneceğini söyledi."

"Bu sizden ayrılacağım anlamına gelmiyor." Alexa'nın belinden tutup kendime doğru çektim. Yanağına bir öpücük kondurduğumda Stella, "Ama Carla evlendiğinde bizi bırakıp gitti," dedi.

"Ah." Düşündükleri şeyi anladığımda ikisinin de elinden sıkıca tuttum. "Carla, sizi bırakıp gitmedi. Sadece evlendiği için ailesiyle beraber başka bir evde yaşıyor. Birinin sizi terk etmesi onu bir daha hiç görmemeniz demektir."

"Okula gittiğinde seni de hiç görmüyorduk. Bizi terk mi etmiştin?" Stella'yı hayranlıkla izlerken farkında olmadan gülümsedim.

"Sadece bir süreliğine gitmiştim ve geri döneceğimi biliyordunuz." Alexa'nın yanağından akan yaşları sildim. İkizlerden duygusal olanı kesinlikle Alexa'ydı. "Sizi asla terk etmem." Kızları kendime çekip son defa sarıldım.

Yavaşça ayağa kalktığımda kızlar da kendilerine gelmişti. "Şimdi bunları düşünmeyin ve koşmadan oynamaya çalışın." Minik ellerini havada sallayıp arkalarına döndüler. Stella, Alexa'nın elinden tuttu ve kendi aralarında konuşarak salonun diğer ucundaki çiçeklerin yanına doğru ilerlediler.

İkizlerin beline kadar örülmüş ipek gibi sarı saçlarını izlerken yanıma birinin geldiğini hissettim. Soluma doğru döndüğümde iki genç adam gördüm. Büyük olanla daha önceden tanıştığıma emindim. Bir yandan ben kim olduğumu hatırlamaya çalışırken diğer yandan o kendini takdim etti.

"Ben, Kral Benjamin'den olma, Kraliçe Vivian'den doğma Prens Darion Arthur Henderson."

Koyu kahverengi saçları ve koyu yeşil gözleri beyaz teniyle bir tezatlık oluşturan adamın önünde eğildiğimde prens, "Abimin müstakbel eşiyle tanıştığıma memnun oldum," dedikten sonra elimi kibarca öptü. Utançla başımı çevirdiğim sırada küçük kardeş abisini taklit etti.

"Ben, Kral Benjamin'den olma, Kraliçe Vivian'den doğma Prens Michael Austin Henderson," diyen prensin, abisine göre daha açık renkte olan kahverengi saçları ve yeşil gözleri dikkat çekiciydi.

Aynı şekilde ona da selam verdiğimde uzattığım elime bir öpücük kondurdu. Beyaz teni utançla kırmızıya döndüğünde gülümsemeden edemedim. "Sizlerle tanıştığıma memnun oldum," dediğim sırada Prens Michael bakışlarını yere çevirdi.

Prens Darion, "Kardeşim biraz utangaçtır," diye eklediğinde Prens Michael daha da kızardı. Neredeyse elbisemle aynı renk olan prens, abisinin bacağına hafifçe dokundu. Prens Darion işareti almış gibi bakışlarını bana çevirdi.

"Başka bir zaman daha detaylı konuşmak dileğiyle, Leydi Megan," dedi ve yanımdan ayrıldı. Salonun içinde kayboluncaya kadar arkalarından baktım.

Prens Darion'un Nancy'den bir yaş büyük olduğunu biliyordum. Nancy on sekiz, prens on dokuz yaşındaydı. En küçük prens,

İkizlerden dört yıl önce doğmuştu. Tarihler konusunda hiçbir zaman iyi biri olmamıştım. Bu yüzden sonuncu prensin on iki yaşında olduğunu tahmin ediyordum.

Dört erkek kardeş ve beş kız kardeşin kaderlerini düşündüğüm sırada müziğin durması dikkatimi çekti. Bakışlarımı salonda gezdirdiğimde Kraliçe Vivian'ın tahtından kalktığını gördüm. Başıyla salondaki insanlara selam verip basamaklardan indi. Ona eşlik eden veliaht prens, annesinin elinden tutarak salonda ilerlemesine yardımcı oluyordu.

Salonun kapısına en yakın masada duran bedenim istemeden gerildi. Kraliçenin elbise yüzünden sinirli olduğunu biliyordum. Gözünün önünden çekilmem için eliyle bir işaret yaptığında salonun en uzak köşesine kaçmış, balonun içerisinde hareket eden kırmızı bir cisim görmemesi için masamdan hiç ayrılmamıştım.

Kraliçenin arkasında yürüyen muhafızlar, kraliçe durduğunda hazır ola geçtiler. Muhafızlar kapıları açıp kraliçenin geçmesini beklerken kraliçe salondan çıkmak yerine oğlunun elini bırakıp benim masama doğru yürümeye başladı.

Kalbimin sesi dışında hiçbir şey duymuyordum. Nefesimi tuttuğum sırada kraliçe tam karşımda durdu. Başımı öne eğip dizlerimi kırarak majestelerine reverans yaptım.

Kraliçe Vivian, elini uzatıp parmağını çenemin altına koydu. Başımı kaldırmam için bir hamle yaptığında yerimde doğruldum. Siyah eldivenli elini kendine doğru geri çekip elbisesinin eteğine koydu.

Kraliçeyle göz göze geldiğimde onu inceleme fırsatını kaçırmadım. Teni o kadar soluk bir renkti ki, ruhu bedeninden çekilmiş gibi duruyordu. Yüzünde ne hissettiğine dair tek bir ifade yoktu. Duygularını anlamam mümkün değildi.

Saçlarının sarı olduğunu sanıyordum ama beyaza yakın bir renkti. Neredeyse yere değecek kadar uzun ve düzdü. Başında buz parçalarına benzeyen elmastan bir tacı vardı. Tacın alt kısmı isimlerini bilmediğim yüzlerce renkli taşla süslenmişti. Eğer o tacı takarsam beni yerle bir edeceğini hissettim.

Sert bir sesle, "Bugünden itibaren Buz Krallığı'na aitsin," dediğinde sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı.

"Ben hiç kimseye ait değilim!" Kalbim öfkeyle bağırırken dudaklarım kapalıydı.

"Buz Sarayı'nda bir hanedan üyesi nasıl yaşıyorsa, sen de aynı şartlarda yaşayacaksın." Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ve bir hanedan üyesi nasıl davranıyorsa aynı şekilde davranmayı öğreneceksin."

Okyanusun en derin noktasına benzeyen koyu mavi gözlerine bakmaya dayanamadım. Başımı öne eğerek söylediklerine boyun eğdiğimin farkındaydım ama o an başka çarem yoktu.

Kraliçe arkasını dönüp odadan çıktığı anda müzik tekrar başladı ama ben hiçbir şey duyamıyordum. Göğsümde bir yangın vardı ve kulaklarıma kadar ısınmıştım. Annem ve babamın isteklerine karşı gelebilirdim fakat karşımda bir kraliçe vardı. Majesteleri benden bir şey istemiyordu. Onun ağzından çıkan her kelime bir emirdi.

Olaylar bir rüya gibi ani, hızlı ve inanmadığım kadar gerçek bir şekilde gerçekleşiyordu. Etrafımda olup biten hayata yetişmekte zorluk çekiyordum. Doğru çıkışa gidebilmek için hangi kapıyı açacağımı düşünürken, Prens Roberto yanımda belirdi.

Sağ elini beline yerleştirirken sol elini bana doğru uzattı. "Leydi Megan, benimle dans eder misiniz?"

Dakikalar önce kraliçeyle yaşadıklarımın sıyrılıp prene odaklanmaya çalıştım. Başımı salonun ortasına çevirdiğimde insanların dans ettiğini fark ettim. Dalgın bir şekilde prene döndüğümde eli havada kaldığı için gülümsemesi soldu.

Sahte bir gülümsemeyle elimi avucuna bırakıp, "Tabii ki," dedim. Kim bir prensi reddebilirdi ki?

Prensle beraber dans eden insanların arasına karıştığımızda etrafımızdaki gözleri üzerimde hissediyordum. Mavi gözlerini benden ayırmayan prens, boşta kalan elini belime koydu. Aramızda

elbisemin eteği dışında bir şey kalmayıncaya kadar beni kendine çekti. Boyu uzun olduğu için görebildiğim tek şey göğsü oldu.

Müziğin sakın ritmine ayak uydurarak sağa sola minik adımlar atarken prens, "Meydan okuyan kadınları severim," dedi.

Başımı yukarı kaldırıp gözlerine baktım. "Meydan okuyan mı?" diye sorarken kaşlarımı çattım. O elbiseme bakarken ben de gözlerimi devirdim.

"Balonun temasının siyah beyaz olduğunu bilmiyordum. Emin olun, kraliçeyi kızdıracak bir şey yapmak istemedim."

"İnsanların buna inanacağından emin değilim." Prens başını öne eğip yanağını yanağıma yasladı. Yakınlığının verdiği şaşkınlıkla dansım yavaşlarken kulağıma doğru fısıldadı. "Bu saygısızlığının abimin hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Belimde duran elini biraz daha sıkıttığında aramızdaki tüm mesafeyi kapatmıştı. Ondan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attığımda yanımda veliaht prensi gördüm. İkimizi öfkeli bir şekilde izlemesine rağmen dudaklarında bir tebessüm vardı. Yüzüne istediği maskeyi taksa da gözleri onu ele veriyordu.

Prens Roberto'ya, "Kardeşim," derken gözlerini benden ayırmıyordu. "Müsaadenle."

Müzik aynı sakinlikte devam ederken veliaht prensin omzunun üzerinden anneme baktım. Yirmi yıllık ömrümde ilk defa benimle gurur duyduğunu gördüm. Tüm krallıkta bir prensin kollarından diğer prensin kollarına giden kızı konuşulacaktı.

Prens Leonard belimi nazikçe tuttuğunda elimi avucuna bıraktım. Beni yavaşça kendi etrafımızda dönecek şekilde hareket ettirmeye başladı. Dansın tüm hâkimiyeti ondayken beni istediği yere sürüklemesine izin verdim. Başımı yukarı kaldırma cesareti gösteremedim. Boyunun Prens Roberto'dan daha uzun olduğunu düşünürsek, bu anlamsız bir çaba olurdu.

"Müstakbel eşimin bana ve aileme karşı saygısızlık yapmasını istemezdim."

Müstakbel eşim.

Benim için söylediği şey dilkatimi dağıttığında şaşkınlıkla başımı yukarı kaldırdım. Gördüğüm tek şey omuzlarına dökülen düz siyah saçları ve koyu pembe dudakları oldu.

Dilimin ucuna gelen kötü kelimeleri söylememek için sertçe yutkundum. "Sizlere karşı bir saygısızlık yapmak istemedim, majesteleri." Sessiz kaldığında, "Balonun temasından haberim yoktu," diye ekledim.

Onu görebilmek için belimdeki eline parmaklarımı doladım. Bir adım geriye gidip şarkının ritmiyle beraber kendi etrafında bir kez döndüm. Kırmızı elbisemi baştan aşağıya süzen gözlerine masum bir şekilde baktım.

Beni tekrar kendi bedenine doğru çekti. Elini bıraktığımda belime yerleştirdi ve aramızda hiç mesafe bırakmadı. Dansın hâkimiyetini kendi elime almak istediğimi fark eden prens konuştu.

"Babamın hastalığı ilerledi. Ölümle yaşam arasında ince bir çizgide duruyor. Daha önce defalarca kez baloyu iptal ettiğimiz için annem tekrar aynısını yapmak istemedi. Babama saygımızı göstermek için siyah ve beyaz renklerini seçtik."

Kral aylar önce ölümcül bir hastalığa yakalandığında, babam güneydeki işlerini bırakıp arkadaşının yanına koşmuştu. Tüm ülke, kralın daha çok genç olduğunu düşündüğü için bunu beklemiyor, yakında öleceğine dair söylentiler krallığın her bir sokağında dolaşıyordu.

Sayıli günlerinin kaldığını düşündükleri için herkes veliaht prensin tahta geçmesini planlarken, Kral Benjamin mücadeleye devam ediyordu. Aylar geçmesine rağmen tüm doktorları şaşırtıyordu. Hasta yatağında yatarken ilk oğlu ve annesi krallığın işleriyle ilgileniyordu.

Başımı olabildiğince geriye yaslayıp veliaht prensin gözlerinin içine baktım ve samimi bir şekilde, "Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Her erkek bir gün kral olmak ister ama babasının ölmesini istemezdi.

Eğer bir kral olacağımı ve ülkemi kendi kurallarına göre yönetebileceğimi ama babamın öleceğini söyleselerdi asla kabul etmezdim. Babama baktığımda dünya üzerinde ondan başka hiç kimseye güvenemeyeceğimi bilirim. Elimden tutmadığında bir tahtın üzerinde oturmanın, başımda kendimden ağır bir taç taşımanın anlamı olmaz.

Veliaht prens konuşmaya başladığında düşüncelerimden sıyrıldım. "Elbisen ölümle yaşamı temsil eden siyahla beyazın aksine damarlarımda akan kan gibi kırmızı."

Sessiz kaldığımda beni kendine daha çok çekip, "Sanki bir vahşetin haberini veriyor," diye devam etti.

Dans etmek konusunda iyi değildim ama insanları taklit etmeyi iyi bilirdim. Müzik yavaşladığında ellerini eşlerinin omuzlarına koyan kadınları görmüştüm. Prensın diğer elini de belime koyup ellerimi omuzlarına yerleştirdim. Parmak uçlarımda yükseldiğimi fark ettiğinde bana doğru eğildi.

Kulağına doğru, "O vahşete sarılıyorsunuz," diye fısıldadım.

Prens geri çekilirken şaşkınlıkla gözlerime baktı. Aralık kalan dudaklarından çıkan nefesi yüzüme çarparken sessizliğinden faydalandım.

"Benimle evlenmek istiyor musunuz, majesteleri?"

Gözlerimin içinde gizlenen öfkeyi ortaya çıkardığımda, kibar davranmasına rağmen sinirlendiğini hissediyordum. "Bu benim görevim." Kalbinin atışı hızlandı.

"Göreviniz için hiç tanımadığınız biriyle evlenecek misiniz?" Sesimde onu ikna etmek isteyen bir sinsilik vardı.

"Bir prens, bir kral görevi için her şeyi yapar," diye cevap verdiğinde gülümsedim.

Parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım. Nefesi dudaklarıma doğru akarken, "Ama ben bir prenses ya da kraliçe değilim, majesteleri," dedim.

Boynunu bırakıp bir adım geri çekildim. Belimde duran ellerini avuçlarımdan arasına aldım. "Ben Megan Maureen Sheran'ım."

Ellerini bırakıp eteğimi tuttum ve iki yanımda açarak önünde eğildim. Bir şey söylemesini beklemeden yerimde doğrulup sırtımı dikleştirdim. Karşımda bir veliaht prens olmasına rağmen başımı eğmeyecektim.

Gururlu bir ifadeyle karşısında durup son bir cümle söylediğimde gözlerinde hem şaşkınlık hem de öfke vardı. Arkamda bıraktığım enkazı umursamadan koşar adım salondan çıktım. Koridora adım attığımda derin bir nefes aldım.

Veliaht prense, "Sizinle evlenmeyeceğim," demiştim.

BÖLÜM 4

DAPHNE

Bütün mücadelem istediğim hayatı yaşamak üzerine olmuştu. Diğer insanların isteklerini göz ardı edip kendi seçimlerimi yapmaya çalışmışım. Dünyaya sadece bir kez geliyordum ve bir başkasının söylediklerine göre bu hayatı mahvetmeyecektim. Eğer hayatım kötü bir şekilde ilerleyecekse bile bu benim seçimlerimle olacaktı.

En azından buna izin vermelilerdi.

İstediğim hayatı yaşadığımı göstermek için balo salonundan kaçtıktan sonra hızlıca üzerimi değiştirip sarayın kütüphanesine saklanmışım. Elimde en çok sevdiğim kitap vardı. Askerlerden gizlenirken içerideki büyük kitaplıkların arasına oturup kitabın ilk sayfasındaki kelimeye tutunmuşum.

"Kadın."

Parmağımı kelimenin üzerinde gezdirirken insanların beni ciddiye alması için verdiğim mücadeleyi düşündüm.

Küçük bir kız çocuğuyken hiç kimse beni ciddiye almaz ve her zaman babamla konuşurlardı. Eskiden bunu çocuk olduğum için yaptıklarını sanırdım ama aslında sorun çocuk olmam değildi.

Damon'la beraber gittiğimiz kulübün yakınlarında bir pazar yeri vardı. Bir gün yine o pazar yerine gitmiştik ve tezgâhın birinde özel bir taş beğenmişim. Tüccara fiyatını sorduğumda adam beni duymamazlıktan gelmişti. İkinci defa sorduğumda Damon'a bakmış ve

ona doğru cevap vermişti. Tüccar, orada değilmişim gibi davranmıştı. Benim varlığımı, duygularımı ve düşüncelerimi yok saymıştı.

O gün insanların beni ciddiye almama nedenlerinin bir çocuk olmam değil, kadın olmamdan kaynaklandığını fark etmiştim. Kendi ayakları üzerinde duran bir yetişkin olsanız bile sizi eksik görmeye devam ediyorlardı.

Dudaklarım sıkıca kapandığında kalbimin sesi yükseldi.

"Eksik değilim."

"Ben tamım."

"Ben bu kadarım."

"Ben varım ve buradayım."

Ama hiçbirini beni anlamadı, beni görmedi.

Davet, balo ve partilerden nefret etmemin en büyük sebebi ise insanların gereksiz sorularına maruz kalmamdı. Benimle aynı yaşta bir erkeği gördüklerinde işini sorarken bir kadını gördüklerinde ilk sordukları şey evlilik oluyordu.

"Ne zaman evleneceksin?"

"Bir eş adayın yok mu?"

"Evde mi kaldın?"

Tam olmam için hep bir başkasına ihtiyacım olduğu söylendi. Hayatımı daha iyi bir şekilde devam ettirebilmem için kendi yarımı bulmalıyım. Bir ruh eşim olmalıydı. O eşten çocuklar yapmalı ve mutluluğa ulaşmalıydım.

Sanki bekâr bir kadının mutlu olması mümkün değildi. Sanki bu dünyada eksik olan her şey erkekler dokunduğunda tamamlanıyordu.

Elimde tuttuğum kitabın kapağını kapattım ve yerimden kalktım. Ben çıktıktan sonra balo devam etmemişti. Kütüphanenin camından sarayın önünde ilerleyen at arabalarını ve sırayla çıkan misafirleri görmüştüm. Herkesin gitmesini beklerken hiç kimsenin uğramayacağına emin olduğum kütüphaneye sığınmışım.

Ayağımdaki ağır botların ses çıkarmaması için yavaş adımlarla ilerledim ve elimdeki kitabı rafındaki yerine yerleştirdim. Pencereden

son bir kez bakıp kütüphaneden çıktım. Saray çalışanlarının kullandığı arka merdivenlerden sessizce aşağıya indim. Dikkat çekmeden saraydan çıkıp Damon ile buluşma yerimize gitmem gerekiyordu.

Arka bahçeye ulaştığımda pelerininin şapkasını başıma takıp soğuktan korunmaya çalıştım. Rüzgâr yüzümü okşarken kendi bedenime sarılıp seri hareketlerle günler önce bulduğum gizli kapıya gittim.

Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki yüzüme gelen bir su damlası dikkatimi dağıttı. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdığımda inciye benzeyen kar tanelerinin yeryüzüne döküldüğünü gördüm.

Buz Krallığı, soğuktu. Çok basit bir tanım olduğunun farkındaydım ama bu ülkeyi daha iyi anlatacak bir kelime yoktu. Hava soğuktu. Yaşam soğuktu. İnsanlar soğuktu. İnsanların kalbi zamanla buz tutmuştu. Diğer ülkelerden gelen insanlar, yaşadığımız bölgeye, iklime, topluma şaşırdı. Güneyi bile soğuk bulan turistler vardı. Oysaki güney bizim en sıcak bölgemizdi.

Çoğu insan soğuktan hoşlanmamasına rağmen, ben kış aylarını yaz aylarına göre daha çok severdim. Belki de kar fırtınasının estiği çok soğuk bir kış gününde doğduğum için bu şekilde hissediyordum. Soğuğun beni diri tutması, varlığımı tüm dünyaya hatırlatması, kendimi ait hissetmediğim bu dünyada ayaklarımı yere sağlam bir şekilde basmamı sağlıyordu.

Her yıl, kar tanelerinin yeryüzüyle ilk buluştuğu an benim için çok önemli olmuştur. O an nerede bulunduğumu, ne yaptığımı hafızama kazır, o anı unutmamak için çabalarım. Yıllar önce Buz Krallığı sarayında yılın ilk karını karşılayacağımı söyleseler inanmazdım ama tam da şimdi sarayın bahçesinde kar yağıyordu.

Avuçlarımı gökyüzüne çevirip ellerimi havaya kaldırdım. Kar tanelerinin ellerime düştükten sonra erimesini izledim. Yüzümde bir tebessüm oluştuğunu hissettiğimde gözlerimi kapatıp anın tadını çıkardım.

Birkaç dakika sonra gözlerimi açıp yaşadığım bu keyifli ana son vererek saray bahçesinden dışarıya adım attım Bir ülkenin kraliyetine

ait, düşmanların geçmekte zorluk çektiği, bir kaleyi andıran saraydan kaçmışım. Kendimi zafer kazanmış gibi hissederken gülümseyerek hızla uzaklaştım ve ormanlık alana girdim.

Damon'ın benim için bıraktığı atı, ormanın iki kilometre ötesinde buldum. Beyaz botlarım yerde birikmeye başlayan karları ezerken atın yanına doğru ilerledim ve elimi yelesine uzattım. Atın saçlarını okşayıp onu selamladıktan sonra ağaca bağlanan yuları çözdüm ve sırtına yerleştim.

Sarayı arkamda bırakıp atı şehre doğru sürdüm. Daphne, hem şehir merkezine hem de ormanlık alana yakın, şehrin kenarında kalan bir mekândı. Her türden insanın gittiği bir işletme olsa da haftanın bir günü sadece asilleri ağırlardı. Eğer o günlerden birine denk gelirsem diye baştan aşağıya asillerin rengine bürünmüştüm.

Beyaz.

Daphne'nin yanındaki ormana vardığımda ağaçlar sıklaştı ve hızımı düşürdü. Ağaçların arasından yavaşça geçerken etrafımı kontrol ettim. Bir kuş sesine benzer ısıklık sesini duyduğumda Damon'ın yakınlarda olduğunu anladım. Attan inip yularından tutarak sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladım.

Sadece ayışığının aydınlatığı karanlığın içinde yönümü bulmaya çalışırken arkamdan gelen bir sesle belimdeki bıçağı kavradım.

"Maureen."

Sesin sahibini tanıdığımda bıçağımı yerinden çıkarmak yerine burnumdan soluyarak arkamı döndüm. Damon kahkaha atmaya başladığında sessiz olmasına dair uyarıcı bir yüz ifadesi takındım.

Belimdeki bıçağı tutan elime gözlerini dikip, "Beni bıçaklayacak mıydın?" dedi.

Kar taneleri aramıza düşerken bana doğru yaklaştı. "Bir gün bana da öğretecek misin?" diye sordum. Damon, sessizce hareket etme konusunda ustaydı. Siz farkında olmadan burnunuzun dibine kadar girer ve tek hamlede boğazınızı keserek hayatınıza son verebilirdi. Küçüklüğünden beri aldığı eğitim sayesinde bu konuda çok başarılıydı.

Damon, omuzlarımdan göğsüme doğru inen saçlarımı okşarken, "Ölümüm senin elinden olacak," diye fısıldadı. Şaşkınlıkla başımı yukarı kaldırdığımda dudakları yanağına yayıldı ama gözlerinin içi gülmedi.

"Prensle evlenecek..." Cümlesi yarım kalırken elini saçımdan çekip yüzüme uzattı. Parmakları yanağıma okşarken alnını alnıma yasladı. Altdudağını yaladıktan sonra konuşmaya devam etti. "Bir prensi öldürdüğüm için öleceğim."

"Prensle evlenmeyeceğim."

Başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirirken, "Birbirimize verdiğimiz sözü hatırlıyor musun, Reen?" diye sordu.

Damon'la neredeyse çocukluğumuzdan beri arkadaşlık ve birbirimize yüzlerce söz vermiştik. Hangisinden bahsettiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

Hatırlamama yardımcı olmak ister gibi, "Asla evlenmeyecektik," diye ekledi.

"Eğer bir gün evlenmek zorunda kalırsak birbirimizle evleniriz." Yıllar önce söylediğim cümleyi tekrarladığımda gülümsedi.

"Ben her zaman burada," derken bıçağın kabzasını tutan elimi aldı ve kalbinin üzerine koydu. "Yanımdayım."

Davranışlarının şaşkınlığıyla gülmeye başladığımda alnını alnımdan çekti ve elimi bıraktı. Bakışlarını utançla kaçırıp arkasını döndüğünde ciddi olduğunu fark ettim.

"Damon," diye seslendiğimde bana cevap vermedi.

Altdudağıma ısırp gülmeyi bırakmaya çalışırken bana bakmadan atıma yaklaştı. Sessizce atın yularından tutup yanımızdaki ağaca bağladı.

"Prensle evlenmeyeceğim." Ona doğru yaklaştım. "Hiç kimseyle evlenmeyeceğim. Bunu en iyi sen biliyorsun."

Beni duymamış gibi işine devam ederken yanında durdum ve eline uzandım. Yuları tutan parmaklarını kendi parmaklarıma doladım. "Biz her zaman yan yana olacağız. Arkadaşlığımızın arasına hiçbir şey giremeyecek."

Bakışlarını botlarına çevirirken, "Veliaht prens kimle evlenmek isterse onu alır, Reen," dedi.

Parmaklarını okşarken, "Nasıl duydun?" diye sordum.

"Herkes bunu konuşuyor." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "İzin veremem."

Bugüne kadar ciddiyetini hafife alarak hata yaptığımı fark ettim. Onu kendime doğru döndürüp gözlerine baktım. "Birilerinden izin aldığımı mı sanıyorsun?"

Damon elini hızla benden çekti ve pantolonunun cebine soktu. Bakışlarını benden kaçırdıktan sonra arkasına baktı. Tekrar bana döndüğünde dişlerini sıkmış, çenesi kasılmıştı. Sert duran ifadesinin arkasında hayal kırıklığı vardı.

"*Arkadaşlığımızın arasına hiçbir şey giremeyecek.*" Bu cümleyi kurarken aslında çoktan bir şeylerin girdiğini biliyordum. Damon, yıllar önce bana arkadaşlıktan öte hisler beslediğini itiraf etmiş ve beklemediğim bir şekilde yaklaşmıştı. Dudaklarını bir an dudaklarımda hissetmek üzereyken yanından uzaklaşmışım. O olaydan sonra bir süre görüşmemiştik ama Damon yanıma gelip özür dilediğinde onun arkadaşlığını kaybetmek istememişim.

Olayın üzerinden uzun bir süre geçmesine rağmen bazen bana aynı hislerle baktığını fark ediyordum. Hislerini yok saydığım bazı zamanlarda canının çok yandığını görsem de elimden bir şey gelmiyordu. Onunla ya da başka biriyle arkadaşlıktan öte yakınlaşabileceğimi sanmıyordum. Bu durumu defalarca kez dile getirsem de bir yanının umut etmekten vazgeçmediğini biliyordum.

Damon, sahte bir tebessüm gönderip Daphne'ye doğru yürümeye başladığında onu takip ettim. Bir adım arkasında ilerlerken konuyu değiştirdi.

"Asiller gibi giyinmişsin."

"Eğer bugün asillerin günüyse aralarında farklı durmamalıyım," dedim.

Damon benim aksime baştan aşağıya siyahlar içindeydi. Ellerindeki eldivenlerden ayaklarındaki botlara kadar giydiği her şey siyahtı. Üzerine düşen beyaz kar taneleri dışında farklı bir renk yoktu.

“Bugün asillerin günü değil,” dedi. Bıçağın kabzasını tutan elime bakıp, “Eldivenlerin yakışmış,” dedi. Beyaz deri eldivenlerimi önüme uzatıp gülümsedim. Buz Krallığı’nın sarayına gelmeden önce Damon hediye etmişti.

“Tekrar teşekkür ederim,” dediğimde gülümsedi. Bu sefer diğerlerinden daha samimiydi. Az önce yaşadıklarımızı unutmuş gibi bakıyordu. Beni kendine doğru çekip kolunu omzumun üstünden doladı ve başımı göğsüne yasladı.

“Bir gün bildiğim her şeyi sana öğreteceğim ve en savunmasız anımda benim sonum olacaksın.”

“Hiç kimseye yenilmeyecek kadar güçlüsün,” diye cevaplarırken karnına yumruk attım.

Damon beni bırakıp kollarını iki yanında açtı. “Görmüyor musun?” derken çapkın gülümsemelerinden birini takındı. Bir suçluymuşum gibi işaretparmağını bana doğru salladı. “Bir tek senin yanında savunmasızım, Reen.”

Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapatırken, “Neden?” diye sorduğumda kahkaha attı. Neşesi bana da bulaştığında istemeden gülümsedim.

İşaretparmağıyla burnumun ucuna dokunurken, “Üşümüşsün,” dedi.

Kollarımı bedenime dolayıp, “Evet,” diye fısıldadım. Konuyu değiştirdiğini anlayarak ona eşlik ettim.

Daphne’ye doğru sessizlik içinde ilerledik. Bugün asillerin günü olmadığından giydiğim kıyafetle dikkat çekeceğim için endişeliydim. Mekânın önündeki kalabalığa dikkatlice baktığımda sadece orta kesimden insanların geldiğini fark ettim. Sırada gördüğüm birkaç kişi dışında herkes koyu renkler giymişti. Baştan aşağıya beyazlar içindeydim ve aralarında ılık gibi parlayacaktım.

Bir gecede ikinci kez aynı hatayı yaptığım için kendimden nefret ederken belimdeki bıçağı gizledim. Pelerinin kenarlarından tutup önümü kapattım. Damon hızla ilerleyip sırayı es geçerek kapının girişindeki bir adamla konuşmaya başladı. Önceden aldığımız biletlerimizi gösterdi. Kapıdaki adam beni baştan aşağıya süzdükten sonra bir asil olduğumu fark etti.

Buz Krallığı'nda kraliyet üyeleri ve onlar kadar zengin olan lordlar, leydiler dışında hiç kimse beyaz renk giymezdi. Yıllar önce Buz kralının toplum önünde beyaz giymesiyle başlayan bu moda, kraliyet ailesinin tüm üyelerinin giymesiyle devam etmiş ve zengin ailelerin de onlara eşlik etmesiyle yazılı olmayan bir kural haline gelmişti.

Ülkenin dört bir yanındaki kumaş satıcıları, kral sayesinde beyaz kumaşları yüksek fiyattan satmaya başlamış ve sadece soyluların alabileceği hale getirmişti. Eğer bir asil değilseniz, beyaz renkte bir kumaş almaya paranız yetmezdi.

Daphne'nin içine girdiğimde pelerinin şapkasını yüzüme doğru çekip kendimi etraftaki insanlardan gizledim. Kapıdaki adam bizi satın aldığımız masanın yanından geçirip bir üst kata çıkardı. Damon ile birbirimize sorgulayan kısa bir bakış gönderdikten sonra adamı takip ettik.

Orta yaşlı adam üst kattaki koridorda bulunan kapılardan birini açıp, "Buradan, leydim," dedi. Bizi özel bir odaya getirdiğini anladığımda cebimdeki keseden biraz para çıkarıp adama uzattım. Kıyafetim ilk defa avantaj sağlamıştı.

Adam gözleri parlayarak elimdeki parayı alırken, "İyi eğlenceler, leydim," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

Odanın içine girdiğimde Damon kapıyı arkamızdan kapattı. Odanın genişliği, asma kat evleri andırıyordu. Buz pistini gören bölümün yarısı camla kaplıydı. Camın hemen yanında bir masa, iki sandalye vardı. Masanın üstünde birkaç meyve tabağı ve alkol şişeleri duruyordu.

Sağda duran sandalyeye yavaşça otururken belimdeki bıçağı sıkıca tutarak buz pistine baktım. Pistin etrafındaki masalar hızla doluyor ve insanlar gösteri için yerini alıyordu. Asma katın diğer odalarında da başka özel kişilerin olduğunu anladım.

Cama kolumu koyup sandalyeye yaslanırken, Damon buz pistinin kenarındaki bir kapıyı gösterdi. "Dansçı kadınların çıktığı kapı orada," dedi. "Müzik başladıktan birkaç dakika sonra kapıdan çıkıp gösterilerini yapmalarının ardından tekrar aynı kapıdan içeri giriyorlar. Müşterilerle aralarında bir cam var. Alkolü fazla kaçırın kişilerin kadınlara yaklaşmasını ya da buz pistine geçmesine engel olmak için yeni yaptılar."

Daha önce Daphne'ye geldiğimizde buz pistiyle masalar arasında camdan bir duvar yoktu. Bazen kadınlar dans ederken adamların onlara dokunabileceği kadar yakınlarında oluyorlar, soyunma odasına masaların arasından geçerek gidiyorlardı. Kapılar ve camlar hem benim hem de diğer müşteriler için yeni bir detaydı.

"Bugünlerde bilet almak eskisinden daha zor. Yeni gelen dansçı kadının yeteneğini her yerde konuşuyorlar. Diğer şehirlerden bile kadını görmeye gelen yüzlerce insan var."

Gözlerimi aşağıdaki masalarda oturan insanlar arasında dolaştırırken, "Kadının adı ne?" diye sordum.

"Sarah." Konuşmaya devam etmediğinde başımı Damon'a çevirdim. "Bu kadar mı?" Her zaman tek bir soru sorardım ama onlarca cevap alırdım. Şimdiyse elimde tek bir kelime vardı.

"Evet," diye cevapladığında hayretle baktım. "Soyadı, nereden geldiği ya da yaşı hakkında bir bilgi yok mu?"

"Hayır."

Odanın kapısı açıldığında ikimiz de hızlıca o tarafa döndük. Bir adam, elinde büyük bir tepsiyle içeri girdi. Damon hızlıca, "Hiçbir şey istemiyoruz," dedi. Adam şaşkınlıkla ikimizi inceledikten sonra başını sallayıp dışarı çıktı. Damon ayağa kalkıp kapının arkasındaki kilidi çevirdi.

Söylediğimi yapacağıma dair güven vermek için gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

Başını anlayışla salladığında gözlerimi piste çevirdim. Eldivenlerimi çıkarıp masanın üstüne bıraktım. Bir yandan müziğe eşlik ederek pistin üstünde dans eden kızları izlemeyi bırakıp masada oturan müşterilere göz gezdirmeye başladım.

Asma katta olmamız yukarıdan baktığımız için bir avantaj sağlasa da odamızın tam altındaki masaları göremiyordum. Damon ile ayrılmamız gerektiğini düşünürken olağandışı bir şeyler olmasını bekledim. Müşteriler bir yandan yemeklerini yiyip içkilerini yudumlarken diğer yandan dansçıları izliyor ve hallerinden memnun görünüyordular.

Hiçbir sorun yokmuş gibi gözükürken müzik yavaşladı ve kızlar kollarını havaya kaldırıp, kalçalarını dışarıya doğru çıkararak müzikle aynı anda durdular. Bedenlerinin esnekliğini hayranlıkla izlediğim sırada alkış sesleri pistte yankılandı. Kızlar reverans yaparak pistten ayrıldığında müşterilerin kendi aralarında konuşma sesleri arttı. Kahkaha ve eğlence sesleri müziğin sesine karışırken heyecanla yeni kızı görmeyi beklediklerini anladım.

Dramatik bir müzik başladığında aşağıdaki müşterilerin sesi kesildi. Herkesin başı soyunma odasına giden kapıya döndüğünde Damon ve ben gözlerimizi müşterilerden ayırmıyorduk. Sarah'a ilgisi diğer müşterilerden farklı olan bir adama ihtiyacımız vardı. Kim olduğunu anlamak için hislerim dışında güvenebileceğim bir bilgi yoktu.

Damon, "Adamın tüccar olduğunu düşünüyorlar. Sıradan bir giyimi var ama yoksul kesimden de değil. Esmer olduğunu söylediler," dedi.

Devam etmesini beklerken müziğin ritmi hızlandı. Damon'dan ses gelmediğinde başımı ona çevirdim. "Bu kadar mı?" diye sordüğümde başını salladı.

Elimizde olan bilgilerin azlığı canımı sıkarken müzik durdu. Başımı piste çevirdiğimde soyunma odasına çıkan kapı açıldı. İçinden

siyahlara bürünmüş minik bir beden çıktı. Müzik tekrar başladığında dansçı kadın yavaş hareketlerle pistin ortasına doğru kaydı. Bedenini saran daracık pelerin tüm vücut hatlarını ortaya çıkarırken bir yılan gibi hareket etmeye başladı.

Beklediğimden daha dramatik olan müziğin her sert notasında kadın bedenini kıvırıyordu. Müzik sert bir vurguyla durduğunda, dansçı kadın üzerindeki pelerini bir hamlede çıkarıp yere attı.

Arkadan gördüğüm dansçının altında iç çamaşırına benzeyen beyaz bir parça, üstünde ise beyaz, yarım bir korse vardı. Altındaki dar parçadan beyaz tüller sarkıyordu. Korsenin kenarları taşlarla süslenmişti. Beli ve göbeği açıkta duruyordu. Neredeyse ayaklarına kadar uzanan düz, siyah saçlarına şaşkınlıkla baktım.

Müziğin vurucu notaları duyulmaya başladığında dansçı kadın kalçalarını kıvrarak kendi etrafında döndü. Yüzünü gördüğümde güzelliği karşısında gözlerime inanamadım. Dansçı, hayrete düşeceğim kadar pürüzsüz bir tene sahipti. Esmer teni ışığın altında parlıyordu. Dudakları, burnu, elmacıkkemikleri, çenesi ve görebildiğim her yeri kusursuzdu.

Beli müziğin ritmiyle sağa sola hareket ederken göbeğinin hareketlerini fark ettim. İlk defa buzun üstünde oryantal yapan bir kadın görüyordum. Diğer müşteriler gibi hayranlıkla kadına bakarken gözlerimi göbeğinin hareketlerinden almakta zorluk çektim. Buz pistinin etrafında daireler çizerek ilerlediği sırada tüm müşteriler hayranlıkla dansçı kadını izliyordu.

Biri hariç.

Masalarda oturan müşterilerin arkasında ayakta duran bir adam vardı. Önce onu Daphne'nin bir çalışanı zannetmiştim ama hayranlıkla izleyen insanların aksine o nefretle bakıyordu. Şaşırmış değildi. Kendinden ve Sarah'ın dansından emindi. Daha önce defalarca kez gelmiş ve her hareketini ezberlemişti. Gözlerinde tanıdığım başka bir duygu vardı. *Kıskançlık.*

Sarah'ın buz üstünde dans etmesinden rahatsızdı.

Gözlerimi adamdan ayırmadan, "Damon," dedim. İşaretparmağımı adama doğru uzattım ve Damon'ın adamı görmesini sağladım.

Damon, "Burada kal," dediğinde bakışlarım ona döndü.

"Nereye?" diye sordum.

Adamı gösterip, "Onunla ilgileneceğim," derken bile Sarah'ı izliyordu. Onun da benim kadar şaşırdığını ve hayran kaldığını gördüğümde tekrar Sarah'a baktım. Herkesi büyülemişti. Hakkında söylenenlerden bile fazlasıydı. Minik bedeninin her hücresinden yetenek taşıyordu.

Az önce baktığım yerde adamın durmadığını gördüğümde telaşla, "Damon," dedim.

Damon parmağıyla masaların arkasını gösterip, "Kapıdan içeri girdi," dedi. Soyunma odasına yakın bir kapı açıldığında gözlerim oraya döndü.

Damon, "Koridordan ilerleyip kapılardan geçiyor," dedi.

"Neden?" diye sorarken Damon hazırlanıyordu. Pelerinin şapkasını geçirip belindeki bıçağı kontrol etti. Kapıya doğru ilerleyip kilidi açtı.

"Kızların odasına doğru ilerliyor." Gözlerinde öfkeyle dışarı çıktı. "Sen burada gözlemlemeye devam et."

Başımı salladım ve Damon odadan çıktı. Masanın üstündeki eldivenlerimi elime geçirdim. Gözlerim tekrar Sarah'ı buldu. Buzun üstüne doğru zarifçe uzandı. Belini müziğin ritmine göre kıvrarak buzun üstünde kaydı.

Bir dakika sonra adam tekrar gözden kayboldu ve adamın çıktığı kapıdan içeri Damon girdi. Gözleri masaların etrafında adamı aradı. Bulamadığında başını yukarı kaldırıp bana baktı ve geldiği kapıdan çıktı.

Dans boyunca masaların etrafında, kapıların önünde Damon'ı aradım ama bir daha görmedim. Bir yanım odadan çıkıp Damon'ı aramamı söylerken Sarah'ın dansı bitti. Müşterilerin hepsi ayağa kalkıp ıslıklar eşliğinde Sarah'ı alkışlarken kalabalığın içinde gözlerimi gezdirmeye devam ettim.

Sarah pistten ayrılıp soyunma odasına çıkan kapıdan içeri girdiğinde beklemekten sıkıldım. Odadan ayrılıp soyunma odasına çıkacağını düşünerek koridorda sola doğru ilerledim. Koridoru aydınlatan loş ışığın altında bir merdiven bulmayı umarak yürüdüm.

Eski, dar bir merdiven bulduğumda hiç düşünmeden aşağıya indim. Koridor üst kata göre daha karanlık ve sessizdi. Yolumu bulmak için dikkatli olurken koridorda diğerlerine göre daha küçük bir kapı gördüm. Kapının üstünde dans eden kızların bir çizimi vardı.

Hiç tereddüt etmeden kapıyı açıp içeri girdim. Az önce dans eden kızların burada olacağını düşünüyordum ama etrafta kimse yoktu ve odaya sessizlik hâkimdi. Oda beklediğimden daha büyüktü. Bölmelere ayrılmıştı ve her bir bölmenin içi kıyafetlerle doluydu. Birilerini görmeyi umarak odanın içinde dolaşmama rağmen kimseyle karşılaşmadım.

Diğerlerinden daha büyük olan bölmeye doğru yürürken soğuk bir rüzgâr esti. Bölmenin diğer tarafında mekânın dışına çıkan bir kapı vardı ve kapı açık bırakılmıştı. Arka kapı olduğunu düşündüğüm yere gittim. Biz dans gösterilerini izlerken kar yağışı artmıştı ve yerler şimdiden bembeyaz olmuştu.

İçeriden sert bir cismin yere düştüğünü andıran bir ses duyduğumda hızla arkamı döndüm. Bölmenin içinde bir gölge olduğunu fark ettiğimde bıçağımı kınından çıkarıp elime aldım.

Yavaş adımlarla bölmeye doğru ilerlediğim sırada solumdan gelen kapı sesi dikkatimi dağıttı. Bileğime sert bir darbe aldım ve elimdeki bıçak yere düştü. Zaman kaybetmeden belimdeki diğer bıçağa uzandığımda karanlığın içinden biri çıktı. Bıçağı pelerininin altından çıkarıp karşımdaki adama saplamak isterken adam bileğimden tuttu. Boşta kalan elimle adamın çenesine yumruk attığımda başı geriye savruldu. Bileğimi tuttuğu elimdeki bıçak da yere düştüğünde adam diğer eliyle boğazımı kavradı. Nefesimi kestiği sırada aramızdaki mesafeyi kapattı ve yüzünü gördüm.

İki elimle boğazıma doladığı parmaklarını çözmeye çalıştığım sırada onun Damon ile şüphelendiğimiz adam olduğunu anladım.

Sarah'ın peşinden buraya gelmişti ama onun aksine beni bulmuştu. Parmakları gittikçe sıkılaşıp nefes almamı zorlaştırdığında bacağına sert bir tekme attım.

Adam boşta kalan elini aramıza getirdiğinde bir tekme daha atmaya çalıştım. Elinden kurtulmak için çabalasam da imkânsız gibiydi. Benden çok daha uzun ve güçlüydü. Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında sıradaki tekmemi bacak arasına isabet ettirmeyi başardım. İstedğim kadar sert bir tekme olmasa da adam boğazımı bıraktı.

Ciğerlerimi havayla doldurmak için derin nefesler almaya çalıştığım o bir saniyede karnımda keskin bir acı hissettim. Diğer bir saniyede ise adam karşımda değildi. Karnımdaki acıyla beni bölmenin içinde bırakıp gitmişti.

Başımı aşağıya çevirip karnıma baktığımda kendi bıçağımın tenime saplandığını gördüm. Korku tüm hücrelerimde gezinmeye başladığında ellerim bıçağın etrafını sardı. Acıyla beraber bir sıcaklık bıçağın girdiği yerden tüm bedenime yayılıyordu.

Pistteki müzik tekrar başladığında yaşadığım ana sinirle güldüm.

Bedenimi dağlayan acıya rağmen sakin kalmak için çabaladım. Bıçağı karnımdan çekersem kanamamın artacağını düşünerek yerinden hareket ettirmedim. Bir yanımı bıçağı çıkarıp yaranın tamamını görmek için can atıyordu. O yanımı susturup bir elimle pelerinimi zar zor çıkardım. Beyaz kumaşı bıçağın etrafına sarıp karnıma doğru bastırdığımda canım yandı. Dudaklarımın arasından acı dolu bir çığlık döküldü.

Damon ile buluşma noktamıza kadar yürümek zorunda olduğumu düşünerek bölmeden çıktım. Her bir adımında bıçak bedenime yeniden saplanıyor gibi acıtıyordu. Bölmenin arkasındaki kapıdan dışarı çıktığımda yüzüme çarpan kar taneleri daha iyi hissetmemi sağladı.

Arkamdan "Reen," diye seslenen birini duyduğumda dişlerim kırılmak üzereydi. Damon yanıma gelip kolumdan sertçe tuttuğunda dudaklarımdan tiz bir çığlık çıktı. Karnımdaki bıçak hareket etmişti.

"Sana ne oldu?" Damon şaşkınlıkla karnıma baktığında başımı sağa sola salladım. "Ben iyiyim."

Damon yaramın etrafındaki pelerini telaşla çekip karnımdaki yaraya baktı. Solumda duran yolun üzerindeki adım izlerini gösterip, "Peşinden git," dedim.

"Seni bırakamam!"

"Beni bırakmak zorundasın! Peşinden git!" Acı dolu sesime rağmen Damon yanımdan ayrılmadı. "Lütfen," diye fısıldadım.

Damon öfke dolu bir şekilde adamın gittiği yola bakarken, "Atları bıraktığımız yere doğru yavaş adımlarla yürüyeceğim. Kulübe gideceğim ve bana iyi bakacaklar," diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

"Ne kadar güçlü olduğumu biliyorsun." Gözlerinde şüpheyile beni incelediğinde dik durmaya çalıştım. "Eğer ondan intikamımı almazsan seni affetmem, Damon."

Kasıklarımdaya artan ağrı bacaklarıma doğru ilerlerken yürüyemeyeceğimden korkuyordum. Damon'ın elleri yanaklarımı bulurken, "Onu öldüreceğim," dediğinde gülümsedim.

Son bir istek gibi, "Lütfen," diye fısıldadığımda alnımdan öptü.

"Yarana çok bastırmadan yavaş adımlarla ilerle. Kulübe varmadan bulacağım seni."

Başımı salladığımda adamın izlerini takip ederek yolda ilerledim. Onun yanında dik durmaya çalıştığım için o kadar çok yorulmuştum ki arkasını döner dönmez dizlerimin üzerine çöktüm. Sol elimi karların içine yaslayıp diğer elimle karnımı tuttum. Gözümden birkaç damla akarken derin nefesler aldım. Biriken karların içine yatıp soğuğun acımı uyuşturmasını istiyordum.

Kanamam kötüye gitmeden önce son bir güçle yerden kalktım. Sokağın karşısına geçip ormanlık alana doğru ilerlemeye çalıştım. Her bir adım canımı daha çok yakmasına rağmen Damon'a verdiğim sözü tutacaktım çünkü onun da bana verdiği sözü tutacağını biliyordum.

"Leydi Megan."

Sadece birkaç adım atmıştım ki sokağın ortasında beyaz bir at gördüm. Bedenim titrerken bakışlarımı zorlukla yukarı kaldırıp atın üstündeki adama baktım. Buz mavisi gözlerle karşılaştığımda yanıldığımı sandım. Alnımdan ve sırtımdan akan terler gökyüzünden inen kar taneleriyle buluştuğunda altdudağım titredi.

Veliaht prensin gözleri karnımı bulduğunda hızla atından indi. Onun baktığı yere gözlerimi çevirdiğimde üzerimdeki beyaz kıyafetlerin kırmızıya döndüğünü gördüm.

Veliaht prens telaşla, "Sana ne oldu?" diye sorduğunda gülümse dim.

Karnımdaki yarayı görmeye çalıştığında, "Bu gecenin rengi kırmızıymış," diye zorlukla konuştum. Doğru rengi giydiğimde bile onu kırmızıya çevirmeyi başarıyordum.

"Kim yaptı sana bunu?" Otoriter sesi geri gelmişti. Ona cevap vermediğimde devam etti. "Bıçağı çıkarmak zorundayım."

Korku dolu bir sesle, "Hayır," diye fısıldadım.

"Seni karnında bıçakla saraya kadar götüremem."

Dizlerim büküldüğünde veliaht prens kolumdan tutarak yere düşmeme engel oldu. Ellerimi çaresizlikle omuzlarına koydum. Yere düşmemek için ona tutunurken, "Korkuyorum," dedim.

"Her hareket ettiğinde bıçak, organlarını parçalar. Bu şekilde ata binemezsin."

"Yapamam," diye fısıldadığımda, "Ben yaparım," dedi.

Ellerini belime dolayıp ayakta durmama yardımcı oldu. Karnımda bir bıçak olduğunu bilmesem aramızdaki mesafeyi kapatıp ona sarılmak isterdim. Gözümden yaşlar, alnımdan terler akarken titremelerim arttı.

Veliaht prens bir eliyle yanağımdan akan yaşları silerken, "Megan," diye kulağıma fısıldadı. "Bana izin ver."

"Canım yanıyor." Soğuk içimdeki yangına iyi gelirken yüzüme düşen kar tanelerine şükrettim. "Bu kadar acıtacağını düşünmemiştim."

Genç prens tekrar, "Bana izin ver," dediğinde ona güvenmek dışında başka çaremin olmadığını fark ettim. Başımı evet dercesine yukarı aşağıya salladığımda, "Korkma," diye ekledi.

Arkamda kalan mekânın içinden gelen müzik sesi ve veliaht prensin omuzlarında duran ellerim saatler önce sarayın salonunda dans eden halimizi hatırlattığında gülümsemeden edemedim.

Leonard Ares, belime doladığı kolunu düzelterip beni yanına çekti. Başımı göğsüne dayayıp dişlerimi sıktım. Dudakları kulağımı buldu. "Hazır mısın?"

Hayır.

"Evet."

Bıçağın kabzasından tuttuğunda karnımdaki acı arttı. Korkudan bayılacağımı düşünürken beni sıkıca tuttu. Kollarımı boynuna doladığım sırada kulağıma, "Şimdi," diye fısıldadı.

Önce hiçbir şey hissetmedim.

Sonra boşluk hissi geldi ve kanın akışı hızlandı.

Veliaht Prens kollarımdan tutup, "Dik durmaya çalış," dedi. Bir eliyle beni ayakta tutmaya çalışırken diğer eliyle üzerindeki pelerini hızlıca çıkardı. Karnıma doğru eğildiğinde omuzlarından sıkıca tuttum. Pelerini belime doladıktan sonra beni kendine çekti ve sarıldı.

Bir kolunu dizlerimin altından geçirip beni kucağına aldı. Kollarımı boynuna dolayıp beni atına taşımasına izin verirken, "Size bir vahşete sarıldığınızı söylemiştim," diyerek bu geceki konuşmamızı hatırlattım.

Cevabını duyamadan bilincim kapandı.

BÖLÜM 5

PANDORA

Duyduğum tiz ses kulağımın içinden geçerek dokunduğu her yeri parçalıyordu.

“Benimle evlenmek istemiyor.”

“Onun ne istediği önemli değil.”

Sanki bir iğnenin ucu kafamın içinde çizgiler çizerek ilerliyor ve canımı yakıyordu.

“Benimle evlenmemek için kendini öldürmeye çalıştı.”

“Böyle bir şeyi yapacak cesareti yok.”

Bir fısıltıya benzeyen ses, zihnimde o kadar rahatsız edici bir şekilde yankılanıyordu ki tüm bedenim gerildi. Konuşmaları duymama rağmen anlam yüklemekte zorluk çekiyordum.

“Emin misin? Karnından onun bıçağını kendi ellerimle çıkardım.”

Yanı başımda yükselen seslerin bir rüyanın parçası mı yoksa gerçeğin ta kendisi mi olduğunu anlayamıyordum.

“Hançerin ona ait olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bıçağın işlemeleri belindeki kınla aynı.”

Gözlerimi açmaya çalıştığımda dudaklarımın arasından bir inilti döküldü. Kendi sesim kafamın içini parçalara ayırdı. Hissettiğim acı her bir hücremi ele geçirirken gözlerimi araladım.

Bir el karnıma dokunup, “Megan,” dediğinde susması için yalvarmak istedim. Elimden başka bir şey gelmediğinde dudaklarımı aralayıp, “Ba...” demeyi başardım ama sesim beni mahvediyordu.

Elimi başıma götürüp gözlerimi sertçe kapatırken zorlukla, "Başım," diye fısıldadım. Çenemi o kadar çok sıktım ki dişlerimin kırılacağından korktum.

Küçük bir ses bile beynimi lime lime ediyordu. Başımın bu kadar çok ağrması imkânsız gibiydi. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Uzun bir sessizlikten sonra gözlerimi tekrar araladığımda yanımda bir kadın vardı. Tanıdık gelen yüzüne dikkatli bir şekilde bakarken kim olduğunu hatırlamakta zorlandım ancak başının üstündeki tacı gördüğümde onu tanıdım.

Kraliçe.

Bir yatakta uzandığımı fark ettiğimde kraliçeye reverans yapmak için yerimde doğrulmaya çalıştım. Kraliçe kolumdan tutup, "Uzan," diye fısıldadı. Tek bir kelime beni yeniden mahvetti. Derin bir nefes alıp ağrının geçmesi için tanrıya dua ettim.

Gözlerimi kraliçenin arkasındaki kişiye çevirdim. Veliaht prens yorgun gözlerini bir noktaya sabitlemişti. Onun bakışlarını takip ettiğimde kendi bedenimi gördüm. Üzerimde kendime ait kıyafetlerim yoktu. Etrafımı saran çarşaf kanlar içindeydi.

Karnımda bir sızı hissettim ama katlanılmayacak boyutta değildi, başımdaki ağrının yanında hissedilmiyordu bile. Sağ elimi karnıma uzatıp kanlı çarşafı kenara çektim. Yanımda oturan kraliçenin ve ayakta duran prensin beni izlediğini bilmeme rağmen utanmadım. Bedenimi görecekle şekilde karnımı açtım ve korku dolu gözlerle yarama baktım.

Orada değildi.

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken gözlerimi kırptım ve karnımı dikkatli bir şekilde inceledim. Karnımdan bıçaklandığımı ve hiç dinmeyen bir acısı olduğunu çok iyi hatırlıyordum ama karnımda artık böyle bir yara yoktu. Kırmızı minik bir çizgi dışında karnım resmen pürüzsüzdü.

Ellerim korkuyla titremeye başladığında başımdaki ağrı mümkünmüş gibi şiddetini artırdı. Bakışlarım kraliçenin arkasında duran veliaht prensine döndü. Göz göze geldiğimizde beni derin bir hüznle izlediğini farkettim. Güçlü bakışları yerini pişmanlığa bırakmıştı.

“Bu nasıl...” Cümlemi tamamlayamadan kafamın içinde kıvılcımlar çıktı. Acı yüzünden gözlerimi kapatırken inledim.

“Uyu.”

Kraliçenin sert emri tüm zihnimde yankılandı. Önce zihnimin duvarlarını çizdi sonra beni parçalara ayırdı. Sessizliğe gömülmeyi hatta zamanın durmasını diledim. Bu acının durması için her şeyi yapmaya hazırdım.

“Neden acı çekiyor?”

Veliaht prensin sesi kanımla beraber aktı, damarlarımı parçalara ayırdı. Bedenim titremeye başladığında altdudağımı ısırdım. Gözümünden yaşlar akarken bir krize girdiğimi anladım. Titremelerimin şiddeti artarken çığlık attım.

“Ne oluyor?”

“Bedeni büyüye tepki veriyor.”

Bilincim kapanmadan önce duyduğum son cümle bu oldu. Acı dolu zihnimin içinde dolaşan düşüncelerim iyi şeyler söylemiyordu.

Büyü.

Kraliçe.

Kraliçenin büyüü.

Pandora.

Kendime geldiğimde önce keskin bir koku aldım. Sonra sol elimi tutan iri parmakları hissettim. Gözlerimi yavaşça araladığımda yanımda oturan veliaht prensin başparmağı ile avucumun içine daireler

çizdiğini gördüm. İlk anda dokunuşu beni rahatlatırken bir süre sonra göğsümde bir sızıya neden oldu. Tenimin ısınmaya başladığını ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

Parmaklarımı hafifçe oynattığımda veliaht prens başını kaldırıp yüzüme baktı. Sanki bir rüyanın içindeydi ve tek hareketimle uyanmıştı. Gözlerimin içine baktığında ifadesinin telaşlı olduğunu fark ettim.

“İyi misin?” diye fısıldadığımda önce şaşırды sonra ondan beklemediğim bir şekilde gülümsedi.

Tok bir sesle, “Bu soruyu benim sormam gerekiyordu, Leydi Megan,” dedi.

Buz mavisı gözlerini izlemeye devam ederken avucumu okşayan parmağı dikkatimi dağıtıyordu. Sessizliği bozup, “İyi misin?” dediğinde bakışlarımı utançla kaçırdım.

“Yara...” Sağ elimi üzerimdeki çarşafa uzattım ve yavaşça kenara çektim. Yaramdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. “Nasıl iyileşti?”

Yanıtını bilmeme rağmen soruma cevap vermesini bekledim. Veliaht prens gözlerini karnımdan çekip yüzüme çevirdi. “Başın iyi mi?”

“O ağrı...” Tuttuğum nefesimi bıraktım. “Başımın ortadan ikiye bölüneceğini sandım.”

Tekrar o şekilde bir baş ağrısı çekmekten korkarak ürkekçe prene baktım. Telaşlı ifademi görmüş gibi elimi çevirdi ve bileğimi okşadı. “Bir daha olmayacak.”

“Bana büyü mü yaptınız?”

Veliaht prens elimi bırakıp ayağa kalktı. “İyi olduğuna sevindim,” derken ellerini hızla pantolonunun cebine soktu.

“Soruma cevap vermiyorsun.”

Dudaklarını yaladıktan sonra derin bir nefes aldı. Bir elini cebinden çıkarıp yüzüne düşen saçları geriye çekti. “Ben nasıl...” dediğinde kapı açıldı ve veliaht prensin cümlesi yarım kaldı.

Bir anda tüm ailem odanın içinde belirdi. Babam hızlıca yanıma gelip elimden tuttu. “Kızım,” dediğinde sesindeki telaşı duymamak

mümkün değildi. Annem ve kardeşlerim veliaht prensse reverans yaparken prens son kez bana baktı ve odadan çıktı.

Babam yüzümü elleri arasına alıp, "Nasılsın?" derken kardeşlerim yatağımın etrafında sıraya dizildiler. Yatakta doğrulurken, "İyiyim," diyerek cevapladım.

Stella yatağımın kenarına çıkıp bana sarılmak için bir hamle yaptığında omuzlarından tutup ona engel oldum. Odadaki herkes tepkime şaşıırken karnımdaki yarayı korumak için yaptığımı söyleyemedim. Çünkü karnımda bir yara yoktu. Bedenimde acı hissetmiyordum ama zihnim bu hızlı iyileşmeye adapte olamamıştı.

"Canın mı yanıyor?" Babamın tek bir hareketimle beni anlaması kalbimi sızlatırken, "Hayır," diyerek başımı sağa sola salladım.

"Özür dilerim." Stella'yı kendime çekip sıkıca sarıldığımda Alexa tereddüt ederek bana yaklaştı. İkisini de öpücüklere boğarken huzur dolu kokularını içime çektim.

"İki gündür seni arıyoruz." Annem sitemkâr bir şekilde konuştu. "Seni ormanın içinde baygın bir şekilde bulmuşlar. Atından mı düştün?"

"Evet," diye fısıldadım. İkizler kollarımdan ayrılıp yatağımın kenarına oturduklarında Carla, "Bizi çok korkuttun," dedi.

"İsteyerek yapmadım." Bakışlarımı utançla kaçırdım. "Sadece biraz gezintiye çıkmak istemiştim." Ne kadar hızlı yalan söyleyebildiğimi unutmuştum.

"Neyse ki veliaht prens seni buldu." Annemin ses tonu beyaz atlı prens masalındaki genç prensle kızını evlendiren bir kadının gururunu taşıyordu.

Babam saçlarımı okşayıp, "Gerçekten iyi misin? Gözlerin çok yorgun bakıyor," dedi. Ona gerçekleri anlatmayı çok istememe rağmen sessiz kaldım. Saraydan gizlice çıktığımı, Daphne'ye gittiğimi ve orada bıçaklandığımı söyleyemezdim. Veliaht prensin beni kurtarıp saraya getirdiğini ve kraliçenin beni iyileştirmek için büyü yaptığını anlatamazdım.

Kraliçe... O Circe'nin kızı Pandora'nın soyundan geliyordu. Pandora'nın büyüüne sahipti. Halk arasında gezinen dedikodular doğrudu.

Daha önce gücünü kullanan cadılar görmüştüm ama kraliçe başkaydı. Oğullarının da büyüü olup olmadığını merak ediyordum. Bu sarayın içinde bilmediğim ve öğrenmem gereken çok şey vardı.

Düşüncelerimden sıyrılıp babama dönerek, "Sadece soğukta kaldım ama bana iyi baktılar," dedim. Beni kendine çekip sarıldı.

"Çok korktum. Sana bir şey oldu sandım."

Sakinleşmesi için, "İyiym, baba," diye fısıldadım.

Babam geri çekilip son kez gözlerime baktı. Yalan söylediğimi anlamama gücü varmış gibi birkaç saniye beni inceledi. Sözlerime inandığında alnımdan öpüp yataktan kalktı. "Ablanızın biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Stella ve Alexa yanaklarıma birer öpücük kondurup hızla odadan çıktılar. Carla yanıma gelip saçlarımı okşadı. "Sakın bir daha aynısını yapma." Endişeli gözlerle bedenimi baştan aşağıya süzdükten sonra babamla beraber dışarı çıktılar.

Annem, "Sabah yanına geleceğim," dedikten sonra beni Nancy ile baş başa bıraktı. Nancy odaya geldiğinden beri hiç konuşmamıştı. Bakışlarını utançla kaçırıyordu.

Ona doğru, "Nancy," diye seslendiğimde yanıma yaklaştı ve kollarını bedenime doladı. "Sana bir şey oldu sandım." Ağlamaya başladığında onu şaşkınlıkla bedenimden ayırdım ve yüzüne baktım.

"Evlenmemek için kaçtığını sandım. Bir daha seni göremeyeceğimden çok korktum. Kendimi suçlu hissettim." Gözyaşları içinde hızlıca konuşuyordu. "Sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Bizi çok korkuttun, Maureen."

"Ben iyiym, Nancy." Kardeşimi omuzlarından tutup kendime doğru çektim. Kollarımı boynuna dolayıp, "Seni bırakıp gitmeyeceğim," dedim. Saçlarının arasına bir öpücük kondurdum.

"Benim yüzümden oldu sandım." Başını yere eğmiş yatağın çarşafını düzeltiyordu. Korktuğunu ve suçlu hissettiğini net bir şekilde görüyordum.

"Sadece hava almaya çalışıyordum," diyerek onu telkin etmeye çalıştım.

"Atından düştüğünü söylediklerinde inanmadım. Bu hayatta en iyi yaptığın şey at sürmektir." Gözlerime ciddi bir ifadeyle baktı. "Bana doğruyu söyle. Başka bir şey oldu, değil mi?"

"Hayır." Yüzüme dökülen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Hava karanlıktı ve kar yağmaya başladı. At huysuzlandığında onu kontrol edebileceğimi sandım ama başaramadım."

Bakışlarındaki masumiyet kalbimi ezdi. Yalan söylediğim için hemen pişman oldum fakat gerçeği söyleyebilecek gücüm yoktu.

Aramıza uzun bir sessizlik girdiğinde aklımın bir köşesinde duran ve beni asla yalnız bırakmayan o soruyu tekrarladım. "Sana kim dokundu?"

Nancy şaşkınlıkla dudaklarını araladı ve sonra gülümseyerek, "Gerçekten her fırsatı değerlendiriyorsun," dedi.

"Aklımdan çıkmıyor. O günden beri sadece bunu düşünüyorum, Nancy." Elini avucuma aldım. Tenini okşarken, "Bana biraz merhamet et," diye fısıldadım.

"Yapamam, Maureen."

"Bana hiç yardımcı olmayacaksın, değil mi?" Sorumu cevaplamak yerine bakışlarını tekrar kaçırdığında elini bıraktım. Kollarımı göğsümde birleştirip ondan uzaklaştım. Hayal kırıklığı içinde beni izledi.

Nancy, "Bana kızma," derken koluma uzandı. Bana dokunmasını istemediğim için geri çekildim. "Hayatını mahvetmek istemiyorum."

Öfkeyle, "Hayatım çoktan mahvoldu," dedim. "Sen evlenemediğin için bir prensle evlenmek zorundayım! Yıllardır kurduğum hayallerim bir nişanla yerle bir olmak üzere! Senden tek isteğim kimin yaptığını söylemen ama bana bunu bile çok görüyorsun!"

"Prensle evlenecek misin?" diye sordu.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Ne?"

"Prensle evlenmek zorundayım, dedin. Onunla evlenecek misin?"

"Ah!" Gittikçe artan öfkemle gözlerimi devirdim. "Nancy." Yorgun sesimi duyduğunda ayağa kalktı. Odadan çıkacağını anladığımda kızgınlıkla, "Bana tecavüze uğradığını söyleyip sonra da sakin olmamı bekleyemezsin!" dedim. "Beni çıldırtacağını biliyordun!"

Yolun yarısında durup pişman bir şekilde, "Maureen," diye fısıldadı.

"Onu öldüreceğim. Sana dokunan adamı bulduğumda aldığı her nefesi ona zehir edeceğim!" Sesim istediğimden daha yüksek çıkıyordu. "Onu bulamayacağımı sanıyorsun. Tanrılar üzerine yemin ederim ki onun kim olduğunu bulmadan ölmeyeceğim!"

Nancy cevap vermediği için odada alıp verdiğim öfkeli nefesler dışında hiçbir ses yoktu. Bir süre sonra, "Hiçbirimiz senin kadar güçlü değiliz," diye fısıldadı.

"Sessizliğinin canımı yaktığını görmüyor musun?" Kalbimin ağrıdığını hissediyordum.

Nancy birkaç adım daha attıktan sonra odanın kapısının önünde durdu. "Gece değil, gündüz." Ne söylediğini anlamayarak kaşlarımı çatıttım. "Artan düştüğünde," diye eklediğinde tuttuğum nefesi bıraktım.

Veliaht prensin beni bulduğunda aileme anlattığı yalanın ne olduğunu bilmiyordum. Babamın söylediklerine ayak uydurmaya çalışırken yalanım ortaya çıkmıştı. Gece vakti dışarı çıktığımı duyulmasını istemediği için kraliçenin gündüz dediğini tahmin ettim.

Kendimi yatağa geri bırakıp gözlerimi kapattım. Son günlerde her şey üst üste gelmişti ve hepsiyle nasıl mücadele edeceğimi bilmiyordum. Kalbimin üzerinde tonlarca ağırlık vardı. İçime çektiğim nefeslerin artık acıtmamasını, kalbimin hafiflemesini istiyordum.

Bedenimde hiçbir acı olmamasına rağmen zihnimi yorgun hissediyordum. Bana verilen fırsatı değerlendirip yataktan çıkmadım. Güneş battı, hava karardı ve ben sadece pencereden dışarıyı izleyerek yaşadıklarımı düşündüm.

Bir süre sonra uykuya dalacağım sırada odamın dışından ge-

len sesler dikkatimi dağıttı. Koridordaki seslere kulak kabartırken odamın kapısı açıldı ve içeri telaşlı bir adam girdi. Baştan aşağıya kanlar içinde kalmış ve dağılmış gözükten adamı hemen tanıdım.

Damon.

Yatağımın yanına gelip elimden tuttuğunda kahverengi gözlerinde gördüğüm telaş kalbimi eritti. Kan lekeleriyle dolu parmaklarını saçlarımın arasından geçirip yüzümü okşadı.

"Sana bir şey oldu sandım."

Damon'ı kendime çekip sıkıca sarıldım. "Ben iyiyim," dediğimde yarama dokunmaktan korkarak geri çekildi. Ağlamaklı bir ses tonuyla, "Karnın..." dedi.

Üzerimde beyaz bir elbise vardı. Elbisenin üstünden karnımı tuttum. "İyileştim." Bir sorun olmadığını göstermek için yarama baskı uyguladım. Kafası karıştığı için kaşlarını çattı. Çenesinden tutup başını yukarı kaldırdım ve gözlerine baktım.

"Kraliçe bana büyü yaptı. Yaramı hızla iyileştirdi." Söylediklerim Damon'ı şaşırtmadı. Kraliçenin büyü olduğu her zaman inanıyordu. Kitap kulübünde büyü yapabilen kadınların yanında büyümüştü. Bu yüzden Damon için büyü sıradışı bir olay değildi.

"Senin için çok endişelendim. Kitap kulübüne gideceğini söylemiştin. Kulübe gittiğimde ve orada olmadığını gördüğümde hissettiklerim..." Cümlesine devam etmedi ve gözlerini kaçırdı.

Ona kendimi açıklamaya çalışarak, "Ormanın içine doğru ilerlerken veliaht prens beni buldu. Orada ne işi vardı bilmiyorum. Sonra bu odada uyandım," dedim.

"Seni kulüpte göremediğimde çılgına döndüm. Her yerde aradım ama sarayda olabileceğin aklıma gelmedi. Ertesi gün arkadaşım olan askerlerden biri haber gönderdi. Öğrendiğim gibi saraya geldim ama beni içeri almadılar."

Şaşkınlıkla, "Ne?" dedim.

"Bilmiyorum. Muhafızlar içeri girmeme izin vermediler." Yorgun

gözlerinin içi parlarken, "Gizlice girdim," diye ekledi.

Onu tekrar kendime çektim. Üzerine sinen kan kokusuna alışmıştım. Kendi teninin kokusunu bulup içime çektim. "Sana ne oldu?" diye fısıldadığımda geri çekildi.

Ellerimi tuttuğunda gülümseyerek, "Sana verdiğim sözü tuttum," dedi.

Beni bıçaklayan adamı öldürdüğünü ima ettiğinde üzerindeki kanın o adama ait olduğunu anladım. Adamı sadece beni bıçakladığı için öldürmediğini biliyordum. Kadınlara zarar verdiğini tespit ettiğimiz kişileri önce sorguya alır sonra yaptıklarını kanıtlar ancak ondan sonra canını yakardık.

Parmaklarındaki yara izlerine iyileştirmek ister gibi dokunduğumda, "Ben de sana verdiğim sözü tuttum," dedim.

Yaşıyordum.

Damon buruk bir şekilde gülümsediğinde, "Ne yaptı?" diye sordum. Öldürdüğü adamdan bahsettiğimi anladığında, "Sarah'ı öldürmüş ve birkaç dansçı kızı daha," dedi.

Saniyeler önce yaşadığım için sevinirken şimdi başka kadınların öldürüldüğünü duymak rüylerimi ürpertti. Buzun üstünde kayan kadınlar gözlerimin önünde canlanırken Sarah'ın o güzel yüzünün artık toprağın altında olduğunu bilmek canımı yaktı. Dilimin ucuna yüzlerce kelime, onlarca cümle geldiğinde dudaklarımı sıkıca kapattım.

Aramıza uzun bir sessizlik girdi. Gözlerini, sıkıca tuttuğu ellerime sabitlemişti. Düşüncelere daldığını fark etsem de onu rahatsız etmek istemedim. Bu anın güzelliğini bölmemeye çalışarak sadece Damon'ın yüzünü izledim.

İlk konuşan o oldu. "Kulüp en yakın zamanda seni görmek istiyor."

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Damon odaya girdiğinden beri yüzüme bakmakta zorlanıyor ve her fırsatta gözlerini kaçırıyordu.

"Veliaht prens ile nişanını duymuşlar."

"Onlara evlenmeyeceğimi söyledin mi?"

"Evet ama..." derken cümlesini yarıda kesti. Tuttuğu ellerimi canı-

mi yakacak kadar sıkımaya başladığında onu uyardım.

"Canımı yakıyorsun." Bir an gözlerime baktı. Utançla ellerini çekerek kendi kucağına koydu. "Ama ne?"

"Onlar evlenmeni istiyorlar."

Benimle uğraştığını düşünerek gülümsedim. "Damon," diye fısıldarken ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Şaka yapıyorsun."

"Bu sefer değil."

Kitap kulübü özel hayatımdaki böylesine ciddi bir konuda söz hakkına sahip değildi. Beni uzun yıllardır tanımalarına rağmen bu şekilde düşünmelerine şaşırmıştım. O an bir şeyi fark ettim. Veliaht prensle evlenmemi ülkedeki herkes isterken sadece Damon ve ben istemiyorduk. Evlenmeyi istemediğimi bilmesine rağmen ailem, hatta babam bile ısrarcıydı.

"Böyle bir şeyi benden nasıl isteyebilirler?" Sesimde hayal kırıklığı vardı.

"Çünkü bu sıradan bir evlilik değil."

Damon'a kaşlarımı çatarak baktığımda tebessüm etti. "Çok zeki bir kızsın ama hırsın yüzünden bazı detayları kaçırıyorsun. Evlilik konusuna o kadar odaklanmışsın ki geleceği göremiyorsun."

Kaçırdığım şeyi söylemesi için, "Damon," diye sızlandım.

"Bu evliliğin sonunda kraliçe olacaksın." Yüzümdeki gülümseme silindi. Damon beni derin bir uykudan uyandırıp gördüğüm rüyaların arasından çıkardı ve içinde bulunduğumuz gerçekliğe geri döndürdü. "Sana sadece bir evlilik değil, Buz Krallığı'nı yönetme şansı veriliyor."

Damon'ın söylediklerini dinlerken bir ürperti hissettim. Kollarımı kendi bedenime dolayıp tenimi yakan soğuk cümlelerden korunmaya çalıştım.

"Kitap kulübünden bir üye kraliçe olursa amacımıza daha hızlı ulaşırız." Damon bir elini yüzüme götürdü ve saçlarımı geriye doğru itti. "Kulüptekilerin heyecanını gördüğümde kusmak istedim." Başparmağını yanağımda gezdirirken, "Verdikleri mücadeleyi kazanabi-

leceklerine dair umutları arttı.”

Yıllar önce eğitim almak için kuzeye gittiğimde tanıştığım kitap kulübü, Buz Krallığı'ndaki kadınları korumak için açılan gizli bir topluluktur. Kitaplar, dışarıdan bakan insanların gördüğü bir paravandı. İçeride kadınları koruyan ve toplumdaki yerini değiştirmek için çalışmalar yapan üyeler vardı.

Topluluğa katıldığım ilk günden itibaren kadınların haklarını korumak ve cinsiyet eşitliğini sağlamak için çabalıyordum. Bana verilen görevleri eksiksiz bir şekilde tamamlamış, elimden gelenin en iyisini yapmıştım.

Kulüp sayesinde edindiğimiz arkadaşlıklar ve kurduğumuz bağlar paha biçilemezdi. Annemin ve kız kardeşlerimin beni anlamadığını hissettiğim konularda bile oradaki arkadaşlarım yanımda olmuştu. Her zaman beni desteklemişlerdi. Elimi tuttuklarında bu dünyada yalnız olmadığımı hissettirirlerdi.

Sizinle aynı kandan, aynı düşünceden insanları bulmak kolaydır ama sizinle aynı duyguları hisseden insanları bulmak zordur. Kitap kulübümüzde benimle aynı hisleri paylaşan kişileri bulmuştum ama şimdi iliklerime kadar yalnız hissediyordum.

Korku dolu gözlerle Damon'a baktım. Henüz evlilik fikri bile zor gelirken bir de kraliçe olma düşüncesi beni tedirgin ediyordu. Damarlarımda akan kan hızlanırken bedenim kaçma dürtüsüyle gerildi. Hiç durmadan koşmak ve asla arkama bakmamak istiyordum.

Damon korkumu hissetmiş gibi beni kendine çekti. Başımı göğsüne bastırıp saçlarımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. O sırada odamın kapısı açıldı ve içeriye muhafızlar girdi.

Damon yavaşça beni bırakıp ayağa kalktı. Gitmesini istemediğim için eline doğru uzandığımda iki muhafız Damon'ın kollarından tutular.

“Hayır,” diye bağırdığım sırada Damon, muhafızlardan kurtulmak için çabaladı ama başarısız oldu. İki muhafız daha içeri girdiğin-

de Damon başını çevirip bana baktı ve, "Yine geleceğim," dedi.

Kalbim yataktan kalkıp koşmam için talimatlar verirken zihnim hareket etmememi söylüyordu. Yatağa çivilenmiş gibi olduğum yerde odamın kapısına doğru bakarken Damon bağırmaya ve onu tutan askerlere hakaret etmeye devam ediyordu.

Damon bir şey olmuş gibi aniden sustuğunda daha fazla dayanamayacağımı düşünerek ayağa kalktım. Hızla koridora doğru çıktığımda Damon'ın karşısında duran veliaht prensi gördüm.

"Prensle nişanlı bir leydinin odasına gizlice girmenin ve ona dokunmanın cezasını biliyor musun?"

Leonard Ares Henderson'ın kendinden emin tok sesi kalbimi delip geçti. Yanlarına gitmek için bir adım attığımda söylediği kelime olduğum yere çakılmama sebep oldu.

"İdam."

BÖLÜM 6

İDAM

Dışarıdan ne kadar cesur gözükiyorsa içimde o kadar korkak bir insandım ama bunu diğer insanların bilmesine izin vermezdim. Konuşmayı çok sevsem de susmayı tercih ettiğim, gerçekleri söylemeyi çok istesem de yalanlara sığınmak zorunda kaldığım gibi.

Beni kötü bir bakış, sert bir dokunuş, kızgın bir hareket korkutabilir. Beni korkutmayan tek şey kelimelerdir. Sözün gücüne inananlardan değil, sessizliğin asaletine âşık olanlardanım. Dudaklardan dökülen cümlelere bakmak yerine hareketleri incelerim. Bu yüzden kelimeler beni yıkamaz, cümleler beni korkutamaz.

Ama ilk defa bir kelimenin beni korkuttuğunu hissediyordum. İdam.

En yakın arkadaşımın kollarından sert bir şekilde tutan muhafızları izlerken, "Hayır," diye fısıldadım. Leonard Ares Henderson'ın dudakları arasından çıkan tek bir kelime kanımın akışını durdurabilecek, nefesimi kesebilecek kadar korkmama sebep olmuştu.

Eğer Damon'a bir şey olursa...

Bazı kelimeler insanı bitiremeyeceği cümleler kurmasına sebep olacak kadar korkutur, zihnini ele geçirir ve doğru kararlar vermesini engeller.

Muhafızın bakışları bana döndüğünde veliaht prensin dikkatini çektim. Odanın önünde duran bedenimi baştan aşağıya süzdü.

Prens, muhafızlara dönüp acımasız bir ses tonuyla, "Zindana atın!" dediğinde ürktüm.

Kelimeler beni yıkamaz, cümleler beni korkutamaz.

Zindana atın.

Kalbim göğsümde hızlı ve sert bir şekilde atıyordu. Elimi göğsüme sokup kalbimi yerinden çıkararak susturmak istiyordum. Yemin ederim kelimeler beni yıkamazdı ama neden yerle bir olmuş gibi hissediyordum?

Sessizliğin verdiği huzuru takip ederek koridorda ilerlemeye başladım. Gözlerimi Damon'dan bir an bile ayırmadan peşlerinden gittim. Ancak yüzümü sert bir göğse çarptığımda önümde duran veliaht prensi fark ettim. Gözlerimiz bir an buluştuğunda ondan kalbimi yerinden çıkaran kelimelerinin hesabını sormak istedim.

"Odaya geç."

Prensin her bir hecesi emir dolu çıkan sesini umursamamaya çalışarak sağa doğru bir adım attım ve Damon'ın koridorda sürüklenen sırtını izledim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kafamın içinde Damon'ın peşinden gitmem için çığlıklar atan sesleri susturmayı başlıyordu.

"Odaya geçer misin?"

Koridorda sadece ikimiz kaldığımızda değişen ses tonuna karşı şaşkınlıkla baktım ama onun ifadesi aynıydı. Hem kendinden taviz vermeyecek kadar sert hem de merhamet etmeye her an hazırды.

Acımasız değildi ama acıttırdı.

Genç prensin buz mavisi gözlerinde adını koyamadığım bir öfke vardı. Dudakları hareket etmiyordu ama gözleri çok şey anlatıyordu. Söylemediği cümleleri anlamak ister gibi gözlerinin derinliklerine baktığımda bir an olsun gözlerini kırpmadı.

Bir heykel gibi hareket etmeden durduğu sırada, nefes seslerini duyabileceğim kadar yakınında olduğumu fark ettim. Bir adım geriye giderek aramıza mesafe koymak istediğimde kulağının arkasına sıkıştırdığı bir tutam saç yüzüne düştü.

Belinde birleştirdiği ellerini önce aramızdaki boşluğa bıraktı, sonra pantolonunun ceplerine soktu. Bir adım atıp açtığım mesafeyi kapattı ve aralık duran dudaklarının arasından çıkan öfkeli nefesi saçlarıma çarptı.

Prens, "Odaya geçer misin?" diye tekrarlarlarken sabırsızdı.

Bir yangının içinde kalmış, dışarıya çıkmak için kapıları yumruklar gibi atan kalbimin sesini duymaması için hızla arkamı döndüm. Odadan içeri girdikten hemen sonra arkamdaki kapı kapandı. Adım atmama bile izin vermemişti ve nefesini enseme hissedebileceğim kadar yakınımda durmuştu.

"Saraya sevgilini getirebileceğini mi sanıyorsun?"

Korkumu ona göstermemek için planlar yapan zihnimi durduran şey, sorduğu soru oldu. Bir adım attıktan sonra arkama döndüm ve gözlerinin içine şaşkınlıkla baktım.

"Ne?"

Veliaht prens tepkimi ciddiye almadı ve cevabımı beklerken tek kaşını kaldırdı. Koridorda muhafızlar varken büründüğü sert tavırları ortadan kaybolmuştu. Öfkesini buz mavisi gözlerinde görmeye devam ediyordum ama o sakın görünmeye çalışıyordu.

Karşımdakinin sıradan bir adam olmadığını hatırlayarak, "Damon, sevgilim değil," diye açıklama yaptım. O, gelecekte kral olacak veliaht prensti ve hayatım tek bir kelimesine bağlıydı.

Kelimeler beni yıkabilir, parçalara ayırabilirmiş ve ben bunu bilemeyecek kadar aptalmışım.

"Damon." Arkadaşımanın ismini söylerken yüzünü buruşturdu. Kûçümsemekle tiksirmek arasında duran yüz ifadesinden rahatsız olmama rağmen sessiz kaldım.

Prens, "Bir leydinin odasına yabancı bir erkek giremez," dediğinde gözlerimi devirerek cevapladım.

"Ben bir leydi değilim."

"Ülkenin tamamı veliaht prensle nişanlı olduğunu biliyor." Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Prens, "Sarayın içine," diye

cümlesine devam ederken bana doğru eğildi ve o an nefesimi tuttum. "Odana bir erkek almaya nasıl cüret edersin?"

"Seninle evlenmeyeceğimi söylemiştim." Günler önce önünde reverans yaptığım prensle bu şekilde konuştuğuma inanamıyordum. Resmi dili bir kenara bırakıp sıradan bir insan gibi yaklaşarak hata yapıyordum. Hayatıma dair her şey onun elindeyken hatta Damon'ı bile almışken cesaretimin başıma bela olmasından korkmam gerekirdi.

Sessiz kaldığında başımı yukarı kaldırıp gözlerinin içine bakmak istedim ama başarılı olamadım. O kadar yakınımda duruyordu ki uzun boyu ve geniş omuzlarının yanında küçücük kalıyordum. Bir adım geri atıp ondan uzaklaştığımda artık yüzünü görmek daha kolaydı. Gözlerinde beni küçümseyen bir ifade vardı. Bedenimi, bir aslanın umurunda olmayacağı bir sokak faresi gibi inceliyordu.

O bir veliaht prens, o geleceğin kralı. Ben ise sıradan bir insanım.

Konuyu değiştirerek, "Neden saraydan ayrıldın?" diye sordu.

"Daphne'de olduğumu nasıl öğrendin?"

"Ben bir prensim!" Aniden yükselen sesi bir adım daha gerileme sebep oldu. Sırtımı pencerenin pervazına çarparak durduğumda bağırdığı için pişmanlık duydu. Bunu bakışlarında görebiliyordum. Ellerini ceplerinden çıkarıp saçlarının arasından geçirdi. Yüzüne düşen tutamları kulağının arkasına sıkıştırdı. Ben sessizliğimi korurken o sakinleşmeye çalışıyordu.

Dişlerinin arasından, "Benimle nasıl konuşman gerektiğinin farkında bile değilsin," dedi. Doğduğu andan itibaren herkesin önünde eğildiği bir adamın karşısında dik bir şekilde durmam alışmış olduğu bir hareket değildi.

Bana doğru bir adım attığında ondan uzaklaşmaya çalışırken sürekli burnumun dibine kadar gelmesi canımı sıktı. Artık geriye doğru atacağım bir adımlık alan bile kalmamıştı. Eğer biraz daha yaklaşırsa aramızda hiç mesafe kalmayacaktı.

İkinci adımını atmadı ve yüzünü görebileceğim şekilde durduktan sonra, "Senin düşmanın değilim," dedi. "Beni istemeyen biriyle

evleneceğimi mi sanıyorsun? Eğer istemiyorsan bu iş olmaz ama bu şekilde dikkat çekmeye çalışma."

Hızla, "Ben dikkat çekmeye çalışmıyorum," diye cevap verdim.

Samimi olmayan bir şaşkınlık ifadesi takınırken, "Senin için hazırlanan bir davetten kaçarak bana hakaret ettin," dedi. Kollarımı göğsümde birleştirip kendimi korumaya çalıştım. Prens konuşmamı bekledi ama ben sessizliği seçtim.

"Aynı gece saraydan gizlice ayrılıp kendini bıçakladın. Tüm ülke seninle nişanlı olduğumu bilirken odanda bir adamla yakalandın. Sarayda benim hakkımda yapılacak dedikoduların farkında mısın?"

Kurduğu cümleler arasından sadece bir tanesine takılarak, "Kendimi mi bıçakladım?" diye sordum.

Altdudağını dişlerinin arasına aldığı anda bunu öfkesini bastırmak için yaptığını düşündüm. Bakışlarımı dudaklarından ayırıp bedenine çevirdim. Siyah saçlarının döküldüğü boynu uzundu. Üniformasının omuzlarındaki Buz Krallığı'na ait armaları incelerken kıyafetinde tek bir toz tanesinin bile olmadığını fark ettim.

O baştan ayağa kusursuzdu ama benim beyaz elbisemin bazı yerlerinde kan lekeleri vardı. Saçlarım günlerdir yıkanmadığı için pis ve dağınıktı. Sağlıksız, yorgun ve berbat görünüyordum. Onun yanında gerçekten bir sokak faresiydim.

İnsanların beni nasıl gördüğü genelde umurumda olmazdı ama şu an kendimden utanıyordum. Veliaht prens tam karşımda kusursuz kelimesinin karşılığı gibi dururken bunları düşünmemek imkânsızdı.

İkimiz de sessizlik içinde birbirimizi incelerken bir süre sonra bakışlarından rahatsız oldum ve konuşmaya başladım. "Damon'ı idam ettirecek misin?"

Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama hemen sonra vazgeçti. Bedenimi baştan aşağıya süzdükten sonra hayal kırıklığı içinde başını sağa sola salladı ve arkasını döndü. Odadan çıkıp gideceğini anladığımda peşinden ilerledim. Birkaç adım sonra kolunu tutup durmasını sağladım.

"Kendimi bıçaklamadım. Daphne'deki dansçıları uzun süredir rahatsız eden bir adam elimdeki hançeri alıp beni yaraladı." Bir nefeste söylediğim cümlelere odaklanmak yerine kolunda duran elime öfkeyle baktı. Prensi bırakıp ellerimi arkama koyarak elimi ondan gizlemeye çalıştım.

"Arkadaşım Damon, saraya beni yaralayan adamdan intikamımı aldığını söylemek için gelmiş. Muhafızlar saraya almadığı için beni merak etmiş ve gizlice girmiş. Kötü bir niyeti yoktu. Bıçaklandığımı görmüştü."

Dudaklarımın kuruduğunu hissettiğimde yavaşça yaladım. En son ne zaman su içtiğimi hatırlamıyordum. Susuzluğu iliklerime kadar hissettiğim sırada veliaht prensin söylediklerimi umursamadığını fark ettim.

Sadece, "Daphne'ye Damon ile beraber gittin," diye fısıldadı.

"Babamla görüşebilirsin. Damon yıllardır aile dostumuz gibidir. O da Damon'ı benim kadar iyi tanır. Sana gerçekleri anlatacaktır."

Sakinleşmesi için yaşananları olduğu gibi anlattım çünkü odadan çıkıp giderse bir daha şansım olmayacaktı. Her hamlesini takip edebilmek adına gözlerimi bir an olsun üzerinden ayırmadım. Söylediklerime tepki vermesi için sabırsızca bekledim.

"Bir daha aynı hatayı yapmamanızı sağlayacağım, Leydi Megan."

"Özür dilerim." Önüne dönüp ilerleyeceği sırada söylediklerim onu durdurdu. Telaşla, "Özür dilerim," diye tekrarladım. "Odama bir erkeği almamam gerektiğini biliyordum."

Damon'ı cezalandırmaması için her şeyi yapmaya hazırdım ve suç işlediğimi düşünmesem bile özür diledim. Yalan söylemek ve gururumu ayaklarımın altına almak bu kadar kolaydı.

Söylediklerimi ciddiye almamış gibi birkaç adımda kapıya yaklaştığında hızla yanına ilerleyerek önüne geçtim. Kapıyla arasında durup, "Onu öldüremezsin," diye fısıldadım.

Cüretkârlığının dozu karşısında şaşkınlığını saklamadı. "Kraliyette saygı duymayı öğrenmelisiniz, Leydi Megan."

Aklıma gelen ilk fikri düşünmeden söyledim. "Eğer onu öldürmezsen seninle evlenirim."

Üzerime doğru yavaşça eğildiğinde kapıyla arasında sıkıştım. Sağ elini havaya kaldırıp omzumdan düşen elbisemin askısını tuttu. Askıyı yerine koyduktan sonra parmaklarını köprücük kemiğimden geçirdi.

O kadar yakınımdaya duruyordu ki prens dışında hiçbir şey göremiyordum. Bedeni bedenimi hapsedti, elleri tenimi ele geçirdi ve kokusu etrafımı sardı. Bakışlarındaki güç üzerime tonlarca ağırlık yükledi. Nefes alamıyor, hareket edemiyordum.

Omuzlarına dökülen saçlarını izlediğim sırada elini köprücük kemiğimden boynuma doğru götürdü. İri ve uzun parmaklarını boynumun etrafına doladı. Ben boynumu sıkarak beni boğacağını düşünürken o sadece enseme okşadı.

Elimi kaldırıp elini tutacak cesareti içimde bulmaya çalışırken başparmağıyla çeneme dokundu. Prens, "Eğer seninle evlenmek istersem onu öldürmeme rağmen benimle evlenirsin," diye fısıldadı.

Ensemde gezinen elini yavaşça yukarı çıkardı ve parmaklarını saçlarıma doladı. Tuttuğu saçlarımı aşağı doğru, canımı yakmadan, yavaşça çekti. Başım yukarı kalktığı anda göz göze geldik. Sol elini arkamdaki duvara yaslayıp başımın yanına sabitleyerek kendi bedeniyle etrafıma duvar ördü.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Bir prens olduğumu unutuyorsun," dedi. Altdudağını yaladıktan sonra gözleri dudaklarıma kaydı.

Söyledikleri canımı yakarken, "O zaman hayatım boyunca senden nefret ederim," diye cevap verdim. "Benim gibi bir düşman edinmek istemezsin."

Tek kaşı soru sorar gibi havaya kalktı. "Bir anlaşma yaptığını sanıyordum ama beni tehdit ediyorsun." Yüzlerimiz arasında kalan son mesafeyi de kapattı. Kulağıma doğru eğildi ve yanağını yanağıma yasladı. "Cüretkâr kadınları severim. Aptal olanları değil." Saçlarımdan

arasına sıcak nefesini bıraktı. "Eğer arkadaşının yaşamasını istiyorsan bir prene saygı duymayı öğrenmelisin."

Yeni çıkan sakalları yanağımı çizerken parmaklarını doladığı saçlarımı bıraktı. Ona bakmam için çektiği saçlarımın diplerine daireler çizerek baskı yaptı. Parmak uçları masaj yaparak başımda gezinirken kasıklarımın göğsüme doğru yükselen bir sızı hissettim.

Veliaht prens geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Kiminle konuştuğunu unutmamalısın," dedikten sonra alnını alnıma koydu. Burunun ucu burnuma değdiğinde içine derin bir nefes çekti ve gözlerini kapattı. Dudaklarından çıkan kelimeler dudaklarıma çarparken, "Gerekirse hatırlatırım," diye fısıldadı.

Nefeslerimiz birbirine karışırken ikimiz de sessiz kaldık. Dokunuşları göğsümün içinde bir fırtınaya sebep oldu. Kalbim şaşkınlık içinde atarken prens beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. Ellerini üzerimden çektiği an düşeceğimi sandım. Bacaklarım beni taşıyamayacak kadar güçsüz bir hale gelmişti. Sanki bedenimi bugüne kadar ayakta tutan kemiklerim yok olmuş, yerini prensin elleri almıştı.

Prens, gözlerimin derinliklerine anlam veremediğim bir şekilde bakarken son sözünü söyledi ve beni kelimelerden oluşan bir enkazın içinde bırakarak odadan çıktı.

"Seni hançer yarasıyla tek başına bırakan bir adam için hayatınla pazarlığa girmemelisin."

Kelimeler beni yıkamaz, cümleler beni korkutamaz sanıyordum ama bazı cümleler, celladım olabilirmiş.

Prens odadan çıktığı an dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi soğuk zemine dayayıp tuttuğum yaşların akmasına izin verdim. Yaşlar, gözümünden aşağı kayarak tenimi yakarken yere oturdum ve yüzümü ellerimle kapattım.

Prens cümleleri, bakışları ve dokunuşları zihnimi darmaduman etmişti. Ne hissetmem gerektiğini hatta neden ağladığımı bile bilmiyordum. Aklımdan aynı anda yüzlerce düşüncenin geçmesi panikle-meme sebep oluyordu.

Evlilik, kardeşimin yaşadıkları, Daphne'de olanlar, hançer yarası, kraliçenin büyü, Damon'ın idamı, prensin sözleri...

Yaşadıklarım makas yardımıyla kesilip koparılmadığı sürece çözölemeyecek bir yığın düğüme benziyordu. İçinden asla çıkamayacağım bir fırtına gibi zihnimin içinde dolaşıyor, dokunduğu her yeri yerle bir etmeyi başarıyordu.

Düşüncelerim boynuma dolanıp beni boğmak isterken yavaşça ayağa kalktım. Yüzümde iz bırakan yaşları parmaklarımın ucuyla silip burnumu çektim. Saçlarımı enseme birleştirip yüzüme düşen tutamları kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Hançer yarasını iyileştirmek için getirdikleri oda benim değildi. Kime ait olduğunu bilmediğim küçük odanın içinde bana ait bir eşya var mı diye gözlerimi gezdirdikten sonra odadan çıktım. Kapının iki yanında duran muhafızlar beni gördüklerinde önümde reverans yaptılar.

Onların varlığını yok sayıp koridorda yürümeye devam ettiğimde arkamdan geldiler. Sert zemine çarpan bot sesleri veliaht prensle nişanlı olmanın bedelini hatırlatıyordu.

Sarayın sessiz koridorlarından geçerek kendi odama geldiğimde kapımın önünde iki muhafız daha gördüm. Muhafızlar beni fark ettiklerinde önümde reverans yaptılar ve hızla odanın kapısını açtılar. Etrafımı saran dört muhafızdan kaçmak ister gibi odanın içine girdim.

Yatağımdaki çarşafı değiştiren iki hizmetli kız gördüğümde saçlarımı çattım. Beni fark ettiklerinde ellerindeki işleri bırakıp önümde reverans yapmak için eğildiler. Midem bulanmaya başladığı sırada geri kalkmadıklarını fark ettim. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, "Siz," diye fısıldadım.

Elimi havaya kaldırıp kalkmaları için işaret verdim. Sırtlarını dikleştirse de başlarını bir an olsun kaldırmadılar. Hizmetliler ancak bir kraliçenin yanında çalışıyorlarsa bu şekilde davranırlardı. Odanın ortasına kusmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kızgın bir ses tonuyla, "Dışarı çıkın!" dedim. Biri yerde duran kirli çarşafları hızla toplarken diğeri yastıklarımı düzeltti. Öfkemin sebebi onlar olmadığı için ses tonumdan nefret ettim.

Vicdan azabıyla, "Durun," dediğim an hareket etmeyi bıraktılar. Onları iplerle bağlanmış kuklalar gibi istediğim şekilde yönetebiliyordum. O an veliaht prensin nasıl hissettiğini anladım. Kelimeler dudaklarından çıktığı an istediği her şeye sahip oluyordu. Elinde sihirli bir değnek yoktu ama tüm dilekleri gerçekleşiyordu.

Bugüne kadar istediği her şeye sahip olmuş bir adama istediğini vermiyordum. Başını yerden kaldırmayan insanların aksine başımı asla yere eğmiyordum. Gözlerinin içine baktığım her an benden nefret ediyor olmalıydı.

"Akşam yemeği için hazırlanmalıyım," dediğimde hizmetli kızlar önümde reverans yapıp odadan çıktılar.

Yatağıma doğru ilerleyip temiz çarşaflardan yükselen lavanta kokusunu içime çektim. En son ne zaman yıkandığımı hatırlamıyordum. Kızların kusursuz bir şekilde serdiği çarşafları kirletmemek için yere oturdum. Sırtımı yatağın kenarına yaslayıp kollarımı bacaklarıma doladım. Çenemi dizlerime koyup düşüncelerimi dinledim.

Bu lanet saraya geldiğim günden beri hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Sevdiklerim ve geleceğim gözlerimin önünde ellerimden kayıyordu. Herkesi tek tek kaybediyordum ama canımı en çok yakan güvendiğim insanların yanımda olmayışydı.

Küçük bir çocukken sevdiğim insanlara sıkıca sarılırsam beni asla bırakmayacaklarını düşünürdüm. Benden gitmek istediklerinde daha da çok sıkardım. Eğer beni bırakmalarına izin verirsem canımın yanacağını sanırdım. Aslında canımı yakanın onları sıkıca tutmak olduğunu beni terk ettiklerinde anlamıştım.

Beni ilk annem terk etti.

Bir kız çocuğu olarak doğduğum için bakışlarıyla her gün yargılamasına rağmen ona sıkıca sarıldım. Beni evladı olarak değil de erkeklere sunulacak bir eşya olarak görmesine rağmen asla bırakmadım

ama annem beni öyle bir bırakıp gitti ki ondan sonra bırakıp gidenlerin acısını fazla hissetmedim. Koluna sıkıca sardığım parmaklarımı öyle bir kırdı ki ondan sonra hiç kimseye o kadar sıkı tutunamadım.

Sonra sırayla kardeşlerim, arkadaşlarım bıraktılar. Sevdiğim, güvendiğim insanlar birer birer terk ettiler. Bu lanet saraya geldiğimde babam, şimdi de kitap kulübü beni terk ediyordu. Damon bir hiç uğruna ellerimden kayıp gidiyordu.

Herkes beni yalnız bırakmıştı. Sıkıca tutmayı bırakırsam kendi istekleriyle yanımda kalırlar sanıyordum ama şu an yanımda hiç kimse yoktu. Yirmi iki yıl boyunca kendi kararlarımı vererek yaşadığım hayatımı birkaç günde ellerimden alıyorlardı.

İnsanlar her zaman onları terk ettiğimi, bırakıp gittiğimi söylüyorlar ama aslında ilk önce elimi bırakanların kendileri olduğunu bilmiyorlar. Beni yalnız bıraktıkları için arkama bakmadan saraydan ayrılısam onları terk ettiğimi düşünüp bana kırılırlar ama ilk kırılanın ben olduğumu bilmezler. Neden gittiğimi sormazlar fakat gittiğim için en ağır şekilde cezalandırırlar.

Yanağımdan çeneme doğru süzülen yaşları silmeye tenezzül etmedim. Elbisemin eteği ıslanırken içine düştüğüm fırtınadan çıkmanın yollarını aradım. Kitap kulübüne üye olduğum ilk andan itibaren kadınların hayatlarını kurtarmaya çalışıyor, onlara daha iyi bir hayat sunabilmek için çabalıyordum. Oysa aynı amaçla yanımda duran arkadaşlarım benim prensle evlenmemi istiyordu.

Dünyayı değiştiren kişilerin kraliçeler değil de krallar olduğunu bilmelerine rağmen benden kraliçe olmamı bekliyorlardı. Başımda bir taç olursa kadınlara daha iyi bir hayat sunacağımı sanıyorlardı. Eğer değişim bir kraliçenin elinde olsaydı bugüne kadar tahta çıkan kadınlar düzeni değiştirirlerdi. Her gün kadınların eziyet gördüğü ve öldürüldüğü bir ülkede sessiz kalmaz, güçlerini daha eşit bir yaşam için kullanırlardı.

Bugüne kadar hiçbir kraliçenin başaramadığını benden bekleme-leri adil değildi.

Gözümünden akan yaşlar ancak odamın kapısı çaldığında ve hizmetli kızlar içeri girdiğinde durdu. Beni sıcak su dolu bir küvetin içinde yıkayıp saçlarımı tarayarak temiz havlulara sararlarken konuşmadım. Dolabımdan kıyafetler çıkarıp saçımı ve makyajımı yaptıklarında sessiz kaldım. Geç kalmamdan korkarak en hızlı şekilde işlerini tamamladılar.

Aynanın karşısına geçip kızların hazırladığı kişiye baktım. Siyah renkte bir elbisenin içinde duran bedenim beklediğimden daha güçlü duruyordu. Kabarık eteğim bir gelinin her adımda peşinden sürüklediği duvağına benziyordu. Saçlarımı akşam yemeğine uygun bir şekilde topuz yapmışlar, hafif bir makyajla görüntümü tamamlamışlardı.

Artık bir sokak faresi değildim. Leonard Ares Henderson kadar olmasa da iyi gözüküyordum. Şartlarımız eşitlenmişti.

Yatağımın üstüne bıraktıkları siyah bir kürkü omuzlarıma sarıp odadan dışarı çıktım. Muhafızlar beni gördüklerinde reverans yapıp peşime takıldılar. Koridorda hızla ilerleyip kardeşim Nancy'nin odasının kapısını tıkladım.

Çoktan gittiğini düşünürken kapı açıldı ve Nancy şaşkınlıkla yüzümü inceledi. Elinde tuttuğu kürkü yere bırakıp beni kendine doğru çekti. Kollarını belime dolayıp sıkıca sarıldığında ona karşılık verdim. Kokusunu içime çekip zihnimi ele geçiren düşüncelerden bir an uzaklaşmak ve mutlu anılarımızı hatırlamak istedim.

"İyi misin?" diye sorduğunda onu cevaplamadan içeri girdim. Yere düşen kürkünü alıp kapıyı kapattım. "Seninle konuşmam gerek."

"Yemeğe geç kalacağız."

Sakin bir şekilde, "Farkındayım," dediğimden meraklı gözlerle yüzümü inceledi. "Sana bir şey sormak istiyorum."

Nancy, elimden tutup yatağına oturmamızı sağlarken, "Elbette, sor," dedi. Elbisemin kırılmasına izin verdiğim için annemin kızacağı aklıma geldi. Zihnimin derinliklerini ele geçirdiği için annemden nefret ederken tuttuğum nefesi bıraktım.

Nancy beklenti dolu bir şekilde beni izlemeye devam ederken, "Sence bir kraliçe istediği her şeyi yapabilir mi?" diye sordum.

Kardeşim çattığı kaşlarını serbest bırakıp gülümseyerek, "Kötü bir şey oldu sandım," dedi.

Kötü çok şey oldu.

Nancy rahatlamış bir ses tonuyla, "Kraliçe Vivian istediği her şeyi yapabilecek kadar güçlü," diye cevapladı.

"Peki, yapmadıkları?"

Tuttuğu ellerimi beni rahatlatmak ister gibi okşadı. "Tek bir sözüyle iki ülke arasında bir savaş başlatabilir." Gözlerimin içine samimi bir şekilde baktı. "Tek bir sözüyle başlattığı savaşa son verebilir."

"O zaman neden yapmadı?"

Nancy ellerimi bırakıp bir elini yüzüme götürürken, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Başını gökyüzüne çevirip yıldızlara bakmak yerine neden yerdeki çakıltaşlarını izledi?"

"Yıldızları izlemek istemiyor olabilir, Maureen."

Kardeşimin yüzümde dolaşan elini tutup yatağın üstüne bırakırken, "İstemiyor," diye fısıldadım. Eğer gerçekten isteseydi yapardı ama istemiyordu.

Annem gibi...

"Çakıltaşlarının içinde büyümüş bir insanı gökyüzünün derinliklerine saklanmış yıldızlarla kandıramazsın."

Nancy'nin cümlesi kalbimde derin bir yara açtı. Ben söylediklerini düşünürken o yerinden kalktı ve kürkünü omuzlarına geçirdi. Kapıya doğru ilerlerken, "Yemeğe geç kalıyoruz," dedi.

Ayağa kalkıp peşinden gittim. Kapıyı açacağı sırada kolundan tutup kardeşimi durdurdum. Gözlerimiz buluştuğunda, "Veliaht prensle evleneceğim," dedim. Dudakları şaşkınlıkla aralanırken konuşmasını beklemeden devam ettim. "Ama bir şartım var."

Kolunu bırakırken, "Bana bir söz vereceksin," diye fısıldadım. Tepki vermesinden korkarak en samimi şekilde konuşmaya çalıştım. Bana güvenmesine ve inanmasına her şeyden çok ihtiyacım vardı.

“Veliaht prensle evlendiğimde kraliçe olacağım.” Kendi ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyordum. Midem bulanmaya başlamıştı. Kusacak gibi hissederken, “Bir kraliçenin istediğinde her şeyi yapabileceğini söyledin,” dedim. “Seni çakıtaşlarının arasından çıkarıp yıldızların varlığına inandırmama izin ver.”

Kardeşim itiraz eder gibi, “Maureen,” dediğinde işaret parmağımı dudaklarına götürdüm. Sustuğunda telaşlı bir şekilde ellerini tuttum. Onu asla bırakmak istemediğimi, terk etmediğimi göstermek için parmaklarını sıktım. Yanında olmadığım her anın acısını çıkarmak ister gibi tenini okşadım.

“Kraliçe olduğum gün sana dokunan adamın ismini kulağıma fısılda.”

Nancy şaşkınlıkla ellerini çekmek istediğinde daha sıkı tuttum. Onu bırakmadığımda dudaklarının arasından çaresiz bir inleme dököldü. Beni, “Bunun için evlenemezsin!” diye azarladığında sözünü kestim.

“Prese göre kiminle evlendiğinin bir önemi yok. Herhangi bir kadın olması onun için yeterli. Sence ben herhangi bir kadın mıyım, Nancy?”

Kardeşim, “Hayır,” diye cevapladı.

“Kendimi kurtaramıyorum. En azından seni ve diğer kadınları kurtarmama yardımcı ol.”

Nancy, başını sağa sola sallayıp söylediklerime itiraz ederken yanaklarından yaşlar dökölüyordu. Onu kendime çekip kollarımı bedene doladım. Sıkıca sarılırken kulağına fısıldadım.

“Tanrılar üzerine yemin ettim. Şartlar ne olursa olsun sana dokunan adamı bulup öldüreceğim ama sen de hayatımı mahvetmek istemediğini söyledin. Başıma tacı taktıklarında istediğimi yapabileceğim güce sahip olacağım.”

Geri çekilip sarılmayı bıraktığımda, “Bunu düşün,” dedim. Elin-den tutup kapıyı açtım. Muhafızların yanından hızla geçip yemeğin

hazırladığı salona doğru ilerledim. Geç kaldığımız için Buzlar Kraliçesi bizden nefret edecekti.

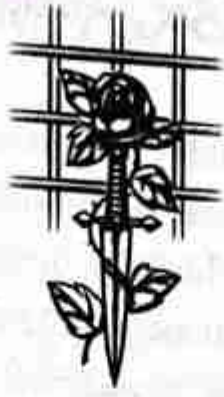
Nancy ile konuşmamızdan dolayı kanımın akışı hızlanmıştı. Kraliçe olma ümidi bile kalbimde açılan yaraların acısını hafifletiyordu. Çünkü Nancy'nin cevabının bir önemi yoktu. Bu evliliği her şekilde kabul edecek ve gücü elime alacaktım. Geleceğimi ve hayallerimi yıkan herkes intikamımın tadına bakacaktı. Beni çaresizliğe sürükleyen ve bataklığın içine gömen dilleri zehirleyecektim.

Yemek salonunun önüne geldiğimizde Nancy, "Tamam," dedi.

Muhafızlar kapıyı açmak için hamle yaptığı sırada başımı kardeşime çevirdim. Gözlerimiz buluştuğunda, "Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Nancy ciddi bir şekilde dururken benim yüzüme minik bir gülümseme yayıldı. Gücü şimdiden parmak uçlarımda hissediyordum. Kardeşimin elini sıkıca tutup salona doğru bir adım attığım sırada dudaklarımdan bir cümle döküldü.

"Bir araya gelerek önümde duvar olan çakıltaşlarını yerle bir edeceğim."

BÖLÜM 7

İNTİKAM

Hayat yolculuğunda birbirinden farklı yollar ve sapaklar vardır. Hangi haritayı takip edeceğimiz, yanlış girdiğimiz sokaklardan geri dönüp dönmeyeceğimiz kendi seçimlerimize bağlıdır. Bu yolculukta bizimle beraber yürüyüp elinden tutacağımız kişileri de kendimiz belirleriz. Bazen bazı yollara diğer insanlar tarafından zorla itiliriz. Ayaklarımızı yere sağlam basıp ilerlemeyi reddederek aslında kendi hayatımızı durdururuz. Zorla itildiğimiz seçimleri hızlıca kabullenip yola devam etmenin yeni seçeneklere daha hızlı ulaştıracağını görmez, o an sadece uğradığımız haksızlığa odaklanıp hayatımızı mahvettiğimizi düşünürüz.

Arkamdan büyük bir güçle iten insanlar yüzünden hiç istemediğim bir evliliğe doğru yürümek zorunda kalmıştım. Her adım ruhumdan bir parça koparsa da ileride karşıma farklı yollar çıkacak ve ben o yollar arasından intikamı seçecektim.

Yemek salonundan içeri girdiğim andan itibaren tüm kalbimle inandığım bir oyunu oynamaya başladım. İntikam yolculuğunda gururumu ayaklar altına almaya ve yalanları bir basamak olarak kullanmaya hazırdım.

Masanın etrafına dizilmiş onlarca göz içeri giren iki kadını bulduğunda Nancy'nin sıkıca tuttuğum elini özgür bıraktım. Avucumun içinin terlediğini hissettiğimde kürküme sarılıp sakinleşmeye çalıştım.

Gözlerim dalgın bir şekilde masanın etrafında gezinirken kraliçenin olmasını beklediğim yerde veliaht prensin oturduğunu gördüm. Her zamanki gibi beyazlara bürünen prens, bana doğru döndüğünde gözlerimi yere çevirip başımı aşağıya eğdim.

Benden istediklerini ona verecektim. Kendi istediklerimi almak için.

Nancy ile beraber prenslere reverans yaptıktan sonra masanın yanından tanıdık bir ses yükseldi. "Leydi Megan Maureen ve Leydi Nancy Rosa."

Bu hayatta en nefret ettiğim kişi: Hector Morrison.

Çocukluğumuzdan beri kardeşlerime ve bana iki ismimizle birden hitap ediyordu. Babamın korumak istediği mesafeye rağmen fazla samimi tavırlar sergileyen ve kraliyet ailesiyle de bağları oldukça güçlü olan bir adamdı. Ailemize olan yakınlığı ve zihninden geçen düşünceler ondan tiksinneme sebep oluyordu. Eğitim için kuzeye gittiğimde en çok Lord Hector'u eskisi gibi görmeyeceğim için sevinmişim.

Hector, "Sizleri çok özledim, çocuklar," dedikten sonra ayağa kalkıp yanımıza doğru geldi. Nancy'nin elini karnına götürüp yüzünü buruşturduğunu gördüm. Her an kusacak gibi duran kardeşimle ilgilenmek istediğimde Hector kollarını bedenime doladı. Ellerini çıplak sırtımda gezdirdiğinde midem bulandı.

Hector, Nancy'e sarıldıktan sonra kardeşimin elinden tuttu ve onu yemek masasına doğru sürükledi. Etrafta dolaşan hizmetliler masada bizim için yer açıp iki sandalye daha eklerken Prens Roberto yanıma geldi.

Elini bana doğru uzattığında parmaklarımı avucunun içine bıraktım. Gözlerimiz bir an buluştuğunda bana çapkın bir şekilde göz kırptı. Masaya doğru yan yana yürümeye başladık.

Prens Roberto, "Sıkıcı akşam yemeğimizi güzelliğiniz ile taçlandırdığınız için teşekkür ederiz, Leydi Megan," diye fısıldadığında gülümsemeden edemedim.

Masada babamın tam karşısındaki sandalyeyi çektiğinde elbise-
min eteklerini düzelterek oturdum. Prens Roberto, ellerini kollarım-
da gezdirirken aşağıya doğru eğildi. Nefesini kulağımın yanında his-
settiğim sırada sadece benim duyabileceğim şekilde, "Gülümsemeniz
tahmin ettiğimden daha etkileyici, leydim," diye fısıldadı. Omuzla-
rımda duran kürkü yavaşça aldıktan sonra sandalyemin sırtına yer-
leştirdi.

Bana karşı takındığı flörtöz tavrını yok saymaya çalışırken gülüm-
semek için altdudağımı ısırdım ama başarılı olamadım. Hizmet-
liler önüme tabak, çatal ve bıçak bırakırken veliaht prens, Hector ve
babam kaldıkları yerden sohbetlerine devam ediyordu.

Prens Roberto yanımda oturan kardeşine, "Sola geç," dedikten
sonra onu yerinden kaldırdı. Prens Darion, veliaht prensin yakının-
daki sandalyeye geçerken Prens Roberto tam yanıma oturdu.

Masada konuşulan konuya yetişmeye çalışırken hizmetliler önü-
me sebze ve etten oluşan bir tabak koydu. Yemeğin kokusunu aldı-
ğım ilk andan itibaren karnımdan çıkan sesleri gizlemem mümkün
değildi. Çatalı ve bıçağı elime alıp hızlıca etten bir parça kopardım.
Hizmetli, bardağıma kırmızı bir içecek doldururken ağzımda dağılan
etin tadını çıkardım.

Yanımda bekleyen genç adama doğru, "Su alabilir miyim?" diye
fısıldadığımda başını önüne eğip yanımdan uzaklaştı. Birkaç dakika
sonra su dolu bir bardağı tabağımın yanına bıraktı.

Hector, "Attan düştüğün haberini aldım, Leydi Megan. Şimdi na-
sılsın?" diye sorduğunda ağzımda kocaman bir et parçası vardı. Eti
hızlı bir şekilde çiğneyip yutmaya çalışırken benim yerime babam
konuştu.

"Tanrılara şükürler olsun ki sakatlanmadı."

Ağzımın içindeki yemeği bitirip bir yudum su içtikten sonra,
"Çok daha iyiyim, Lord Hector," diye cevapladım. Yüzüme yerleş-
tirdiğim gülümsemenin sahte olduğunu görmesi için fazladan çaba
harcadım.

Hector umursamaz bir tavırla, "Ülkede senin kadar iyi at sürebilen başka bir kadına rastlamadım," dedi. "Artan düştüğünü duyduğumda çok şaşırdım."

Herkesin içinde beni sorgulamasından rahatsız olduğumu belli etmeyerek, "Ülkede benim kadar iyi at sürebilen bir erkeğe de rastlamadığınıza eminim," dedim.

Hector sözlerim bittiği an kahkaha atmaya başladığında annem ve kardeşlerim de ona eşlik etti. Lord, veliaht prense dönüp, "Çocukluktan beri her zaman cüretkâr bir kadın oldu," dediğinde gözlerimi devirdim.

Prenslerin en küçüğü Michael, "Kadınların erkekler gibi ata binmesi yasak değil mi?" diye sordu.

"Megan için yasaklar yoktur."

Masanın sağ tarafından yükselen sese doğru döndüğümde ablam Carla'nın eşi Tony'yi gördüm. Şehre geldiğinden haberim yoktu ve yemek masasında olduğunu bile fark etmemiştim.

Bir an tüm gözler ona döndüğünde cümlesini sesli söylediğini yeni fark etmiş gibi başını bizlere çevirip, "Ah, özür dilerim," dedi. Ona doğru içten bir şekilde gülümseyip, "Şehre hoş geldin," dediğinde başıyla selam verdi.

Tony, bu hayatta babamdan sonra gördüğüm en şefkatli adamdı. Ablam Carla'ya olan sevgi ve ilgisinin yanı sıra insanlara karşı olan saygılı tavırlarına da hayrandım. Hiç kimsenin kalbini kırmaz, yalan söylemezdi. Gerçekleri olduğu gibi dile getirdiği için çoğu zaman patavatsız biri olduğunu düşünseler de onun kötü niyetli biri olmadığını biliyordum.

Aslında doğruyu söylemek gerekirse, kadınlara yasaklar koyan insanlara karşı her zaman benim tarafımı tuttuğu ve kadınlara destek verdiği için onu çok seviyordum. Annemle olan cinsiyet eşitsizliği savaşımında her zaman yanımda duran bir arkadaşı.

Nancy'nin yanında oturan Carla ve Carla'nın karşısında oturan ikiz kardeşlerime sırayla minik gülümsemeler gönderdikten sonra

yemeğime kaldığım yerden devam ettim. Uzun süredir su içmediğim için bitirdiğim altıncı bardağımı arkamda duran hizmetli hiç beklemeden tazeledi. Diğerleri minik yudumlar ve lokmalar ile geçiştirirken ben resmen yemeğime gömülmüştüm.

Sağımda oturan Nancy, masanın altından ayağıma vurduğunda bakışlarım ona döndü. Yediğim çileğin ekşi tadı yüzümü buruştururken kardeşim gözleriyle annemi işaret etti. Başımı Nancy'nin karşısında oturan anneme doğru çevirdim.

Annem kendi önündeki tabağı gösterdiğinde hiçbir şey yemediğini fark ettim. Sonra Nancy ve diğer kızların da tabaklarının dolu olduğunu gördüm. Sadece erkeklerin yemekleri bitmek üzereydi. Annemin az yemem için uyarıda bulunduğunu anladığımda ukala bir tavırla tek kaşımı kaldırdım.

Gözlerimi bir an olsun annemin gözlerinden ayırmadan elimde duran çatalı tabağımda kalan et parçasına batırdım. Çatalı dudaklarıma götürüp beklediğimden daha büyük olan parçayı kibar olmayan bir şekilde ağızma soktum. Yanaklarımı şişiren eti çiğnerken anneme göz kırptım.

Annem elindeki çatalı masaya bırakırken sakın gözükmeye çalışsa da gözlerinden ateşler çıktığını görebiliyordum. Hiçbir şey olmamış gibi gülümsedikten sonra ağızımdaki lokmayı bitirebilmek için biraz su içtim.

Prens Roberto bana doğru eğilip, "Daha önce hiç bu kadar iştahlı yemek yiyen bir kadın görmemiştim," dedi.

Kelimeler dilimin ucunda sıraya girerken karşımdakinin bir prens olduğunu hatırlayıp sustum. Samimiyetsiz bir gülümseme takınırken ağızma bir çilek attım. Prense doğru yaklaşıp kulağına, "Benimleyken daha önce gördüğünüz her şeyi unutun, majesteleri," dedim.

Prens Roberto, meydan okumama mutlu olmuş gibi gülümse-di. Bana karşı olan samimi tavırları şüpheyeye düşmeme sebep olsa da aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim. Tabağımanın yanındaki bardağıma uzandığım sırada veliaht prensle göz göze geldim.

Hector ile sohbet etmesine rağmen bakışları kardeşinin ve benim üzerimdeydi.

Veliaht prens, yemeğe geldiğimden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Hector konuşmanın ritmini eline almıştı ve ülkedeki gelişmeler hakkında siyasi bilgiler veriyor, diğer ülkelere yapmış olduğu ticari gezileri ve deneyimlerini anlatıyordu.

Siyasi konuşmalardan sıkıldığım sırada önüme gelen balkabağı tatlısı tüm sorunlarımı çözdü. Şerbetli kabağın üzerindeki kaymağa ve kaymağın üzerindeki ceviz parçalarına bakarken altdudağımı yaladım. Hayatımda daha fazla sevdiğim başka bir tatlı daha yoktu.

Bıçağımla tatlıdan bir lokma kestikten sonra yavaşça ağzıma götürdüm. Dilimin üzerinde dağılan tadın keyfini çıkarırken annem istemeden gülümsedi. Göz göze geldiğimizde gözlerini devirip tatlısını yemeye başladı. Balkabağı tatlısını çok sevdiğimi bildiği için az yemem adına verdiği mücadeleden pes etti.

“Ülkemizdeki cinayetler son zamanlarda artış gösteriyor.”

Tatlımın yarısına geldiğim sırada Hector’un dudakları arasından dökülen kelimeler dikkatimi çekti. Carla ve Tony kendi arasında sohbet ediyordu. İkiz kardeşlerim bir tartışma içindeyken annem ve babam başka bir konu konuşuyorlardı. Tüm bu kargaşanın içinde Hector’un sözlerine odaklanmak zordu.

“Özellikle erkek cinayetlerinde ciddi bir artış var. Kadın ölümlerinin sayısı düşerken erkek ölümlerinin sayısı aynı oranda yükseliyor.”

Ağzıma götürdüğüm lokmadan vazgeçip çatalımı tabağın üstüne bıraktığımda veliaht prens umursamaz bir tavırla, “Sokak kavgaları mı?” diye sordu.

Hector, “Sokak kavgalarına benziyor ama şüphelendiğimiz şey farklı,” dediğinde annem ve babam kendi aralarındaki konuşmayı sonlandırdı. Babam, Hector’a doğru döndüğünde Prens Roberto, “Evet,” diyerek lordun konuşmasına devam etmesini bekledi.

“Gizli bir örgütün olduğuna dair dedikodular var.”

Veliaht prens, "Krallığımız dedikodularla yönetilmiyor, Lord Hector," dediğinde tuttuğum nefesimi serbest bıraktım.

Prens onu ciddiye almadığı için telaşlanan Hector, "Üyelerinin tamamı kadınlardan oluşan ve tek amacı erkekleri öldürmek olan bir örgüt," dedi.

Kitap kulübünün bir üyesi olarak yere eğdiğim başımı gururlu bir şekilde kaldırdığımda annemle göz göze geldim. Bana kızgınlıkla baktığında dudaklarımdaki gülümseme silindi. Hector'un örgüt hakkında yanlış bilgiler öğrenmesine rağmen kadınlar için verdiğimiz mücadelenin fark edilip sarayda konuşulması ve Hector gibi bir cinsiyetçinin yüzündeki telaşlı ifade hoşuma gitmişti.

Kulübümüzün üyeleri sadece kadınlardan oluşmuyordu, erkekler de vardı ve tek amacı erkekleri öldürmek değildi.

Hector, "Haber kaynağım çok güçlü ama ilk duyduğum andan itibaren kadınların bunu yapacak cesareti olduğuna pek inanmıyorum," dedikten sonra şarabından bir yudum aldı. Sol elimdeki bıçağı göğsünün ortasına saplarsam cesaret hakkındaki düşüncelerinin değişeceğinden emindim.

Konuşmak için dudaklarımı araladığım sırada Hector, "Kadınların erkeklere karşı neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamıyorum. Her şeyi erkekler yapıyor ama kadınlar yine de söyleniyor," dedi.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken göğsümde bir ateş yanmaya başladı. Hector'dan neden nefret ettiğimi bir kez daha hatırladım. Umursamaz gözükmeye çalışarak, "Belki de," dediğim sırada annem kelimelerimi ağzıma tıktı.

"Belki de bir yanlış anlaşılma."

Annem her zamanki gibi erkeklerin tarafını tutuyor ve kadınların yaşadıklarını görmezden geliyordu. Bir kez olsun kadınların sahip olması gereken haklar hakkında olumlu şeyler söylediğini duymamıştım. Benim de kendisi gibi uysal, sessiz ve sorun çıkarmayan biri olmamı istediği için konuşmama engel oluyordu.

Annem gözlerimin içine gülümseyerek bakarken defalarca aynı şeyleri yaşamamıza rağmen yine de hayal kırıklığına uğradım. O benim başımı eğmemi beklerken ben onun başını kaldırmasını istiyordum. Bitmeyen bir ümitle ikimizden birinin değişmesi için bir savaş veriyorduk.

O istediği kıza, ben de istediğim anneye sahip değildim. Her şeye rağmen onu çok seviyordum ama annem, kızı olmama rağmen beni sevmiyordu.

Bıçağı tabağın yanına bırakıp ellerimi masanın altına koydum. Elbisemin eteğini sıkıca tutarken Hector, "Ben de bir yanlış anlaşılma olmasını umuyorum, Leydi Rachel," dedi. "Eğer doğruysa kraliyeti ve ülkeyi iç savaşa sürükleyecek kadar zor duruma sokabilirler."

Ülkede bir savaş başlasa hangi tarafın kazanacağını bilmiyordum ama annemle aramda süren savaşta asla yenilmeyecektim. Konuşmak için yeni bir hamle yaptığım sırada bu sefer babam araya girdi. "Savaş başlatacak kadar büyük bir konu olduğunu sanmıyorum."

"Pandora'nın lanetini taşıyan kadınlar örgüte üye ise basit cezalar yeterli gelmeyebilir. Büyüye karşı savaşmak kolay olmaz."

Veliaht prens, "Pandora'nın laneti bir efsaneden ibaret," dediğinde başımı ona çevirdim. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarını benden kaçırdı. Kraliçenin büyüüne rağmen bilmiyormuş gibi bir tavır sergiliyordu.

Hector elindeki bardağı masaya bırakırken, "Yine de cinayetler gittikçe artıyor ve bunların arkasında bir örgütün olma ihtimali şaşırtıcı değil," dedi.

Sırtımı dikleştirip başımı kaldırdıktan sonra kuruyan dudaklarımı yaladım. Onlarca bardak suya rağmen günlerdir hiç su içmemişim gibi hissediyordum. Vücudumda öfkenin harladığı bir yangın vardı. Hislerimi dile getirememek, Hector'un zavallı düşüncelerine cevap verememek daha çok sinirlenmeme neden oluyordu.

Masadaki herkes örgüte ve büyüye dair düşüncelerini söylerken birkaç kez araya girmeye çalıştım ama başaramadım. Annem her

fırsatta bakışlarıyla beni azarlayıp konuyu değiştirmeye çalıştı. Erkeklerin hiçbirisi bir kadının düşüncelerini umursamadığı için beni dinlemeye tenezzül bile etmediler.

Hector, babama doğru eğilerek sinsi bir şekilde, "Kadınlar, sürekli daha fazlasını isteyen açgözlü varlıklardır," dedi.

Dilimin ucunda biriken kelimeler bir yılanın zehrine dönüşürken, "Kadınlar," dedim. Hector'un gözleri bir an beni bulup umursamaz bir ifadeyle veliaht prensle döndü. "Bunu daha müsait bir zamanda..." dediği sırada prens, lordun sözünü kesti.

Leonard Ares Henderson yüksek sesle, "Evet, Leydi Megan," dediğinde tüm masa sessizliğe gömüldü.

Veliaht prensle göz göze geldiğimde kelimeler boğazımda düğümlendi. Tüm gözler ikimize dönerken prens konuşmam için sabırsız bir ifadeyle bekledi. Zaman kazanmak için boğazımı temizler gibi hafifçe öksürdüm ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Hector'un düşüncelerinin zavalıca olduğunu göstereceğim güçlü bir cümleye ihtiyacım vardı. O cümleyi bulmaya çalıştığım sırada ablam araya girerek beni kurtardı.

Carla, "Size önemli bir haberim var," dedi.

Gözler bu sefer ablama doğru dönerken veliaht prensin bakışlarını üzerimden çekmediğini gördüm. Konuşmak için yaptığım hamlelerin başarısız olduğunu fark ettiğinde bana yardımcı olmak istemişti ama ben yardımına karşılık vermemiştim.

"Ben hamileyim."

Ablamın cümlesi herkesi sessizliğe gömdü. Eşi Tony, sandalyesinden hızla kalkıp Carla'ya sarıldığında annem ve babamın gülme sesleri salonu doldurdu. Prens Roberto, "Tebrik ederim," dediği sırada Nancy, Carla'nın sırtını okşuyordu.

İkiz kardeşlerim Stella ve Alexa, oturmaktan sıkıldıkları sandalyeden kalkıp Carla'nın yanına doğru koşturdular. İkizler, bebek hakkında onlarca soru sormaya başladıklarında herkesin birbirine sarıldığı kaos dolu bir ortam oluştu.

Tony'nin ağladığını gördüğümde yüzümde bir tebessüm oluştu. İlk günden beri bir bebeğinin olmasını çok istiyordu. Onlar adına mutlu olurken ikisini de ayrı ayrı tebrik ettim.

Veliaht prens, "Tebrik ederim," dediğinde kargaşa son buldu. Tony ve Carla prene doğru reverans yaparak tebriğini kabul ederken diğer prensler de onları kutladı.

Hector, "Erkek çocuğun olmadı ama bakarsın bir erkek torunun olur," dedikten sonra babamın omzuna ukala bir tavırla vurdu. Kahkahası masada oturan herkesi rahatsız ederken Hector'un gözlerine baktım. Gözlerinin yeşilinde bir ormanın huzur dolu tonlarının aksine her bakışında insanları mahveden bir zehir vardı.

Veliaht prens, Hector'un tavırlarından rahatsız olmuş gibi, "Dünyaya sağlıklı bir şekilde gelmesini temenni ederim," dedi.

Hector, "Kral Benjamin de torunlarının olduğunu görmek isterdi, majesteleri," dedi.

Kral hasta olabilirdi ama henüz ölmemişti. Hector, sanki kral artık yokmuş gibi konuştuğunda rahatsız oldum. Prens öfkelerini gizlemeye çalışarak, "Görecek," diye cevap verdiğinde Hector sınırlarını zorlayarak, "Önce size uygun bir eşe sahip olmanız gerekir," dedi.

Hector, Nancy'e doğru tiksinen bir ifadeyle baktığında babam masanın üzerindeki ellerini sıkıp yumruk yaptı. Babam öfkeli bir şekilde Hector'a döndüğünde ondan hızlı davranarak ben konuştum.

"Majesteleri, kendine uygun bir eşe sahip."

Lord Hector tek kaşını kaldırıp, "Veliaht prensle evlenmek istemediğini biliyorum, Leydi Megan," dedi.

"Bunu çok güçlü gördüğünüz haber kaynağınız mı söyledi?" Tabağın kenarında duran bıçağımı parmaklarımın arasına alıp çevirdim. "Kaynaklarınızı tekrar gözden geçirmelisiniz, Lord Hector. Böylelikle bir veliaht prensin nişanlısına ve nişanlısının ailesine saygı duymanız gerektiğini hatırlarsınız."

Nancy, ayağıyla bacağıma sert bir darbe indirdiğinde onu umursamadım. Gözlerimi bir an olsun Hector'un gözlerinden ayırmadım.

Herkesin şaşkınlıkla bana baktığını bilsem de umurumda değildi. Prens olduğu masada saygısız bir şekilde konuşmayı göze almıştım. Aileme kötü davranılmasına göz yummayacaktım.

Cüretkârlığımdan rahatsız olan Hector, "Düğün ne zaman?" diye sordu.

"*Kadınlar, sürekli daha fazlasını isteyen açgözlü varlıklardır*' diyen sizi yanıltarak sadece nişanlı olmakla yetiniyorum, Lord Hector."

Elimdeki bıçağın ucunu masaya geçirip dik bir şekilde durmasını sağladım. Ben küçük bir çocukken Hector, ata erkekler gibi binmek istememin yanlış olduğunu, kılıç ve bıçak kullanmamın bir kız çocuğuna yakışmadığını dile getirerek ailemi rahatsız ederdi. Babam onun sözlerini dinlemeyip erkek çocuklarıyla eşit şartlarda yetiştirmemize izin vermişti.

Bu yüzden Hector'un gözleri tabağımın yanında duran bıçakta gezinirken o da en az benim kadar gerçekleri biliyordu. Arkasında duran muhafızların ruhu duymadan, tek bir hamlede bıçağı boğazına geçirip hayatına son verebilirdim.

Başımı veliaht prensle çevirip gözlerinin derinliklerine samimi bir şekilde baktım. "Majesteleri ne zaman arzu ederse düğünümüz o zaman olacak."

Ben Megan Maureen Sheran, asla evlenmeyeceğine dair tanrılar üzerine yemin etmiş kadın, az önce intikam için veliaht prensle evleneceğimi herkesin önünde ilan etmiştim.

BÖLÜM 8

BALKABAĞI

Nancy'nin peşinden hızlı hızlı ilerlediğim sırada koridorlardan nasıl geçtiğimi hatırlamıyordum. Kürkümü ve ayağımdaki ayakkabıları koşarken bir kenara bırakmıştım. Bizi takip eden muhafızları arkamdan seslenmelerine rağmen umursamadım.

Kardeşimin odasına girdiğimde Nancy, "Midem," diye fısıldarken yatağının üstüne oturdu. Alnından akan terleri silmeye çalıştığımda öğürdü. Odanın köşesinde bulduğum boş kovayı Nancy'nin eline verdim. Kusmaya başladığında parmaklarımı saçlarına doladım ve ensesinde topladım.

Öğürmeye devam etmesine rağmen doğru düzgün yemek yemediği için midesinden sadece sıvı geliyordu. Gözünden yaşlar aktığını gördüğümde, "Nefes al," diye fısıldadım.

Hıçkırarak ağlamaya başladığında aklım karıştı. Elinde tuttuğu kovayı alıp yatağın kenarına bıraktım. Kardeşimin gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını silerken, "Sorun ne?" diye sordum.

Nancy kollarını belime dolayıp başını karnıma yasladı. Ellerimi saçlarının arasından geçirip ona sarıldım. Midesinin rahatsız olduğunu söyleyerek yemek masasından ayrıldığında rol yaptığını sanmıştım. Gerçekten bu kadar kötü hissettiğini düşünmemiştim ama şimdi yemek salonuna ilk girdiğimizde de karnını tuttuğunu hatırlıyordum.

Biraz sakinleştğinde saçlarını okşayarak, "Bir hekim ya da şifacı çağırmamı ister misin?" dedim.

Belime sardığı kollarını sıkarak, "Hayır," diye cevap verdi.

"Uyumak ister misin?"

"Evet."

Nancy'yi yavaşça geri çekip ellerimi yanaklarına koydum. Başını yukarı kaldırdığımda göz göze geldik. Sadece bakışlarını izleyip sorunu anlamaya çalıştım. Eskiden bir denize benzeyen mavi gözleri artık yangından geriye kalan küller gibi griydi.

"Her zaman yanıdayım." Alnına yapışan saçlarını parmağımla okşadım. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Kendini sevdirmeye çalışan bir kedi gibi başını sağa eğerken, "Biliyorum," dedi.

Son zamanlarda üstüne çok gittiğim için, "Üzerini değiştirelim," demekle yetindim. Ben dolaba ilerleyip geceliğini ararken o üzerindeki elbiseyi çıkardı. Nancy geceliğini giydikten sonra kirli elbisesini yatağın ucuna bıraktım. Yorganın içine girip oturduğunda saçlarındaki gizli tokaları aldım. Yüzündeki makyajı yumuşak bir bezle temizledikten sonra yatağa uzandı.

Alnına bir öpücük bırakıp, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Yorganı çenesine doğru çektiğimde gözlerini kapattı. Ben odadan çıkmadan önce Nancy de, "Seni seviyorum," diyerek karşılık verdi.

Koridora çıktığım an muhafızları tam karşımda buldum. Üzerlerindeki ağır kıyafetlerle peşimden koşmak oldukça zor olmuşa benziyordu. Onlara gözlerimi devirerek odama giden koridorun aksine diğer koridora geçtim. Topuzumdan çıkarak omuzlarıma dökülen birkaç tutam saçı geriye attım. Ellerimi önümde birleştirip kendimden taviz vermeden ilerledim.

Adımlarımı hızlandırarak merdivenleri ikişer ikişer indim. Muhafızlardan kurtulmanın bir yolunu düşünürken sarayın mutfağına girdim. Etrafta koşuşturan insanlar beni gördükleri an durdular. Önümde eğilip reverans yaptıklarında gözlerimi devirdim.

Kuzeydeyken bir sarayın içinde yaşamıyordum. Halk arasında insanlar sadece birbirlerine saygıdan ve sevgiden reverans yaparlardı. Şimdi ise beni gören her insanın önümde eğilmesine alışmak çok zordu.

Elimi yavaşça hareket ettirdiğimde herkes doğruldu ve işlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Yaşadığım ana gülümsediğim sırada en az saray kadar yaşlı olan bir adam öne çıkarak, "Bir isteğiniz mi olmuştu, leydim?" diye sordu. Saray mutfağının baş aşçısı gibi duruyordu.

"Balkabağı tatlısı."

Yaşlı aşçı kendinden emin bir gülümseme bıraktığında tatlıyı onun yaptığını anladım. Aşçı ile beraber kalabalık mutfağın içinde ilerlerken muhafızların hareket ettiğini gördüm.

Sert bir sesle, "Kapıda bekleyin," dediğimde muhafızlar şüpheyle birbirlerine baktılar ama aşçının peşinden gittiğimi gördüklerinde kapının önünde beklediler. Zafer kazanmış gibi gülümseyerek yaşlı adamı takip ettim.

O buz gibi soğuk olan bir odadan içeri girdiğinde kapıda bekledim. Elinde büyük bir tabakla dışarı çıktığında, "Rafa daha yeni koydum, soğumamıştır," dedi.

Aşçı yanımda duran tezgâhın üstüne tabağı bırakıp tatlıdan büyük bir dilim keserken, "Tatlıyı siz mi yaptınız?" diye sordum.

"Evet, leydim." Bana ayırdığı dilimi küçük bir tabağa aldı.

"Çok lezzetli olmuş. Ellerinize sağlık."

"Afiyet olsun, leydim."

Kalçamı tezgâhın kenarına yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Canımın sıkıldığını belli ederek, "Lütfen benimle resmi konuşmayın," dedim.

"Siz nasıl isterseniz, leydim."

"İşte bundan bahsediyorum. Benimle bu şekilde konuşmayın." Yaşının babamdan bile daha büyük olduğunu düşündüğüm birinin önümde eğilmesi utanmama sebep oluyordu. "Kendimi suçlu hissediyorum."

“Kaymak ister misiniz, leydim?”

Sanki söylediklerimi duymamış gibi meraklı gözlerle bana baktığında sessiz kaldım. Kahverengi gözlerinin derinliklerinde yaşamın yorgunluğunu görebiliyordum. Hayatını sarayın mutfağına adadığına, bu sarayı ve içinde yaşayan insanları herkesten iyi tanıdığına emindim.

Konuşmak yerine gözlerimi kırpıp başımı eğdiğimde kaymak almak için karşı tezgâha ilerledi. Oradan bir tabak alıp tekrar yanıma geldi. Balkabağının üzerine kaymağı bırakırken, “İstediğin kadar kaçmaya çalış ama başarılı olamayacaksın kızım,” dedi.

Beni hazırlıksız yakalayan sözlerini duyduğumda donakaldım. Eğer kaçmak istediğimi biliyorsa başarısız olacağım konusunda da haklı olabilirdi. Kalbimin içine şüphe tohumları ekerken gözlerime baktı.

“Kaderinden kaçamazsın.” Tabağın yanına minik bir çatal koyarak bana uzattı. “Nereye gidersen git gölgen gibi peşinden gelecek.”

Elinde tuttuğu tabağa uzanırken, “Eğer karanlık tarafta durursam bir gölgem olmaz,” dedim.

Yanımızdan geçen genç bir kız beni gördüğünde reverans yaptı ve sonra odanın içine girdi. Gözlerimi kızıdan çekip yaşlı aşçıya çevirdiğimde elini bana doğru uzattı. “Sadece yemeklerin değil, insanların içinde gizlenen sırları da bilirim.” Tuttuğum tabağı tezgâhın üstüne bıraktım.

Ellerimi ellerinin üzerine koyduğumda aşçı başparmağını avucumun içindeki çizgilerde dolaştırdı. Orada bir sır saklıymış gibi dikkatli bir şekilde baktıktan sonra başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu.

Bakışlarındaki yorgunluğa rağmen bana gülümsedi. Gözlerinin içi parlarken, “Sen kraliçe olmak için doğdun,” diye fısıldadı.

Ellerimi hızla ondan çekip tezgâhın üzerine bıraktığım tabağı geri aldım. Mutlu olmasına kızdığımı belli etmemeye çalışarak, “Bu iyi bir haber değil,” dediğimde gözlerinin dolduğunu gördüm.

Odanın içinde duran genç kız tekrar yanımızdan geçerken yaşlı adam, “Sonunda geldin,” diye fısıldadı. Gözünden bir damla yaş aktı. “Seni çok bekledim.”

Önümde eğildiğinde elimdeki tabağı düşürmemek için sıkıca tuttum. Yaşadığım anın şaşkınlığı etrafımı sararken, "Lütfen, kalk," dedim. Sırtını dikleştirdiğinde gözlerinde umut, dudaklarında tebessüm vardı. Biri ilk defa zorunda olduğu için değil, kendi istediği için önümde eğilmişti.

Her zaman bunu istemiştim. Bir prensle nişanlı olduğum için önümde eğilmeleri yerine beni gerçekten sevdikleri ve saydıkları için reverans yapmalarını... Ama şu an bunun daha ağır bir yük olduğunu hissediyordum.

"Ben," derken cümleye devam edemedim. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Yaşadıklarımın üstesinden gelmek gittikçe zorlaşıyordu. Aklımın dağılmasına izin vermeden kelimeleri toparladım.

Yaşlı adama hemen güvendiğim için pişman olmaktan korkarak, "Muhafızlar beni görmeden buradan çıkmak istiyorum," dedim. Kaşlarını çatarak şüpheli bir bakış attı. "Yıllardır burada yaşadığına eminim. Beni zindanların olduğu koridora çıkarmana ihtiyacım var."

Başını anlayışla salladıktan sonra arkasındaki hareketli mutfaka göz gezdirdi. "Eğer kaçarsan ya da sana bir şey olursa hayatıma son verirler," diyerek beni uyardı.

"Arkadaşıma tatlı götüreceğim."

Soğuk odadan içeri girdiğinde peşinden gittim. Sonu olduğundan şüphe edeceğim kadar uzun ve büyük olan bir odanın ortasına geldiğimizde durdu. Sebzeleri koydukları büyük kovaları bir kenara çekti. Kovaların arkasında duran kapının kulpunu tutarken, "Dışarı çok soğuk," dedi.

Benim için endişelenmesine tebessüm ederek karşılık verdim. "Sorun değil."

"Hiç kimseye gözükmeden yolun karşısına koş. Kemerin altından geçtikten sonra sağa döndüğünde küçük bir kapı göreceksin. O kapıdan içeri gir. Koridorların sonu seni zindanlara çıkaracak. Zindanlarda nöbet tutan muhafızları nasıl geçeceğini bilmiyorum."

Yaşlı adamın yanına doğru ilerlerken kapıyı açtı. İçeriye sert bir rüzgâr girdiğinde ürperdim. Çakıltaşlarıyla dizili yola çıktığı an kapı arkamdan kapandı. Dudaklarımdan dökülen, "Teşekkür ederim," cümlesi rüzgâra karıştı.

Karanlığın içinde kimseyi görmediğimden emin olduğumda yeni yağmaya başlayan karı umursamayarak karşıya koştum. Kemerin tam altına geldiğimde adımlarımı yavaşlatıp duvardan tutunarak ilerledim. Elbisemin eteklerinin gizlediği ayaklarımda ayakkabı yoktu. Parmaklarım üşürken duvarın sonundan sağa döndüm ve yaşlı adamın tarif ettiği kapıyı gördüm.

Eski ve gri renkte olan kapıyı açıp içeri girdiğimde koridor karanlıktı. İleride yanan meşaleye doğru yavaş adımlarla ilerledim. Karanlık ve sessizlik tüylerimi ürpertirken meşaleyi elime almayı düşündüm ama biraz ileride bir meşale daha fark ettim ve yanıma almaktan vazgeçtim.

Dar ve uzun koridorlarda bir sağa bir sola döndüğüm sırada karşıma iki farklı yol çıktı. Koridorun ortasında şaşkınlık içinde iki yola da bakakaldım. Hangisini tercih edeceğimi düşünürken sol taraftan bir ses geldiğini duydum.

Bir kadın kahkahasına benzeyen ses gittikçe yaklaşırken onu takip etmeye karar verdim. Sol yolu seçip o koridorda ilerledim. Yol bitiminde sağa döndüğüm sırada bedenim bir göğse çarptı. Elimde duran tabağı düşürmemek için sıkıca tuttum.

"Leydim."

Bir adama ait olan bu sesi tanıyordum.

Meşalenin soluk ışığı altında karşımda duran kişinin kim olduğunu anladığımda gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Kalbim, göğsümü parçalamak ister gibi atarken Prens Roberto'yu baştan aşağıya süzdüm.

Yemekte giydiği beyaz üniformanın düğmeleri neredeyse beline kadar açılmıştı. Pürüzsüz beyaz teni ve kasları vardı. Meme ucunu gördüğümde gözlerimi telaşla kaçırmak istedim ama bu sefer de pantolonunun açık düğmesiyle karşılaştım.

"Burada ne işiniz var?"

Başımı yukarı kaldırıp prene cevap vermek istediğimde yanında duran iki kadını fark ettim. Birinin beline kadar uzanan kısl, diğeri- nin de omuzlarına gelen sarı saçları vardı. Bir dansçının giyeceğı tür- den yer yer açık ve renkli kıyafetlere sahiplerdi. Bana bakarken gözleri parlıyordu ve yüzlerine çapkın bir gülümseme yerleşmişti.

"Ben..." Prensın sorusunu nasıl yanıtlayacağımı bilemedim.

"Balkabağı tatlısını sevdiğinizi anlamıştım ama koridorlardan giz- lice geçirecek kadar değil, Leydi Megan."

"Ben sadece arkadaşına..." Cümlemin bir anlam ifade etmediğini fark edip dudaklarımı sıkıca kapattım. Prens gözlerini elbisemin açık- ta bıraktığı omuzlarımda ve boynumda gezdirdi. Yüzündeki gülüm- seme silinirken çapkın ve umursamaz tavırlarını bir kenara bıraktı. Yanında duran kızlara doğru eğildi.

"Odamın yolunu biliyorsunuz."

Kızlar, prene cilve yaparak arkamdaki yola doğru ilerlediler. Kızların kıkırdama sesleri gittikçe azalırken prens, pantolonunun ve üniformasının düğmelerini ilikledi. Dağılan saçlarının arasından par- maklarını geçirip arkaya doğru taramaya çalıştı. Tüm bunları yapar- ken bakışlarımı üzerinden bir an olsun ayırmadım.

Prens utançla, "Beni bu halde göreceğinizi tahmin etmezdim," dedi. Sessiz kaldığımda elimdeki tabağı gözlerini dikip, "Nereye gi- diyorsunuz, leydim?" diye sordu.

Prense şüpheyile baksam da az önce onun bir sırrını öğrenmişim. Onun da benim sırrımı öğrenmesinin zararı olmayacağını hatta yar- dımının dokunabileceğini düşünerek cevaplamaya karar verdim.

"Zindanlara." Prens Roberto tek kaşını kaldırıp şaşkınlıkla dudak- larını araladı. "Prens Leonard, arkadaşımı zindana attı."

"Zindana bir adamı attığınızı duymuştum ama sizin arkadaşınız ol- duğunu bilmiyordum, Leydi Megan." Prens, arkasında duran korido- ra doğru bir bakış attıktan sonra devam etti. "Yanlış yöne gelmişsiniz. Yol ayrımına geldiğinizde sağa dönmeliydiniz."

Genç prens arkamdaki koridora doğru ilerlediğinde geriye dönüp peşine takıldım. Yol ayrımına tekrar geldiğimizde seçmediğim diğer yola doğru girdi. "Abim, arkadaşını neden zindana attı?"

"Saraya gizlice girdiği için."

Prens önümde ben arkasında birkaç koridordan daha geçtikten sonra, "Bu cesur adamın ismi nedir?" diye sordu.

Önümüze bir kapı çıktığında kapıyı yavaşça açtı. Aralık bıraktığı boşluktan geçmeden hemen önce gözlerinin içine bakıp, "Damon," dedim.

Gizli geçidin aksine kapının açıldığı alan ışıklarla doluydu. Gözlerim ışığa alışırken daire şeklindeki alanı inceledim. Prens bir şey söylemeden yanımdan geçip karşıda duran koridora doğru ilerledi. Koridorun sonunda bizi karşılayan muhafızlar prene reverans yaptılar.

Prens, "Damon için geldim," dediğinde muhafızlar önce prene sonra bana şaşkınlıkla baktılar.

Muhafızlardan biri, "Prens Leonard, ziyaretçi gelmesini yasakladı," diye açıklama yaptığında genç prens onları umursamadan zindanlara doğru ilerledi.

Ben peşinden giderken o, "Prens Roberto, ziyaretçi yasağını kaldırdı," dedi.

Prens benim tarafımda olduğu için şaşırsam da minnet dolu bir şekilde gözlerine baktım. Teşekkür etmek için dudaklarımı araladığım sırada prensin omuzunun arkasından Damon'ı gördüm.

"Damon!"

Birkaç adımda yanına ulaşip demir parmaklığı sıkıca tuttum.

"Reen!" Damon yanıma gelip elime sarıldığında ağlamamak için büyük bir mücadele verdim. "Buraya nasıl geldin?"

Sorusuna cevap vermeden konuştum. "İyi misin?" Arkadaşımı baştan aşağıya inceledim. Bir yarası olup olmadığına bakarken, "Yaralandın mı?" diye sordum.

Damon, elini iki demir parçası arasından geçirip yanağını okşarken, "Tek sorunum burada olmak, güzelim," dedi.

"Karnın aç mı? Sana en sevdiğin tatlıdan getirdim."

Sağ elimde duran tabağı ona doğru uzattığımda gerginliği azaldı ve yüzünde yorgun bir gülümseme oluştu. Hüzünle, "Balkabağı tatlısı," diye fısıldadı.

Telaşla, "Aç mısın?" diye tekrar sordum.

"Hayır. Her öğün yemek veriyorlar." Parmakları önce saçlarımda sonra çenemde gezindi. "Seni çok özledim."

"Ben de seni!"

Sağımda duran biri öksürdüğünde başımı oraya çevirdim. Prens Roberto uyarı dolu bir bakış attığında Damon ile samimiyetimden rahatsız olduğunu anladım. Damon'ın yüzümde gezinen elini tuttum ve aramızdaki boşluğa koydum.

Tabağı arkadaşşıma tekrar uzatıp, "Yesene," dediğimde başını sağa sola salladı.

"Sen yerken izlemeyi daha çok seviyorum."

Damon'a, "Bu senin en sevdiğin tatlı. Senin için getirdim. Hem ben yedim," diyerek açıklamaya çalıştığımda bana olan bakışları yüzünden sustum. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Otursana." Damon, arkamdaki duvarın önünde bank gibi uzun ince bir yer gösterdiğinde sözünü dinleyerek yavaşça oturdum. Parmaklarını demire dolayıp beni izlediği sırada tatlıyı yemem için bekliyordu. Bedenimi saran korsenin daha fazla yememe izin vermeyeceğini biliyordum.

"Balkabağı tatlısı en sevdiğim tatlı değil."

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken sadece, "Ama," diyebildim. Kitap kulübünün yakınında dünyanın en iyi tatlılarını yapan bir kadın vardı. Haftada iki gün Damon ile beraber oraya gider ve balkabağı tatlısı yerdik.

"Sen yemeyi çok sevdiğin için sana eşlik ederdim. Dükkânın kapısından girdiğimiz an ayakların yerden kesilirdi. Tatlıyı gördüğünde gözlerinin içi parlardı." Söylediklerinde haklıydı. Balkabağı tatlısı yemek için her zaman bahaneler üretirdim ve Damon ile beraber o dükkâna giderdik.

"Sadece seni mutlu etmek için oradaydım. Ben balkabağından nefret ederim, Reen."

Söyledikleri kalbimi parçalara ayırırken dükkâna gittiğimiz anları düşündüm. Çoğunda Damon tatlısını bitiremediğini söyler ve kalanını bana verirdi. İtiraz etmeden onun tatlısını da yedim. Hiçbir zaman gerçekten sevmediğini düşünmemiştim.

"Sen tatlıyı yerken mutlu oluyordun ben de seni izlerken."

Gözlerim dolmasına rağmen Damon'ı üzmemek istemediğim için ağlamamaya çalıştım. Elimde tuttuğum tabaktaki bir dilim tatlıyı kesip ağzıma attım. Balkabağını çiğnerken Damon yüzündeki gülümsemeyle beni izliyordu.

Damon, "Bunu çok özlemişim. Uzun süredir yapmıyorduk," dedi.

Arkadaşıma minik bir gülümseme gönderip, "Seninle özgürce gezdiğim zamanları özledim," dedim. Midemi sıkıştıran korseyi umursamadan bir lokma daha tatlıyı zorla yuttum. Sadece Damon'ı mutlu etmek için yiyordum.

"Buraya nasıl girdin?" Başını Prens Roberto'nun olduğu tarafa çevirse de onu göremedi. "Gizlice." Arkadaşıma göz kırptığımda gülümsedi.

Damon, beklediğimin aksine çok sağlıklı gözüküyordu. Kıyafetleri ve bedeni temizdi. Ona iyi baktıklarını anladığımda içim biraz da olsa rahatladı. Zindana götüreceklerini gördüğümde çok kötü bir halde olacağını düşünmüştüm.

Çocukluğundan beri bir asker olarak yetişmişti. Zindana atılmaya ya da eziyet çekmeye alışkın bir şekilde eğitilmişti. Başına çok fazla şey gelmiş, canı sık sık yanmıştı ama tüm bunlar ilk defa benim yüzümden oluyordu. Kendimi suçlu hissediyordum.

Tatlının neredeyse yarısına gelmişken, "Oradan çıkman için her şeyi yapacağım," dedim.

"Sakin!" Damon öfkeli bir şekilde konuştuğunda kaşlarımı çatırtım. "Sakin, Reen! Benim için kendini feda edecek bir şey yapmayacaksın!"

Gözlerinin içine kızgınlıkla bakarken, "Buna sen karar veremezsin," dedim.

"Veririm! Eğer buradan çıkmam için bir fedakârlıkta bulunursan seni asla affetmem!"

Onun için çoktan fedakârlıkta bulunmuştum. Veliaht prensle evleneceğimi söylemiştim. Dilimin üzerinde duran kabağı ağzımda zorlukla çevirirken üzgün bir şekilde Damon'a baktım.

"Yaptın." Tuttuğu parmaklıklara sertçe vurdu. "Lanet olsun!"

Eline bir şey olmasından korkarak telaşlı bir ifadeyle bakarken, "Senin için her şeyi yaparım," dedim.

"Hayır!" Damon ellerini saçlarının arasından geçirip ciddi bir şekilde bana baktı. "Buraya gel."

Sadece bir parça kalan tatlıyı kenara bırakıp yerimden kalktım. Parmaklıklara doğru iki adım attım ve Damon'ın karşısına geçtim. Kollarını parmaklıklar arasından geçirip ellerime uzandı. Başparmağı tenimi okşarken konuştu.

"Ben senin için her şeyi yapacağım ama sen benim için yapmayacaksın, Maureen. Bizim anlaşmamız bu."

"Arkadaşlar arasındaki anlaşmalar adil olur, Damon. Bu adil değil."

"Adil." Bir eli bileğimden dirseğime doğru okşayarak yukarı çıktı. "Eğer benim için bir şey yaparsan boşa gider."

"Hayır!" Bu sefer öfkelenme sırası bana geçti. "Arkadaşım için ne yapacağıma kendim karar vereceğim!" Ellerimi ondan çekip Damon'ın kollarını havada bıraktım. "İdam edilmene ya da burada daha fazla durmana izin vermeyeceğim. Bedeli ne olursa olsun!"

Zindanın içinde bir adım geri gidip, "Kabul etmeyeceğim," diyerek benden uzaklaştı.

"Ne yazık!" Sağa doğru dönüp onu orada yalnız bırakmak için üç büyük adım attım. Prens Roberto'nun yakınına geldiğimde başımı arkaya çevirip Damon'a son kez baktım. "Kararlarımı sana soran olmadığı için şanslıyım."

Prens Roberto arkasını dönüp yürümeye başladığında onun peşinden gittim ve Damon'ı zindanlarda yalnız bıraktım. Muhafızlar, zindanlara girdiğimizi veliaht prense anlatacağı için gizleyecek bir sırrımız kalmamıştı. Gizli geçit yerine herkese açık olan kapıdan dışarı çıktık.

Soğuk hava bedenime çarptığında gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Yemekte çok fazla şey yemiştım ve Damon'ın yememi söylediği tatlı midemde yer bulamadığı için yemek borumda duruyordu. Her an kusacak gibi hissediyordum ama prensin yanında sakin gözükmeye çalıştım.

"Sana âşık."

Yüzümü gökyüzüne kaldırıp, "Biliyorum," diye fısıldadım. *En yakın arkadaşım bana âşık.*

"Abimin arkadaşını neden zindana attığını artık anlıyorum."

Konuyu değiştirmek isteyerek, "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim.

"Odana kadar eşlik edebilirim." Prensın teklifi cazip gözüксе de başımı olumsuz anlamda salladım. "Teşekkür ederim, majesteleri."

Sarayda yatak odalarının bulunduğu bölüme doğru ilerlediğinde benimle geleceğini anladım. Prens, "Aramızdaki bu resmiyet gereksiz," derken birlikte merdivenlerden çıkıyorduk.

"Bana Roberto ya da Arnie diye hitap edebilirsin."

"Bunun doğru olacağını sanmıyorum, majesteleri."

Bileğimden tutup yavaş yürümemi sağladı. Aklım akşam yemeğinde ve Damon'da olduğu için her an ağlayacakmış gibi duruyordum. "Hiçbir zaman bir kral olamayacağım." Gözlerimin içine bakarak, "Her zaman abimin yedeği olacağım. Sen onunla evlenip çocuklarını doğurduğunda sıra bana asla gelmeyecek," diye ekledi.

"Bir kral olmadığım sürece prens olmamın bir önemi yok." Bakışlarında anlam veremediğim bir ifade vardı. "Abimle evlenir misin bilmiyorum ama seni çok sevdim. Diğerleri yokken onların kurallarına göre yaşamak zorunda değiliz."

Prensın de benim gibi düşündüğünü anladığımda ağlamak istememe rağmen zorla gülümsedim. Basit gözüken unvanlara bile baş-

kaldırmak için çabalıyordu. Sadece kendi aramızda olmasına bile zafer kazanmış gözüyle bakıyordu.

Yanından hızlı bir şekilde ayrılmak için, "Tamam," dedim.

Prens, "Tamam, ne?" diye fısıldadı.

"Tamam, Roberto." Tatmin olmuş bir ifadeyle baktığında gülümsemesini taklit ettim. "Tamam, Megan."

Odamın önüne geldiğimizde kapının iki yanında duran muhafızlar hızlı bir reverans yapıp kapıyı açtılar. Odadan içeri girdiğimde arkamı dönüp Prens Roberto'ya, "Teşekkür ederim, majesteleri," dedim.

Bir adım atıp yanıma geldi. Yanağımdan öptükten sonra kulağıma doğru fısıldadı. "İyi geceler, Megan." Muhafızların duymayacağından emin olduğum bir şekilde, "İyi geceler, Roberto," diye cevapladım.

Kapıyı çekip odadan çıktığında sıkıca kapattığım dudaklarımı aralayıp tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Elim hızla korsemın sırtında duran iplere gitti. Düğümü çözmeye çalışırken ipler daha çok karıştı. Gerginlikle ve telaşla aynanın karşısında durdum. Dağılmış olan saçlarım ve elbisemle berbat gözüküyordum.

Sırtımı dönerek korsemın iplerini aynadan görmeye çalıştım ama çözmeye çalıştıkça her şeyi daha da mahvettim. Öfke dolu bir çılgılık bıraktıktan sonra çabalamaktan vazgeçtim. Kusmamak için yutkunurken masamın üstünde duran beyaz kıyafetleri gördüm.

Yavaşça masaya doğru ilerlediğimde Daphne'de giydiğim kıyafetler olduğunu anladım. Beyaz pelerinin üzerine hançerimi koymuşlardı. Hançeri kınından çıkarıp yukarı doğru kaldırdım. Hançerimin karnımdan içeri girdiği anı hatırladığımda yüzümü buruşturdum.

Kıyafetlerimin tamamı kendi kanıma bulanmış, beyazdan kırmızıya dönmüştü ama şimdi eski halinden daha iyi bir şekilde masamın üstünde duruyorlardı. Sol elimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdim. Bazı lekeleri ne kadar iyi temizlersen temizle anılarından silmek imkânsızdı.

Damon ile zindandaki konuşmalarımız ve akşam yemeğinde yaşananlar aklıma geldiğinde tutmak için çabaladığım gözyaşlarım

kendini bıraktı. Yanaklarımdan süzülen yaşlar sinirlerimi altüst ederken hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Majesteleri ne zaman arzu ederse düğünümüz o zaman olacak."

Kendi kurduğum cümle zihnimde yankılandığında öğürdüm. Masanın üstüne doğru kusmaya başladığımda gözyaşlarım bir yandan akmaya devam ediyordu. Elimde duran bıçağı masanın kenarına bırakıp karnımı tuttum. Yediğim balkabağı tatlısı yeni temizlenen kıyafetlerimi kirletti. Akşam yemeğinde yediklerimi çıkarırken ellerim, elbisem ve gördüğüm her yer mahvoldu. Gözümden akan yaşları silmeye çalıştığımda yüzüme de pislik bulaştı.

Kokudan ve gördüklerimden tiksinerken masadan uzaklaştım. Bulduğum ilk mendille önce ellerimi temizledim sonra burnumu sildim. Hıçkırarak ağlamaya devam ettiğim için gözyaşlarımı silmek faydasızdı.

Odamın kapısı açıldığında elbiseme bakmaya devam ettim. İçeri kimin girdiğini görmeme gerek kalmadan annem konuştu. "Megan!" Hızla yanıma gelip kolumdan tuttu. "İyi misin?"

Başımı kaldırıp yüzümü ona gösterdim. Gözümden akan yaşlara siyah boyanın eşlik ettiği yanaklarımı, kusmuğun turuncuya boyadığı dudaklarımı görmesini sağladım. Hıçkırdığımda burnum aktı ve annemin dudakları şaşkınlıkla açıldı.

"Sorun ne?"

Ellerini saçlarıma götürüp okşamak istediğinde geriye doğru bir adım attım. Karanlık odama pencereden yansıyan ayışığı sayesinde annemin yüzünü görebiliyordum. Bana doğru uzandığında, "Sakin," diye fısıldadım.

"Sakin bana dokunma."

"Şifacı çağırmamı ister misin?"

Her hareketinin bir yalandan ibaret olduğunu bilirken telaşlı bir şekilde gözükmekten, ilgili bir anne gibi davranmasından nefret ediyordum. Sadece susmayı tercih ederek annemi incelediğimde yüzüne takındığı samimiyetsiz ifadesi yüzünden öfkeme yenik düştüm.

"Neden beni sevmedin?"

Öfkeme rağmen sesim nazik çıktı. Aslında cevabını merak etmiyordum ama onun beni sevmediğini bildiğimi öğrenmesini istiyordum. Gözümden akan yaşları umursamayarak annemin bir şeyler söylemesini bekledim ama o sessiz kaldı.

Gözyaşları içinde, "Biliyor musun?" diye sordum. "Sen beni sevmekken kendimi sevmek çok zordu."

Yatağımın kenarına otururken elimdeki mendili inceledim. "Ama bir şekilde başardım. Sana rağmen kendimi sevmeyi öğrendim."

Sadece ikimizin duyabileceği şekilde fısıldayarak, "Belki de ben şanslıydım. Peki..." derken annemin gözlerine baktım. "Diğer çocukların?"

"Megan," dediğinde konuşmasına izin vermedim.

"Onları o kadar sevmedin ki gördükleri ilk ilgiye kapılıp gidecekler."

Annemin yanağından bir damla yaş aktığını fark ettiğimde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Sen..." Ayağa kalkıp karşısına dikildim. "Ağlıyor musun?"

Benim aksime annem kusursuz gözüküyordu. Elbisesi, saçları, makyajı dağılmamıştı. Yıllar geçmesine rağmen güzelliği ilk günkü gibiydi. Yeni uyandığında bile tek bir kusuru olmayan kadınlardandı.

"Sizleri çok seviyorum."

Yalan söylüyordu.

"Yıllar önce babamla ettiğin bir kavgaya kulak misafiri olmuştum." Yanağımdaki yaşları kirli mendilimle sildim. "Babam sana bağıırken, 'Megan'a sütünü bile vermek istemedin,' demişti. İlk çocuğundan sonra ikinci çocuğun da kız olduğu için onun yüzüne bakmadın."

İşaretparmağımın ucunu annemin göğsünün ortasına bastırdım. "Sen seçme hakkı olmamasına rağmen kız olarak doğduğun için kendi bebeğine süt vermedin! Sen benden vazgeçtin! Sen beni doğduğum an terk ettin!" Parmağımı kalbinin olduğu yerde gezdirirken, "Burada bir kalbin olduğunu sanıyorsun ama yok," dedim.

Hiç durmadan ağladığım için kelimelerim kesik kesik çıkıyor, cümlelerimin sonu hıçkırıklarımla bitiyordu. Annem parmağıma dokunup elimi tutmaya çalıştığında bir adım geri çekilip ondan uzaklaştım. Bana dokunduğu için tiksiniirken, "Hiçbir suçum olmasına rağmen beni hiçbir zaman sevmedin," dedim.

"Megan." İsmim dudaklarının arasından çıktığında gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. Beni seven ve sürekli çevremde olan insanlar her zaman bana Maureen diye seslenirdi ama annem bana asla Maureen demezdi.

"Kendini farklı hissediyor musun?" Sorduğum soruya nasıl cevap vereceğini bilmeyerek beni inceledi. "Sıradan bir kadın olmamak için babamla evlendin. İsminin önüne leydi unvanı gelmesi için onu seçtin."

Annem itiraz etmek için dudaklarını araladığında gözlerimi devirdim. "Ne değişti, anne? Şimdi sıradan bir kadın olmadın mı? Diğer herkesle aynısın!" Bedenini küçümseyerek baştan aşağıya süzdüm. "Sence farklı mısın?"

Art arda sorduğum sorular onunla daha önce böyle konuşmadığım için annemi dumura uğrattı. En iyi yaptığı şey konuşmaktı ama ağzını bile açmıyordu. Her zaman sessizliği seçerek yaptıklarını görmezden gelmişim ama şimdi canımı fazlasıyla yaktığını görmesini istiyordum.

Sessiz kaldığında daha çok öfkelen dim. Cevap vermesini, haksız olduğumu söylemesini istiyordum ama karşı çıkmıyordu. Söylediklerimin haklılığını fark etmiş gibi düşüncelere gömülmüştü.

"Hiçbir zaman senin gibi biri olmak istemedim." Kelimeleri hancıer yapıp onu yaralamak için kullandım. "Unvanlar ya da mecbur kaldığım için evlenmek istemedim."

"Ama bak! Ne haldeyim?"

Annemin yanaklarından akan yaşlardan nefret ediyordum. Annemin bana üzölmüş gibi bakmasından nefret ediyordum. Annemin beni sevmemesinden nefret ediyordum.

Masanın yanında duran sandalyeyi alıp odanın diğer köşesine fırlatırken, "Lanet olsun!" diye bağırdım.

"Senin gibi oldum!" Artık ağlamaktan burnum tıkanmıştı ve nefes alamıyordum. "Mecbur kaldığım için evlenmeyecektim! Âşık olduğum için evlenecektim ama lanet olsun! Senden bir farkım kalmadı!

Ben aynı cümleleri tekrarlariken annem kapıya doğru yöneldi. O kadar çok bağırmıştım ki sesim kısılmıştı. Boğazımın acıdığını hissederken peşinden gittim. Kapıya uzanan elini tuttum.

"Neden?"

Soruma cevap vermedi ve aramıza uzun bir sessizlik girdi. Yanağımdan akan yaşları bir parmağıyla sildiğinde ona engel olmadım. Çenemi okşarken, "Babanla unvanlar için evlenmedim," dedi.

"Neden şu an söylediğin gibi yalan söylemedin?" Annemin tuttuğum bileğini öfkeli bir şekilde bırakıp ellerimle yüzümü kapattım. Hıçkırıklarımı durdurmak için çabaladım ama başarılı olamadım.

Zorlukla, "Neden seviyor gibi yapamadın?" dedim.

Annem ellerimi tutup yüzümden çekti. Gözlerimin içine bakıp cevap vermek için dudaklarını araladı ama sonra tekrar kapattı. Beni yine terk edeceğini anladığımda ondan önce davrandım. Kapının kulpuna uzanıp sonuna kadar açtım. Annem odadan çıkarken arkasından seslendim.

"Eğer yapsaydın, inanırdım."

Kapıyı arkasından kapattığımda bacaklarım beni daha fazla taşıyamadı ve yere çöktüm. Ağlamaklı sesim odamın her yerini doldururken odanın içine doğru, "Ama sen ona bile gerek duymadın," diye fısıldadım.

BÖLÜM 9

KİTAP KULÜBÜ

Kar beyaz bir pantolonu kalçamdan geçirdiğimde belime tam oturdu. Giydiğim uzun kollu beyaz gömleğin üzerine aynı renkte bir korse geçirdim. Gömleğimin ilk düğmesini açık bırakıp yakalarını daha dik durması için ellerimle düzeltiltim.

Bu çıkmaz bir sokağa ilk girişin değil.

Beyaz botlarımı ayağıma geçirdikten sonra büyük bir sabırla bağcıklarını tek tek sıktım. Pantolonumun dar paçalarını botun içinde bıraktım. Botumun kenarından içeriye küçük bir bıçak soktum.

Daha önce de defalarca kez aşamayacağını sandığın duvarlar gördün ama pes etmedin. Gerektiğinde tüm yolu geri dönüp farklı bir yol aradın ve buldun.

Sarı saçlarımı tek bir karışıklık kalmayınca kadar taradım. Her bir saç telimin düzleştiğinden emin olduğumda uzun sarı saçlarımın kafamın tepesinden sırtıma döküldüğü bir atkuyruğu yaptım.

Ben Megan Maureen Sheran, diğer insanların beni zorla soktuğu çıkmaz sokaklardan geri dönmenin bir yolunu yine bulacağım.

Yatağımın üstünde duran beyaz pelerinimi omuzlarıma koyup göğsümde sallanan iplerini bağladım. Gömleğimin yakasında duran beyaz kurdeleyi düzelttikten sonra baştan aşağıya kusursuz göründüğüme karar verdim.

Bu ilk değil ve son olmayacak.

Buz Kralığı'nın en sevdiği beyaz rengini ele geçirmiştım. *Tenim* dün gece yaşadığım mide rahatsızlığından dolayı neredeyse beyazdı. Sarı saçlarım da görüntüme uyum sağlamış ve mavi gözlerimi daha da ortaya çıkarmıştı.

Dün gece mahvettiğim odamda göz gezdirdim. Hizmetli kızlar hızla temizlemiş, pırıl pırıl yapmışlardı ama annemle yüzleştiğim ve her yere kustüğüm anın zihninden silinmesi imkânsızdı.

Bakışlarım yaşadığım her şeyi unutmak ister gibi umursamaz bir ifadeyle aynaya çevrildi. Gün doğduğu andan itibaren sürekli tekrarladığım cümleleri son kez sesli bir şekilde söyledim.

"Sen Megan Maureen Sheran'sın. Sen önüne konulan her engeli aşmayı, yazılı olan her kuralın üstünü çizmeyi başardın. Bu ilk değil ve son olmayacak. Her şeye rağmen devam edecek ve gün sonunda sen kazanacaksın."

Odamın kapısını açıp dışarı çıktığımda kapının iki yanında bekleyen muhafızlar karşımda reverans yaptılar. Koridorda sakın ve kendinden emin bir şekilde ilerlerken peşimden geldiler. Yaşadıklarımı unutup çenemi dik tutarak gururlu bir bakış sergiledim.

Sarayın zemin katına inmek için merdivenlere yöneldiğimde annem ve Carla'nın merdivenlerden çıktığını gördüm. Annem beni fark ettiğinde kıyafetlerimi baştan aşağıya inceledi. Onun bir şey söylemesine fırsat vermeden bulunduğumuz dar merdivende yanlarından geçmek için ilerledim.

İkisinin yanından geçmek üzereyken annem kolumdan tutarak, "Bu şekilde dışarı çıkamazsın," dedi.

Ukala bir ifadeyle yüzümü anneme çevirdim. Göz göze geldiğimizde dün gece yaşadıklarımız zihnimde canlandı. Onun karşısında düştüğüm durumdan bir kez daha nefret ederken, beni sevmeyen bir kadın için kendimi üzmeyeceğime dair verdiğim karara sıkı sıkı tutundum.

Annemin beni üzmesini alışkanlık haline getirmiş olmama rağmen ondan vazgeçtim.

Gözlerimin içindeki nefreti görebilmesi için ona sadece birkaç saniye bakmam yeterli oldu. Annem tedirginlikle elini üzerimden çektiği sırada Carla, "Megan," diyerek beni uyardı.

Carla'nın varlığını yok sayarak önüme döndüm. Basamakları sırayla inerken tüm gemileri yaktığımın farkındaydım. Artık kendim olduğum için pişmanlık duymayacak, beni bastırmaya çalışan insanlara rağmen dimdik duracaktım.

Buz Krallığı sarayının kuralları umurumda değildi. Herkesin beni konuşmasına ve yargılamasına sebep olsa bile istediğim o pantolonu giyecek, erkekler gibi at sürecektim, bıçak kullanacak ve gerekirse savaşacaktım.

Artık gizlenmeyecektim. *Bedeli ne olursa olsun...*

Sarayın bahçesine çıktığımda dün gece yağın karı temizlediklerini fark ederek mutlu oldum. Bugün arkadaşlarımla yanına, kitap kulübüne gitmek için hazırlanmıştım. Sarayın muhafızlarından bana bir at ayarlamalarını istemiş ve tek başıma gidebileceğimi söylemiştim.

Merdivenlerin aşağısında bir at arabası ve arabanın önünde iki atla birlikte beni bekleyen muhafızları gördüğümde gülümsedim. Tabii ki sadece at istediğim halde bir at arabası getirmişlerdi. Çünkü kadınlar kabarık elbiseleriyle ata binemezlerdi.

Ama ben alıştıkları o kadınlardan değildim.

Arabanın yanına geldiğimde muhafızlar bana reverans yaptıktan sonra biri arabanın kapısını açarken diğeri ise kapının önüne bir basamak yerleştirdi. Muhafızlardan biri dizlerinin üzerinde basamakları çıkmam için beklerken ben sağa döndüm.

At arabasının bağlı olduğu beyaz atların yanından geçtikten sonra önde bekleyen iki tane at ve muhafızın yanına yaklaştım. Muhafızlar önümde eğilirken sarışın olana, "İsmin ne?" diye sordum.

Muhafız başını şaşkınlıkla yukarı kaldırırken, "Axel, leydim," dedikten sonra gözlerini yere çevirdi.

"Axel." Muhafızın tuttuğu dizgine doğru uzandığımda Axel ipi parmaklarımla arasına bıraktı. "Atının ismi ne?"

"İnci."

Yüzüme tatlı bir tebessüm yerleşirken tek bir hamlede atın üstüne çıktım. Pelerinimi düzeltirken hayatımdaki en rahat eyere oturdugumu fark ettim. Kraliyete ait olan bir ata ilk defa biniyordum ve şimdiden farklı bir deneyim olacağını hissediyordum.

Atın uzun, beyaz yelesini okşarken, "İnci," diye fısıldadım. Aklıma Nancy geldiğinde bir güneş gibi parlayan bu beyaz atın kız kardeşime çok yakışacağını düşündüm.

Atın yanında duran muhafız Axel, gözleri ve dudakları şaşkınlıkla açılmış bir şekilde beni izlerken bakışlarımı ona doğru çevirdim. Daha önce erkekler gibi ata binen bir kadın görmediği için verdiği tepkiyi yargılamıyordum ama bakışlarını bir an önce üzerimden çekmesi gerekiyordu.

Axel yaptığı hatanın farkına varıp utançla başını öne eğdiğinde atımı ilerlemesi için dürttüm. Saraya son bir bakış attıktan sonra beni takip eden muhafızlarla beraber şehir merkezindeki kütüphaneye doğru yol aldım.

Kadınların toplumda yaşadığı haksızlıkları her dile getirişimde insanların yargılayıcı bakışlarının beni bulduğunu, düşüncelerimi açıkça söylemenin ve istediğim gibi bir hayatı yaşamamanın dikkatleri üzerime çektiğini fark ettiğimde küçük bir kızdım. Bu yüzden sessizliğin bir güç olduğunu bilerek daima gizlenmeyi seçmiştim.

Üniversite okumak için kuzeye gittiğimde ve kitap kulübüyle tanışıp örgütün bir parçası olduğumda gizliliğin ve sır tutmanın önemini daha iyi anlamıştım. Sırlarım ve sessizliğim beni bir yandan güçlü kılarken diğer yandan artık ailemin bile gerçek anlamda tanımadığı birine dönüştürmüştü.

Bu sabah uyandığımda istemediğim bir evliliği kabul edeceksem kuralları yeniden yazabileceğimi ve başkaldırabileceğimi farkında olarak adımlarımı atmaya karar vermiştim. Bir pantolon giyip atın üstünde şehir merkezinde gezerken tüm insanların bakışlarının bana döneceğini zaten biliyordum.

Ama...

Yüceut bacılarının tamamını ortaya çıkaran dar bir pantolonu giyerek insan içinde gezme cesareti gösterdiğim için şaşkınlıkla bakan erkeklerin dehşete düştüğünü görmeyi beklemiyordum. İnsanlar arkamda terikte bekleyen muhafızları fark ettiklerinde benim sıradan biri olmadığımı anlayarak bakışlarını kaçırmaya çalıştıklarında onları afallatmanın beni çok mutlu edeceğini bilmiyordum.

Beni hayranlıkla izleyen kadınlara güç vermek istercesine gülümseyerek yanlarımdan geçerken kütüphaneye ulaştım. Uzun merdivenlerin önüne geldiğimde atımı yavaşlattım ve hiç de kibar olmayan bir şekilde indim.

Beni takip eden muhafızlardan adının Axel olduğunu öğrendiğim genç adam yanıma geldi. "İçeride ne kadar duracağımı bilmiyorum." Axel atın dizginini tuttuğunda, "İşimin erken bitmesi ihtimaline karşı hazır bekleyin," dedim.

Beni başıyla onayladığında kütüphanenin merdivenlerini hızlı adımlarla çıktım. Hafta içi insanlar çalıştığından dolayı kütüphanenin etrafı çok kalabalık olmazdı ama şimdi içerisinin üniversite öğrencileriyle dolu olduğuna emindim.

Bana dönen bakışları umursamadan kütüphaneden içeri girdiğimde karşımdaki devasa yapıya hayranlıkla baktım. Bu kütüphanede çalıştığım kısa dönemde her bir kitaplığı ve rafı ezberlemiş, kütüphanenin her yerine hâkim olmuştum. Burası evim gibi hissettirmesine rağmen her geldiğimde ilk defa görüyormuş gibi bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Sağ taraftaki çalışma masalarının üstünde kitap okuyan ve ders çalışan gençlerin neredeyse hepsi erkekti. O tarafa doğru yönelip kızları saymaya başladığımda Emma'yı karşımda görmek beni şaşırttı.

Yakın arkadaşım beni kendine çekip sıkıca sarıldığında kollarımı ona doladım. Emma kulağıma doğru, "Neredesin sen?" diye fısıldadığında gülümsedim.

"Ben de seni özledim," diye cevap verdiğimde geri çekildi ve koyu kahverengi saçlarını geriye savururken beni baştan aşağıya inceledi.

Bakışları karnımda oyalanırken, "İyi misin?" diye sordu.

Ona içtenlikle gülümsediğimde gözlerim çalışma masalarına doğru döndü. Emma, "Yedi," dediğinde ne söylediğini anlamadığım için tek kaşımı kaldırdım.

"Kütüphaneye her geldiğinde gözlerinle kızları saydığını biliyorum. Yedi tane kız öğrenci var."

Bu sefer ben onu kendime çekip sarılırken, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. İnsanın kendisiyle aynı duyguları hissedenden bir arkadaşına sahip olması bu hayatın size verdiği bir ödüldü.

Emma, benim hediyemdi.

Arkadaşım elimden tutup beni rafların arasında kütüphanenin arka tarafına doğru çekiştirirken, "Damon her şeyi anlattı," dedi. "Bıçaklandığını duyduğumuzda çok telaşlandık ama bana büyüyle iyileşmiş olman daha da korkunç geliyor."

Bir an yürümeyi bıraktığında bedenim sırtına çarptı. Bana doğru şaşkınlıkla dönerek, "Veliaht prensin seni kurtardığına ve kraliçenin büyü yaptığına inanamıyorum," diye fısıldadı.

"Bu kadar şeyi nasıl öğrendin?"

Beni tekrar çekiştirmeye başladığında, "Damon'ın zindanlara atıldığını ve idam edileceğini duyduğunda canının bıçak yarısından daha çok acıdığına eminim. Tüm bunlar yaşanırken yanında olamadığım için çok üzgünüm, Reen," dedi.

Tarih bölümünü de arkada bıraktığımızda kitap kulübünün toplantılarını yaptığı gizli odaya yaklaşmıştık. Etraftaki kalabalık azalmasına rağmen Emma önlem almaya devam ederek fısıldadı.

"Damon dün gece serbest bırakıldığında buraya gelip bize her şeyi anlattı."

Elini bırakıp kolundan sıkıca tutarak Emma'yı durdurdum. "O burada mı?" diye sorduğumda başını salladı.

"Nasıl?"

Kütüphanenin en karanlık köşesine ulaştığımızda Emma elimi bıraktı. Arkamda birinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra önüne döndü ve kitaplıktan bir kitabı kendine doğru çekti.

Kitaplığın yarısı bir kapı gibi açıldığında Emma ile beraber içeri girdik. Ben kapıyı arkamdan kapatırken Emma duvarda yanan meşaleyi eline aldı. Yeraltına inen tünelde yavaş adımlarla ilerlerken ikimiz de sessizdik.

Tünelin sonunda merdivenlere ulaştığımızda Emma bana doğru döndü. Elinde tuttuğu ateş gözlerinde dans ederken, "Seni seviyorum, Reen," dedi. Basamakları inmeye devam ettiğinde kolundan tutup onu durdurdum.

"Neler oluyor, Emma?"

Bir an tereddüt ederek aşağıya baktıktan sonra parmaklarının ucunda yükselip bana doğru yaklaştı. Yanaklarımız birbirine değdiğinde kulağıma doğru, "Aşağıda duyacakların hoşuna gitmeyecek," diye fısıldadı.

Altıdudağımı dişlerimin arasına aldığım da Emma geri çekildi. Gözlerinde hüznle yüzümü incelediğinde, "Biliyorum," diye fısıldadım. Veliht prensle evlenmemi, kraliçe olmamı ve bu örgütün amacına ulaşmasına yardım etmemi isteyeceklerdi.

Merdivenlerin sonuna geldiğimizde kapının önünde bekleyen bir koruma kapıyı yavaşça açtı. Geniş bir toplantı odasına çıktığımızda dar merdivenlerin verdiği hissiyattan kurtulduğum için mutlu oldum.

Kitap kulübünü özlemiştim. Kendini kadınları korumaya adanmış bir örgütün parçası olduğum ve onlar adına çalıştığım için hiçbir zaman pişman olmamış, verdikleri görevlere giderken tereddüt bile etmemiştim.

Bu yolda ölmeye bile hazırdım ama evlenmeye değil...

Toplantı masasının etrafında oturan arkadaşlarıma tek tek baktığım sırada Emma kendine ait olan yere oturdu. Damon'la göz göze geldiğimiz an yerinden kalktı ve koşarak yanıma geldi.

"Reen!"

Kollarını belime doladığında ona sıkıca sarıldım. Ayağımı yerden kesip beni havaya kaldırırken, "Reen," diye fısıldadı. Defalarca kez adımlı söylediğinde gülümsedim.

"Burada olduğuna inanamıyorum."

Damon beni yere bırakıp ellerini yanaklarıma koydu. Alnıma bir öpücük bıraktıktan sonra, "Baban veliaht prensle konuşmuş ve ona kim olduğumu anlatmış. Dün gece beni serbest bıraktılar," diye açıkladı.

Kollarımı onun beline dolayıp başımı göğsüne yasladığımda Damon bir elini sırtımda diğer elini saçlarımda gezdirdi. Onun kokusunu duymak bile endişelerimin azalmasına sebep oldu.

"Hoş geldin, Megan Maureen!"

Kitap kulübünün yöneticisi Charlotte Campbell'in otoriter sesini duyduğumda Damon'la arama mesafe koydum. Damon elimden tutup beni toplantı masasına doğru götürdüğünde Charlotte ile göz göze geldim.

"Merhaba!"

Dudaklarımın arasından sadece tek kelime döküldü. Kendimi idam masasına yatırılmış bir mahkûm gibi hissederken uzun cümleler kurmam mümkün değildi.

Charlotte'ın tam karşısındaki yere oturduğumda Damon da masanın solundaki sandalyeye yerleşti. Kitap kulübünün bilgisi Abigail hemen Charlotte'ın yanında oturuyordu. Emma, Olivia, Madison ve Jason gibi yönetime yardım eden arkadaşlarım da masada yerlerini almıştı.

Sekiz yıldır örgütün başında olan Charlotte, çenesinin hemen altında biten siyah kısa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Esmer teni ve koyu kahverengi gözleriyle tam olarak bir güney kadınıydı.

Gözlerime şefkatle bakarken, "Yaralandığını duydum," dedi. Onu başımla onayladığımda, "İyi gözüküyorsun," diye devam etti. Yaşlı cadı Abigail bende farklı bir şeyler görmeye çalışarak gözlerini bir an bile bedenimden ayırmıyordu.

Hepsi sırayla, "Geçmiş olsun," dediklerinde, "Teşekkür ederim,"

diye cevapladım.

Bir anlığına herkes sessizliğe büründü. Arkadaşlarım bakışlarını masaların üstünde duran kâğıtlara çevirirken Charlotte düşünceli bir ifadeyle beni izliyordu. Sanki ilk sözü söylemesi gereken kişi benmişim gibi bekliyordu.

Sessizlikten korkmazdım ama yeraltındaki bir toplantı odasında kaderimle ilgili bir konuda hiç kimseden çıt çıkmadığında iliklerime kadar korktuğumu hissediyordum.

Charlotte oturduğu sandalyede sırtını dikleştirip boğazını hafifçe temizledi. Masanın üstündeki kâğıtların yerlerini değiştirdikten sonra ciddi bir ifadeyle gözlerime baktı.

“Veliaht prensle evleneceğin doğru mu?”

Ellerimi masanın üstünde birleştirirken, “Kız kardeşim Nancy ile olan nişanları bozulduğunda babam benim evlenmemi istedi,” diyerek sorusunu cevapladım.

Charlotte’ın gergin vücudu rahatlayıp gözlerinin içi mutlulukla parladığında midem kasıldı. Dün kustuğumdan beri hiçbir şey yememişim ama bana umutla bakmaya devam ettikleri her an kusa-bilirdim.

Charlotte benden vazgeçmişti.

Charlotte yüzünde tatlı bir gülümsemeyle yaşlı cadıya bakarak, “Başarabileceklerimizin farkında mısınız?” diye sordu.

Cadı, “Bu her şeyi değiştirir,” dedi. “Amacımıza daha hızlı ulaşabiliriz.”

Kendi aralarında yapabileceklerine dair derin bir sohbeta başladıklarında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Benim masadaki varlığımı unutarak benimle ilgili planlar yapılırken bir hiçmişim gibi hissettim. Hayatımla ilgili bu kadar önemli bir konuda beni görmemeleri ilk defa örgütten şüphe etmeme sebep oldu.

O an benim hislerimi ve düşüncelerimi yok sayan diğer insanlardan bir farkları olmadıklarını anladım. Kadınların bu toplumdaki

önemini göstermek için fark edilmeye çalışan bir örgütün kendi içindeki bir kadını görmezden gelmesi yanlıştı.

Herkes benden vazgeçmişti.

Sandalyemde geriye yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Bedenim üşümeye ve titremeye başladığında duygularımı gizlemek için yüzüme ifadesiz bir duvar ördüm.

Charlotte cadıyla konuşmalarına bir an ara verip bana, "Düğün ne zaman?" diye sorduğunda Damon cevap vermeme fırsat tanımadan konuştu.

"Reen, evleneceğini söylemedi."

Damon'ın cümlesi masanın üstüne sert bir darbe gibi indiğinde oda sessizliğe gömüldü. Kendi nefes sesim dışında hiçbir şey duymaz oldum.

Charlotte şaşkınlıkla, "Nasıl?" dediğinde Damon sinirlendi.

"Ona evlenmek isteyip istemediğini bile sormadınız! O sizin saraya gizlice sokabileceğiniz bir asker değil!"

Charlotte öfkeli gözlerini Damon'a çevirip, "Bu örgüt için yaptığınız diğer görevleri düşünürsek evlenmek bunlardan en basit olanı," dedi.

"Kadınların bu toplumda daha özgür bir hayat yaşamalarını istediğinizi söylerken Reen'i zoraki bir evliliğin içine atıp hayatını saraya hapsetmek amacınızla hiç örtüşmüyor!"

"Hepimiz daha özgür bir hayat için fedakârlıklar yapıyoruz." Charlotte elindeki kâğıtları masanın üstüne fırlattı. "Kaç tane kadının bu örgüt için hayatını kaybettiğinden haberin var mı?"

Hiç kimse cevap vermediğinde Charlotte, "Evlilik, ölümle yan yana konulduğunda hafif bir bedel gibi gözüküyor," dedi.

Damon, "En azından ona sorabilir, onunla bunu konuşabilirsiniz!" diye tepki gösterdi. "O sizin her söylediğinizi yapacak bir piyon değil. Eğer veliaht prensle evlenirse bu ülkenin kraliçesi olacak! Ona bir hiçmiş gibi davranamazsınız!"

O an masanın etrafındaki herkes onlar için ne kadar önemli olduğumu daha yeni anlamıştı. Beni farklı bir bakış açısıyla tekrar

incelediklerinde ifadeleri değişti. Charlotte pes edercesine öfkesini bir kenara bırakarak konuştu.

“Senin isteğin nedir, Reen?”

Sadece beni ve Damon’ı tatmin etmek için sorduğunu biliyordum. Ne olursa olsun benim kraliçe olacağımdan ve bu örgüt için çalışmaya devam edeceğimden emindi. Eğer bunu istemezsem beni zorlayacaktı.

Evlilik konusunun hiç kimsenin kararına bağlı olmadığını, benim seçimim olduğunu göstermek için kendimden hiç beklemediğim kadar emin bir tonda sorusunu cevapladım.

“Evleneceğim.”

Damon’ın başı hızla bana dönüp dudakları şaşkınlıkla aralandığında onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. Gözlerimi utançla ondan kaçırdığımda Charlotte içi rahatlamış bir ifadeyle beni izledi. Tek kaşını kaldırıp Damon’a meydan okuyarak bakmasından rahatsız olduğum için konuşmaya devam ettim.

“Damon haklı.” Yerimden yavaşça kalktım ve pelerinimi düzel-ttim. “Artık hiç kimsenin beni yok saymasına izin vermeyeceğim.”

Charlotte’in yüzünde benimle gurur duyduğuna dair bir ifade olduğuğunda, “Bu örgütün bir parçasıyım ve sizler için çalışıyorum ama aynı zamanda bir kraliçe olacağım,” dedim.

Damon’ın masanın üstünde yumruk olan ellerine son kez baktım. Arkamdan seslenmelerine rağmen odadan çıktım ve beni kütüphaneye ulaştıracak tünelden hızla geçtim. Rafların arasında ilerlerken boğazımı sıkan görünmez ellerden kurtulmak isteyerek pelerinimi çektişirdim.

Herkes benden vazgeçmişti.

Kütüphaneden dışarı çıkmadan önce bir el kolumu tutup beni kendine doğru çevirdi. Damon gözlerimin içine kızgınlıkla bakarken, “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi. “İyi bir oyuncu olduğunu sanıyorsun ama aklından geçen her şeyi yüzünden okuyorum.”

Kolumu ondan kurtarıp kapıya doğru yöneldiğimde, "Vazgeçmedim," diye fısıldadı. Başımı arkaya çevirdiğimde bakışlarımız buluştu. "Ben senden asla vazgeçmedim."

Gözlerim dolduğunda, "Teşekkür ederim," dedim.

Herkes benden vazgeçerken Damon...

Kütüphaneden dışarı çıkıp soğukun yüzüme çarpmasına izin verdim. Ağlamamak için gözlerimi defalarca kez kapatıp açtım. Basamakları hızlı bir şekilde inip beni bekleyen ata bindim. Muhafızlarla beraber saraya dönerken düşündüğüm tek şey yalnız olmadığımı.

Tüm ülkeyle tek başıma savaşmak zorunda değildim. Damon benim yanımdaydı. Sevdiğim herkes beni gözden çıkarırken o gözlerini bile üzerimden ayırmazdı. Bana bir zarar gelmemesi için hayatını feda edecek kadar beni seven birinin olduğunu bilmenin verdiği güvenle ilerleyebilirdim.

Sarayın önüne geldiğimde atımdan inip merdivenleri tırmandım. Evlenmek istediğimi veliaht prense ve babama söylemeliydim. Beni takip eden muhafızlar hızıma yetişmeye çalışırken prensin odasına yakın koridordan sağa döndüğüm an karşımda kraliçeyi gördüm.

Kraliçenin önünde reverans yaptım ve bakışlarımı yerden kaldırmadan yanımdan geçmesini bekledim ama o adımlarını yavaşlatıp yanımda durdu. Omzunun üstünden bana doğru konuştuğunu hissetsem de ona asla bakmadım.

"Seni nasıl iyileştirdiğimi biliyor musun, Leydi Megan?" Sorusuna cevap vermeyerek sessizliği dinlediğimde öfkeli bir şekilde konuştu. "Cevap ver."

Sadece, "Biliyorum," dedim.

"Nasıl?"

Başımı hafifçe kaldırıp etrafımızda duran muhafızlara doğru şüpheli bir şekilde baktım. Kraliçenin muhafızları önemsemediğini anladığımda, "Büyü," diye fısıldadım.

"Pandora'nın Büyüsü'nün ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun?" Bana doğru biraz daha yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Seni iyileştirdiğim sırada tüm geleceğini göreceksin kadar."

Gözlerim korkuyla açıldığında kraliçe tek kaşını kaldırıp meydan okudu. "Oğlumla evlenmeyeceğini sanıyorsun ama evleneceksin." Bir sır vermek ister gibi kulağıma doğru eğildi. "Kraliçe olmak istemiyorsun ama olacaksın."

Geri çekilip gözlerimin içine bakarak, "Büyü yanıltır ama asla yalan söylemez," dedi.

Bakışları üzerimdeki kıyafetlerde dolaştı ve altımdaki pantolonu gördüğünde sadece bir anlığına dudağının bir kenarı havaya kalktı. Beni soru işaretleriyle dolu bir şekilde bırakıp gitti.

Kraliçenin söylediklerini düşünürken prensin odasına ulaşmak için yoluma devam ettim. Koridorda karşılaştığım bir muhafız beni gördüğünde önümde eğilerek, "Leydim," dediğinde sesi telaşlıydı.

"Veliaht prens sizi görmek istiyor."

BÖLÜM 10

BUZ PRENS

Vellaht prensin odasının önüne geldiğimde muhafızların kapıyı açmasını bekledim. Bana reverans yaptıktan sonra kapıyı açtılar ve içeri girip prene geldiğimi bildirdiler. Prens tok sesini duyduğumda nefes alışverişlerim hızlandı. Birazdan söyleyeceklerimi çok düşünmüştüm ama yine de gururum kendini hatırlatıp kalbime acı çektiriyordu.

Muhafız başını bana doğru eğdiğinde iki büyük adım attım ve prensin odasına girdim. Gözlerim önce odanın içinde dolaştı. Koyu renkteki duvarlara ve odanın diğer ucunda duran büyük yatağa baktım. Odanın büyük olacağını tahmin etmeme rağmen gördüklerim beni şaşırttı. Çalışma odasında bir yatağın olması beklediğim en son şey bile değildi.

"İncelemeniz bitti mi, Leydi Megan?"

Bakışlarımı kitaplardan çekip prene doğru çevirdim ve önünde reverans yaparak eğildim. Prensi, bir leydinin tercih etmeyeceği kıyafetleri şaşkınlıkla izlerken yakaladım. Ona baktığımı gördüğünde gözlerini benden kaçırdı. Önünde duran kâğıtları incelerken beklenti dolu bir ifadeyle konuştu.

"Leydi Megan?"

Prens yüzüme bakmak yerine kâğıtları izlemesi canımı sıktı. Beni umursamadığını fark ettiğimde gururumun sesi daha da yükseldi

ama ben her şeye rağmen itildiğim çıkmaz sokaktan dönebilmek için istemediğim cümleleri dile getirdim.

"Geçtiğimiz günlerde yaşanan talihsizlikler yüzünden nişanımızı tam anlamıyla duyuramadık, majesteleri. Eğer izniniz olursa bir balo düzenleyerek evliliğimizi halk önünde resmileştirmek isterim."

Beni gerçekten tanıyan biri bu cümlelerin bana ait olmadığını bilirdi. Ancak tanımayanlar yalanlarıma inanırdı.

"Yaşananlar sence bir talihsizlik miydi?"

Suçlayıcı bir tavırla sorduğu soruya saygısızca cevap vermek istemediğim için konuşmadım. Sessiz kaldığımda prens bakışlarını kâğıtlardan çekti, tek kaşını kaldırıp talepkâr bakışlarla konuşmamı beklerken ben yorgun gözüken ifadesini inceledim. Kıyafetleri gece-den kalma duruyordu. Siyah saçları her zamanki gibi kusursuz bir şekilde taranmamış, karmaşık bir hal almıştı.

Ben cevap vermediğimde, "Karşılığında ne istiyorsunuz, Leydi Megan?" diye sordu.

"Bir beklentim yok, majesteleri." Benden istediği şeyi ona veremeyecektim.

Başını yorgun bir şekilde sağa sola sallarken, "Sadece evlilik," diye fısıldadı. "İstediğin sadece bu." Tebessüm etmeye başladığında davranışlarının sebebini anlamadım. Ondan beklemediğim şekilde den-gesiz davranıyordu.

Bacaklarımın yanına sabitlediğim ellerimi pantolonumun kumaşına bastırıp yumruk yapmamak için zor durdum. Beni ciddiye al-maması gittikçe gururumu incitiyordu. Onu önemsemediğimi, dav-ranışlarının bana özel olmadığını, prens olduğu için bir ahmak gibi davrandığını kendime hatırlattım.

"Seninle evlenmeyeceğim."

Ağızından çıkan iki kelime kalbime bir ok gibi saplandı. Nefesimi tutup söylediği şeyi tekrar ve tekrar düşündüm. Yanlış duyduğumdan korkarak veliaht prense daha dikkatli bir şekilde baktım.

Şaşkınlığımın farkına varmış olacak ki cümlesini tekrarladı. "Evet, seninle evlenmeyeceğim."

"Ama..." derken cümlemi devam ettirmekte zorlandım.

"Size daha önce benimle evlenmek istemeyen biriyle evlenmek istemeyeceğimi söylemiştim, Leydi Megan." Veliaht prensin yüzündeki ukala gülümsemeyi silmek için ona vurmak istedim. Kendimi sıkmayı bırakıp ellerimi yumruk yaptım. Göğsüm hızlı bir şekilde inip kalkarken gülümsemesi yüzünden silindi.

"Sizinle evlenmek istiyorum."

Veliaht prens tek kaşını şüpheyle kaldırdı. Beni yok sayan tavırlarına devam ederken, "Arkadaşınız için endişelenmenize gerek yok," dedi.

Prens, Damon'ı serbest bıraktığından haberim olduğunu bilmiyordu ve onunla Damon için evlenmek istediğimi sanıyordu. Ben bir açıklama yapmasını beklerken sabrı taşarak konuştu.

"Kardeşimle arkamdan iş çevirmene rağmen babanla konuştum. Damon'ın aile dostunuz olduğunu onayladı ve onu serbest bıraktım. Bir daha saraya girmemesi şartıyla!"

Son cümlesini duyduğumda birbirine sıkıca bastırduğım dudaklarım yüzüme yayıldı. Kendimi tutmak için çabalasam da tebessüm ettim. "Teşekkür ederim, majesteleri," dedikten sonra önünde reverans yaptım.

Aynı yerde durmaya devam ettiğimde veliaht prens kaşlarını çatı. Onun canını sıkarak sabrını zorladığımı anladığımda tereddütle konuştum.

"Sizinle evlenmek istiyorum, majesteleri."

Prens buz mavisi gözlerini üzerime dikerken elindeki kâğıtları bıraktı. Sandalyesinde geriye doğru yaslanıp kollarını sandalyenin kenarına yerleştirdi. Gözlerini hafifçe kısarak düşünceli bir ifadeyle yüzümü inceledi.

"Karşılığında ne istiyorsunuz, Leydi Megan?"

Odaya ilk girdiğimde sorduğu soruyu tekrarladığında ona meydan okumak istedim. Diğer insanlar gibi ona boyun eğmediğimi gördüğünde dikkatini çektiğimi öğrenmiştim.

"Sizden istenilen her şeye bir karşılık mı verir misiniz, majesteleri?"

Prens yorgun yüzünde bir tebessüm oluştu. "Benim istediğim her şeyi tek sözümle alabileceğimi hâlâ anlayamadınız, Leydi Megan. Benim bir prens olduğumu sık sık unutuyorsunuz." Yerinden yavaşça kalkarken kollarını arkasında birleştirdi.

"Benimle evlenmek istemeyen bir kadın, bir anda karşıma geçip fikrini değiştirdiğini söylediğinde bu durumdan bir çıkarının olduğunu anlamamak için aptal olmam gerekir." Masasının etrafında dolaşıp tam karşımda durdu. "Sence ben aptal mıyım, Leydi Megan?"

"Öyle söylemek istemedim, majesteleri."

Veliaht prens bir süre sessiz kaldığında onu ikna etmenin yollarını düşündüm. Benimle evlenmekten vazgeçmiş bir adamı tekrar evliliğe nasıl döndüreceğimi bilmiyordum. Hayatımda evlilik hakkında doğru düzgün düşünmemiştim bile.

Prens öne doğru bir adım atıp bana biraz daha yaklaştıktan sonra, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Başımı yerden kaldırıp gözlerimi ona çevirdim. Prense dair hiçbir şey bilmediğimi fark ettiğimde, "Sizi tanımak istiyorum, majesteleri," diye fısıldadım.

Prens cevabımdan tatmin olmayarak gülümsedi ve bana doğru bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Tam karşımda durduğunda yüzünü görebilmek için başımı arkaya attım.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Ne istiyorsun?" diye sorarken yüzüme doğru eğildi.

Burunlarımızın arasında bir parmak kadar mesafe varken düşüncelerimi kontrol etmek zordu. Aklımdan onlarca şey geçiyordu ama söyleyecek kelimeleri bir araya getiremiyordum.

Kız kardeşim Nancy'nin benim yerimde olsaydı vereceği cevabı düşünerek, "Aşk," diye fısıldadım.

Prensin yüzündeki gülümseme silinirken sözlerim onu yakmış gibi benden bir adım uzaklaştı. Bana sırtını dönerek, "Çıkabilirsin," dediğinde tepkisi endişelenmeme sebep oldu.

Onu daha fazla zorlamak istemediğim için kapıya doğru ilerledim. Bir cevap vermemesi beni tedirgin ederken arkamdan, "Leydi Megan," diye seslendi.

"Nişan duyurumuz için bir balo düzenlemene yardım edecek kişileri yanına gönderirim."

Veliaht prensin odasından çıkıp sarayda ailem için ayrılan koridora doğru ilerlerken bugün yaşadıklarımı düşünmemeye çalıştım. Örgütün benden vazgeçtiğini, bir evliliği kabul ettiğimi ve kraliçenin bunun kaderimde olduğunu söylemesini aklımdan çıkardım.

Eğer düşünürsem delirirdim.

Sarayda ailem için ayrılan salonun önüne geldiğimde kapının iki yanında daha önce orada olmayan muhafızları gördüm. Kraliçenin bu krallığın bir malı olduğumu söylediği günden beri hem ben hem de ailem birer kraliyet üyesi gibi ağırlandık.

Muhafızlar önümde reverans yaptıktan sonra salondan içeri girdim. Annem ve Carla bir sandığın önünde oturup katladıkları kıyafetleri içine yerleştirirken Nancy bedenini pencereye yaslayarak dışarıyı izliyordu. İkiz kardeşlerim odanın ortasındaki halının üstünde bez bebekleriyle oynuyorlardı.

Carla, "Hoş geldin!" dediğinde bakışlarım ona döndü.

Annem dün gece yaşadıklarımızı telafi etmek istercesine, "Nancy'nin çeyizi için hazırladığımız sandıkları düzenliyoruz," dedi. Ben cevap vermediğimde kıyafetlerimi baştan aşağıya inceledi.

Carla, "Bize yardım etmek ister misin?" diye sordu.

Annem elindeki elbiseyi sandığın içine bırakıp vücudunu tamamen bana çevirdi. "Uzun süredir beraber zaman geçirmedik," derken sesinde bir tereddüt vardı. "Biraz çay içerek sohbet edebiliriz."

Nancy, "Neden içeriye gelmiyorsun?" diye sorduğunda kapının önünde hareket etmeden duruyordum.

Öne doğru bir adım atarken bakışlarımı önce annemin sonra kardeşlerimin üzerinde gezdirdim. Kelimeler boğazımda düğüm olduğunda Carla, "Sen iyi misin?" diye sordu. Yerinden kalktığında elimi havaya kaldırıp durması için işaret verdim.

"Ben..." dedikten sonra boğazımı temizledim. "Ben evleneceğim."

Annem kaşlarını çatarak söylediğim şeyi sindirmeye çalışırken Carla kekeleyerek, "Nasıl?" dedi.

"Az önce veliaht prensle konuştum ve evlenmeye karar verdik."

"Megan." Annem oturduğu yerden kalkıp bana doğru geldi. Gözlerimin içine tereddütle bakarak, "Gerçekten mi?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Veliaht prens nişanımızı halka duyurmak için bir balo düzenlememe izin verdi."

Cümlem bittiği an annem sevinç çığlığı atıp beni kendine çekti. Kollarını bedenime dolayıp sırtımı sıvazladığında hareket dahi etmedim. "Teşekkür ederim." Annem bana sarılmayı bırakıp kollarımdan sıkıca tutarken, "Teşekkür ederim, Megan," dedi.

Gözlerinin mutluluktan dolduğunu ve omuzlarındaki yükün azaldığını gördüğümde midem kasıldı. Kalbim onun hislerini yok saydığım için bana acı çektirmek istercesine yanmaya başladığında arkamı döndüm.

Annem kolumdan tutup, "Nereye gidiyorsun?" diye sorduğunda sabahtan beri hiçbir şey yemediğimi söyledim.

"Karnım çok aç."

Annem beni odanın içine doğru sürüklerken, "Hemen senin için bir şeyler hazırlamalarını söyleyeceğim," diyerek yanımdan geçti. Kapıyı açıp dışarıda bekleyen muhafızlara emirler yağdırırken Carla kolunu koluma dolayıp beni koltuğa götürdü.

Üç kişilik bir koltuğun köşesine oturduğumda Carla yanıma geçti. Diğer köşeye Nancy yerleşirken Carla, "Emin misin?" diye sordu. Bakışlarım bir süre ablamın üzerinde durduktan sonra Nancy'e döndü.

Bu ülkenin kraliçesi olduğumda kadınların daha özgür bir hayat yaşaması için savaşıyordum ama ilk yapacağım şey Nancy'e elini süren adamın hayatına son vermek olacaktı.

Kız kardeşimin gözlerinin içine bakıp ona güven vermek istercesine, "Eminim," diye fısıldadığımda Carla beni kendine çekip sarıldı. "Senin için en iyisini dilerim."

Annem yanıma doğru gelirken, "Nancy'nin gelinliğini sandıklardan çıkarmak zorundayız," dedi. Odanın köşesinde bekleyen sandıkları incelerken Carla'ya emirler yağırdıyordu.

Carla yanımdan kalkıp anneme yardım etmeye gittiğinde Nancy bana doğru yaklaştı. Gözlerine yerleşen bir hüznle, "Teşekkür ederim," dediğinde gülümsedim. Onun içini rahatlatmak istercesine elinden tuttum.

Annem üst üste koydukları sandıkları aşağıya indirirken odanın kapısı açıldı. Saray hizmetlisi elinde tuttuğu çeşit çeşit yemekle dolu tepsiyle yanıma geldi. Tepsiyi bana uzattığında dakikalar içinde bunların hepsini hazırlamalarına şaşırdım.

Karnım çok aç olduğu için hızla birkaç lokma yemeği mideme indirdim. Annem ve Carla, Nancy'nin gelinliğini bulup sandıktan çıkardıklarında bir tartışmanın içine girmişlerdi. Nancy bakışlarını gelinlikten ikiz kardeşlerimize doğru çevirdiğinde o gelinliğin onun canını yaktığını anladım.

"O gelinliği giymeyeceğim."

Carla ve annem tartışmaya bir an ara verip bana baktıklarında, "Başka bir gelinlik diktirmeliyiz," dedim.

Annem, "Buna bütçemiz olduğunu sanmıyorum ama babanla konuşabiliriz," diye cevapladı.

Ağızma soktuğum büyük lokmayı çiğnerken, "Prensten rica ederim," dedim. Yemekten bir kaşık daha alırken odanın içindeki sessizlik dikkatimi çekti. Bakışlarımı önümdeki yemekten onlara doğru çevirdiğimde şaşkınlıkla beni izliyorlardı.

“Eğer benimle evlenmeyi çok istiyorsa bir gelinliği sorun etmeyecektir.”

Onlara omuz silkip yemeğime odaklandığımda annem ve Carla balo için neler yapabileceklerine dair konuşmaya daldılar. Bir süre sonra Carla, Nancy'nin yanına gelip balo için fikirlerini sormaya başladı. Kardeşim hayatını adadığı evliliğin bozulmasından dolayı hayal kırıklığı içindeydi. Kendi içine kapanıp sessizliğe gömülmüştü. Carla onu heyecanlandırmaya ve eski neşeli haline döndürmeye çalışıyordu.

Düğün hakkında planlar yaparken sürekli bana soru sormaları beni boğduğunda odadan çıktım. Temiz hava almak için sarayın ön bahçesine gitmeye karar verdim. Bahçeye açılan ve iki yanında uzun merdivenlerin indiği balkona çıktığımda birbirine çarpan kılıç sesleri dikkatimi çekti.

Balkonun kenarına doğru yaklaşıp ellerimi soğuk betona koydum. Çimlerin üstünde üç farklı yerde çalışan üç prens vardı. Sol tarafta Prens Darion kılıcını tecrübeli bir askere sallarken sağ tarafta Prens Roberto bir eğitmenle dövüşüyordu. Bahçenin tam ortasında duran küçük Prens Michael elinde bir yay tutuyor ve hedefi tam ortasından vurmaya çalışıyordu.

Kraliyet ailesinden geliyorsanız sarayda özel eğitim alırdınız. Topluma karışmaz, sıradan insanların eğitim aldığı okullara gitmezsiniz. Daha önce hiçbir prensin dışarıda eğitim aldığını duymamıştım ama Prens Darion'u okuduğum üniversitede birkaç kez gördüğümü hatırlıyordum.

Kuralları çiğneyen sadece ben değildim.

Prens Roberto'nun üzerine bol gelen beyaz gömleğin en aşağıdaki iki düğmesi hariç hepsi açıktı. Yüzünden boynuna oradan göğsüne doğru akan terleri gözlerimle takip ettim. Karın kasları her hamlesinde hareket ediyor ve tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. Alnına düşen birkaç saç teli ve karşısındaki askeri küçümseyen gülümsemesi kadınların onun hayranı olmasının sebebinin açıkça gösteriyordu.

Prens Roberto, karşısındaki eğitmenin kılıcını yere düşürüp kendi kılıcını askerin boynuna yasladığında bakışlarımı hedefi vurmaya çalışan küçük prene çevirdim. Yayından çıkan okların çoğu hedefi es geçiyor ya da hedefin kenarlarına isabet ediyordu. Eğitmen defalarca kez prene odaklanmasını söylese de sorunun bu olmadığı açıkça belliydi. Prensın duruşu yanlıştı. Bacaklarını yanlış açıyla açmasının yanı sıra kollarını ve sırtını doğru kullanmıyordu.

Eğitmenin prensi küçümseyen bakışları ve yanlış yönergeler vererek onu daha da içinden çıkılmaz bir hale sokması sinirlerimi bozarken arkamdan bana yaklaşan birinin sesini duydum. Başımı hafifçe sola çevirdiğimde veliaht prensi yanımda görmek beni şaşırttı.

Ona reverans yapmak için öne eğildiğimde elini havaya kaldırıp beni durdurdu. Sırtımı dikleştirip ellerimi tekrar balkonun kenarına koyduğumda prens beni taklit etti. Bakışlarımı bahçenin solunda yumruğunu askerin yüzüne geçiren Prens Darion'a çevirdiğimde göz ucuyla veliaht prensi inceledim.

Odasında gördüğüm kıyafetleri çıkarmış üzerine tam oturan beyaz bir üniforma giymişti. Saçlarının ıslak olduğunu gördüğümde duştan yeni çıktığını anladım. Odasına gittiğimde geceden kalma, yorgun ve dağılmış gözüküyordu. Ben odadan çıktıktan kısa bir süre sonra kendisini toparlamıştı.

İkimiz de sessizlik içinde bahçede çalışan prensleri izlerken Prens Michael bir vuruşu daha kaçırdı. Eğitmen sesini yükselterek bir şeyler söylediğinde prens elindeki yayı yere fırlattı. Eğitmenin kendisi haksız olmasına rağmen prene yüklenmesi canımı sıktı.

"Yanılıyor." Başımı sola doğru çevirdim ve bana bakan veliaht prene, "Eğitmen prensin odaklanmasını istiyor ama sorun bu değil. Duruşu yanlış," dedim.

Veliaht prens tek kaşını imalı bir şekilde kaldırdığında susmam gerektiğini fark edip önüme döndüm. Prens Roberto kılıcını yere bırakıp küçük prensin yanına gitti ve eğitmenle tartışmalarının arasına

girdi. Eğitmen Prens Roberto'dan özür dileyerek bahçeden ayrıldığında gözlerimi devirdim.

Prens Roberto, kardeşi Darion'u yanına çağırduğında ikisi bahçenin ortasına geçtiler. Roberto, küçük prensin içini rahatlatmak ister gibi gülümseyip onları izlemesini söyledikten sonra Prens Darion'a yumruğunu savurdu.

İkisi birbirini alt etmeye çalışırken veliaht prens, "Darion yere sağlam basmıyor," dedi. Roberto, rakibinin yumruklarından kolayca kaçıyordu.

Ona katıldığını göstermek için hafifçe başımı sallarken, "Hedefi görmeden yumruk atıyor," diye ekledim.

Veliaht prens, "Leydi Megan," dediğinde başımı ona doğru çevirdim. "Bana gördüğünüz her şeyi anlatın."

Birbirlerini yumruklamaya çalışan iki kardeşin eksiklerini sırayla anlatırken veliaht prens sessizce beni dinliyordu. Roberto'nun rakibini küçümsemediğini söylediğimde gülmesi dikkatimi dağıttı.

Veliaht prensin buz mavisi gözlerine şaşkınlıkla baktığımda onun beni hayranlıkla izlediğini gördüm. Daha önce benim gibi bir kadınla karşılaşmadığı için söylediklerimden etkilendiğini açıkça gösteriyordu.

Bu sabah odasına gittiğimde bana karşı olan sert tavırlarının aksine daha samimi davranması dikkatimi çekti. Sanki öncesinde ona karşı geldiğim için bana öfkeliyken şimdi evliliğı kabul ettiğim için rahatlamıştı.

Veliaht prens dengesizin biriydi.

Benim de dengemi bozacak kadar.

Darion şans eseri yumruğunu abisinin yüzüne geçirdiğinde Roberto, "Yakışıklı yüzümü kuskandığını biliyordum," diye bağırdı. Ben ikisinin atışmasına gülerken veliaht prens konuştu.

"Benimle dövüş, Megan."

Bana ilk defa leydi diye seslenmediğinde aramızdaki buzların bir kısmının eridiğini hissettim. Tanıştığımız andan itibaren birbirimize

acımasızca davranmıştık. Sadece karnımda bıçak olduğunda bana merhamet etmiş sonrasında arkadaşımı zindana atarak yine eski haline dönmüştü.

Bana Megan diye seslenmesinden güç alarak vücudumu veliaht prensine doğru çevirdim. Kalçamı balkonun korkuluğuna yaslarken gülümsedim. "Benimle dövüşmek istemiyorsunuz." Prensın buz mavisi gözleri neşeyle parlarken, "Sadece ne kadar iyi olduğumu öğrenmek istiyorsunuz," dedim.

Veliaht prens gözlerini kardeşlerinin üzerinden çekip bedenini bana doğru döndürürken ona kim olduğumu hatırlatmak istedim.

"Eğer ne kadar iyi olduğumu bilseydiniz benimle dövüşmeye cesaret edemezsiniz."

Prensın dudağının kenarı hafifçe yukarı kalkarken, "Merak ediyorum," diye fısıldadı.

"Neyi?"

"Ne kadar ileri gidebileceğini." Beni baştan aşağıya incelerken gözleri pantolonumda bir süre takılı kaldı. "Benimle konuşurken bile bir prens olduğumu unutuyorsun. Dövüşürken neye dönüştüğünü görmek isterdim."

"Eğer bir gün dövüşürsek size de kim olduğunuzu unutturacağım eminim, majesteleri."

O bana daha samimi bir tavırla yaklaşmasına rağmen ben sınırlarımı korudum. Karşımda ne olursa olsun bir prens vardı ve onunla resmi bir dille konuşmak en güvenilir seçimdi.

"Seni ikna edebilmem için bir sebep söyle."

Pes etmeyeceğini anladığımda onu korkutmak istercesine, "Bunu herkesin içinde yapmak istemezsiniz," diye fısıldadım. Aramızdaki mesafeyi kapatıp başımı yukarı kaldırdım. "Veliaht prensi yenen o kız olmayı çok istesem de diğerleri bunu görmeye dayanamaz."

"Çocukluğumdan beri eğitim alıyorum."

"İşte tam da bu yüzden gururunuzu incitmemek için kaybetmek zorunda kalırım ama ben kaybetmekten nefret ederim."

Omuzlarına dökülen siyah saçlarından gelen sabun kokusu dik-
katimi dağıttığında ondan bir adım uzaklaştım. Herkesin önünde
eğildiği bir adamın karşısında sırtı dik bir şekilde durmak hoşuma
gitmişti.

Bir an, "Benimle dövüşmek mi istiyorsunuz?" diye sordum. Veli-
aht prens heyecanla devamında gelecek cümleyi beklediğinde, "Belki
de bunu hak etmeniz gerekiyordur," dedim.

Veliaht prens kahkaha atmamak için altdudağını ısırdı. Bir an
gözlerim koyu renkteki dudaklarında takılı kaldı. Prens fark etmeden
gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama bakışlarımı çoktan yakaladığını bi-
liyordum.

"Nasıl?"

Bahçede dövüşmeye devam eden prensleri izlerken, "Evlendiği-
miz gün bu bahçeye gelebiliriz," diye ortaya bir fikir attım.

Veliaht prens bana doğru yaklaştığında göğsü sol koluma değdi.
Ondan tarafa bakmaya cesaret edemediğim sırada başını öne eğip
kulağıma doğru fısıldadı.

"Benimle evlenmeyeceğini sanıyordum."

Ellerimi balkonun korkuluğu üstünde birleştirirken, "Sizi alt et-
mek için iyi bir sebep gibi gözüküyor," dedim. Onunla yapacağım
zoraki bir evliliğin sonunda yüzüne birkaç yumruk atmak iyi hisset-
meme sebep olabilirdi.

Veliaht prens sol elini havaya kaldırıp çenemi tuttu. Soğuktan
kızaran parmakları tenimi yakarken başımı kendine doğru çevirdi.
Buz mavisi gözleri soluğumu keserken, "Bahçede değil odamızda
dövüşebiliriz," dedi. "Beni alt ettiğini kimsenin görmesini iste-
mem."

Alt etmek kelimesini beni bir sırta ortak ediyormuş gibi fısılda-
yarak söylediğinde tüylerim ürperdi. Düğün sona erdiğinde onunla
bir odada baş başa kalacağım fikrini daha önce hiç düşünmemiştim.
Sadece onunla değil hiçbir erkekle hayal etmediğim şeyleri yaşayaca-
ğımızı hatırlamak kalp atışlarımı hızlandırdı.

"İmalı konuşmalarınız sizi yenmem için daha çok sebep veriyor."

Veliaht prens parmaklarını yanağımda gezdirirken, "Neden?" diye sordu. Konuşmalarımızın çoğunda bana dokunmanın ya da yaklaşmanın bir yolunu bulduğunu fark ettiğimde onun bir temas bağımlısı olduğunu anladım.

"Sizi pişman etmek istiyorum." Sesimdeki cüretkâr ton beni bile hayrete düşürdü. "Beni ciddiye almadığınız için."

Prens hiç şüphe etmeden, "Eğer seni ciddiye almasaydım nasıl dövüştüğün umurumda bile olmazdı," dedi.

"Çocukluğunuzdan beri en iyi eğitimleri almış olabilirsiniz."

Prensin yanağımda duran parmaklarını tutup elini yüzümden çektim. Aramıza biraz mesafe koyup bacağımı hafifçe yukarı kaldırdım. Botumun içine sakladığım minik bıçağı dışarı çıkardım.

"Bedenen benden daha güçlü olabilirsiniz."

Bıçağı Damon'ın öğrettiği gibi parmaklarımın arasında hızla çevirdim. Prensin bakışları ellerime odaklandığında bıçağın ucundan tuttum. Başımı sağa çevirip küçük prensin okuyla vurmaya çalıştığı hedef tahtasına baktım.

"Ama o an geldiğinde şunu aklınızdan çıkarmayın."

Bıçağı sert bir hamleyle hedef tahtasına fırlatduğumda veliaht prensin bakışları bahçeye döndü. Bıçak tahtanın tam ortasına saplandığında aşağıda duran prenslerin dikkatini çektik.

Kollarımı sırtımda birleştirip veliaht prensle aramdaki mesafeyi kapattım. Parmaklarımın ucunda yükselip yüzüne doğru yaklaştım. Balkondan ayrılmadan önce söylediğim son söz, "Küçümsediğiniz için kaybedeceksiniz," oldu.

Veliaht prens bana tüm dişlerini gösterdiği samimi bir gülümseme bahsettiğinde etrafına ördüğü buzdan duvarları yıkmaya başlamıştım.

BÖLÜM 11

İKNA

Merdivenin son basamağına geldiğimde duvarın sağında duran kapıdan içeri girip bedenimi kapıya yasladım. Bir elimi hızla kalkıp inen göğsüme koyup odanın dışından gelen sesleri dinledim. Kapının tam arkasında muhafızların kendi aralarında konuştuklarını duyduğumda nefesimi tuttum.

“Nereye gitti?”

“Bilmiyorum.”

“Sen aşağıya in. Ben koridorun sonuna bakacağım.”

“Anlaştık.”

Muhafızların adım sesleri uzaklaştığında odanın kapısını sessizce açtım. Az önce indiğim merdivenlerden ikişer ikişer çıkıp mutfığa giden koridora geçtim. Koşarken ayağıma takılan siyah pelerinin eteklerini bir araya toplayıp elime sardım.

Saray mutfağının kapısını araladığımda içeride kimse yoktu. Yine de sessiz olmaya özen göstererek kilere doğru ilerledim. Biraz yavaşlayıp nefesimi düzene sokmam gerekiyordu ama duracak zamanım yoktu. Muhafızlar kaçtığını fark ettikleri an kraliçeye haber vermiş olmalıydı.

O gün kilerdeki gizli geçidi bana gösteren aşçının öğrettiği kapıdan dışarı çıktım. Gecenin soğuğu tenime çarptığında pelerininin

eteğini bıraktım. Pelerini etrafıma sarıp sarayın duvarlarının dibinden arka bahçeye doğru hızlı adımlarla yürüdüm.

Saraya ilk geldiğimde keşfettiğim kapıdan dışarı çıkıp derin bir nefes aldım. Yağmaya yeni başlayan kar şimdiden beyaz bir halı gibi tüm zemine yayılmıştı. Ayağımdaki botlara rağmen kaymamaya özen gösterdim.

Ormanın içinde Damon'ın benim için bıraktığı atı bulduğumda zaman kaybetmeden yola çıktım. Günler önce kitap kulübünden haber gelmişti. Saraya yakın bir kasabada sadece on iki yaşında olan bir kız çocuğunu kırk iki yaşındaki bir adamla zorla evlendiriyorlardı. Kızın annesi yardım istemek için kulübe ulaşmanın bir yolunu bulmuştu. Küçük kızı babasından kurtarmak için ben ve arkadaşlarım o kasabaya gidecektik.

Kulüp başkanı Charlotte artık sarayda yaşadığım için görevimin herkesten daha büyük olduğunu ve basit görevler için saraydaki varlığımı riske atmamam gerektiğini söylemişti ama ben yine de görevlere devam etmek konusunda ısrarcı olmuştum.

Hayatımın son yıllarını bu görevlere katılıp kadınların hayatlarını kurtararak geçirmiştım. Dışarıda özgürce dolaşmaya, arkadaşlarımla beraber maceraya atılmaya o kadar çok alışmışım ki saraydan hiç çıkmadan yaşamayı hayal dahi edemiyordum.

Kraliyetin, veliaht prensin nişanlısı için katı kuralları vardı ama en başından beri benim bu kurallara uymayacak bir kadın olduğumu biliyorlardı. Elimden geldiğince kuralların dışına çıkmamaya özen göstersem de bazı zamanlar özgürlüğe ihtiyacım olacaktı.

Şu anki gibi...

Üç gün önce veliaht prensin emriyle bir akşam yemeği düzenlenmişti. Bu yemeğe kraliçe, kraliyete yakın birkaç aile ve benim ailem katılmıştı. Yemek sırasında veliaht prens nişanımızın resmi duyurusunu yapmış, yakında düzenlenecek baloda tüm ülkeye yeniden duyuracaklarını söylemişti.

Tüm bunlar olurken ismimi ve nişanı duyduğu an yüzü moraran Hector Morrison, kraliçe ile özel olarak konuşmak istemişti. Kraliçe onun isteğini geri çevirmediğinde bu adamda ne bulduklarını düşünmüş, bir ara bu konuyu araştırmak için zihnimin köşesine not etmiştim.

Yemek odasının yanındaki küçük servis odasından çıktıklarında Hector Morrison'ın yüzü, haberi duyduğu ilk saniyeden daha kötü bir ifadeye bürünmüştü. Önce bana sonra babama nefretle bakıp yemeği terk etmişti. Ona ve ülkesine yapılan bu saygısızca davranışa rağmen kraliçe tatlı bir gülümsemeyle masaya oturmuştu.

O akşam yemeğinden beri her gün balo için hazırlık yapmıştım. Annem, kız kardeşlerim ve veliaht prensin gönderdiği çalışanlarla beraber baloyu en güzel şekilde organize etmiştik.

İlk günler balo için heyecanlı gibi gözükmeye çalışsam da gün geçtikçe yalanım sarpa sarmıştı. En küçük detaya kadar bana sorulması, peşimden hiç ayrılmayan onlarca çalışan olması dayanılmaz bir hale gelmişti.

Bugün akşam saatlerinde umurumda bile olmayan insanların pis ağızlarını sileceği peçetelerin kumaşı ve renkleri hakkında bitmek bilmeyen bir sohbetin içine sürüklendiğimde hayatımda ilk defa kendi canıma kıymayı düşünmüştüm.

Bu yüzden yakalanma riskine rağmen saraydan çıkmaya ve yalnız kalmaya, bir görevi yerine getirip başarılı hissetmeye ihtiyacım vardı. Elimde kadınların hayatını kurtarma şansı varken altınlarla bezeli bir sarayda oturup peçete rengi seçmeyecektim.

Gece yarısına doğru hazırlanıp muhafızlardan kurtulmayı başarmıştım. Atımı ayışığının altında ormanın derinliklerine doğru sürerken kararımdan pişman değildim. Eğer geri döndüğümde bir sorun çıkarsa sarayda sıkıldığımı ve hava almak istediğimi söyleyecektim.

Yalan, benim için bir sığınaktı.

Şehir merkezinden çıktığımı gösteren ağaçların altından geçtiğimde takip edildiğimi hissettim. Başıma taktığım pelerinin şapkasını

geriye doğru hafifçe iterken kulaklarımı dört açtım. Toprağın üstündeki ince kar tabakasına rağmen yere çarpan nal sesleri duydum.

Atımın hızını biraz düşürüp yolumu hiç değiştirmeden ilerlemeye devam ettim. Atların sesini dinlediğimde dört kişinin varlığından emin oldum. Bugün yanıma fazladan bıçak alacak kadar akıllıca davrandığım için tanrılara şükrettim.

Ağaçların sık olduğu yerlerde kalarak bir saldırıya uğramadan gözden kaybolmak istiyordum. Haydut olduğunu tahmin ettiğim adamların kafasını karıştırmayı ve karda bıraktığım izleri takip etmelerini zorlaştırmayı planlayarak yolumdan ayrılip geniş bir çember çizmeye başladım.

Atımın dizginlerini sola doğru çekip bir süre ilerledikten sonra bir açıklığa vardım. Buranın aksine sık ağaçların arasında kendimi daha güvende hissediyordum. Botumun içindeki ve pantolonumun belindeki bıçaklardan güç alarak yoluma devam ederken karşıdan gelen iki atlıyı fark ettiğimde durmak zorunda kaldım.

Savaşmaktan başka çarem kalmamıştı.

Pelerinimin altında gizlenen kollarımın avantajından faydalanaarak karşımdaki adamların dikkatini çekmeden baldırımdaki kemere taktığım hançeri gömleğimin kenarından içeri soktum. Belimdeki kemerden çıkardığım hançeri de sağ elime alıp kabzasını sıkıca tuttum. Atım açıklığın ortasında yavaşlayıp durduğunda kendi etrafımda dönmek için dizginleri çekiştirdim.

Yan yana sıralanan altı adam beni bir çemberin içine hapsetti. Hepsinin başında yüzlerini kapatan bir maske vardı. Bu adamların insanların paralarını ve mallarını çalan sıradan haydutlar olduğunu sansam da gözlerinin içindeki ateş yanıldığımı söylüyordu.

Benden istediklerini öğrenmek için birkaç dakika bekledim ama hiçbirisi ne konuştu ne de bir hamlede bulundu. Eğer beni soymak istiyorlarsa saldırıya geçmeden önce kolay yolu tercih etmeleri gerekirdi.

Altı kişi.

Sessizlik hoşuma gitmediğinde ilk hamleyi yaptım. Bana en yakın duran adamın sağ omzuna elimdeki hançeri fırlattım. Hiç beklemeden bileğimden gizlediğim hançeri solundaki adamın göğsüne hedef aldım.

İki adam acıyla haykırıp atlarından düşerken arkamdan gelen bir ıslık sesiyle başımı öne eğdim. Pelerininin şapkasını ıskalayan okun verdiği adrenalinle atımdan atlayıp yere düşen adamların olduğu tarafa doğru koştum.

Atlar kişneyip kendi etraflarında çılgınlar gibi koşmaya başladığında ortalık savaş alanına dönüştü. Hemen yanımdan bir ok daha geçip arkamdaki ağaca saplandığında yere düşen adamlardan biri ayağa kalktı. Omzundaki bıçağı öfkeyle çıkarıp üstüme doğru yürüdü. Aramızda iki adım kaldığında ondan önce davranıp çenesine yumruğumu geçirdim. Kasıklarına tekme attığımda acıyla dizlerinin üzerine düştü.

Dört kişi.

İki adam atının üstünde ellerinde kılıçlarla, bir diğeri elinde okuyla beklerken sakın gözüküyorlardı. Atından inen bir adam bana doğru ilerlerken kalan üç kişi olacakları izliyordu. Hepsi beraber bana saldırırsalar kurtulmak için hiç şansım olmazdı ama onlar hareket dahi etmiyorlardı.

O an beni küçümsediklerini fark ettim.

Bir kadın olduğum için...

Görüş açımı kısıtlayan pelerinin şapkasını geriye ittim. Yüzüm açıldığında kılıcıyla üstüme yürüyen adama tüm dişlerimi göstererek gülümsedim. Atın üstünde değilken kılıç kullanmak aptallıktı. Birazdan bunu ona öğretecektim.

Adam karşıma geçtiğinde kılıcı öyle hızlı salladı ki darbeden kaçarken yaptığım ters hareket yüzünden sırtıma bir acı saplandı. Adam hiç soluklanmadan kılıcını tekrar üzerime doğrulttuğunda bir adım geri çekilip kaçtım. Ayağım kaydığında yağan karın toprağı ıslattığını fark ederek yere daha sağlam bastım.

Bu gece kasabaya gidecek ve bana verilen görevi yerine getirip küçük bir kızın hayatını kurtaracaktım. Neden peşimde olduğunu bilmediğim birkaç haydutun dikkatimi dağıtmasına ve görevime engel olmasına izin vermeyecektim.

Küçük kızı düşünerek hızla kendimi toparladım. Belimdeki kemerden iki uzun hançer çıkarıp iki elimle sıkıca tuttum. Adamın üzerime yağdırdığı kılıç darbelerinden kaçmaya çalışırken açıklıktan uzaklaştım. Ağaçların daha sık olduğu alana doğru geri geri giderken adama saldıracak fırsatı bulamadım. Elindeki kılıcın bir ağırlığı yokmuş gibi hamlelerini üst üste yapıyordu.

Bedenimin sağından ve solundan gelen hamlelerle beni adeta bir kafesin içine alan kılıçtan kaçmaktan sıkıldım. Adam kılıcını kafama hedef aldığı anda bir dizimi yere koyup eğildim ve botumdaki hançere uzandım. Ayağa kalkarken hançeri adamın göğsüne fırlattım.

Adam hamlemi geç fark etmesine rağmen hızlı tepki verdi ve hançer koluna saplandı. Hedefi tutturamasam da ona zarar verdiğim için öne atıldım. Ben boynunu hedef alırken o kılıcını kafama savurdu. Kılıcı bıçağımla karşılayıp yarı yolda durmasını sağladım.

Adam uzun boyunun avantajıyla kılıcı bana doğru bastırırken sağ elimdeki hançeri adamın karnına sapladım. Adamın kılıcın üzerindeki baskısı azaldığında eline bir tekme savurdum. Kılıç toprağın üstüne düşerken adam yere yığıldı. Ayağımı göğsüne koyup onu geri ittim.

Üç kişi.

Arkamdan sessizce yaklaşan başka bir adam atkuyruğu yaptığım saçımı yakaladı. Başımı geriye çektiğinde sırtım adamın bindiği atın karnına çarptı. Adam saçımı yukarıya doğru çektiğinde ayaklarım bir anlığına yerden kesildi. Kopan saç tellerimin acısıyla haykırmak istesem de altdudağımı ısıtıp sessiz kaldım.

Onlara acı dolu sesimi duyma keyfini vermeyecektim.

Adam beni açıklığın ortasına doğru sürükledi. Biri elinde kılıcı diğeri omzunda okuyla bekleyen iki atlı adamın tam karşısına

geldiğimizde durdu. Adamlar öfkeli yüzümü incelerken ben de onların maskenin altındaki ifadelerini süzdüm.

Bir süre bakiştikten sonra iki adam da atından indi. Elindeki kılıcı belindeki kına yerleştiren adam önden yürüdüğü için onun grubun lideri olduğunu anladım. Aramızda iki adımlık bir mesafe bırakıp tam karşımda durdu.

“Megan Maureen Sheran.”

Hırıltılı bir ses tonuyla ismimi söylediğinde kanım çekildi. Sıradan haydutlar ormanın içinde gezinen bir atlıya saldırdığında onun kim olduğunu bilmezlerdi. Gözlerinin içindeki ateşin başka bir şey için yandığını daha en başında anlamama rağmen beni tanıdıkları ihtimalini göz ardı ederek hata etmişim.

Bakışlarımı bir an bile ikisinin üzerinden ayırmadığım sırada liderin hemen arkasında duran okçu adamın elindeki arma dikkatimi çekti. Sıradan haydutların kıyafetlerinde armalar olmazdı.

Özellikle altından bir arma...

Arkamdaki adam uysal bir şekilde durduğum için saçımı çekmek yerine sadece tutuyordu. Bunun verdiği rahatlıkla başımı sağa doğru çevirip yerde yatan yaralı adamlara göz attım. Hiçbiri bana öldürücü bir darbe vurmamıştı.

Aklıma gelen bir fikirle lidere, “Eğer beni, bana zarar vermeden yakalamaya çalışıyorsan büyük bir hata yapıyorsun,” dedim.

Arkadaki adam omzundaki yayı düzeltirken gülümsedi. Lider elini kılıcının kabzasına rahatça yaslayıp, “Neden?” diye sordu.

Yayı ve okları olan adamın beli boştu. Karşımdaki adamın da sadece kılıcı vardı. Benim gibi kıyafetlerinin içlerine hançer gizlemeyi sevmiyorlarsa onları alt etmem kolay olacaktı.

“Çünkü benim sizi öldürmekle ilgili bir sorunum yok.”

Sol bacağımı havaya kaldırıp karşımdaki adamın dizine bir tekme savurdum. Ayağımı kendime çekip botumun içindeki hançeri aldım. Arkamdaki adam durmam için saçlarımı çektiğinde elimdeki

hançeri sırtımı yasladığım atın karnına sapladım. At acıyla kişneyip şaha kalktuğunda atın üstündeki adam saçlarımı bıraktı.

İki kişi.

Kılıcını kınından çıkarmak üzere olan adamın bileğine bir tekme savurduğum sırada arkasındaki adam yayına ok takıyordu. Liderin çenesine bir yumruk atmak istediğimde kılıcı kınından çıkarmayı bırakıp elimi avucunun arasına aldı. Kolumu çevirip bileğimden sıkıca tuttuğunda bir küfür savurdum.

Boştaki kolumun dirseğini adamın karnına geçirdiğimde adam iki büklüm öne eğildi. Sırtım ona dönük iken yüzünün başıma yakın olduğunu tahmin ederek kafamı arkaya savurdum. Adamın dudaklarından bir inleme dökülürken bileğimdeki eli gevşedi.

Kolumu ondan kurtarıp öne doğru bir adım attım. Kendi etrafında dönerken bacağımı havaya kaldırdım. Ayağımdaki kaba bot adamın yüzüne çarptığında burun kemiğinin kırılma sesini duydum.

Bir kişi.

Liderin hemen arkasında bekleyen okçu adama baktığımda onu son bıraktığım yerde göremedim. Birbirine çarpan bedenlerin sesini duyduğumda solumda kalan ağaçlara doğru ilerledim. Beyaz pelerinli bir adam iki hayduta karşı rahatlıkla dövüşüyordu.

Ne olup bittiğini anlamak için yanlarına doğru yaklaştığımda atın üstünde saçlarımı çeken haydut, pelerinli adamın bileğinden yakalayıp kolunu burktu. Okçu adam arkadaşının yardımı sayesinde eldivenli elini pelerinli adamın boğazına doladı. Adamın boğazını sıkarken diğer eliyle pelerinin şapkasını geriye doğru çekip adamın yüzünü açtı.

Gözlerim Prens Roberto'nun mavi gözleriyle buluştuğunda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Buraya nasıl geldiğini düşünürken prensin boynunu sıkan adamın eli sertleşti. Prens acıyla yüzünü buruşturduğunda yaşadığım şoku atlattım ve hemen harekete geçtim.

Ağaçlardan birinin dibinde gördüğüm yaya doğru koştum. Ben yayı yerden alıp okçu adamın arkasına geçerken yağan kar hızlandı.

Yayı adamın kafasından geçirip kendime doğru çektim. Yayın kirişi adamın boynunu kestiğinde adam, prensi bırakıp yere düştü.

Elim bir anlık dalgınlıkla belimdeki kemere gitti ama hiç bıçağım kalmadığını biliyordum. Yere düşen adam hızla kalkıp bana doğru döndüğünde bire bir dövüşmek dışında başka çarem yoktu.

Prens arkada bileğini burkan adamla dövüşürken ben de bana yumruk atan okçu adamın darbesinden kaçtım. Yumruklarını savurarak üzerime yürürken birer adım atıp geriye doğru gittim. O kadar hızlı hareket ediyordu ki sadece ok ve yay ile yola çıkmakta haklıydı.

Adam bana biraz daha yaklaşıp yumruğunu çeneme savurduğunda başımı aşağıya eğdim. Diğer yumruğu karnımı hedef alırken arkaya zıpladım. Yüzüme düşen kar taneleri tenimden akan terle buluşurken nefes nefeseydim.

O kadar uzun süredir bıçaklarıma güvenerek dövüşüyordum ki bire bir dövüşte zayıfladığımı adamın omzuma isabet ettirmeyi başardığı yumruk sayesinde anladım. Aldığım sert darbe yüzünden sadece bir saniyeliğine reflekslerim yavaşladı ve o an adam beni geriye doğru itip yere düşürdü.

Sırtım sert toprağa çarptığında dudaklarımdan bir inilti döküldü. Adam bacaklarını iki yana açarak karnıma oturduğunda bir eli saçlarımı diğer eli boynumu buldu. İki elimi boynumdaki eline götürdüm. Parmaklarının baskısından kurtulmaya çalışsam da adam çok güçlüydü.

"Meydan okuyorsun, cadı!"

Adamın öfkeyle söylediği sözlere cevap verememek canımı her şeyden daha çok yaktı. Bedenimi sağa sola hareket ettirip adamı üstümden atmaya çalışırken elinden kurtulmak imkânsız bir hale geldi. Ciğerlerimdeki havanın tamamı bittiğinde gözlerim irileşti. Boğazım acımaya, göğsüm yanmaya başladığında ellerimdeki güç azaldı.

Ölecektim.

Hayatımın son saniyelerinde bir haydutun gözlerinin içine bakmak istemediğimi anlayıp gözlerimi kapattım. Kendimi kaçınılmaz

sona teslim ettiğim sırada adamın boynumdaki elleri gevşedi. Ağzımdan içeri giren hava boğazımdan acıyla geçti.

Yüzüme düşen damlaları görebilmek için gözlerimi araladım. Okçu adamın ensesinden girip boynundan çıkan bıçaktan akan kanlar yüzüme damlıyordu. Haydutun yanında duran prens, üstümde oturan adamı ayağıyla ittirdiğinde adam sağa doğru düştü.

Ölüme olan yakınlığım kanımı dondururken kesik kesik nefesler aldım. Yüzüme çarpan kar taneleri gözümünden akan yaşlara karıştı. Titreyen ellerimi acıyan boğazıma götürüp parmak uçlarımı tenime sürttüm.

"Leydi Megan."

Prensın sesi beni yaşadığım ana geri döndürürken gözlerimi ona çevirdim. Prens zarif bir hareketle elini bana doğru uzattığında elimi yavaşça onun avucuna bıraktım. Parmaklarımı onun eline sıkıca dolayıp yerden kalkmaya çalıştığımda prens, kolumdan tutup bedenimi destekledi.

Tam karşısına geçtiğimde ayakta durabileceğimden emin olup elimi bıraktı ama kolumu tutan eli tenimin üzerinde hafifçe gezindi. Gözlerimin derinliklerine anlamlı bir ifadeyle bakıp başını öne eğdiğinde hiç konuşmamasına rağmen ne söylemek istediğini anladım.

İyi misin?

Gözlerimi yavaşça kapatıp başımı öne eğdim.

İyiyim.

Prens kolumu bıraktığında onu baştan aşağıya inceledim. Beni kurtarmaya çalışırken kısa saçları dağılmış, yanaklarına kan bulaşmıştı. Beyaz pelerinin her yeri kan ve çamur içindeydi.

Prens yerde yatan adamları saydıktan sonra, "Altı..." diye fısıldadı.

Gözlerim yerde yatan yaralı ve ölü adamların üzerinde gezindiğinde yaşadığım şokun etkisinden çıktım. Az önce ölmek üzere olduğumu unutmaya çalışıp aklım tamamen karışmış bir durumdayken harekete geçtim. Hançerlerimi sapladığım bedenlerden tek tek çıkarıp

temizledim. Hepsini sırayla bellimdeki kınlara ve botumun içindeki yerlerine geri koydum.

Prens, "Leydi Megan," diye seslenirken son bıçağı arıyordum. Hızlanan kar yağışının arasından görebildiğim kadarıyla her yere baktım ama bir türlü bulamadım. Prens bir kez daha bana seslendiğinde cevap vermedim. Uzaklardan gelen bir kişneme sesini duyduğumda son hançeri atın karnına sapladığımı hatırladım.

"Saraya dönmeliyiz."

Prensın yanından geçerek ağaçların arasına girdim. Peşimden gelip gelmediğine bakmak için başımı bir anlığına arkaya çevirdiğimde hareket etmediğini gördüm. Kollarımı göğsümde birleştirip ona doğru döndüm.

"Sorun ne?"

"Ben sadece..." Söylemek istediği şeyden vazgeçerek benim yürüdüğüm yönün aksine ilerledi. Kaşlarını çatmış sırada, "Atım diğer tarafta," dedi.

Hızlı adımlarla onun peşinden giderken kendi atıma baktım ama hiçbir yerde yoktu. Kulübün sahip olduğu az sayıdaki imkânı harcadığım için kendime kızarak prensi takip ettim.

Yarım kilometre sonra bir ağacın gövdesine bağlı beyaz bir at dikkatimi çekti. Prens atın yanına ulaştığında yuları çözüp tek hamlede atın üstüne çıktı. Elini bana doğru uzattığında avucunun içindeki bıçak izi dikkatimi çekti. Canını yakmamak için elimi koluna koyup arkasına yerleştim.

İki kişinin sığması oldukça zor olan eyerde kendime yer arayarak kıvıldandım. Kasıklarım prensin kalçasına çarptığında beni görememesine rağmen gözlerimi utançla yere çevirdim. Bir süre ellerimi koyacak yer aradım. Önümde oturan kişi Damon olsa kollarımı onun beline dolar, başımı sırtına yasladım. Damon, yanında utanmadığım ve kendimi rahat hissettiğim az sayıdaki kişilerden biriydi.

Ellerimi bacaklarımın üstüne yerleştirdiğimde prens benim arkada can çekişen halimden habersiz bir şekilde yola koyuldu. Atın

ritmine kolayca uyum sağlayıp saraya giden yolu bitirmesini sessizlik içinde bekledim.

Damon ve Emma, buluşma yerimize zamanında gelmezsem beni bir süre bekleyeceklerini ama sonrasında küçük kızı kurtarmak için kasabaya gideceklerini söylemişlerdi. Eğer gelmezsem saraydan çıkacak fırsatı bulamadığımı düşüneceklerdi.

Ama saraydan çıkmıştım. Peşimde beni yakalamak isteyen haydutların olduğundan habersiz bir şekilde...

Beni kimin, neden kaçırmak istediğini düşünerek geçirdiğim sürenin sonunda saraya ulaştık. Prens pelerininin şapkasını takıp yüzünü gizlediğinde onu taklit ettim. Kalın kumaşı burnumun üstüne kadar çektim.

Prens yol boyunca ilk defa konuşarak, "Yüzünü sırtıma yasla ve kollarını belime dola," dedi.

Beni saraydaki muhafızlardan saklamak istediğini anladığımda sözünü dinleyerek kollarımı beline doladım. Ellerim karın kaslarına değdiğinde prens irkildi. Parmaklarımı çok hareket ettirmemeye özen gösterirken elimin altındaki kasları gerildi.

Ben alnımı prensin sırtına yaslayıp sessizliğe gömülürken o muhafızlara selam verip sarayın bahçesine girdi. Sarayın etrafında yarım tur döndüğünde arka bahçeye ulaştığımızı tahmin ettim.

Prens, "Megan," diye fısıldadığında başımı sırtından kaldırdım. Ellerini ellerimin üstüne götürüp tenimi okşadı. Parmaklarımı gömleğinden kibarca ayırdıktan sonra zarif bir hamleyle yere indi.

Kollarını yukarı kaldırıp beni tutmak için beklediğinde atın üstünden tek başıma inebileceğimi, bana yardım etmesine gerek olmadığını söylemek istedim ama yapamadım. Ölümün kıyısından döndükten sonra birinin bana ilgi göstermesine her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Kollarımı onun omzuna doğru uzatıp kendimi boşluğa bıraktığımda prens belimin iki yanından sıkıca tuttu. Ayaklarım yere değdiğinde beni kendine çekti ve bir kolunu belime doladı. Boşta kalan eli pelerininin şapkasını buldu.

Yüzümü yavaşça açarken, "Megan," diye mırıldandı.

Prensin mavi gözleri yüzümde gezindikten sonra boynuma kayd. Boğazımda gördüğü izler canını sıkmış gibi başını sağa sola salladı. "Sana inanamıyorum." Ellerim onun omuzlarında durmaya devam ederken yüzü yüzüme çok yakındı. "Tek başına altı adamın üstesinden geldin."

Sadece benim değil herhangi bir kadının altı adam karşısında böylesine bir cesareti göstermesine inanamıyordu. Oysa kitap kulübündeki kadınların, aldıkları eğitimler sayesinde ne kadar güçlü olduklarını görse bunun bizler için normal bir durum olduğunu bilirdi.

Bir adım geriye çekilmek için kollarımı ondan ayırırken, "Tek başıma değildim," diye fısıldadım. Eğer bana yardım etmeseydi hayatım çoktan son bulmuştu.

Prens belime doladığı kolunu çekmesine rağmen elleri bana yakın kalırken, "Onlarla nasıl başa çıktığını gördüm. O hançeri hedef tahtasının ortasına isabet ettirdiğinden beri aklımda bazı sorular vardı ama artık merakım başka bir boyuta ulaştı," dedi.

Bir elini yanağıma koyup tenimi okşarken, "Ama öncesinde veliaht prensin müstakbel eşine saldırı düzenlemeye cesaret eden kişiyi bulacağım," diye ekledi.

Roberto bana hayranlıkla bakarken ne yapacağımı bilemedim. Sarayın ışıkları sayesinde kirpiklerinin yüzüne düşen gölgelerini izlerken sağımdaki hareketlilik dikkatimi çekti.

Başımı o tarafa çevirdiğimde veliaht prensin iki elini belinde birleştirip bize doğru yürüdüğünü gördüm. Beyaz kıyafetlerinin içinde baştan aşağıya kusursuzdu.

Her zamanki gibi.

Ben onun varlığı karşısında şaşırıken Roberto yanağımda duran elini çekti. Aramızdaki mesafeye rağmen veliaht prensin gözlerinin içindeki ateş tenimi yaktı. Yanlış bir şey yaptığımı hissederek geriye doğru bir adım attım. Yüz ifademi düzeltmek için sertçe yutkundumda boğazım acıdı ve gözlerim yaşardı.

Veliaht prens yanımıza geldiğinde gözlerini prensin üzerinden ayırmadı. Sadece kardeşlerin birbirini anlayabildiği, benim bilmediğim bir dilde konuşuyorlardı. Dudaklarından dökülmeyen sözleri gözleriyle birbirlerine anlatıyorlardı.

Veliaht prensin boyu Roberto'dan beş santim daha uzundu. İkisinin gözleri de mavi renkti ama veliaht prensin gözleri daha açık bir tona sahipti. Aralarındaki tek bariz fark, birinin saçlarının uzun diğerinin kısa olmasıydı.

Roberto bakışmanın mağlubu olarak, "Seninle hemen konuşmalıyım," dedi.

Veliaht prensin gözleri onun yüzünden kıyafetlerine doğru indi. Beyaz kumaşın üzerindeki kan ve çamur lekeleri dikkatini çektiğinde kaşlarını çatı. Bakışları kardeşinden bana doğru kaydı. Benim kıyafetlerimi de incelerken gözleri boynumda takılı kaldı. İki prensin de orada gördüğü izleri merak etmeye başlamıştım.

"Çalışma odanda olacağım."

Roberto yanımızdan geçip saraya doğru giderken atın yularından tutup onu peşinden sürükledi. Beni veliaht prensle tek başıma bıraktığı için öfkeyle arkasından baktığımda karşımda bekleyen adam derin bir nefes aldı.

Bir yanım prensi burada bırakıp gitmem gerektiğini haykırırken diğer yanım evliliğin riske girmesinden korkuyordu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerinin içinde gördüğüm öfkenin sebebini anlamadım. Bir an şefkatle bir an öfkeyle yaklaşan dengesiz davranışlarına alışmaya başlasam da sabrım sınanıyordu.

Ne söyleyeceğini merakla beklerken veliaht prensin gözlerine meydan okuyarak baktım. Ölümü andıran buz gibi beyaz tenini, çıkık elmacıkkemiklerini, çenesindeki kıvrımı ve dudaklarını izlerken hiç çekinmedim. Müstakbel eşimin bir heykel kadar kusursuz olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Burnuma dolan sert kokusu başımı döndürürken yorgun bednim yıkılmamak için büyük bir çaba sarf etti. Gözlerimin içi yorgunluktan yanıyor, boğazımdaki acı giderek artıyordu.

"Taht sırasında ikinci olan çocukların neden kindar olduğunu bilir misin?"

Hiç beklemediğim yerden gelen soru beni şaşırtırken, "Neden?" diye fısıldadım.

"Çünkü hayatları boyunca taht için eğitim alırlar ama çoğunlukla o tahta oturamazlar." Veliaht prens bir adım atıp bana yaklaştı. "Arzuladığın bir şey için hayatın boyunca çalıştığını hayal et."

Bir elini çenemin altına koyup başımı yukarı kaldırdı. Gözlerimin içine bakarken, "Her sabah asla elde edemeyeceğin bir şey için uyan-
dığını düşün. Nasıl hissederdin?" diye sordu.

"Öfkeli."

"Roberto her sabah benim sahip olduğum taht için uyanıyor." Başparmağı alt dudağımı okşadığında nefesimi tuttum. "Kardeşim onun elinden hayatını aldığını düşünerek benim elimdekilere kindar bir hisle yaklaşıyor."

Kafam söyledikleriyle karışırken kaşlarımı çattım. Veliaht prens elini çenemden boynuma doğru götürürken, "Sana olan ilgisinin sebebi seni benim elimden aldığında bir zafer kazanacağını düşünmesi," diye fısıldadı.

Veliaht prens, Roberto'nun onun elindekileri almayı arzulayan kindar bir adam olduğunu söylediğinde dilim tutuldu. Tuttuğum nefesi bırakırken taht kavgası eden iki kardeşin arasında kaldığımı yeni fark ettim.

"Her şeye rağmen o benim kardeşim. Ona olan sevgim hiçbir zaman azalmayacak çünkü onu anlıyorum." Elini enseme doğru götürüp başımın arkasını okşarken yüzünü yüzüme eğdi. "Onun yerinde olmanın verdiği hissi her düşündüğümde kendimi öldürmek istiyorum."

İtirafı beni sarstığı sırada burnunun ucu burnuma değdi. Yakınlığı başımı döndürürken, "Ne yaparsa yapsın ben onu her zaman affedeceğim," dedi. "Beni öldürmek istediğinde bile onu anlayacağım."

Bakışları bir süre dudaklarımda oyalandı. "Ama sen..." diye mırıldandı. Gözlerimin içine bakarak, "Sen bana ihanet edersen seni asla affetmem, Megan," dedi.

Başparmağı boynumdaki izlerin sebebini anlamak ister gibi tenimin üzerinde gezindi. Veliaht prens yanağını yanağıma yasladığında yeni çıkan sakalları tenimi çizdi. Dudakları kulağımı okşarken, "Neysin peşinde olduğunu bilmiyorum ama hedefine ulaştığında canım yanarsa canını yakarım," dedi.

Prese onunla evlenmek istediğimi söylediğimde evliliği kabul etmişti ama bana inanmamıştı. Karşımdaki adamın zeki olduğunu bilmeme rağmen bir kraliçe olup ülkedeki kadınları kurtarmak için ona oyun oynuyordum. Ona âşık rolü yaparken onun bana gerçekten âşık olmasını istiyordum.

"Sana istediğin her şeyi verecek güce sahibim." Prens yanağını tenime sürterek geri çekilirken iki elini yüzüme koydu. Ayakta durabilmek için ellerimi onun koluna dolarken gözlerimiz buluştu. "Eğer istersen tüm krallığı önüne sererim."

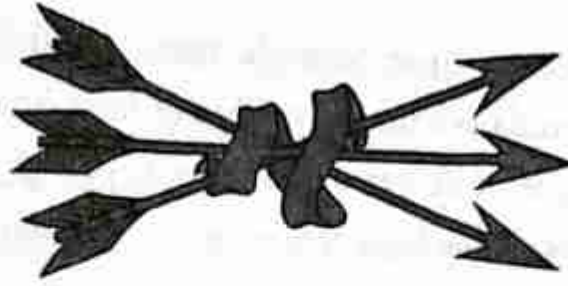
Dudağını dudağıma yaklaştırdığında beni öpmesini bekledim. Kollarını tutan ellerim onun kaslarını sıkarken prens hareket etmedi. Nefeslerimiz birbirine karışırken dudağını hafifçe dudağıma sürttü.

"Gerekirse istediğin o aşkı bile veririm."

Leonard Ares Henderson, onu bir oyunun içine çektiğimi biliyordu. Onunla evlenmeyi kabul ettiğimde bir planım olduğunu anlamıştı. Buna rağmen yine de beni kabul ediyordu ama bir şartı vardı.

Boğazımdaki acı yüzünden sesim kısılırken, "Ama?" diye fısıldadım. Veliaht prens ellerini yüzümden çekip benden bir adım uzaklaştı. Arkasını dönüp saraya gitmeden önce beni söylediği son sözle baş başa bıraktı.

"Beni, benimle evlenmek istediğine ikna et, Megan."

BÖLÜM 12

ZEHİR

Sabahın ilk saatlerinde muhafızlar kapıyı tıklatıp veliaht prensin beni odasında beklediğini söylediklerinde yataktan zorlukla kalkmış-
tım. Gece yanıma gelen şifacı benimle ilgilenmiş, boğazım için mer-
hemler ve ilaçlar vermişti.

Kendimi daha iyi hissetmem gerekirken adım atmakta bile zorluk
çekiyordum. Yaptığım sert hamleler yüzünden sırtım ağrıyor, yum-
ruk yediğim omzum her nefes alışımında varlığını hatırlatıyordu.

Veliaht prensin odasının önüne geldiğimde kapı açılmadan önce
beyaz pantolonun üstündeki beyaz korseyi düzelttim. İçime giydiğim
gömleğin yakalarını yukarıya çekip boğazımdaki morluğu gizledim.
Pelerini etrafıma sarıp vücut hatlarımı sakladım.

İki yanıma dökülen saçlarımı yüzümden çektiğim sırada açılan
kapıdan içeri girdim. Büyük odanın ortasına doğru ilerlerken prensin
odanın her yerine sinen kokusunu içime çektiğim an midemin altın-
da hissettiğim karıncalanma hissine hazırlıksız yakalandım.

Veliaht prensin masasına yaklaşırken gözlerim onun hemen ya-
nında ayakta bekleyen Prens Roberto'yu buldu. Prens karanlık
mavi gözleri hiç uyumadığını gösterse de dik duruşu benden daha
başarılıydı. Dün gece neler yaşadığımızı bilmesem onun yorgun ol-
duğunu anlamazdım.

Bakışlarım Roberto'nun yanında tüm asilliğiyle oturan Ares'e döndü. Onu, onunla evlenmek istediğime ikna etmemi söyledikten sonra tek bir saç teli bile yer değiştirmemiş gibi gözüküyordu. Ben kendimi berbat bir halde hissederken onun böylesine sağlam durmasına inanamıyordum.

Beni her defasında hayrete düşüren kusursuzluğundan bakışlarımı çektiğimde onun hemen karşısında bana sırtı dönük oturan bir adam daha bulunduğunu fark ettim. Yüzünü görmesem bile onun bu hayatta en nefret ettiğim kişi olduğunu anladım.

Leonard Ares'in önünde eğilip reverans yaptığım sırada Hector Morrison yerinden kalkıp yüzünü bana döndü. Yanıma yaklaşıp elini bana doğru uzattığında ondan tiksинmeme rağmen elimi avucunun içine bıraktım.

Başıyla selam verip, "Leydi Megan," dedikten sonra tenime bir öpücük bıraktı. Hector'un sırtı doğrulduğu an beni huzursuz eden bakışlarından kaçmak istercesine elimi kendime çektim. Tenimi pelerinine sürüp öpücüğünden kalan izi sildim.

Hector'un bakışları şaşkınlıkla pantolonumun üzerinde gezindi. Bacaklarımı izlemesinden rahatsız olsam da yerimden kııldamadım. Gözlerini üzerimden çekmesi için tek kaşımı yukarı kaldırıp imalı bir ifadeyle onu süzdüm.

Hector hemen toparlansa da bakışlarını boynumdaki morluktan alamadı. Yüzünde sahte bir hüznle beni incelerken bir anlığına gözlerinin içindeki parıltıyı ve dudağının kenarının havaya kalktığını gördüm.

Birilerinin bana saldırmasından keyif almıştı.

"Dün yorucu bir gece geçirmişsiniz, leydim." Herkesin bildiği bir gerçeği dile getirircesine bilmiş bir tavırla başını salladı. "Kadınların geç saatlerde ormanda dolaşması hiç uygun değil."

Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle Roberto'ya bakarken, "Tüm adamların öldüğünü hesaba katarsak belli ki ormanda dolaşan kadınlara saldırmak da çok uygun değil," dedim.

Hector itirafım karşısında hayrete düşerken, "Her zaman vahşi bir yanınız olduğunu biliyordum," dedi.

"Erkekler kadar değil."

Odadaki üç adam cüretkârlığıma karşısında dehşete düşerken kendimi açıklamaya tenezzül etmedim. Erkeklerin kadınlardan daha vahşi olduğu bir krallıkta yaşadığımızı hepimiz biliyorduk. Gerçekleri dile getirmemden rahatsız olmaları umurumda değildi.

Ölümün kokusunu almış bir kadını artık hiçbir şey korkutamazdı.

"Bu işin arkasında olan kişileri bulacaksın."

Veliaht prensin dudaklarından dökülen sert sözler tenimi ürperirken Hector, "Elbette, majesteleri," dedi.

"Çıkabilirsin."

Hector, veliaht prensin önünde eğilip hızlı bir reverans yaptıktan sonra doğruldu. Odadan çıkmadan önce bana son kez baktığında yeşil gözlerinden kanıma karışan zehri hissettim.

Zehir.

Sheran ailesi olarak saraya geldiğimiz ilk gün Hector bizden çok rahatsız olmuştu. Katıldığı her yemekte ve davette babama kötü bir söz söylemenin yolunu buluyor, kızları hakkında konuşurken onu iğneliyordu.

Nancy, prens ile nişanlıyken sadece babamı aşağılamak için uğraşıyordu ama Nancy'nin yerine ben geçtiğimde hareketleri ciddi bir şekilde değişmişti. Prens nişanımızı duyurduğunda elinde tuttuğu çatalı nasıl sıkıttığını, masadan kalkıp kraliçeyle özel olarak konuşmak istediğindeki hallerini hatırladığımda kanım dondu.

Hector Morrison, veliaht prensle evlenmemi istemiyordu.

Evliliğe engel olmak için bana saldırı düzenlemiş olma ihtimali beni dumura uğrattı. Hector hiçbir zaman iyi bir adam olmamıştı ama kraliyetin en yakın dostuydu. Onlara iyilik yaptığını düşünerek bana ve aileme zarar vermesi anlamsızdı. Çünkü babam, kralın her daim sevdiği ve güvendiği tek dostuydu.

Belki de sorun buydu...

"Megan!"

Roberto'nun sert sesi beni düşüncelerimden sıyırdığında başımı sağa çevirdim. Hemen yanımda prensi gördüğümde korkuyla bir adım geri çekildim. Yanıma yaklaştığını duymamıştım.

"Sen iyi misin?"

Roberto elini koluma koyduğunda kendime gelmeye çalıştım. Bakışlarımı Hector'un az önce çıktığı kapıdan zar zor ayırdım. Göğsümde büyüyen endişenin beni ele geçirmesine izin vermeyerek, "İyiyim," diye fısıldadım.

Ellerimi saçlarıma götürüp derin bir nefes aldım. Gözümün ucuyla kapıya baktığımda taşlar yerine oturdu. Dün gece bana saldıran kişinin başında Hector vardı. Hiçbir kanıtım yoktu ama kalbim bunun doğru olduğunu haykırıyordu.

"Sorun ne?"

Veliaht prensin meraklı sesini duyduğumda gözlerim daha da açıldı. Prens suikastı düzenleyeni bulması için Hector'u görevlendirmişti. Dün gece yaşadığım her kötü anı bunu bana yaşatan kişiye anlatmış, o da büyük bir keyifle dinlemişti.

"Megan." Roberto bana yaklaşıp dirseklerimden tutarken, "Şifacı çağıracağım," dedi. Vücudu veliaht prensle arama girdiğinde başımı yukarı kaldırıp yardım isteyen gözlerle ona baktım.

"Hayır. Gerek yok." Başımı tekrar kapıya çevirip kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Sadece aklıma bir fikir..."

Eğer veliaht prens, Hector'a güvenmeseydi canımı ona emanet etmezdi. Koskoca krallıkta bu konu hakkında sadece onunla konuşuyorsa belki de keşfettiğim bu bilgiden haberdar olmamalıydı.

Roberto'nun beni anlaması için beklediğimde onun da bakışları kapıya döndü. Sadece ikimizin duyabileceği şekilde, "Sonra konuşalım," diye fısıldadım. Roberto ne söylemek istediğini tahmin ettiğinde gözleri şaşkınlıkla açıldı ama benden hızlı toparlandı.

Kolunu belime dolayarak beni veliaht prensin karşısındaki sandalyeye sürükleyip oturmama yardımcı oldu. Elimi avucunun içine

alıp tenimin üstüne minik bir öpücük bıraktıktan sonra, "Bu konuyla özel olarak ilgileneceğim," dedi.

Bakışları bana güven verdiğinde tuttuğum nefesi bırakıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Roberto elimi sandalyenin kenarına yerleştirip odadan çıktıktan dakikalar sonra başımı yerden kaldırıp veliaht prene bakmaya cesaret ettim.

Veliaht prens gözlerinin içinde yanan ateşle beni inceliyordu. Çenesini sıkıdığı için yüz hatları daha da belirginleşmiş, çatık kaşlarının ortasındaki teni katlanmıştı. Beyaz, soluk teni ve omuzlarına dökülen siyah saçlarının tezatlığı ona tapılası bir hava veriyordu. Sanki bir insandan değil bir tanrıdan doğmuştu.

Buz mavisi gözlerinin derinliklerinde sakladığı sırlar, gelecekte kral olacak bir adama yakışıyordu. Geçmişteki kralların sırtını büken tacı kendi başına taktığında hiçbir ağırlık hissetmeyecekti. Çünkü o, doğduğu gün bir kraldı.

Onu hayranlıkla izlediğimi fark ettiğimde bakışlarımı kaçırarak, "Sorun ne?" diye fısıldadım. Buz Krallığı'nda yaşayan bir kadına yakışmayacak şeyler yapmıştım ama içimden bir ses bana olan kızgınlığının sebebinin bu olmadığını söylüyordu.

"Neden saraydan ayrıldın?"

Veliaht prensin görünüşünün aksine çok sakin olan ses tonu beni şaşırtırken, "Biraz hava almak istedim," diyerek sorusunu cevapladım.

Prens sahte bir gülümsemeyle, "Sarayın bahçesinde de *biraz* hava olduğuna eminim," derken sözleri iğneleyiciydi.

"Ben..." Kendimi açıklamaya çalıştığımda ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Herkesin uyuduğu bir saatte neden dışarıydın, Megan?"

Başımı yukarı doğru kaldırıp onun gözlerinin içine baktığımda öfkesinin altında gizlediği hayal kırıklığı beni şaşırttı. Müstakbel eşinin ona sorunlar çıkaran değil hayatını kolaylaştıran bir kadın olmasını hayal ettiğini anladım.

Bir cevap vermediğimde, "Neden muhafızların seninle gelmesine izin vermedin?" diyerek devam etti. "Muhafızlar yanıma gelip senin saraydan kaçtığını söylediklerinde nasıl bir duruma düştüğümü biliyor musun?"

İnsanların gözünde nasıl görüldüğünü gereğinden fazla önemsemesi canımı sıkmasına rağmen bu konuda bir yorum yapmadım. "Ben..." derken sesim kısık çıktı. "Ben bir adım arkamda sürekli beni takip eden insanların olmasına alışkın değilim."

"O adamların her daim yanında olmasının sebebi dün gece başına gelenleri yaşamaman, Megan."

"Ben..." dediğimde sözümü kesti.

"Sen..." Masanın üstünde duran bir kağıdın köşesiyle oynarken, "Sen gece yarısı muhafızlardan kaçmayı başarıp tek başına ormana gidecek kadar cesur bir kadınsın," dedi.

Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Prensın sesindeki kibar tonun gittikçe azaldığını fark ettiğim sırada o, "Sen altı adamla tek başına dövüşebileceğini düşünen inanılmaz bir kadınsın," diye fısıldadı.

Fırtına öncesi sessizliği nerede görsem tanırdım. Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırıp konuşmamaya özen gösterdim. Karşımda başka bir adam olsa bana hesap sorduğu için şimdiye kadar canına okumuştum ama bir planım vardı. Ona sadık kalmalıydım.

"Ne için?" Gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadan, "Tüm bunlar ne için?" diye üsteledi. "Benden sakladığın şey ne?"

Ona kitap kulübünün bana verdiği görevden, küçük bir kızı korumak için dışarı çıktığımdan bahsedemezdim. Kadınların kötü bir hayat yaşamasına sebep olan krallığın başında oturan kişiyi, yine ona şikâyet edemezdim.

"Seni neden bir eğlence mekânının önünde karnında hançerle buluyorum?" Yumruk yaptığı ellerini kendine doğru çekip masanın altına sakladı. "Senin bir balo ve düğün organize ettiğini sanıyorum

ama sen gecenin bir yarısı kardeşimin atı üstünde savaştan çıkmışçasına..."

Söylediklerine kendi inanamıyormuş gibi başını sağa sola salladı. Dirseklerini masaya yaslayıp yüzünü ellerinin arasına aldığı o an gözlerindeki hayal kırıklığı canımı yaktı. Hiçbir zaman onun hayalini kurduğu eş olmayacaktım.

"Özür dilerim." Kendi sesime inanmadığım sırada veliaht prens ellerini yüzünden çekti. "Ben böyle olmasını..." Cümleye devam etmedim. "Ben sizin istediğiniz kişi değilim."

Gücümün son zerresini kullanıp yerimden kalktım. Bir prene reverans yapmadan arkamı dönüp gitmenin cezasını düşünmeden odanın çıkışına doğru yöneldim. Koluma dolanan bir el beni durdurup bedenimi kendine çevirdiğinde nefesimi tuttum.

Veliaht prens karmakarışık bir ifadeyle beni izlerken, "Neden?" dedi. "Neden kaçmadın, Megan?"

Kolumu ondan kurtarmak için çektiğimde beni bıraktı. Ne sorduğunu anlamayarak kaşlarımı çattığımda hayrete düştü. "Bu ihtimali hiç düşünmedin, değil mi?"

Üzerime yürüdüğünde geriye doğru bir adım attım ama prens aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı. "Birilerinin seni takip ettiğini anladığında kaçabilirdin." Başımı yere eğdiğimde eli çenemi buldu. "Saraya geri dönebilirdin."

Beni kendine bakmaya zorlayarak, "Atından inip altı adamla savaşmak da nereden çıktı, Megan?" diye sordu.

Sırtım duvara çarptığında gidecek bir yerim kalmadığını anlamıştım. Prensın çenemde duran elini tutup aşağıya çekerken, "Kazanaçağımı bildiğim savaştan kaçmam," dedim.

Prens ellerini başımın iki yanına yaslayıp bana doğru eğilirken, "Roberto seni kurtarmasaydı ölecektin," dedi.

"Hayatta kalmanın bir yolunu bulurdum."

"Ya bulamasaydın, Megan?"

"Şerefimle ölmüş olurdum."

"Şerefle..."

Nefesi yanağıma çarparken tenim yanmaya başladı. Sadece bakışlarıyla bir insanı yerle bir edecek güce sahipti. Bir yanım beni yakıp küle çevirmesini isterken diğer yanım onun bunu bilmesini istemiyordu.

Veliaht prens kulağıma doğru eğilip, "Roberto peşinden gelmemiş olsaydı şu an karşımda olmayacaktın," diye fısıldadı.

"Sırf müstakbel eşinim diye beni umursuyormuş gibi davranmana gerek yok."

Prens avucunu çenemin altına yaslayıp parmaklarını yanaklarıma koydu. Yüzümü kendine çevirip beni öfkeli gözlerine bakmaya zorladı. "Sence bir kadının boynunda bir adamın parmak izlerinin olmasını umursamıyor muyum?"

Yüzümde sinsi bir gülümsemeyle, "Gerçekten umurunda olsaydı..." deyip bekledim. Konuşmanın bana zarar vereceğini hatırlayıp sessiz kaldım. Elini çekmesi için bileğinden sıkıca tuttum ama beni bırakmadı.

Prens, "Sen neyden bahsediyorsun?" dediğinde alayla gözlerimi devirdim.

"Beni bırak."

Prensin tutuşu canımı yakmasa da kendimi kötü hissediyordum. Bileğindeki baskıyı artırdığımda elini yüzümden çekip belimin hemen yanına koydu. Onun kolları arasında bir kafese kapatılmışım.

"Konuş, Megan."

Bu sarayın dışındaki her kasabada, her evde bir kadının canı yarken onun karşıma geçip boynumdaki birkaç morluk için bana hesap sorması aklımı kaybetmeme sebep oluyordu. Kadınların hayatta kalmak gibi basit bir eylemi yaparken bile neler feda ettiklerini düşünürken prensin tenimdeki izi bu kadar önemsemesi midemi bulandırıyordu.

İkiyüzlüydü.

İçimdeki zehri akıtmak isteyerek parmaklarımın ucunda havaya kalktım. Burun buruna geldiğimizde, "Eğer gerçekten umurunda olsaydı bu ülkede her yıl yüzlerce kadın hayatını kaybetmezdi," dedim.

Parmağımı onun göğsüne bastırırken, "Karşıma geçip boynumdaki izler seni delirtmiş gibi davranıyorsun ama bu sarayın dışındaki kadınların bedenlerindeki izler için ne yapıyorsun, *majesteleri*?" diye sordum.

Majesteleri kelimesini küçümseyerek söylediğimde prens kaşlarını çatı. İki elimi göğsüne bastırıp onu geriye doğru ittim. "Sarayın içindeki kadınlar özgür bir hayat yaşarken sarayın dışındaki kadınlara neler olduğundan haberdar mısınız?"

Sessiz kaldığında, "Hayatında hiç sadece bir adamla göz göze geldiği için bir kadının dövülerek öldürülmesini izledin mi?" diye sordum. "Hava karardıktan sonra dışarıya çıktığı için tecavüze uğrayan bir kadınla karşılaştın mı?"

Sessizlik, benim silahımdı.

Sessizlik, benim kalkanımdı.

Silahları ve kalkanları bir kenara bıraktım. Onlarla işim bitmişti. Artık sadece savaşıyordum. O kadar uzun süredir susuyordum ki içimde birikenler taşarak dokunduğu her yeri yerle bir eden bir sele dönüştüğünde akmasına izin verdim.

"Sekiz yaşına gelen kız çocuklarını bir araya toplayıp yaşlı adamlara sattıklarını gördün mü?" Boğazım bağırmaktan yırtıldığında prensin omzundan ittirdim. "Senin halkın kadınları dövüyor, tecavüz ediyor, öldürüyor! Kız çocuklarını satıyorlar! Sadece cadı olduğunu düşündükleri için insanları yakıyorlar!"

Gözümden akan yaşlara hâkim olamadığımda geri çekildim. Yanağımdan süzülen yaşları elimin tersiyle silerken sakinleşmeye çalıştım. Sesim gittikçe kısılırken, "Hiç yanan bir insanın çığlıklarını dinledin mi?" diye fısıldadım.

"Hiç yanan bir vücudun kokusunu duydun mu?"

Yıllardır şahit olduğum görüntüler bir bir zihnime dolarken ellerimi başıma koydum. Gözlerimi kapatıp anılardan kurtulmaya çalıştım ama karanlık beni sararken gözümün önüne kız çocuklarının ve kadınların çaresiz görüntüleri geldi.

Yaşadığımız ana dönmeyi başardığımda başımı kaldırıp veliaht prens'e baktım. Onun gözlerinde gördüğüm şaşkınlık ifadesi en son beklediğim şey bile değildi. Söylediklerimi hayatında ilk defa duyuyormuş gibi rol kestiğinde, "Sakin!" diye bağırdım. Havada salladığım parmağımı onun göğsüne vurdum. "Sakin bana kendi ülkende yaşayan insanlardan haberdar olmadığını söyleme!"

Prens, "Megan..." diye fısıldadığında aklımı kaybettim.

"Halkının nasıl yaşadığını bilmene rağmen tüm bu olanlara göz yumuyorsan senden nefret ederim ama eğer ki..." Ellerimi bağarmaktan acıyan boğazıma doğru götürdüm. Nefes nefeseyken, "Eğer bu saray dışındaki hayattan haberin olmadığını söylersen..." derken sesim kesildi.

Bana masum bir ifadeyle baktığında kahroldum. *Kahretsin! Onu mahvedecektim!* Kendi halkından izole bir şekilde yaşayarak insanları kaderlerine teslim ettiği için onu öldürecektim!

Prensin fark etmesine fırsat tanımayan bir hızla belime uzandım. En sevdiğim hançerimi çıkarıp kabzasını ona doğru çevirdim. Prens gözlerini ayırmadan beni izlerken, "Beni tam şu an öldürmen için sana bir şans veriyorum," dedim.

Hançeri ona doğru uzattığımda prens hareket etmedi. Aramızda asılı kalan hançeri sallarken, "Eğer sen yapmazsan ilk fırsatta ben yapacağım," diye fısıldadım.

Sessiz kaldığında öne doğru bir adım attım. Hançerin kabzasını onun karnına yasladım. Bedenini baştan aşağıya küçümseyici bir ifadeyle süzdüm. En son gözlerinin içine bakıp, "Sizi öldüreceğim, majesteleri," dedim.

Veliaht prens onu tehdit etmemi umursamadan elimdeki hançeri aldı. Sakin bir tavırla kendi beline yerleştirdikten sonra üzerime yürüdü. Ondan korkmadığımı göstermek için hareket etmedim.

"Muhafızlar!"

Sesi odanın içinde yankılandığında kaşlarımı çattım. İliklerime kadar korkmama rağmen ona belli etmemeye çalıştım. Odanın kapısı açılıp içeri dört muhafız girdiğinde veliaht prens bir adım geri çekildi.

"Onu yakalayın!"

Ben ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan muhafızlar yanıma geldi. İkisi arkama geçerken diğer ikisi kollarımdan sıkıca tuttular. Onlardan kurtulmak için kollarımı çekiştirdiğim sırada veliaht prens, "Onu sabit tutun," dedi.

Muhafızların kollarımı tutan elleri sıkılaştığında hareket etmeyi bıraktım. Dün gecedен sonra savaşıcak kadar güçlü değildim. Etrafımda beş tane adam varken çırpınmam anlamsız olurdu.

"Onu odama götürün!"

Muhafızlar beni çalışma odasından çıkarmak için sürüklerken, "Eğer beni bırakmazsanız canınızı yakacağım," dedim. Bakışlarım prene döndüğünde sakın ifadesi içimdeki korkuyu ateşledi.

Onlara direnmenin boşa olduğunu bilsem de birilerine zarar vermeden teslim olmayacaktım. Bu yüzden koridorda beni sürükleyen muhafızlardan birine çelme taktım. Muhafız sendelediğinde kolumu hızla çekip dirseğimi yüzüne geçirdim.

Arkadan gelen bir muhafız yaralı arkadaşının yerini tutup kolumu yakaladığında ona tekme attım. Yüzünü acıyla buruştursa bile görevinden vazgeçmedi. Hızlarını artırıp beni çalışma odasının ilerisindeki yatak odasına doğru taşırlarken küfrettim.

Yatak odasının kapısının önünde bekleyen iki muhafız şaşkınlıkla bize bakarken prensin, "Kapıyı açın," dediğini duydum.

İki muhafız telaşla büyük kapıyı araladığında pencereden gelen gün ışığı gözümü kör etti. Ellerimi yüzüme götürüp gözlerimi kapatmak istediğimde beni tutan muhafızlar engel oldu. Bir anlık dalgınlığımdan faydalanıp beni içeriye soktular.

Muhafızlar odayı incelememe fırsat tanımadan beni kapıya doğru çevirdiler. Veliaht prens ellerini cebine koymuş bir şekilde karşımda

dikiliyordu. Onun iki yanında iki muhafız beklerken benim etrafımda dört kişi vardı.

“Benden bu kadar çok mu korkuyorsun?”

Küçümseyici tavrımın şu anki durumum için doğru bir hamle olmadığının farkındaydım ama bu yaptığım ilk hata değildi. Veliht prens, “Düşündüğüm kadar iyi çıkmadın,” diyerek dalga geçtiğinde tek kaşımı kaldırdım.

Bana meydan okumasından keyif alarak gülümsedim. Yanımdaki muhafızın dizine tekme atmadan hemen önce veliaht prene göz kırpıp, “Emin misin?” diye sordum.

Muhafız bu hamleyi beklese de benim kadar hızlı hareket edemedi. İçimdeki tüm güce tutunarak ona bir tekme daha savurdum. Kolumdaki eli gevşediğinde kendimi ondan kurtardım ve yüzüne yumruk attım.

Bir muhafız daha beni yakalamadan elimi belime götürdüm. Küçük bir hançer çıkarıp arkamdan gelen muhafızın karnına sapladım. Hançeri yerinden çıkarıp sol kolumu tutan muhafızın eline sapladım. Muhafız acıyla beni bıraktığında artık tamamen serbesttim.

Prensin arkasındaki muhafızlar öne doğru çıksa da Ares emir vermeden bir hamlede bulunmadılar. Veliht prens beni yüzünde tatlı bir gülümsemeyle izlediğinde ona daha fazlasını vermek istedim.

Eline hançer sapladığım muhafız beni tekrar tutmaya çalıştığında yumruğumu yanağına geçirip karnına tekme attım. İki büklüm yere düştüğünde belimden bir hançer daha çıkardım.

İki elimde iki hançerle arkamı döndüğümde karşımda bekleyen muhafızların gözlerinin içine baktım. Hançerleri parmaklarımın arasında hızla çevirirken, “Hanginiz önce ölmek ister?” diye sordum.

Muhafızların gözleri korkuyla açılırken cevap vermelerini beklemeden aramızdaki mesafeyi kapatıp hançerleri karınlarına geçirdim. İkisini de omuzlarından geriye doğru ittikten sonra yavaşça veliaht prene doğru döndüm.

Ares, “Bitti mi?” diye sordu.

"Siz nasıl isterseniz, *majesteleri*."

"Eğer aklımdan geçenleri bilseydin..." derken aramızdaki mesafeyi kapattı. "Benim isteklerim hakkında konuşmaya bile cesaret edemezdin."

Tek kaşımı kaldırıp gözlerinin içine meydan okuyarak baktığım sırada muhafızlara, "Dışarı çıkın," diye emir verdi. Bir eliyle yeri işaret ederken, "Onları da götürün," diye ekledi.

Yerde sürüklenen bedenlerin sesleri eşliğinde gözlerimizi birbirimizden ayırmadan bekledik. İçimdeki zehri salarak bir hata yaptığımı ve tüm planı suya düşürdüğümü biliyordum. Artık kitap kulübüne yardım edemeyecektim çünkü veliaht prens hayatıma son verecekti.

Ama...

Ne olursa olsun sırtım dik duracak, asla pişman olmayacaktım. Göğsümden çıkmak istercesine hızlı atan kalbimin sesini duyamayacak, korkumu hissetmeyecekti. Başımı olabildiğince yukarı kaldırıp gözlerinin içine sert bir ifadeyle bakacaktım.

Herkes odadan çıktığında ve onunla baş başa kaldığımızda birbirine karışan nefes seslerimiz dışında hiçbir şey duymadım. Onun saçları benim yüzüme dökülürken dudağındaki alaycı gülümseme kayboldu.

"Soyun."

Leonard Ares Henderson'ın dengesiz tavırlarına alışmaya başladığımı sanarken beni her defasında sözleriyle dumura uğratmayı başarıyordu. Yanlış duyduğumu düşünerek hareketsiz kalırken gözlerimi dahi kırpmadım.

"Eğer sen yapmazsan ben yapacağım."

Buz mavisi gözlerine ölümcül bir ifadeyle bakarken nefesimi tuttum. Prens onu ciddiye almadığımı hissedip elini havaya kaldırdı ve parmaklarını boynumdaki ipe götürdü. İpin ucundan çektiğinde pelerin açıldı ve kalın kumaş yere düştü.

Vücudum kaskatı kesilirken geriye doğru bir adım attım ama ayağım yerdeki pelerine takıldı. Arkaya doğru düşerken prens kollarını

belime dolayıp beni havada yakaladı. Bedenimi göğsüne bastırırken gözleri dudaklarıma kayd.

"Beni bırak," derken sesim çok güçsüz çıktı.

"Soyun."

"Seni ilk duyduğumda anladım."

Beynim yakınlığından dolayı işlevini yitirirken prensin parmakları korsemın iplerine ulaştı. O an şaşkınlığı üzerimden atarak kollarımı göğsüne bastırdım. Beni bırakmasını umarak onu ittiğim sırada korsemın iplerini çözüyordu.

Etrafıma sardığı kollarını hem beni ayakta tutmak hem de hareketlerimi kısıtlamak için kullanıyordu. Sırtımdaki ipleri kolaylıkla çözerken daha önce kaç kez kadınların korsesini açtığını düşünmeden edemedim.

"Bırak beni!"

Prens sırtını dikleştirip duruşumuzu düzelttikten sonra beni özgür bıraktı. Ayağımı yere sağlam basmanın verdiği güvenle geriye doğru giderken prens parmaklarını göğsüme uzattı. Korseyi önünden tutup tek hamlede çıkardığında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Sen ne yaptığını..." Prensın gözleri göğsüme kaydığında bakışlarımı kendime çevirdim ve ince beyaz gömleğin içinden tenimin güzelliğini fark ettim.

"Kahretsin!"

Prens, "Botlarını çıkar," dediğinde arkamı dönüp koşmaya başladım. Sadece üç adım atmışken kollarını belime dolayıp beni yakaladı. Kucağında çırpınırken bileklerimden sıkıca tuttu. Hiç durmadan bacaklarımı hareket ettirdiğimde adımı haykırdı.

"Megan!"

Sesi odanın içinde yankılandığında hareketlerim yavaşladı ama durmadım. Vücudumun her bir yanı acıyla sızlarken, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi.

"Bu odadan uzağa!"

Arkamda duran prens beni yavaşça yere bıraktı. İki bileğimden sıkıca tutup çapraz bir şekilde belimde birleştirdi. Kendi kollarım

banaya kafes olurken sırtı göğsüme çarptı. İkimiz de nefes nefeseyken o çenesini omzuma yasladı.

Kulağıma doğru, "Seni bu halde gören her adamın gözlerini yerinden çıkarırım," diye fısıldadı.

Dişlerimin arasından, "O zaman kendi gözlerinden başla!" dedim.

"Evlenmeden önce birbirimizin farklı yönlerini gördüğümüz için çok şanslıyım, müstakbel eşim."

Bacağımyı arkaya savurup ona vurmaya çalıştım ama tekmem havada süzüldü. Prens kollarımı yukarı kaldırıp beni kendi etrafımda döndürdü. Kollarımı bu sefer sırtımda birleştirirken gözlerimiz buluştu.

Ayak bileğime çelme takıp beni yere düşürürken bir eliyle başımı destekledi. Odanın sert zeminine uzandığımda karnıma oturdu. Bir eli başımın altında kaldığında kollarımdan birini kurtardım. Ona yumruk atacağım sırada diğer elimi de bıraktı ve ikisini havada yakaladı.

"Yeter artık!"

Üstümdeki bedenini itirmeye çalıştığımda ellerimi dizlerinin altına sıkıştırdı. Çırpınmaktan ve hiç durmadan hareket etmekten o kadar çok yorulmuştum ki nefes alamıyordum. Bir anlığına durduğumda ikimizin arasında hızla kalkıp inen göğsüm prensin dikkatini çekti.

"Önüme bak!"

"Özür dilerim." Prensın gözleri yüzüme dönerken boynumda ve dudaklarımda oyalandı. Koyu mavi gözlerimin içine bakarken, "Sana zarar vermeyeceğim, Megan," diye fısıldadı.

"Seni öldüreceğimi söylediğimde bile mi?"

"Evet."

Siyah saçları yüzüne dökülen prense gülümsedim. "O zaman çok akılsız bir adamsın." Burnumdan solurken, "Hiç kimseye tutmayacağım sözler vermem," diye ekledim.

Prens ellerimi dizlerinden çekip bileklerimi başımın üstünde birleştirdi. Yüzlerimiz arasında kısacık bir mesafe kalıncaya kadar eğildi. Siyah saçlarının uçları yanaklarıma değerken, "Senin bu kadar

eğlenceli olacağını bilseydim tanıştığımız ilk gün evlenmek isterdim," dedi.

"Canına mı susadın?"

"Hayır." Bakışları her yere dağılan ve dolanan açık saçlarımda, çatık kaşlarımda ve gergin dudaklarımda yavaşça dolaştı. Boynumdaki morluğa bakarken canı sıkıldı. "Sayende emirlerime itaat edilmemesini, edilmesinden daha çok sevdiğimi keşfettim."

"Ben şımarık bir prensin oyuncacığım değilim."

"Hayır, Megan." Bileklerimi bırakıp geri çekilirken, "Çok daha fazlasısın," diye fısıldadı.

Sessiz kaldığımda elleri arkaya uzandı ve parmakları baldırımın iki yanında duran hançerlere gitti. Hızla onları çıkarıp arkasındaki kapıya fırlattı. Onu üstümden atmak için savaştıracak gücü içimde bulamadığımda, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Lütfen, kımıldama." Dizlerinin üzerine kalktıktan sonra üstümde geriye kadar gidip ayaklarımdan önünde durdu. Botumun iplerini açarken, "Sadece kendine zarar vermemen için bedenine sakladığın tüm hançerleri çıkarmaya çalışıyorum," dedi.

Yerimden doğrulurken, "Ben kendime asla zarar vermem," dedim.

Prens botları çıkarıp içindeki hançerleri aldı. Elleri ayak bileğimden belime kadar yavaşça dolanırken, "Bana dokunma," diye fısıldadı. "Üzerimde başka hançer yok."

Bakışları vücudumda gezindikten sonra bana inanarak ellerini çekti. Botları ve hançerleri kapının önüne bırakıp, "Yatağın içine gir," dedi.

Yere tekrar uzanıp başımı sert zemine yaslarırken, "Burada iyiyim," dedim. Vücudum gerginlikten kaskatı kesilmişti. Kendi isteğimle hareket edecek gücüm yoktu.

Veliaht prens tekrar karnıma oturup bana doğru eğildi. Nefesimi düzene sokarken saldırıya geçmeden önce dinlenmek için bulduğum bu fırsatı değerlendirdim. Prens her an bir hamlede bulunacağını düşünerek gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

"Muhafızlar!"

Sesi kulaklarımda çınladığında yüzümü buruşturdum. Odanın kapısı açıldığında içeriye birkaç muhafızın girdiğini duysam da onları göremiyordum. Prens hemen arkasında bekleyen muhafızlara, "Oda-
da silah olarak kullanılabilecek her şeyi dışarı çıkarın," dedi.

Kahkaha atmamak için altdudağımı ısırırsam da kendime engel olamadım. Muhafızlar odanın dört bir yanına dağılıp etraftaki eş-
yaları toplarken kahkaha attım. Bir yandan gülerken diğer yandan yaşlar yanağımdan akıyordu.

Prens hayretle beni izlediğinde daha çok güldüm. Ellerimi yüzü-
me götürüp kahkahalarımı durdurmaya çalışsam da başarılı olama-
dım. Prens bileklerimden tutup yüzümü açtığı anda kısıp gözlerle ona
baktım.

Yaşadıklarımın ağırlığı altında ezildiğimi fark ederken gülmeyi bı-
raktım. Gözümden yaşlar akarken uzun bir süre birbirimize baktık.
Tenimi ürperten buz mavisi gözlerinde samimi bir duygu aradım.

"Ölmekten korkuyor musun?"

Prens beklemediği yerden gelen soru karşısında şaşırdı. Bakışlarını
benden kaçırırken, "Bunu daha önce hiç düşünmedim," dedi.

"Peki..." Altdudağımı yalarken etrafımızdaki hareketlilik yavaşla-
dı. "Hiç ölümle burun buruna geldin mi?"

"Hayır."

Kolumu güçlkle havaya kaldırıp elimi ensesine koydum. Baş-
parmağım dikkat çekici âdemelmasını okşarken, "Eğer biri boğazına
hançeri yaslarsa o zaman düşünürsün," dedim.

Yüzümü ona yaklaştıırken elimi geri çektim. Ona göz kırparak,
"Tabii vaktin kalırsa," diye ekledim.

Veliaht prensin gözlerinin içine bakarak ölümle tehdit etmeme
rağmen onun korkusuzca beni izlemesi canımı sıkıyordu. Hayatıma
son vermesini beklerken o benimle savaşıyordu.

Ares üstümden kalkıp odanın çıkışına doğru yöneldiğinde etrafı-
ma baktım. Muhafızlar odadaki işlerini bitirmişti. Kapının önünde
duran botlarım ve hançerlerim de gitmişti.

Yerden destek alarak ayağa kalktığımda Ares odadan çıkmak üzereydi. Kapının önüne geldiğinde beni odasına hapsedtiğini anladım. Onun peşinden koşup, "Hayır!" diye bağırdığımda odadan çıktı.

Kapılar üzerime kapandığında ellerimi kapıya vurdum. "Beni burada bırakamazsın!" Kapıya yumruklar atarken, "Açın kapıyı!" diye haykırdım. Bir tekme savurduğumda ayağımda botlarım olmadığı için parmaklarım acıdı.

"Kahretsin!"

Acıyla arkamı dönüp sırtımı kapıya yasladığımda yorgunluktan bitap düştüm. Yere otururken bacaklarımı kendime çekip kollarımı etrafına doladım. Alnımı dizime yaslarken öfkeme yenik düştüğüm için her şeyi mahvettiğimi anladım.

Aptal bir oyunu oynayamayacak kadar aciz olduğum için kendimden nefret ettim.

Başımı defalarca kez dizime vururken odaya sızan güneşin batmasını bekledim. Bir zindana kapatılmayı bekliyorken beni kendi kokusuyla dolu bir kafese attığına inanamıyordum.

Yanaklarımda kuruyan yaşların izini silerken başımı kaldırdım. O, bu ülkenin gelecekteki kralı, veliaht prensi olabilirdi ama ben de Megan Maureen Sheran'dım. İnsanların beni zorla soktuğu çıkmaz sokaklardan geri dönmenin bir yolunu her zaman bulurdum.

BÖLÜM 13

HATA

Üstümde bir bedenın ağırlığını ve sıcaklığını hissettiğimde uyan-
dım. Bana yaklaşmaya cesaret eden kişinin uyandığını anlamaması
için gözlerimi kapalı tuttum. Bir el yanağımı okşadıktan sonra par-
maklarını boynuma doladı.

Sakinliğimi koruyarak bana dokunan elin bileğini yakaladım.
Karşımdaki kişi güçlü olmasına rağmen bana bir karşılık vermediğin-
de onu yatağın soluna doğru ittim. Tek bir hamlede üstüne çıkarak
karnına oturdum. Tuttuğum bileği bırakıp kolumu onun boynuna
yaslarken gözlerimi araladım.

Buz mavisi gözleri gözlerime değdiğinde içim ürperdi. İki yanıma
dökülen saçlarım prensin yüzüne çarparken, "Sen ne yaptığını sanı-
yorsun?" diye sordum.

Beni odaya kapattığında tüm gün dışarı çıkmak için büyük bir
çaba sarf etmişim ama odaya yemek ve ilaç getiren birkaç muhafız
dışında hiç kimse yanıma gelmemişti. Gün sonunda insanlara saldır-
maktan sıkıldığımda pes edip kendimi uykunun kollarına bırakmış-
tım.

Ares sessiz kalıp gözlerime meydan okuyarak baktığında kaşlarımı
çattım. Odaanın penceresinden içeri sızan güneşi sırtımda hisseder-
ken, "Bana bir cevap ver!" dedim. Boynuna yasladığım kolumu bas-
tırıp nefesini kestim.

Ares iki yanında duran kollarını belime dolayıp ikimizi yatakta döndürdü. Bileklerimden tutup başımın iki yanına sabitlerken üstüme doğru uzandı ve bacaklarımın arasında duran bedenini bana bastırdı.

Ares, "İlaçlarını neden içmedin?" diye sorduğunda başımı yatağın kenarında duran ilaçlara çevirdim. Dün akşam şişelerin içindeki sıvıları yere döküp şişeleri kırarken aldığım haz aklıma geldiğinde gülümsedim.

"Megan."

Yüzümü Ares'e döndüğümde dudaklarımızın arasındaki mesafe beni şaşırttı. Burnunun ucu burnuma değmek üzereyken yüzümdeki gülümseme silindi. İçimde yükselen öfkeden güç alarak onu yatakta çevirdiğimde tekrar üstüne çıktım.

Bacaklarımı iki yanda açarken ellerimi onun göğsüne bastırdım. Ares üzerimde hiçbir güç kullanmadığında bu durumdan zevk aldığını fark ettim. Ellerimi onun başının iki yanına koyup yüzüne yaklaştım.

"Ellerini üzerimden çekemiyorsun." Bir parmağımı hemen elimin yanında duran uzun siyah saçlara doladım. "Ülkenin en ulaşılmaz ve yalnız adamı olmana rağmen dokunmaya fazla alışkınsın."

Gözlerim içimi yakan buz gibi gözlere kilitlenirken, "Yakın temastan hoşlandığını anladım, prens," diye fısıldadım. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdığımda nefesi, nefesime karıştı.

Kalbimin değişen atış hızı dengemi bozarken sözlerime, "Ama sen de benim bir adamın bana dokunmasından ne kadar hoşlanmadığımı anlamış olmalısın," dedim.

Ares dudaklarını araladığında bana doğru bir hamle yapacağını sezdim. Beni öpmesine izin vermeden geri çekildim. Ellerimi boynundan göğsüne, oradan da karın kaslarına doğru götürdüm.

"Eğer hançerlerimin bu vücudun..." derken cümleme devam edemedim. Parmaklarım Ares'in teninde gezindiği için şaşkınlıkla bakışlarımı gözlerinden onun vücuduna çevirdim. Üzerinde hiçbir şey yoktu.

Yüce tanrım!

İlk uyandığımda dikkatimi çekmeyen bu detayı görmezden gelmeye çalıştım. Başımı yukarı kaldırıp tekrar Ares'in gözlerine baktığımda onun gözlerinin içi keyifle parlıyordu.

Bir erkeğe dokunmaktan çekinmediğimi ona göstermek için dönüp kalan parmaklarımı tekrar karın kasları arasında hareket ettirdim. Ares'in tek kaşı havaya kalkarken dudaklarımı yaladım.

"Eğer hançerlerimin bu güzel vücudun tadına bakmasını istemiyorsan benden uzak dur."

Ares'in dudağının bir kenarı ukala bir tavırla yukarı doğru kalktığında ellerimi onun üzerinden çektim. Yataktan çıktığımda önüme dökülen saçları geriye doğru topladım. Ona sırtımı dönüp pencereye doğru ilerlerken, "Bir daha yanımda uyuma," dedim.

Kollarımı göğsümde birleştirip içimi gösteren gömleği kapatmaya çalışırken sırtımı pencereye yaslayıp veliaht prense baktım. Yataktan kalkıp bana doğru yürürken ellerini yüzüne dökülen saçlarının arasından geçirdi.

Tam karşımda dikildiğinde ona bakabilmek için başımı geriye atmam gerekti. Ares, "Benim odam, benim yatağım," diye fısıldadığında tek kaşımı kaldırdım.

"Öyle mi?" Odadan çıkmak için hareket ettiğimde yolumu vücuduyla kapattı. "O zaman seni odanda rahat bırakayım."

"Megan." Eli aramızda yükselip yüzüme doğru yaklaştığında geriye doğru bir adım attım. Sırtım pencereye çarptığı sırada, "Bu odadan çıkmayacaksın," dedi.

"Neden?"

Ares yüzünde sahte bir şaşkınlıkla geri çekilirken etrafına bakındı. "Nasıl neden?" diye sorarken benimle dalga geçiyordu. "Müstakbel eşimi zindana atarsam insanlar hakkımızda ne düşünür?"

"Seni ölümle tehdit eden biriyle evlenmek zorunda değilsin."

Ares altıdudağını yaladıktan sonra gülümseyerek, "Evlenmekten vaz mı geçtin?" diye sordu. Ona bir cevap vermediğimde üzerime

yürüdü. Ellerini başımın iki yanına koyup beni kolları arasında bir kafese kapattı.

"Hani beni tanımak istiyordun, güzelim."

Güzelim.

Sözleri nefesimi kestiğinde gözlerimi çıplak vücudundan onun yüzüne doğru götürdüm. Başını bana doğru eğerken tek bir sözünün beni allak bullak ettiğini fark etmişti. Yüzüme takmakta geç kaldığım ifadesiz maskeyi geçirirken sertçe yutkundum.

"Hani..." derken parmağı omzumdaki bir tutam saça dolandı. Nefesi yanağıma çarparken, "Aşk istiyordun," dedi.

"Her isteğimi yerine getiren biri gibi gözüküyorsun."

"Sana istediğin her şeyi vereceğim ama..." Parmakları çenemden omzuma doğru tek bir çizgi üstünde ilerledi. "Daha fazlasını aldığım-
dan da emin olacağım."

Parmaklarımın ucunda yükselip alnını alnıma yasladım. "Seni bir daha uyarmayacağım, prens." Burun buruna geldiğimizde dişlerimin arasından, "Bana dokunma," dedim.

Ares hızla ellerini üzerimden çekip bana arkasını döndü. Yatak odasının yanındaki giyinme odasına geçerken bir şeyler fısıldadı ama ne söylediğini anlamadım. Gözden kaybolduğunda tuttuğum nefesimi bıraktım.

Bakışlarım dün gece onunla beraber uyuduğum yatağa döndü. Ne zaman geldiğini anlamamış, yanımda yattığını hissetmemiştim. Eğer bana zarar vermek istese haberim dahi olmayacaktı.

Beni bu odaya kapattığında onun burada yaşamaya devam edeceğini düşünmemiştim. Yatağın dün gece uyuduğum tarafına oturup dirseklerimi dizlerime yerleştirdim. Yüzümü ellerimin arasına gömerken yaptığım hataların bedelini çok ağır bir şekilde ödeyeceğim için pişmanlık duydum.

Bir süre sonra prensin, "Seninle bir anlaşma yapacağız," dediğini işittim. Başımı yukarı kaldırıp giyinme odasının girişinde duran

bedenini inceledim. Gömleğinin yakasını düzeltirken, "Bu odadan dışarı çıkmayacaksın," dedi.

Sert sesinin karnımın altında oluşturduğu düğümü görmezden gelmeye çalıştım. Beni öldürmek yerine buraya hapsetmesinin sebebini anlamak isteyerek gözlerinin içine baktım.

"Muhafızlara zorluk çıkarmayacak, kaçmaya yeltenmeyeceksin. Sana getirilen yemeği yiyecek, ilacı içeceksin." Ellerini pantolonun cebine soktu. "Kraliyetin kurallarına uyacak, yanıma yakışan bir nişanlı olacaksın."

Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle, "Sanmıyorum," dedim.

Kendinden taviz vermeden, "Megan," diye fısıldadı.

"Ben senin evcil hayvanın değilim!" Yerimden kalkıp karşısına dikilirken onu küçümseyerek inceledim. "Sen her istediğinin yapılmasına hatta sana tapılmasına alışkın olabilirsin ama ben o kadın değilim!"

Ares'in bir anlığına saçlarıma doğru uzattığı eline öyle sert baktım ki eli havada asılı kaldı. Bana bir daha dokunursa ne olacağını ikimiz de çok iyi biliyorduk. Ares elini geri çekerken başını öne eğip yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Eğer ben istersem söylediğim her şeyi yaparsın, Megan." Gözlerimiz birbirinden ayrılmadığı sırada, "Eğer ben istersem bana taparsın," diye ekledi.

Söylediği her şeyi yapabilecek güce sahip olduğunu bilerek konuştuğunda bakışlarındaki ve sesindeki sertlik beni hazırlıksız yakaladı. Yüzümü ilgiyle incelerken, "Sen bir düşmansın ama istersem benim dostum olursun," dedi.

"Düşmanlarını her zaman odana mı kapatırsın?"

"Hayır." Prensın dudağının bir kenarı havaya kalkarken, "Genellikle onları bana düşman oldukları için pişman ederim," dedi. "Pişman ederim ki bir daha cesaret edemesinler."

Beni açık açık tehdit ettiğinde göğsümün tam ortasına bir yumru oturdu. Korku kanımda gezindiği sırada prens ona bir cevap

vermeyeceğimi anlayıp arkasını döndü. Odadan çıkmak için ilerlediğinde, "Nasıl?" diye sordum.

Prens sesimi duyduğunda yürümeyi bıraktı ve vücudunu bana çevirirken, "Zaaflarını kullanarak," dedi. Öne doğru bir adım atıp sırtını dikleştirdi. "Gözlerinin içine baktığımda orada tek bir duygu görüyorum."

Yüzünün her bir zerresinden beni en hassas noktandan vuracağını anladığımda susmasını istedim ama veliaht prens geri adım atmadı. Aksine konunun üzerine gelip kalbimdeki en kırılgan noktaya bastırdı.

"Özgürlük."

Gözlerimi bir anlığına kapatıp derin bir nefes aldım. Titreyen ellerimi ondan gizlemek için sırtıma doğru götürüp belimde birleştirdim. Yüzüme düşen saçların arkasına saklandığımda prens beni baştan aşağıya inceledi.

"Pantolon mu giymek istiyorsun, Megan?" Benim bir cevap vermemi beklemeden, "Tamam," dedi. "Ata mı binmek istiyorsun? Tamam. Dövüşmek mi istiyorsun? Tamam."

Ellerini iki yanda açıp, "Savaşmak mı istiyorsun? Tamam," dedi. Aramızdaki mesafeyi kapatıp tam karşıma geçti. "Ama bana karşı değil."

Elini çenemin altına koyup başımı yukarı kaldırdı. Bana dokunduğu için onun canını yakmak istiyordum ama söyledikleri beni allak bullak ederken hareketsiz kaldım.

"Bana karşı savaşacağını bildiğim birini asla özgür bırakmayacağım. Önce benimle olan savaşını bitir, sonra özgür kal."

Hata bir kez yapıldığında tecrübeye, ikinci kez yapıldığında akılsızlığa dönüşen bir eylemdir. İlk kez yaşandığında istemeden

olduğunu bilir, *keşke* demeysin ama aynı hatanın ikinci kez yaşanmasına izin verirsen *pişmanlık* peşini asla bırakmaz.

Odada yalnız kaldıktan bir süre sonra yanıma hizmetliler ve şifacılar geldi. Bir küvetin içinde üç kadının beni yıkamasına izin verirken aynı hatayı bırakın tekrar yapmayı ilk defa yaptığım için bile *pişmanlık* duyuyordum.

Etrafım her daim bana hizmet eden ve önümde eğilen insanlarla çevriliyken sarayın dışındaki kadınları kaderine terk ettiğimi hissediyordum. Saçlarım taranırken ilaçlarım komodinin üstüne bırakılıyor, bedenimdeki her yaraya kremler sürülüp ipekten kıyafetlere sarılıyordum.

Aynanın karşısında beyazlar içinde gördüğüm kadının bir yandan saçlarına şekil verilirken diğer yandan boynundaki morluk gizleniyordu. Canımın boynumdaki yara izleri yüzünden yandığını sanıyorlardı ama asıl sızının kalbimde olduğunu bilmiyorlardı.

Yaptığım hataların *pişmanlığı* altında ezilirken prensin sözleri hiç durmadan aklımda tekrarlanıyordu. Özgürlüğümü elimden alırsa kurtarılmayı bekleyen hiç kimseye yardımcı olamazdım. Prens sözünden çıkmadığımı ve beni kuklası gibi kullanabildiğini ona göstermeliydim.

Onu mahvedeceğim doğru an gelene kadar güvenini kazanmak için her şeyi yapmalıyım. Duygularıma yenik düşerek bir savaşı daha başlamadan kaybediyordum. Ailemi, kız kardeşlerimi ve tüm kadınları düşünerek hareket etmeliydim. Yıllardır canımı yakan kalbimin sesini dinleyerek değil.

Hizmetliler odadan ayrıldığında aynanın karşısındaki kusursuz görüntüyü inceledim. Sarı saçlarımı ince bir şekilde örüp başımın üstünden geçirerek taç görüntüsü vermişlerdi. Belime kadar uzanan buklelerin canlılığına ve yüzümdeki hafif makyajın güçlü görüntüsüne bayılmıştım.

Prens her gün giydiği üniformalara benzer beyaz bir üniforma giyiyordum. Kollarımda, omuzlarımda, korsemin her bir detayında

altından işlemeler vardı. Dizime kadar uzanan beyaz binici çizmele-
rimin üzerindeki altın sarısı iplerden yapılan şekiller özel bir tasarımı
andırıyordu. Altımda bir etek yerine pantolon olması yüzümde te-
bessüm oluşturdu.

*Prens kendi istediğini almak için bana istediklerimi veriyordu ama
neden?*

Onun gibi adamlar karşılığında bir şey almadan hiçbir şey ver-
mezlerdi. Prensi tehdit etmeme rağmen beni öldürmemesi, benimle
evlenmek istemesi ve dışarıdan çok küçük gibi gözüken büyük deği-
şiklikleri yapmama izin vermesinin bir sebebi vardı. Her şeyden önce
bu sebebi öğrenmeliydim.

Korsenin omuzlarımdan yere kadar uzanan kalın iplerini düzel-
tip ellerimi önümde birleştirdim. Pencerenin önüne doğru ilerlerken
annemin benden bekleyeceği şekilde zarifçe hareket ettim. Dışarıyı
izlerken sırtımı dikleştirip çenemi yukarıya kaldırdım.

Bir süredir görmediğim kardeşlerimin neler yaptığını düşünerek
bahçeyi izledim. Nancy'nin yokluğumda nasıl hissettiğini, Carla'nın
hamileliğinin nasıl gittiğini merak ediyordum. Annemin düğün ha-
zırlıklarını yaparkenki sinirimi bozan o heyecanını bile görmeyi öz-
lediğimi hissettim.

Ölümün kıyısından döndüğümde ilk olarak kollarımı sevdikle-
rime dolamak isterdim ama etrafım yabancılarla çevriliydi. Ailem ve
arkadaşlarım yanımda değildi. Bir intikam uğruna sevdiklerimle ara-
ma koyduğum mesafe canımı yakıyordu.

Beni kaçırmak için peşime düşen altı adamı alt etmeye çalışmanın
verdiği o korku dolu hissi ve boynuma dolanan parmakların altında
ezilmenin verdiği dehşeti düşünürken üşüdüm. Kollarımı kendime
sıkıca dolayıp tüm bunların küçük bir kızı kurtarmak için olduğunu
söyleyip endişemi bastırmaya çalıştım.

Şu an Damon'ın yanımda olmasına, kollarımı onun boynuna do-
lamaya ve sıkıca sarılmaya ihtiyacım vardı. Bana güven veren güçlü

sözlerini kulağıma fısıldadığı bir anı düşündüm ama onun yanımda olmasının verdiği rahatlığı hissedemedim.

Damon'ın o küçük kızı kurtarıp kurtaramadığını öğrenmek istiyordum. Peşime takılan adamların beni neden kaçırmak istediğini, prensin neden benimle evlenmek istediğini ve kız kardeşime kimin tacevüz ettiğini...

Aklımdaki cevapsız soruların her birine yanıt alabilmek için prensin iki dudağı arasına sıkışan özgürlüğe ihtiyacım vardı. Beni emirlerle dolu bir kafese kapatmış olabilirdi ama bir kuş her zaman gökyüzüne süzülmenin yolunu bulurdu.

Ben de bulacaktım.

Prensin odama hizmetli göndermesinin ve beni hazırlatmasının bir sebebi vardı. Beni bu odadan çıkaracaktı ama önce sabrımı sıniyordu. Onu beklerken bir sinir krizi geçirmemi ve bu sarayı yerle bir etmemi bekliyor olabilirdi.

Bu pencerenin önünde günler geçse bile ona istediğini vermeyecektim. Dudakları ona itaat etmem için emirler verse de gözlerinin içinde ona karşı koyduğumda parlayan bir heyecan vardı. Karşısına dikildiğim her andan ve her isyankâr sözümünden keyif aldığını biliyordum.

Kıyafetimdeki her sarı rengin gerçek altın olduğuna emindim. Saçımdaki örgülerin arasında bile ince altın ipler vardı. Bir akşam yemeği için fazla şıktım. Bir yandan prensin arkamdan çevirdiği işin ne olduğunu merak ediyor diğer yandan onu öldürmenin farklı yollarını düşünerek oyalanıyordum.

Güneş battığında ve gökyüzü karanlığa teslim olduğunda odanın kapısı açıldı. İçeriye giren kişinin sert zeminde yankılanan adım seslerini dinlerken acele etmedim. Yavaş ve zarif bir hareketle arkamı döndüm.

Odanın ortasında duran prensle gözlerimiz buluştuğunda nefesim kesildi. Bir hançer kadar keskin gözüken çene hattını ve

elmacikkemiklerini inceledim. Kömür karası saçları ensesinde topluydu ama sadece tek bir tutam yüzünün kenarında duruyordu.

Prensın soluk teniyle yarışan beyaz üniforması benim üzerimdeki kıyafetle uyumluydu. Benim ayağımdaki binici çizmelerine benzer kısa botları vardı. Geniş omuzlarından beline kadar iki şerit uzanıyordu.

Üniformasının altında gizlenen kaslı vücudu aklıma geldiğinde iç çektim. Teninde gezinen parmaklarımın nasıl titrediğini ve parmak uçlarımda uyuştüğünü hatırladığımda yanaklarım yandı.

Yatağın kenarında duran ilaç şişelerine bakan prensin çenesi kasıldı. Başını yere eğip birkaç adımda karşıma dikildiğinde kokusu etrafımı sardı. Beni onun bedenine doğru çeken enerjiden kaçmak istedim ama ondan korktuğumu sanmaması için hareket etmedim.

Veliaht prens yüzümdeki her bir hücreyi ezberlercesine yavaşça beni inceledi. Bakışlarının ağırlığı altında ezildiğimde başımı öne eğdim. Prens sağ elini aramızda havaya kaldırıp parmaklarını çenemin altına yerleştirirken zaman durmuş gibiydi.

Kalbim yerinden çıkmak için bedenimle amansız bir savaşa girdiği sırada prens başımı yukarı kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda nefesi dudaklarımı, bakışları tenimi okşadı. Sertçe yutkundüğunda hareket eden âdemelması midemin kasılmasına sebep oldu.

“Hayatımda gördüğüm en güzel düşman.”

Boynumu okşayan parmaklarını kırmakla ona gülümsemek arasında ince bir çizginin üstünde duruyordum. Alacağım intikamı düşünerek ikinci seçenekte karar kıldım. Yüzüme küçük bir tebessüm yerleştirdim.

Ondan beklemediğim güven veren bir ses tonuyla, “Bana izin verir misin?” dedi.

Saatlerdir konuşmadığım için dilimin altında biriken sözlerden kurtulmak istercesine yutkundum. Elimi istemsizce onun bileğine götürüp parmaklarımı dolarken merakla sordum.

“Ne için?”

“Yaralarını iyileştirmek istiyorum.”

Bu akşam ona ikinci kez gülümsüyordum ama bu sefer rol yapmıyordum. “Hangisini?” dediğimde sesimdeki çaresizliği fark etti ve bana merhamet ederek baktı.

“Hepsini.”

Gözleri hizmetlilerin makyajla saklamaya çalıştığı morluğu incelediği sırada, “Peki ya dışarıdan göremediklerin?” diye sordum.

“Kalbini bana açtığı anda tüm yaralarını kapatacağım.”

Başımı onun avucuna doğru eğerken, “Her yarayı iyileştiremezsin, prens,” dedim. Bileğinde duran elimi güç almak istercesine koluna doladım. “Bazıları çok derinlerdedir.”

Prens yüzünde bir tebessüm oluştu. Boşta kalan elini gömleğimin yakasına götürdü. Parmakları düğmenin üzerinde tereddütle durdu. “Bana bir şans ver.”

Ona sadece bir şans değil, istediği her şeyi vereceğimden habersizdi.

Başımı hafifçe öne eğip gözlerimi kapattığımda prens cevabını aldı. Yanağımda duran elini yavaşça çektiğinde başımı dik tuttum. Çenemi yukarı kaldırdığımda prens gömleğimin ilk iki düğmesini yavaşça açtı.

Parmaklarını boynumdaki izin üzerinde gezdirirken, “Hareket etme,” diye fısıldadı. Aramızda hiç mesafe bırakmadığında gözlerimi devirmek istedim. Prens buz mavisi gözlerini bir an bile boynumdan ayırmadan morluğu okşadığında ondan bana doğru geçen bir enerji hissettim.

Büyünün etkisiyle tenim karıncalandığında göğsüm aramızda hızla kalkıp inmeye başladı. Boğazımdaki acı bir anda yok olduğunda sırtımdan aşağıya bir ter damlası aktı. Bedenim istemsizce ona doğru çekildiğinde prens ellerini boynumdan omuzlarıma doğru götürdü.

“İyi misin?”

“Evet, prens.”

Ona her *prens* diye seslendiğimde aynı tepkiyi veriyordu. Bakışlarını bana çevirirken her an devrilecek gibi hissettiğim bedenimi sıkıca

tuttu. Gözlerimiz buluştuğunda, "Bu biraz başını ağrıtabilir," diye fısıldadı.

Ellerini omuzlarımdan bileklerime doğru indirirken tüm tenim karıncalandı. Büyü yaptığı için mi yoksa bana dokunduğu için mi böyle hissettiğimi bilmiyordum. Tüm bedenim bir nabız gibi atıyordu. Oraya hiç dokunmamasına rağmen karnımın altında bir düğüm vardı.

Prens parmaklarını parmaklarıma dolarken avuçlarımızı birbirine bastırdı. Bileğimdeki ve kollarımdaki ağrılar bir anda kaybolurken bacaklarımın arasında daha önce hissetmediğim bir sızı başladı.

Boynumun hemen arkasından başıma doğru hafif bir ağrı girdiğinde gözlerimi kapattım. Kitap kulübünde büyüye sahip olan kadınların ortak olarak söylediği bir şey vardı. *Büyünün her zaman bir bedeli olurdu.*

Beni bir baş ağrısıyla bırakan büyüünün veliaht prens neler yaptığını merak ederek gözlerimi araladım. O sırada prensin yüzünü bana doğru yaklaştırdığını gördüm. Ne yapacağını anladığımda ondan kaçmam gerekirdi ama bedenim beklentiyle yerinde kaldı.

Prensin tatlı nefesi nefesime karışırken bakışları dudaklarıma kaydı. Başını hafifçe yana eğerken ellerimi sıkıca tutmaya devam etti. Dudaklarımız arasında hiç mesafe kalmadığında prens durdu.

Bir yanım bana dokunursa onu öldüreceğimi söylediğimi hatırlatırken diğer yanım beni öpmesi için sabırsızdı. Prens tereddütte kaldığında gözlerimi kapatıp kendimi ona bıraktım.

Dudaklarımın üzerinde dudaklarının dokunuşunu hissettiğimde nefesim kesildi. Biraz havaya ulaşmak için dudaklarımı araladığımda prens bunu bir davet sandı. Altdudağımı dudaklarının arasına alıp yavaşça emdiğinde karnımın altındaki düğüm çözüldü.

Prens bir kolunu belime, bir elini boynuma doladığında ellerimi istemsizce omuzlarına koydum. Ona sıkıca tutunduğumda yumuşak öpücüğüne karşılık vermek için dudaklarımı hareket ettirdim.

Daha önce hiçbir erkeği isteyerek öpmemiştim. Damon benden izin almadan dudaklarıma yapışma hatasına düştüğünde donup kalmıştı. İlk defa bir adamı öptüğüm için korksam da geri adım atmayacaktım.

Başımı yana eğerken daha fazlasını isteyerek dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Prens başımın arkasından sıkıca tutarken ben parmaklarımın ucunda yükseldim. Belimdeki kolu ve ensemdeki eli tüm bedenimi ateşler içinde bırakırken bu kadar iyi hissettirdiği için küfürler ettim.

Prensin dili altdudağımın üzerinde gezindiğinde boğazımdan istemediğim bir inilti çıktı. Dili dudaklarımın arasından içeri girip ağzımı daha da açarken prensin öpüşü başka bir boyuta ulaştı. Zarif hareketleri bir kenara bırakıp beni keşfetmek isteyerek öpücüğü derinleştirdi.

Sırtımda dolaşan eli, saçlarımı okşayan parmakları arasında düşünme yetimi kaybettim. Ona aynı yoğunlukta karşılık vermeye çalışırken arzuyla titredim. Prens, nefes nefese geri çekilirken, "Megan," diye fısıldadı. Onun sesinden ismimi duymak bacaklarımın arasındaki sızıyı arttırdı.

Gözlerimi araladığımda prensin buz mavisi gözleriyle karşılaştım. Beni hayranlıkla izlediğini gördüğümde kalbim bana ihanet etti. Bir düşman için bu kadar çok heyecanlanmaması gerekirdi.

Düşman.

Aklım yerine gelirken kollarımı ne ara doladığımı hatırlamadığım prensin boynundan çektim ama o beni bırakmadı. "Dudaklarımın yaralı olduğunu bilmiyordum, prens."

Ares'in yüzünde tatlı bir gülümseme oluşurken, "Kalbinin derinliklerine sakladığın yaralara ulaşmak için doğru bir yol," diye fısıldadı.

Belime doladığı kolunu yavaşça çekse de eli hemen korsemın yanında kaldı. O diğer eliyle karıştırdığı saçlarımı düzeltirken ben gözlerinin içine samimi bir ifadeyle bakarak aklımdan geçenleri söyledim.

“Yaralarımı iyileştirmeye çalışırken daha kötülerini açabilirsin.” Prens yüzüne düşen saç kulağının arkasına sıkıştırırken, “İhanet, bir kalbe indirilebilecek en büyük darbedir,” diye mırıldandım.

“Bana kalbini açacak kadar güvenen hiç kimseye ihanet etmem, Megan.”

Ben sessiz kaldığımda bir süre gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Düşmanım dediğim adamı öperek hata yaptığımı düşünürken kalbim tam tersini haykırıyordu. Bir yanımda onu gördüğüm ilk andan itibaren ona çekildiğimi biliyordu.

Bu yakınlaşmanın ne anlama geldiğini başka zaman düşünmek zorundaydım. Kendimi prensin yoğun bakışlarına teslim ederken aklımdan ne geçtiğini bilmiyordum.

Gözlerim bir an dudaklarına kaydıığında az önce yaşananları hatırlayarak bakışlarımı kaçırdım. Prens tavrımdaki değişikliği fark ederek ellerini boynuma götürdü. Gömleğimin düğmelerini sırayla kapatırken bir adım geri çekildi.

“Herkes bizi bekliyor.”

Prens kolunu havaya kaldırdığında kaşlarımı çattım. Kolumu ona dolamam için beklediğini anladığımda derin bir nefes aldım. Kolumu kolunun içinden zarıfça geçirip elimi elinin üstüne yerleştirdim.

Prensle yan yana yürüyerek odadan çıkarken ona nereye gittiğimizi sormak istiyordum ama konuşacak gücü kendimde bulamadım. Leonard Ares Henderson dengesiz bir adamdı ve beni de kendine benzetiyordu.

Arkamızda dört muhafızla beraber sarayın koridorlarında ilerleyip baloların düzenlendiği salonun önüne geldik. Kapının önünde bekleyen iki muhafız dev kapıları açarken tüm bunları özgürlüğüm için yaptığımı kendime hatırlattım.

Balo salonunun kapıları açıldığında omuzlarımı geriye atıp sırtımı dikleştirdim. Salondaki müzik kesildiğinde tüm bakışlar bize doğru döndü. Prens öne doğru bir adım attığında ona uyum sağlayarak yanında ilerledim.

Salondan içeri girdiğimiz an bizi hayranlıkla süzen gözler, altıma giydiğim pantolonu gördüğünde dehşetle bakmaya başladı. Arkamdan konuşulmasına hazır bir şekilde çenemi yukarı kaldırdım. Bakışlarımı salonun sonundaki tahtta oturan kraliçeye odakladım.

Bir ömür gibi gelen sürenin sonunda merdivenlerin tepesindeki tahta yaklaştık. Kendimi gelinliği andıran büyük beyaz bir elbise giyen kraliçeyi incelerken buldum. Başına taktığı buz parçalarına benzeyen kristal tacın altındaki beyaza yakın sarı saçları yere kadar uzanıyordu. İki yanından dökülen saçlarındaki her bir kıvrım kusursuz bir şekilde aşağıya iniyordu.

Koyu mavi gözleri gözlerimle buluştuğunda bu salonda ikinci kez buluştuğumuzu ve benim her defasında karşısında yanlış kıyafetlerle bulunduğumu fark ettim. Yüzümde bir tebessüm oluştuğunda prens kolumdan çıktı ve parmaklarımdan zarifçe tutarak elimi havaya kaldırdı.

Sol ayağımı arkaya doğru götürürken sağ dizimi kırdım ve kraliçenin görebileceği en güzel reveransı yaptım. Veliaht prensin dudaklarından, "Leydi Megan Maureen Sheran," sözleri döküldü.

"Buz Krallığı'nın gelecekteki kraliçesi, müstakbel eşim ve nişanlim."

Prensin sözleri göğsümde bir yangının başlamasına sebep olduğunda yerimde doğruldum. Kraliçeyle göz göze geldiğimde bana başıma geleceklerden haberdar bir şekilde gülümsedi. Bir kraliçenin neler yaşayacağını ancak başka bir kraliçe bilirdi.

BÖLÜM 14

NİŞAN

Veliaht prens elimden tutup beni balo salonunun ortasına sürüklediğinde ona eşlik ettim. Prens bir kolunu belime dolarken ben de sağ elimi omzuna koydum. Bizim için çalan şarkıyla birlikte ellerimizi havada birleştirip dans etmeye başladık.

Bakışlarımızı birbirimizden ayırmadan kendi etrafımızda dönerken içinde bulunduğum duruma inanamayarak gülümsedim. Bana dokunduğu için onu öldüreceğimi söylerken dudaklarının dudaklarımına değmesine izin vermiştim.

Veliaht prens kulağıma doğru eğilip, "Komik olan ne, güzelim?" dediğinde başımı geriye atıp yüzüne baktım.

"Güzelim mi?" Gözlerimi abartılı bir ifadeyle devirdiğimde prens tek kaşını kaldırdı. Bir şey söylemesini beklemeden, "Bizim için bir balo düzenlemişsin," diye ekledim.

"Ben sadece annenle beraber organize ettiğin baloyu yakın bir tarihe aldım." Prens yüzümü incelerken ben bakışlarımı salonun içinde gezdirdim. Tüm süslemelerin annemin seçtikleriyle aynı olduğunu fark ettim.

Ben, "Evlenmek için acele ediyorsun," dediğimde prensin belimde duran elinin tutuşu sertleşti.

"*Seninle* evlenmek için acele ediyorum."

"Neden?"

Şarkının hızlandığı yerde prens bir adım geri çekildi. Elini yukarı kaldırdığında kendi etrafında iki tur döndüm. Altımda bir etek olmadığı için omuzlarımdan dökülen ipler ve saçlarım dansa hareket kattı.

Prens beni kendine doğru sertçe çektiğinde bedenim onun göğsüne çarptı. "Elimden kaçıp gitmenden korkuyorum."

Aramıza mesafe koymak için elimi tekrar omzuna yerleştirdim. "O yüzden mi özgürlüğümü elimden alıp beni bir kafese kapatıyorsun?" diye sordum.

Sosyeteden yüzlerce kişinin bulunduğu bir salonun ortasında sadece biz dans ediyorduk. Herkes yeni nişanlanan bu çifti dikkatle izlerken prens ve ben kendi dünyamızda kaybolmuştuk.

"Hayır." Prens elimi bırakıp belimin iki yanından tutarak beni hafifçe havaya kaldırdı. Ayaklarım yerden kesilirken ellerimi omuzlarına koyup dengede durmaya çalıştım. Prens ağırlığımdan hiç etkilenmiyormuş gibi beni kendine doğru yaklaştırdığında saçlarım onun etrafında dağıldı.

"Beni ölümle tehdit ettiğin için."

Prens benimle beraber kendi etrafında dönerken saçlarım havada uçuştı. Herkesin içinde düşmekten çekindiğim ve beni taşıyan adama hiç güvenmediğim için kollarımı onun boynuna doladım.

Prens kulağına doğru, "Ölümle her gece aynı yatağa gireceksin," diye mırıldandım.

Bedenimi kendi bedenine sürterek beni yere indiren prens, "Eğer bu kadar güzelse bir sakıncası yok," dedi.

Bir adım geri çekilip elimi onun göğsüne zarifçe yerleştirdim. "Akılsızsın." Elimini onun göğsünden koluna doğru götürürken yürümeye başladım. Omzunda duran elimi bu sefer de sırtına doğru ilerletirken, "Bir prensle konuştuğunu unutuyorsun," diyerek kendini savundu.

Prens arkasından dolanıp tekrar karşısına geçtiğimde, "Özür dilerim, *majesteleri*," diye fısıldadım. "Ayaklarınıza kapanmamı mı istersiniz?"

Bir kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Bedenlerimiz çarpıştığında ellerimizi havada birleştirdi ve müziğin akışına göre salonun ortasında hareket ettik.

"Ayaklarımın dibinde olmanı ve göğsümü delen o mavi gözlerinle bana bakmanı çok isterim." Altdudağını yalarken şehvet dolu gözlerle beni izledi. "Ama balo salonu bunun için uygun bir yer değil."

İma ettiği şeyi anladığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Sen..." derken söyleyecek bir şey bulamadım. Ahlaksızca flört eden bir adamla nasıl mücadele edilmesi gerektiğini bilmiyordum.

Prens, "Ben..." derken göz kırptı.

Aramızdaki anlam veremediğim gerilimden korktuğumu belli etmemeye çalışarak, "Seninle aynı odada kalmayacağım," dedim.

"Neden?"

Gözlerinin içine bakmak gittikçe zorlaşırken bakışlarımı yere çevirdim. Alnım neredeyse göğsüne değerken, "Beni zindana atmanı tercih ederim," diye açıkladım.

"Ama ben müstakbel eşimi zindanlarda görmeye dayanamam."

Belimde duran başparmağı tenimde daireler çizerken konuya odaklanmakta zorluk çekiyordum. "Ben de senin yanında uyumaya."

"Dün gece hiç rahatsız olmamıştın."

Başımı yukarı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Haberim yoktu," dediğimde ukala bir tavır takındı. "Bir ara bana sarıldığına eminim."

"Öyle bir şey olmadı."

"Elinin tam kalbimin üstünde durduğunu hatırlıyorum."

Omzunda duran elimi yavaşça kalbine doğru götürdüm. Kalbinin gereğinden fazla hızlı atması beni şüphelendirirken, "İlk fırsatta o kalbe bir hançer geçirecek olan elim mi?" diye sordum.

"Özgürlüğünü geri isteyen bir kadına göre fazla çüretkâr konuşuyorsun."

"Ölümle aynı yatağa giren bir adama göre fazla cesur konuşuyorsun."

Prens kolunu uzatıp beni kendi etrafımda döndürürken, "Geri adım atmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

“Asla.”

Önüme düşen saçlarımı iki parmağını kullanarak zarifçe omzumun arkasına atarken, “Gülümse,” dedi.

Dansı yöneten kişi o olmasına rağmen, “Ben senin kuklanı değilim,” dedim.

“Bu balodaki duruşun seni özgürlüğe bir adım daha yaklaştıracak.” Oyunbaz bakışları kaybolurken ciddi bir tavır takındı. “Bana hayranlıkla ve aşkla bakarak insanları ikna etmelisin.”

“Seni ikna edeceğimi sanıyordum.”

“Beni artık ikna edemezsin, *müstakbel eşim*.” Dudakları havaya kalktı ama gözlerinin içi gülmedi. “Sadece rolünü iyi oyna.”

Onun söylediklerini düşünerek dansa uyum sağlarken beni bir tur daha çevirdi. “Unutma!” Başım dönerken, “Aşk ve hayranlıkla,” dedi.

Samimi bir ses tonuyla, “Daha önce hiç kimseye hayranlıkla bakmadım. Nasıl yapılacağını bilmiyorum,” dedim.

“Peki ya aşkla?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir.”

“Bugün çok konuşuyorsun, prens.”

Beni sürekli döndürüyor, kokusuyla etrafımı sarıyor, ellerini üzerimden bir kez bile ayırmıyor ve kulağıma fısıldayıp duruyordu. Beni öptüğünden beri bacaklarımın arasındaki acımasız sızının artması yetmiyormuş gibi bir de başım ağrıyordu.

“Sana öğretmemi ister misin?”

“Dene.”

Prens müzik devam etmesine rağmen dans etmeyi bıraktı. Ellerini kollarımdan omuzlarıma oradan da boynuma doğru götürdü. Sıcak parmakları soğuk tenimi yakarken başparmağını çenemin altına yerleştirdi.

Başımı hafifçe yukarı kaldırdığında gözlerimiz buluştu. Hayatında gördüğü en güzel kadın benmişim gibi derin bir hayranlıkla beni

izlediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Eğer rol yaptığını söylemeseydi onun bana âşık olduğuna inanırdım.

“Sen...” Kalbim binlerce parçaya ayrıldı. “Sen daha önce kaç kadına böyle baktın?”

Buz mavisî gözlerinde beni öpmek istediğine dair bir parıltı vardı. Bakışlarını aralık olan dudaklarımdan ayırmadan, “Şu an gözümün gördüğü tek kadın sensin,” dedi.

Bir anlık kızgınlıkla ellerimi onun ellerine götürüp boynumdan çektim. Prens ellerimi sıkıca tutup müziğin ritmine göre hareket etmeye başladığında bana bakışlarını unutmaya çalıştım. Şaşkınlığımın oynadığı rolün gerçekçiliği yüzünden olmasına kendimi ikna etmeye çalışırken hissettiklerimden farklı bir tavır sergiledim.

“Bir ordu kadar kadın olsa da umurumda olmazdı.”

Prens sahte bir hayretle, “Müstakbel eşini başka kadınlarla paylaşmak ister miydin?” diye sordu.

“Geçmişin beni ilgilendirmiyor.”

Daha fazlasını bekleyerek, “Ama?” dedi.

Evliliğimiz sahte bile olsa eşlerin birbirine olan saygısını yitirmesini isterdim. Evlendikten sonra ikimiz de başka kişilerle görüşmezdik. Belli bir sınır vardı ve o sınırın dışına çıkılmasından hoşlanmazdım.

“Müstakbel eşimin bakışları başka bir kadına kaydığı an onun gözlerini yerinden çıkarırım.”

Sözlerim prensin hoşuna gitti. “Kıskançsın.”

“Hayır.” Gözlerimi devirirken, “Sadece namusuma sahip çıkıyorum,” dedim.

Prens yüksek sesli kahkahası salonda yankılandığında sözlerimin onu güldürmesine şaşırdım. Dalga geçerek, “Sonra insanlar arkamdan ne söylerler?” derken göz kırptım.

Prens tüm dişlerini gösterdiği bir gülümseme bahşederken, “Rol yapan birine göre fazla ciddiye alıyorsun,” dedi.

“Gerçekçi oynamayı severim.”

Müzik gittikçe yavaşlarken dansın sonuna geldiğimizi biliyordum. Prensın ellerini bırakıp kollarımı zarifçe havaya kaldırdım. Kendi etrafımda bir tur dönerken kıyafetimdeki ipler ve saçlarım onun göğsüne çarptı.

“Belki de gerçek olur.”

Ben dönerken söylediği söze gülümsedim. Ellerimi onun omuzlarına koyup parmaklarımın ucunda yükseldim. Neredeyse burun burna geldiğimizde, “Beni kendine âşık edebileceğini mi sanıyorsun?” diye sordum.

“Neden olmasın?” Prens omuz silkti. “Belki buzdan kalbini eritmeyi başarabilirim.”

“Buzdan bir kalbi ve bakışları olan sensin.” Belimde duran ellerinin tutuşu sertleşti.

Alnını alnıma yaslarken, “O zaman gözlerine her baktığımda neden üşüyorum, Megan?” diye fısıldadı.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken prens bir adım geri çekildi. Beni son bir kez döndürüp tekrar kendi bedenine çekti. Dans etmekten nefes nefese kalan göğsüm havaya kalkıp inerken kolunu belime doladı.

Prens, “Asıl anlamadığım...” derken üstüme doğru eğildi. Bacağımı tutup yukarı doğru kaldırırken beni geriye yatırdı. Düşmemek için bir kolumu onun boynuna doladım.

Saçlarım yeri süpürünceye kadar beni kendiyle beraber yere eğerken, “Sana her yaklaştığımda alevler içinde kalıyorum. Baktığın ve dokunduğun her yeri yakıyorsun,” diye fısıldadı.

Prens hareket etmeyi bıraktığında müzik durdu. Tüm tenimi ürperten bakışlarına meydan okuyarak karşılık verdim.

“Sadece ateş değil buz da yakar, majesteleri.”

Salonda bir alkış tufanı koptuğunda onunla yaşadığım andan sıyrıldım. Prens yavaşça doğrulurken beni de beraberinde götürdü. Gözlerini üzerimden ayırmadığında utançla bakışlarımı salondaki

insanlara çevirdim. Hepsinin alkışlarını ve tebriklerini bir tebessümle kabul ettim.

Yeni bir şarkının sesini duyulduğunda insanlar eşleriyle beraber etrafımızı sardı. Dans eden kalabalığın arasında hareket etmeden durduğumuzu fark ettiğimde, ellerimi prensin üzerinden çekip aramıza mesafe koydum.

Tam o sırada babam yanımıza gelip beni prensin bakışlarından kurtardı. "Majesteleri, eğer izniniz olursa..." dediğinde prens, babamın cümlesini bitirmesine fırsat vermeden geri çekildi.

"Tabii ki, Lord George."

Veliaht prens, soğuk bakışlarla arkasını dönüp giderken babamın reveransını bile fark etmedi. Babam elimden tutup beni başka bir dansın içine sürüklerken, "İyi misin, kızım?" diye sordu.

Bakışlarımı ona doğru çevirip prensi düşünmeyi bıraktım. "Cevabını bildiğin soruları sormak anlamsızdır."

"Gerçekten nasıl hissettiğini bilmek istiyorum." Babam gözlerinin içine pişmanlıkla baktı. "Seni günlerdir görmüyorum ve neler yaptığını merak ediyorum."

"Sadece tek bir şey soracağım." Onun söylediklerini görmezden gelmem babamın canını yaksa da başını öne eğerek sorumu bekledi. "Bizi neden bu saraya getirdin?"

"Ben..." derken bakışlarını kaçırdı.

"Kızlarını neden böyle korkunç bir sarayın içine hapsettin?" Babam sessiz kalıp müziğin ritmine uygun olmayan bir şekilde dans ederken onun duygularını okumaya çalıştım. Bir süre sonra gözünde yaşlarla bana baktığında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Değersiz bir eşya gibi bir adama satılan kişi benim ama ağlayan sen misin?"

"Megan."

"Bizi neden bu saraya getirdin, baba?"

"Dostuma bir sözüm vardı."

Babamın altdüdağı titrediğinde onun utandığını anladım. Yanakları ve burnunun ucu kızardı. Yüzündeki kırışıklıklar yıllar boyunca

yaşadığı tüm zorlukları gözler önüne sererken gözleri aksini anlatıyor, bir umutla parlıyordu.

“Düğünden sonra sarayı terk edeceksiniz.”

“Seni bu sarayda tek başına bırakmayacağım.”

“Ben her zaman tek başımayım.”

Babam kızgınlıkla, “Eğitim için kuzeye gitsen de biz her zaman senin yanındaydık. Her zaman bir ailen vardı, Megan. Evlenince de bu değişmeyecek,” dedi.

“Benimle beraber diğer kızlarının da mı mahvolmasını istiyorsun?”

“Hayır.” Çevremizdeki insanların bizi duymasından korkarak etrafına bakındı. “Sizi korumaya çalışıyorum.”

“Kimden?” Tek kaşımı kaldırdım. “Neyden?”

“Megan.”

“Benden ne saklıyorsun?”

Babam dudaklarını araladığı sırada hemen yanımda duran biri dikkatimi dağıttı. Başımı sağa çevirdiğimde Hector Morrison’ın yeşil gözleriyle karşılaştım. Babama beni bırakmaması için sıkı sıkı tutundum.

“İzninle, George.”

Babam elimi Hector’un bize doğru uzanan avucunun içine yavaşça bıraktığında ölmek istedim. Hector, dünya üzerinde dans etmek isteyeceğim son insan bile değildi. Babama beni kurtarması için yalvaran gözlerle bakarken o, Hector’u tehdit edercesine izliyordu.

Hector, “Teşekkür ederim,” derken ses tonu bir kaya kadar sertti.

Hector’un belimin iki yanında duran elleri kusmak istememe sebep olurken ellerimi onun omuzlarına yerleştirdim. Yeni bir şarkı çalmaya başladığında yavaşça sağa ve sola adımlar attık. Hector’un gözlerine bakmamak için onun omzunun üstünden arka tarafı izledim.

“Babalar ve kızlarını bir adama sattıktan sonra ortaya çıkan vicdanları...”

Beni tek bir sözüyle yerle bir etmeyi başaran adama öfkeyle baktığım sırada o, "Yine de prensle evlendiğin için mutlu gözükyorsun," dedi. "Biraz daha dans etseydiniz birbirinize âşık olduğunuza ben bile inanırdım."

"Sizi asıl rahatsız eden nedir?" Tebessüm ettim. "Bir pantolon giyerek geleneklerinize başkaldırmam mı yoksa prensle evlenecek olmam mı?"

"Bunlar sizlerin de geleneğiniz, Leydi Megan. Öğretilerimizi bir sonraki nesile taşıyacak olanlar siz gençlersiniz."

"Kadınları öldüren öğretileri geleneğim olarak kabul etmiyorum."

"Bunu her hareketiniz ve sözünüzle belli ediyorsunuz."

Ona meydan okuyarak, "Bundan rahatsız mı oluyorsunuz?" diye sordum.

"Beni hiç kimse rahatsız edemez, Leydi Megan. Eğer buna cüret eden biri olursa beni bir daha rahatsız etmediğinden emin olurum."

"Emin olursunuz." Yüzüme tatlı bir gülümseme yayıldı. "Her zaman değil, Lord Hector." Ormanda beni sıkıştıran altı maskeli adamla mücadelem zihnime dolduğunda, "Her zaman değil," diye tekrarladım.

Hector yüzüne taktığı politik maskeyi indirdiğinde yüz ifadesinden o gün ormanda peşime takılan adamları onun yönettiğini anladım. Dehşete kapılmayı beklerken beni öldürmeye çalışan adamın kollarında sakince dansa devam ettim.

Hector altan alta onu tehdit etmemden rahatsız olurken, "Neyden bahsettiğini anlamadım, Leydi Megan," diye fısıldadı.

"Gözler yalan söylemez."

Hector bakışlarını arkama doğru çevirdiğinde o tarafa döndüm. Annesinin yanında bir asker gibi duran veliaht prensin gözleri benim üzerimdeydi. Ne zamandır beni izlediğini merak ettiğim sırada Hector, "Bazen gözler de yalan söyler," dedi.

Prensin insanları etkilemek için bana hayranlıkla ve aşkla bakan gözleri aklıma geldiğinde ona istemeden hak verdim. Bakışlarımı kar-

şımdaki adama çevirdiğim sırada Hector'un tam arkasında bekleyen biri vardı.

Prens Roberto, "Hector," diye fısıldadığında bakışlarıyla herkesi zehirleyen adam bir adım geri çekildi. Elimi prensin avucuna bırakırken başıyla ikimize selam verdi. Arkasını dönüp gitmeden önce bana sert bir bakış attı.

Ellerimi bu sefer Roberto'nun omuzlarına koyarken tuttuğum nefesimi bıraktım. Roberto, "Çok yorgun gözüküyorsun," dediğinde ağrıyan başımı onun göğsüne yaslamak istedim ama kalabalığın içinde olduğumuzu hatırlayıp kendimi tuttum.

Bedenimin ağırlığını prene vererek dans etmeye çalışırken, "Birkaç tane adamla ara vermeden dans etmek saatlerce dövüş antrenmanı yapmaktan daha zor," diye fısıldadım.

Prens söylediğime kahkaha attığında ben de gülümsedim. "Altı adama karşı dövüştükten sonra bu kadar yorgun gözükmiyordun," derken bana neşeyle baktı.

"Savaşmak, dans etmekten daha kolay."

Prens bir elini saçlarıma götürüp omuzlarımdan geriye doğru itti. Açıktan kalan boynuma bakarken, "Herkes karşı değil," diye ekledi.

Etrafımızdaki insanlar hızla dans ederken biz yerimizde kımıldanıp duruyorduk. Prens bakışlarını boynumdan gözlerime doğru çevirirken, "Hızlı iyileşmişsin," dedi.

"Majesteleri yardım etti."

Prens dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Abim yaralarını mı iyileştirdi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır." Bakışları omzumun üstünden tahtın yanında duran abisine kaydı. "O, bunu asla yapmaz."

"Neden?"

Prens kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çektiğinde dans etmekten çok birbirimize sarılıyor gibiydik. Yanağını yanağıma yaslayıp kulağıma doğru, "Her büyüünün bir bedeli olur," diye fısıldadı.

İnsanların bizi duymasından çekindiği için bana yakınlaştığını anladığımda rahatladım. Omuzlarında duran ellerimi hareket ettirmeden, "Başımın ağrması gibi mi?" diye sordum.

"Evet." Biraz geri çekilip gözlerimin içine baktı. Burnu burnuma değecek kadar yakın dururken, "Büyünün bedelini yapan kişi daha ağır öder," dedi. "Senin baş ağrın onun yaşadıklarının yanında bir kırıntı."

Bir ses konuşmamızı böldü.

"Ölü olan bir prensten daha kötü olan şey nedir biliyor musun?" Veliaht prensin sesi beni daldığım düşüncelerden çıkardı. "Kolları olmayan ölü bir prens."

Roberto yavaşça geri çekilirken gülümsedi. "En sevdiğim ağabeyim." *Ares, onun tek abisiydi.*

"Eğer ona bir daha dokunursan her bir kemiğini teker teker kırmaktan mutluluk duyacağım." Veliaht prens elimden tutup beni kendine doğru çekerken kardeşine, "Seni son kez uyarıyorum," dedi.

İnsanların bakışları bize doğru dönerken Roberto, "Kıskançlık senin gibi asil bir adama yakışmıyor," diye fısıldadı. Abisini deli eden sinsi gülümsemesi kanımı dondurdu. O an beni, onu kışkırtmak için kullandığını anladığımda üzüldüm. Roberto'yu seviyordum ama beni kullanmaya devam etmesine izin veremezdim.

Veliaht prens kardeşine yanımdan uzaklaşması için ölümcül bir bakış attı. Roberto bana göz kırptıktan sonra arkasını dönüp kalabalığın içine karıştı. Veliaht prens kolunu belime dolayıp tam karşıma geçerken yorgun hissediyordum.

"Seni ona karşı uyarmıştım." Veliaht prensle mücadele edecek gücü bulamadım. "Onun yanındayken dikkatli olmanı istiyorum."

Bakışlarım prensin buz mavisi gözleriyle buluşurken, "İnsanın kendi öz kardeşine bile güvenmemesi çok kötü bir his olmalı," dedim.

Sözlerim onu hiç beklemediği bir yerden vurdu. Göğsünün tam ortasından. Hazırlıksız yakalandığını belli eden telaşlı ifadesini gizlemeye çalışsa da çoktan görmüştüm.

“Bir taç takıp tahta oturmak uğruna yalnız bir hayat yaşamayı seçmişsin.” Prens öfkelenirken içimden geçenleri bir çırpıda dile getirdim. “O soğuk gözlerin arkasındaki kızgınlığın sebebini açıkça görebiliyorum. O kadar yalnız kalmışsın ki bu canını acıtıyor.”

Elimi ne kadar sıkı tuttuğundan habersiz olan prens bakışlarını benden kaçırdı. Gözlerini arkamda duran kalabalığın içine çevirdiğinde, “Ben seçmedim,” dedi.

İtirafı beni şaşırtırken, “Hangisini?” diye sordum. “Bir kral olmayı mı yoksa kardeşine bile güvenmemeyi mi?”

“Yalnız kalmayı.”

Ses tonu göğsümde bir depreme sebep oldu. Acısını kalbimin derinliklerinde hissetmek beni darmaduman etti. Onu seven yüzlerce insan olduğunu ve yalnız kalmadığını söyleyerek onu teselli etmeyi düşünsem de konuşmamak için dilimi ısırdım.

Veliaht prens müzik devam etmesine rağmen dans etmeyi bıraktı. Bir elimden sıkıca tutup beni tahtta oturan kraliçeye doğru çevirdi. İlkimiz yan yana dururken pistte dans eden herkes kenara çekildi.

Prens kraliçeye reverans yaptığında ona eşlik ettim. Bakışlarımı kraliçeye çevirdiğimde onun altımdaki pantolona bakıp gülümsediğini gördüm. Gözlerimin içine beni onaylayan bir ifadeyle bakıp başını öne eğerek selam verdiğinde kalbim duracak gibi oldu.

Prens beni yanında sürükleyerek balo salonundan çıkarken etrafındaki kadınların gözleri ve dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Onların da benimle aynı şeyi düşündüğünü fark ederken istemsizce gülümsedim.

Başarmıştım!

Salondaki adamların öfke dolu bakışları sırtımı delerken koridora çıktık. Yüzümü prene çevirip, “Orada olanlar...” derken kekeledim. Ben doğru kelimeleri bulmaya çalışırken prens konuştu.

“Annemin böyle bir şeyi onaylayacağını tahmin etmezdim.”

Beni çekiştirerek merdivenlerden indiğinde, “Gerçekten onayladımı?” diye sordum.

“Evet, Megan.”

Prens beni peşinden götürürken sevinç çığlığı atmamak için elimle ağzımı kapattım. Gülümsemem tüm yüzüme yayılırken gözümünden akan birkaç damla yaş elimi ıslattı. Avucuma düşen sevinç gözyaşlarına bakarken kıkırdadım.

Buz Kraliçesi, kadınların pantolon giymesine izin vermişti!

Prens elimi bırakıp aniden durduğunda göğsüm onun sırtına çarptı. Odasının önündeki muhafızlar kapıları açtığında onun arkasından içeri girdim. Ares’in bakışları şaşkınlıkla üzerimde gezinirken onu umursamadım.

“Yasak olmasına rağmen yapabildiğin küçük bir detay için neden bu kadar mutlusun?”

Büyük devrimler küçük adımlarla başladı.

Aynanın karşısında üzerimdeki kıyafetleri izlerken yüzümdeki gülümsemeyi silmeyi başaramadım. Prens yanımdayken duygularımı ona açıkça göstermek istemiyordum ama bu olanlar benim için büyük bir haberd.

“Çünkü artık her kadın pantolon giyebilecek.”

“Herkes senin kadar cesur olmayabilir.”

Pantolonun üzerinde gezinen ellerimi iki yanımda sabitleyip ona döndüm. “Kraliçe bu akşam sadece kadınların pantolon giymesine değil,” derken başımı sağa sola salladım. “Aynı zamanda kadınların istekleri konusunda yeterince cesur olmalarına da izin verdi.”

“Bir toplumu korkuyla yönetmek kolaydır, prens. Asıl zor olan sevgiyle yönetmektir.” Onun tam karşısına dikilip gözlerinin içine baktım. “Bu sarayın dışında, ölümle yaşam arasında ince bir çizgide yürüyen kadınların cesareti hakkında konuşmadan önce iki kez düşünmeni tavsiye ederim.”

Prens tek kaşını kaldırıp, “Yoksa?” dediğinde tebessüm ettim.

“Kadınların eşitlik değil de intikam istediği bir ülkeyi yönetmek senin için çok zor olur.”

“Her kadın cesur olabilir ama hiçbirisi bir veliaht prensi tehdit etmez, Megan.” Üzerindeki üniformanın düğmelerini açarken, “Kendini başka kadınlarla karşılaştırma,” dedi.

O an dilimin ucunda söyleyebileceğim yüzlerce cümle olmasına rağmen bir adım geri çekildim. Üniformasının düğmelerini açmayı bitirmesi ve ince beyaz bir tişörtle kalması dikkatimi dağıttı.

Onunla bir gece daha aynı odada kalacağımı hatırladım. Dans-tan önceki öpüşmemiz ve dans sırasında ima ettikleri aklıma gelince telaşlandım. Bakışlarım çaresizce kapıya doğru kaydığında prens gülümsedi.

“Sakın deneme.”

Beni uyarmasına rağmen kapıya koşmak ve odadan çıkmak istiyordum. Kraliçenin onayına sevinirken içine düştüğüm durumu unutmuştum. Gözlerim yatak ile kapı arasında gidip gelirken tişörtünü çıkardı ve üstü çıplak kaldı.

“Benimle gel.”

Yanımdan geçip giyinme odasına doğru gittiğinde yeni bir yatak bulabilme ümidiyle onu takip ettim. Bir dolabı andıran köşeyi işaret ederken, “Senin için,” dedi.

Onun kıyafetlerinin yanında kendi kıyafetlerimi gördüğümde gözlerime inanamadım. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken elbisele-rime doğru ilerledim. Parmaklarım kumaşların üzerinde gezinirken, “Bunlar...” diye fısıldadım.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Ne?”

“Giyinmen için hizmetli çağırmalı mıyım?”

“Sence tek başıma giyinemeyen biri gibi mi gözüküyorum?”

Prens beni baştan aşağıya inceledikten sonra, “Bilmem,” dedi. “Kıyafetlerini değiştir ve yatağa geç.”

O bana emirler verirken ben, “Bunlar benim kıyafetlerim değil,” diye fısıldadım. Geceliklerin asılı olduğu yerden bir askı çıkardığımda

yere kadar uzanan ipek elbisenin göğsündeki ve sırtındaki dekolteyle karşılaştım.

“Annen senin kıyafetlerini bizzat hazırladı.”

Prensin yanında giyebileceğim dekoltesiz bir gecelik ararken, “Annem seninle kaldığımı biliyor mu?” diye sordum.

“Evet.”

Tüm gecelikleri hızlıca kontrol ettiğimde hepsinin birbirinden pervasız olması dikkatimi çekti. Annem evlenmeden önce kızını prensin koynuna sokmaya çalışacak kadar cesur bir kadındı. Her defasında daha fazla ileri giderek beni hayrete düşürmeyi başarıyordu.

“Sorun ne, Megan?”

Prensin nefesini ensemdede hissettim. Elimde tuttuğum geceliğin kumaşını yumruğumun içinde sıktım. Prens ellerini belimin iki yanına yerleştirip burnunu saçlarıma sürterken kulağıma doğru fısıldadı.

“Bir an bu ülkedeki tüm kadınlardan daha cesurken başka bir an herkesten daha korkaksın.” Sessiz kaldığımda, “Beni öldürecek kadar cesur, bir gecelik giyemeyecek kadar korkak...” diye devam etti.

“Odadan çık.”

Prens bir süre tereddüt ederek aynı yerde kaldıktan sonra giyinme odasından çıktı. Onun yanındayken tuttuğum nefesimi özgür bıraktığımda göğsüm ağrıdı. Bir çıkış yolu arayarak etrafıma bakındım.

Giyinme odasındaki dolapların yanındaki kapıyı hızla açıp içeri girdim. Odadaki pencerenin hemen yanında büyük bir küvet, solda bir tuvalet ve sağda bir lavabo vardı. Odanın başka bir çıkışı olmadığını fark ettiğimde kapıyı kapatıp giyinme odasına döndüm.

Eğer yeterince hızlı koşarsam odadan çıkmayı, kapıda bekleyen muhafızları atlatmayı başarabilirdim ama saraydan çıktığımda nereye gideceğimi bilmiyordum. Kitap Kulübü’ne gidersem dikkatleri onların üzerine çekip her şeyi berbat ederdim. Ailemi geride bırakmak ve dışarıda başıboş gezmek hedefime giden doğru yol değildi.

Prensle evlenme kararı aldıktan sonra düzenlenen ilk baloda kraliçenin pantolon giymeme onay vermesi, bu ülkede uzun süredir

görölmeyen büyük bir değışiklikti. Sadece ilk baloda bunu başarmış birinin ilerleyen zamanlarda çok daha fazlasını yapabileceğini bilir-ken kaçamazdım.

Kardeşim Nancy'ye verdiğim sözü tutacak, ona tecavüz eden adamı bulduğumda canına kıyacaktım. Bir kraliçe olduğumda kadınların eşitliği için savaşmak zorundaydım. Kalbim arkama bakmadan koşmamı haykırırken aklım ayaklarımı yere sabitlemişti.

Şu an bu odada bu ülkede olabileceğim diğer her yere göre daha güvendedim. Etrafı muhafızlarla dolu bir sarayın içinde veliaht prensin yanındaydım. Dışarıda beni öldürmek isteyen haydutlar var-ken kaçmak mantıklı bir hareket değildi.

Annemin hazırladığı geceliklerden en kapalı olanını yerinden çıkardım. İnce askıları olan beyaz ipek geceliğin derin bir göğüs dekoltesi vardı. Geceliğin arkası sırtımın yarısına kadar açık kalacaktı.

Hayatımda hiç olmadığım kadar duygularıma yenik düştüğüm bir hafta geçiriyordum. Artık aklımla hareket edip doğru hamleler yapmak zorundaydım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp geceliği giyerken öfkemi kontrol etmenin yollarını düşündüm.

Prensın karşısında çok hızlı sinirleniyor ve duygularımı ona altın bir tepside sunuyordum. Hislerimi her gördüğünde onları bana karşı kullanmanın bir yolunu bulacak ve beni içten içe bitirecekti. Duygularımı, onun beni allak bullak eden yakınlığının yanında kullanmayı öğrenmeliydim.

Geceliğin askılarını düzeltirken memelerimi alttan sıkarak daha da ortaya çıkaran dekolteyi kapatmaya çalıştım. Dakikalar süren bir çabanın sonunda başarısızlığı kabul ettim. Saçlarımın arasına takılan gizli tokaları tek tek çıkarıp saç diplerime masaj yaptım.

Banyoda bulduğum sıcak havlularla yüzümdeki boyaları temizledim. Temiz bir havluyu enseme ve alnıma koyup ağırlarımı alması için biraz bekledim. Kalbim prensin yanına gitmemek için oyalandığımı söylediğinde cesur yanımla öfkelenildi. Havluları bir kutunun içine atıp yavaş adımlarla giyinme odasından yatak odasına geçtim.

Prens yatağın iki yanında duran mumlar hariç odadaki tüm ışıkları söndürmüştü. Loş odanın içinde yavaş adımlarla yatağa doğru yaklaştığımda onun çoktan yatağa uzandığını gördüm. Kollarını başının altında birleştiren prensin karın ve kol kasları ortadaydı. Altına pamuktan bir gecelik giymişti.

Kendi tarafıma geçtiğimde prens kapalı olan gözlerini açtı. Başını bana doğru çevirdiğinde göz göze geldik. Bedenimi baştan aşağıya inceledikten sonra gözleri göğüs dekoltemde takılı kaldı.

Uzun saçlarımı iki yanımdan alıp önüme doğru getirdim. Prens bu hareketime gülümsediğinde dudağının hemen altındaki minik gamze dikkatimi çekti. Yatağın üstündeki ipek örtüyü açıp prene sırtımı döndüm. Yatağa uzanıp örtüyü üstüme çekerken nefesimi tuttum.

Aramızda mesafe olmasına rağmen yaydığı sıcaklığı hissediyorken nasıl uyuyacağımı bilmiyordum. Saçlarımla göğsümü kapattıktan sonra ellerimi karnımın üstünde birleştirip onun varlığını unutmaya çalıştım.

“Ölümle aynı yatağa girdin.”

Sözler dudaklarımdan döküldüğü an pişman oldum. Onu ölümle tehdit ederek kışkırtmayı bırakmam ve güvenini kazanmam gerekiyordu. *Kralı yöneten ülkeyi yönetirdi.*

“Ben bir veliaht prensim. Ölüm bana herkesten daha yakın.”

“Bir nefes kadar uzağında.”

Prens cevap vermediğinde hemen yanımda duran mumlara döndüm. Derin bir nefes alıp üflediğimde tüm mumlar söndü. Başımı tekrar yastığa koyduğum sırada prens kendi tarafındaki mumları söndürdü ve oda karanlığa gömüldü.

Bir süre sonra, “Sen düşmanınla aynı yatağa girmek istiyor musun?” diye sordu.

İstemiyordum ama çoktan onun yanında yatıyordum.

“Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

Prensın gözlerini üzerimde hissetsem de tavanı izlemeye devam ettim. Düşüncelerimden kurtulmak için kendimi uykunun

kollarına bırakmakla sabaha kadar uyumamak arasında kararsız kalmıştım.

“Eğer istediğin şey bana ve sevdiklerime zarar vermiyorsa sana yardım edeceğim.”

Yanlış duyduğumdan emin bir şekilde başımı ona doğru çevirip şaşkınlıkla baktım. Odanın içine vuran ay ışığının aydınlattığı kadarıyla yüzünü görebildim ama hiçbir duyguyu okuyamadım.

“Neden?” Prens sıkıntılı bir nefes bıraktığında üsteledim. “Neden bana yardım edeceksin?” Eğer istediğim şeyi bilseydi böyle bir teklifte bulunmazdı. “Neden benimle evlenmek için bu kadar ısrarcısın?”

“Bir başkasını istemiyorum.” Gözlerimin içine bakarak, “Seni istiyorum,” dedi.

“Neden?”

“Hayatımı emrime amade olan insanlarla geçirdim.” Kollarını düzeltirken bakışlarını tavana çevirdi. “İsteklerimi söylemeden sadece gözlerime bakarak emirlerimi yerine getiren insanlar var.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Bir insana her kararının doğru olduğunu düşündürürsen o kişi zamanla acımasız birine dönüşür. Ben acımasız bir kral olmak istemiyorum. İnsanlar benden korktukları için her sözümü sorgulamadan itaat ederlerse bir süre sonra doğruyla yanlış ayırt edemem.”

Prens kendi düşüncelerinde kaybolduğunda, “Bu konunun benimle evlenmek istemenle ne ilgisi var?” diye sordum.

“Hayatımın geri kalanında yanımda olan kadının bana doğruları gösterecek cesarete sahip olmasını istiyorum. Diğerleri hatamı fark etmesine rağmen sessiz kalırken onun karşıma geçip gerçekleri haykırmasını istiyorum.”

Buz Krallığı’nda yaşayan kadınların acısını paylaşarak ona karşı geldiğimde beni zindanlara atmak ya da öldürmek yerine bu odaya kapatmasının sebebini şimdi anlıyordum.

“Hatalarının yükünü paylaşmak istiyorsun.”

"Hayır." Prens yatakta bana doğru dönüp başını yastığa koydu. Bakışlarımız buluştuğunda, "Hayatın yükünü," dedi.

Eğer ülkeyi yönetirken onun yanında olursam ve hiç bakmadığı bir pencereden ülkeyi yönetmesine yardım edersem istediğim şeyi bana vereceğini açıkça söylüyordu. Bir yanım ona hemen güvenmemi söylerken diğer yanım sözlerinin samimiyetine inanıyordu.

Prens gözlerini kapatıp uykuya daldığında yıllardır hayalini kurduğum toplumu onunla beraber inşa edebileceğimizi düşünerek heyecanlandım. Belki de prensi suçlayarak ve ona düşmanca yaklaşarak hata yapıyordum.

Kendimi uykunun kollarına bırakmadan önce onun sözlerini tekrarlayarak, "Hayatın yükünü..." diye mırıldandım.

BÖLÜM 15

MATEM

Etrafımı saran sıcaklık yüzünden huzursuz bir şekilde gözlerimi araladığımda üstümde bir ağırlık hissettim. Odanın içine vuran sabah güneşine alışmaya çalışarak gözlerimi birkaç kez kapatıp açtım.

Aynı pozisyonda durmaktan uyuşan bacaklarımı esnetmek isterken bir başka beden buna engel oldu. Bakışlarımı aşağıya eğdiğimde veliaht prensin kollarını belime doladığını gördüm. Beni bir yastık gibi kullanıp başını göğsüme koymuştu.

Göğüs dekolteme yayılan siyah saçları tenimi ürpertirken geceliğimin eteğinin yukarıya sıyrıldığını fark ettim. Kalçamın hemen altında duran eteğim bacaklarımı gözler önüne seriyordu.

Bir bacağıma kendi bacağının altına alan prensten kurtulmak için kımıldadım. Yatağın sağındaki boşluğa doğru kaymaya çalışırken kalp atışlarım onu uyandıracak olmanın verdiği gerilimle hızlandı.

Bedenimi onun kolları arasından kurtarmaya çalışarak hareket ettim ama aynı yerde kaldım. Bacağıma değen bir sertlik dikkatimi dağıttığında aklıma gelen fikirle ellerimi yüzüme götürüp içimden lanetler okudum.

Bu durumdan nasıl çıkacağımı düşünerek prensi izlediğim sırada omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar ilgimi çekti. Kusursuz beyaz tenine elimi uzatıp kaslarının oluşturduğu kavislere dokundum.

Tenim bir karıncalanmayla beraber yanmaya başladığında prens kımıldadı. Başını göğsümden kaldırırken kollarını belimden ayırmadan bana doğru döndü. Keskin çene hattı, ince uzun burnu ve çıkık elmacıkkemikleri nefesimi kesti.

“Günaydın.” Yeni uyandığını belli eden kalın sesi kasıklarımın bir sızıya neden olduğu sırada gülümsedi. “Ben uyurken sırtımı mı okşuyorsun?”

Gözlerim dudağının hemen altında yeni keşfettiğim minik gamzesine kaydığında yutkundum. Yatakta hafifçe doğrulduğu için görebildiğim karın kasları ve boynundaki âdemelması yüzünden konuşmayı unuttum.

“Dilini mi yuttun, güzelim?”

Az önce söylediklerini hatırlayıp elimi onun sırtından çektim ve yatağın ondan uzak olan tarafına doğru gitmeye çalıştım. “Neden üstümde uyuyorsun?” Arkasındaki yastığı göstererek, “Başını koyabileceğin bir yastığın var,” diye söylendim.

Prens bedenimi iki kolunun arasında sıkıştırıp beni yatağa sabitlerken, “Uyuduğum sırada yaşananlardan sorumlu değilim,” dedi.

“Ben de kollarını bana dolarken uyuduğundan pek emin değilim.”

Sözlerimi umursamadı.

“Neden bu kadar sıcaksın?” Prens bir elini alnıma koyup, “Ateşin mi var?” diye sordu.

“Hayır.” Eline hafifçe vurup gözlerimi devirdim. “İri kollarını etrafıma sarmayı bıraktığında ben ve bedenim ihtiyacımız olan havayı alacağız.”

Vücudunun ağırlığını sağ dirseğine verirken sol elini belime yerleştirdi. “Seni bırakabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında, “Dokunmakla ilgili ciddi sıkıntıların var, prens” diye mırıldandım.

Burunlarımız birbirine değmek üzereyken önce gözlerime sonra dudaklarıma baktı. Bakışları altında mahvolduğumu hissettiğim sırada başını aşağıya eğip vücudumu inceledi.

Onu tek hamlede üstümden atabilecek kadar güçlü olmama rağmen hareket etmiyor olmam beni şaşırttı. Kalbim prensin yakınlığından ve dokunuşundan hoşlandığımı haykırdığında kendime küfürler ettim.

“Senin dışında birine dokunduğumu gördün mü?”

Onunla insanlar içinde çok fazla zaman geçirmemiştik ama yan yana olduğumuz o kısa anlarda yanına bir kol mesafesi kadar yaklaşan kimse olmamıştı. Buz Krallığı halkı kraliyetin tanrılarının soyundan geldiğine inanırdı.

Bir kraliyet üyesine dokunmak yasaktı.

“Sizin dokunuşunuza layık olduğum için tanrılara şükretmeli miyim, *majesteleri*?” derken kraliyetin kurallarıyla açıkça alay ettim.

“Hayır, *müstakbel eşim*.” Belimde duran eli kalçamı okşayarak bacağıma doğru indi. “Buna gerek kalmayacak.” Dudakları dudaklarıma kapanmadan önce, “Sana her dokunduğumda aklına tanrılarının bile gelmeyeceğinden emin olacağım,” diye fısıldadı.

Beni öpmeye başladığı ilk an ona karşılık veremeyecek kadar hazırlıksızdım ama sonrasında kendimi onu öperken buldum. Zihnim geri çekilmem ve ondan uzak durmam konusunda beni uyarsa da titreyen ellerimi çoktan onun kollarına yerleştirmiştım.

Dudakları dudaklarımı okşarken yatakta doğrulup üstüme çıktı. Bacaklarımın arasına geçerek bedenini bedenime bastırdı. Tüm ağırlığını bana vermeden üstüme uzandığında vücudundaki her bir santimi hissettim.

Prens beni öpmeyi bırakıp başını hafifçe kaldırdığında beni izleyiş şekli yüzünden içimde fırtınalar koptu. Omzumda duran saçlarımı kenara çekerken, “Ayışığı gibi parlıyorsun,” dedi.

Gözleri boynumda, omuzlarımda ve göğsümde gezinirken dudaklarını yaladı. Yüzünün iki yanından önüne düşen saçlar yüzümü gıdıkladı. Belimdeki eli göğsüme doğru tırmanıp mememi avuçladığında dudaklarıma yaklaştı.

“Aklımı başımdan alıyorsun, Megan.”

Ağzını dudaklarıma kapatıp beni öptüğünde ellerimi onun ensesine doladım. Altdudağını emdiğim sırada sağ mememi okşayarak bacaklarımın arasında bir yangın başlattı. Daha önce hissetmediğim duygular bir çığ gibi üzerime doğru gelirken tüm riskleri alıp onunla ilgili her şeyi kucakladım.

Prensini dili ağzımdan içeri girip dilimi bulduğunda öpücüğünün boyutu değişti. Ona uyum sağlamaya çalışırken bacaklarımın arasına bastırıldığı sertliği aklımı kaybetmeme sebep oluyordu.

Başını geri çektiğinde ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi araladım. Prens beni hayranlıkla izlerken dudaklarımın hemen yanına minik bir öpücük bıraktı. Çenemi dudaklarıyla okşayarak boynuma doğru indiğinde başımı yukarı kaldırarak one yer açtım.

Kalçamı ve bacağımı okşayan eli yüzünden düşünme yetimi çoktan kaybetmiştim. Köprücük kemiğimi okşayan dili ve omzumu öpen dudakları beni her şeye ikna edebilecek kadar güçlü bir büyüye sahipti.

Prensini parmakları geceliğimin askılarını omuzlarımdan aşağıya indirdiğinde bana verdiği ilginin her bir zerresini kabul ederek gözlerimi kapattım. Dudakları omuzlarımdan memelerime doğru bir yol çizerek indiğinde parmaklarımı onun saçlarına doladım.

Hayatımda ilk defa hissettiğim duygular büyük bir patlama için heyecanla beklerken prensini dili meme ucumu buldu. Önce yalayıp sonra emdiğinde dudaklarımın arasından bir inilti döküldü.

“Ares.”

Saniyeler önce dudaklarının olduğu yerde bir esinti hissettiğimde gözlerimi araladım. Prens dudaklarıma doğru yaklaşıırken, “Bana ilk defa ismimle seslendin,” diye fısıldadı.

Bir cevap vermek için dudaklarımı araladığımda bunu bir davet olarak kabul etti ve beni daha önce hiç öpmediği kadar sert bir şekilde öptü. O an tüm cevapları unuttum. Dillerimiz buluştuğunda kasıklarını kasıklarına bastırdı ve sızlayan bölgeye dokunan uzunluğu nefesimi kesti.

Alnını alnıma yasladığında aramızda hızla kalkıp inen göğsüm yaşadığım her duyguyu açıkça anlatıyordu. Nefes nefese kalmış bir halde, "Adımın senin dudaklarından böyle güzel çıkacağını bilseydim seni daha önce öperdim," diye fısıldadı.

Prens buz mavisi gözlerini koyultan derin bir şehvetle dağılmış vücudumu izledi. Parmaklarını açıkta kalan memelerimin etrafındaki beyaz dantellerin üstünde gezdirdi. Eli belimdeki ipek kumaşı okşayarak kalçama doğru indi. Parmakları kalçamı zar zor kapatan eteğin çıplak bacağımla arasına çizdiği sınırdan oyalandı.

Prens bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerimiz buluştu. Başını yüzüme doğru eğip altdudağımı dişlerinin arasına aldığı anda parmaklarının eteğimin altından ilerlediğini hissettim. Popomu avuçladığında istemsizce kasıklarımı ona doğru bastırdım. Prens ağzımın içinde inlediğinde doğru bir hamle yaptığımı anladım.

Beni parçalara ayıran dokunuşlarının tadını çıkardığım sırada dikkatimi dağıtan sert bir ses duydum. Prens beni öpmeye devam ederken gözlerimi biraz aralamaya çalıştım ama parmaklarının ucu ıslaklığını buldu ve ben adımı bile unuttum.

Beni mahvetmişti!

Aynı sesi tekrar işittiğimde prensin bacaklarımın arasındaki eli hareket etmeyi bıraktı. "Kahretsın!" Şişmiş dudaklarımın üstüne minik bir öpücük bıraktı. "Kapının ardındaki kişiyi öldüreceğim."

Kapı bu sefer daha sert vurulurken arkadan bir adamın sesi geldi. Ne söylediğini anlamadım ama ses tonunda çaresizlik vardı. Bir an gerçekliğe dönerken, "Önemli bir şey olabilir," diye fısıldadım.

"Hiçbir şey senin kadar önemli değil, güzelim."

Bacaklarımın arasındaki elini çekip dudaklarına doğru götürdü. İki parmağını ağzına alıp emdiğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Prens bana çapkın bir şekilde göz kırptıktan sonra üstümden kalktı.

Dizlerinin üzerinde doğrulduğunda bakışları vücuduma kaydı. Utançla bacaklarımı kapatıp geceliğimi düzeltmeye çalıştığım anda

gölümsedi. Kapı tekrar çaldığında bir küfür savurup yatağın yanından ayağa kalktı.

Bacakları arasında oluşan çıkıntı dikkatimi çektiği an bana arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Kendimden asla beklemeyeceğim bir özgüvenle gereğinden fazla güzel duran kalçasını izledim.

Kapının ardındaki kişiye seslenerek, "Gerçekten iyi bir sebebin yoksa seni öldürmenin en az yüz farklı yolunu biliyorum," diye bağırdı.

Geceliğimin açıkta kalan yerlerini kapatmakla meşgulken Ares kapıyı öfkeyle açtı. Kapının önünde bekleyen muhafızın telaşla söylediği cümleyi duyduğumda başımı hızla o tarafa çevirdim.

"Kral, bu sabah hayatını kaybetti."

Hayatın sizi aniden değiştirdiği ve olduğunuz kişinin bir anda eski benliğiniz haline geldiği acımasız anlar vardır. Bir aile üyesini ya da çok sevdiğiniz bir yakınınızı kaybetmeniz hayatınızın ortasına bir kaya düşürür ve geçmişteki sizle gelecekteki siz arasına bir uçurum açardı.

Ares iki yanında duran ellerini yumruk yapıp omuzlarını geriye atarken kalbinin ortasına düşen kayanın sebep olduğu depremle savaşıyordu. Parçalara ayrılan yüreğini bir arada tutabilmek için kendini sıkıyordu.

Odanın kapısını muhafızların yüzüne kapattıktan sonra hızlı adımlarla giyinme odasına girdiğinde peşinden gitmek konusunda tereddüt ettim. Onun yerine kendimi koyduğumda hiç kimsenin bana yaklaşmasını istemeyecek kadar öfkeli olacağımı biliyordum.

Yataktan çıkıp üzerimdeki geceliği ve kabaran saçlarımı düzelttim. Dağılan yatağı gelişigüzel bir şekilde toplayıp yatağın ucuna oturdum ve Ares'in giyinme odasından çıkmasını bekledim.

Siz hayatınıza devam ederken kader hiç beklemediğiniz anda en büyük darbeyi indiriyordu. Bir uçurumun kenarından aşağıya düşen duygularınızı acımasızca izlemek zorunda kalıyor, o duyguların peşinden kendinizi de aşağıya atmak istiyordunuz.

Prens giyinme odasından çıkıp yanımdan geçtiğinde ayağa kalktım ve ona yetişmek için koştum. "Prens," derken kolundan tutup durmasını sağladım. Ares bir an şaşkınlıkla baktığında benim odadaki varlığımı unuttuğunu anladım.

"Üzgünüm."

Ona başsağlığı dilemeye çalıştığımda gözlerinin içindeki duygu beni dumura uğrattı. Bakışlarında üzüntü ya da öfke yerine endişe vardı. Babasını kaybettiği için bin parçaya ayrıldığına emin olduğum kalbinin ne için bu kadar telaşlandığını merak ettim.

Prens dudaklarını birbirine sıkıca bastırduğunda başımı öne eğip ona kısa bir reverans yaptım. Yasını onunla paylaşacağımı nasıl göstereceğimi bilemeyerek ellerimi önümde birleştirdim.

Ares tuttuğu nefesi bırakırken hiçbir söylemedi. Bana sırtını dönüp odanın çıkışına doğru ilerlediğinde onu takip ettim. Kapının önüne geldiğimde muhafızlara, "Odadan ayrılması yasak," dedi.

Sözleri iliklerime kadar üşümeme sebep olurken, "Ne?" diyerek kekeledim. Ben acısını paylaşmak için onun yanında olmayı hayal ederken o beni tutsak etmeyi nasıl düşünebilirdi?

Odanın kapısı yüzüme kapanmadan hemen önce benim gözlerimde hayal kırıklığı, prensin bakışlarında mesafe vardı. Acısını benimle paylaşmak yerine kaçmayı tercih ettiğinde gözlerim yaşlarla doldu.

Dakikalar önce bana hayranlıkla bakan, elleri ve dudakları tenimi okşayan adamın bir anda değişen tavrı canımı yaktı. Yatağın kenarına oturup kollarımı kendi bedenime doladım. Boğazımdaki düğümünden kurtulmak istercesine sertçe yutkundum.

Damon'ın babasını kaybettiği günü dün gibi hatırlıyordum. Ölüm haberini aldığı an bakışlarında bir çatırdama olmuştu ve o an sadece babasını değil onu da kaybettiğimizi anlamıştım. Babasını toprağa verdikten sonra çocukça hareketlerinin hepsini bir kenara bırakmış, kocaman bir adam olmuştu.

Babasını kaybeden bir adam artık eskisi gibi olmazdı ama babasını kaybetmenin verdiği acıyı yaşayamadan omuzlarına yüklenen

sorumlulukları yerine getirmeye çalışan bir adamı artık kimse tanıyamazdı.

Ares'in yas tutmasına izin vermeden başına altından bir taç takacaklar, onu bir tahta oturtacaklar ve ülkeyi yönetmesini bekleyeceklerdi. Bu ülkeye layık bir kral olabilmek için gecesini gündüzüne katarken her fırsatta duygularını görmezden gelecek, olaylara politik yaklaşacaktı.

Acımasız birine dönüşecekti.

Kendimi yumuşak yatağın üstüne bırakırken ağlamamak için gözlerimi sıkıca kapattım. Bir yanım Ares'i özgür bırakmamı söylerken diğer yanım elinden tutmamı ve beni ne kadar iterse itsin yanında kalmamı haykırıyordu.

Hiç kimseye ihtiyacım olmadığını ve yalnızlığı sevdiğimi söylediğim günlerde bile yanımda birilerinin olmasını arzuladığımı hatırladım. Korktuğum her histen arkama bakmadan kaçarken Damon'ın beni saklandığım yerde bulmasını beklerdim.

Yalnız kalmak isterdim ama yalnız kalmazdım.

İçimde ateşlenen intikam aşkına rağmen kendimi Ares'in yerine koydum. Çocukluk yıllarından itibaren bir kral olmak için yetiştirilirken sevdiklerinden ayrı kaldığı zamanları hayal ettim. Kardeşleri eğlenirken sürekli eğitim alan ve onlardan uzak kaldıkça yalnızlaşan küçük bir çocuğun görüntüsü zihnimde canlandı.

O an prens hakkında hiçbir şey bilmediğimi, onu gerçekten tanımadığımı ve sadece veliaht olduğu için yargıladığımı fark ettim. Sıradan bir çocuk olmak varken bir taç takmak zorunda kaldığını ve bunu onun seçmediğini hiç düşünmemiştim.

Yattığım yerden kalkıp koşarak giyinme odasından içeri girdim. Kıyafetlerimin olduğu askıların arasında siyah renkte bir elbise aradım. Ülkenin tamamı kraliçenin istediği güne kadar siyah renk giyinmek zorundaydı. O günün geldiğini kraliçe siyah dışında bir renge sahip kıyafet giydiğinde anlayacaktık.

En köşede etekleri dantelli siyah bir elbise ve korse bulduğumda hemen yerinden çıkardım. Geceliğimden kurtulup kalın askıları olan elbiseyi üzerime geçirdim. Korseyi karnımda sabitleyip sırtımdaki iplerini sırayla çektim.

Dün keşfettiğim banyodan içeri girip dağılan saçlarımı bir tarak yardımıyla düzelttim. Bulduğum küçük tokaları kullanarak saçlarımı sade bir topuz yaptım. Soluk tenim gözümün altındaki morlukları ortaya sererken giyinme odasına döndüm.

Rafların altında sıra sıra dizilen ayakkabılar arasından tabanı düz siyah bir ayakkabı seçtim. Ayakkabının arka tarafındaki kalın siyah kurdeleleri bileğime bağladım. Siyah ince bir kumaşı, açıkta kalan omuzlarıma dolayıp kollarımdan geçirdim.

Kendimi hazır hissettiğimde odanın çıkışına doğru ilerledim. Muhafızların hemen arkasında olduğu kapıya iki kez sertçe vurdum. Kapı yavaşça aralandığında dışarıya doğru bir adım attım. Kenarda bekleyen iki muhafız önüme geçip yolumu kesti.

“Majesteleri odanızda kalmanızı emretti.”

“Majestelerinin babası öldü.” Bakışlarımı diğerinden daha akıllı olduğunu düşündüğüm muhafıza çevirdim. “Yalnız kalmamalı.”

Kehribar rengi gözlerini benden kaçırın muhafız, “Biz sadece emirlere itaat ederiz, leydim,” dedi.

Kuruyan dudaklarımı yalayıp derin bir nefes aldım. “Eğer tam şu an...” dedikten sonra öne doğru bir adım attım. Muhafızlar tam karşıma dikildiğinde gözlerimi devirdim.

“Anladım.”

Onlara arkamı dönüp odaya girerken içimdeki öfke kabardı. Dışarıda yaşananlardan habersiz bir şekilde burada ne kadar kalabilirdim, bilmiyordum. Omuzlarımdan koluma dökülen şalı avuçlarımdan arasında sıkıp pencerenin önüne geçtim.

Onlarca problemle aynı anda uğraşan Ares’e zorluk çıkarmamak için sabretmeye karar verdim. Her yeri kırıp döktükten sonra buradan

çıkmanın bir yolunu bulurdum ama bu işleri daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Dışarıda yaşanan kaosu aksine sessizliği dinlediğim için şanslı hissetmem gerektiğine inanarak zaman geçirdim. Tepkimi göstermek için gün içinde gelen yemekleri yemeyi reddettim. Bu yüzden başımda hiç dinmeyen bir sızı başladı.

İlk gün sabırlıydım.

İkinci gün kendi düşüncelerimde boğuldum.

Üçüncü gün öfkeden deliye döndüm. Odanın içindeki her şeyi yerle bir edip parçalara ayırdım. Birkaç hizmetli odayı eski haline getirirken onlardan nefret ettim.

Dördüncü gün sakindim. Sabah erken saatlerde gelen dört hizmetli beni cenaze törenine hazırlarken sessizdim. Ağlamaktan şişen gözlerim, çığlık atmaktan yırtılan boğazım, kapıları yumruklamaktan acıyan ellerim ve ağrıyan başım dışında iyiydim.

Cenaze törenine siyahlar içinde giderken arkamda dört muhafız vardı. Her an yanlış bir şey yapacağımdan korkarak tetikte bekliyorlardı ama ben artık karşı koyamayacak kadar yorgun ve kızgındım.

Koridorlardan hızla geçip törenin yapılacağı bahçeye inerken sarayın kalabalığı dikkatimi çekti. Sadece Buz Krallığı'ndan değil diğer ülkelerin kraliyet ailelerinden de başsağılığına geleceklerdi. Tüm hazırlığın ve telaşın sebebi buydu.

Buz Krallığı'nın geleneklerine göre kraliyet ailesinden hayatını kaybeden birinin cenazeşi halktan uzak tutulurdu. Kraliyete yakın ailelerin katıldığı küçük ve hızlı bir tören düzenlenirdi. Özel bir tören olmasına dikkat edilirdi.

Sarayın arka bahçesinde daha önce görmediğim bir açıklığa doğru ilerledim. Sıra sıra mezarların yanından geçtikten sonra kalabalığın içine daldım. Tabutun hemen önünde sıraya dizilmiş siyahlar içindeki dört prensin sırtını gördüm. Onların sağ arkasında Hector Morrison'ın ailesi sol arkasındaysa benim ailem vardı.

İnsanları rahatsız etmemeye özen göstererek Carla'nın yanındaki yerime geçtim. Ailem beni gördüğünde bir anlığına şaşkın bakışlarını üzerime çevirseler de cenazede konuşmak gibi bir saygısızlık yapmadılar. Babamın hatta annemin gözlerinde bile endişeyle beraber o soru vardı.

Neredeydin?

Onlara bir odanın içinde kendi zihnimde kaybolacak kadar kötü zamanlar geçirdiğimi söylemek yerine başımı öne eğdim. Cenaze töreni beklediğimden daha kısa sürerken ailelerin sırayla kraliyete başsağlığı dilediği ana geldik.

Ares hiçbir başsağlığını kabul etmeden arkasını dönüp gittiğinde kraliçenin törende olmadığını fark ettim. Kraliçe Vivian kraliyetin geleneklerine bağlı olmasıyla övülen, her zaman bu ailenin çıkarını düşünen ve hata yapmayan bir kadındı. Cenaze törenine katılmamak kraliyetin öğretilerine zıt bir durumdu.

En önde babamın olduğu bir sıraya girip prenslerin karşısında dururken yüzümde bir maske vardı. Sıra bana geldiğinde başımı yerden kaldırdım ve Roberto'nun gözlerinin içine baktım. Prens beni endişeli bir ifadeyle incelerken, "Seni merak ettim," dedi.

Babasını yeni kaybeden bir adamın ortadan kaybolduğumu fark etmesi bir yana, benim için endişelenmesi gözlerimin dolmasına sebep oldu. Ağlamamak için tebessüm ederken, "Üzgünüm," diye fısıldadım. Bir bacağıma arkaya doğru uzatıp önünde eğilerek reverans yaptım.

Roberto babasının ölümünden hiç etkilenmemiş gibi gözüktürken Prens Darion ile Prens Michael berbat bir durumdaydı. Beyaz tenleri daha da soluklaşmış, gözlerinin içinde kıvil nehirler oluşmuştu.

Onları teselli edecek tek bir söze bile sahip değildim. Sadece burada olmam gerektiğini ve bu töreni arkamızda bırakmanın bir yolunu bulacağımızı biliyordum. Sevdiğimiz bir insanı kaybettiğimizde her şeyin bittiğini zannetsek de bir şekilde ilerliyorduk.

Kralın içinde olduğu tabutu izleyip kendi düşüncelerim arasında kaybolurken yanıma bir muhafız yaklaştı. "Leydim." Reverans yaptıktan sonra, "Gitmemiz gerekiyor," diye fısıldadı.

Beni bu durumdan kurtarması için yardım dileyen gözlerle aileme baktım. Nancy yanıma yaklaştığında onunla arama başka bir muhafız girdi. Ailemle konuşmama bile izin vermeyeceklerini anladığımda zorluk çıkarmadım. Ares'in aptal emirlerine uyarak odama geri döndüm.

Beşinci gün kendime zarar vermeyi düşündüm ama veliaht prensi haklı çıkarmak istemedim.

Altıncı gün muhafızlar kapıları açıp artık özgür olduğumu söylediklerinde bir süre yataktan çıkmadım. Bu odada yalnız başıma öleceğimi kabullenmeye başladığım an özgürlüğe kavuşmak sarsıcı bir histi.

Günler önce odama bırakılan siyah kıyafetlerin arasında bir binici pantolonu ve çizmesi bulduğumda heyecanlandım. Üstüne siyah bir gömlek ve korse giydikten sonra ellerim istemsizce belime gitti ve orada olması gereken hançerleri aradı.

Saçlarımı tepeden bir atkuyruğu yapıp önüme iki tutam saç düşürdüm. Omuzlarıma kalın bir pelerin aldım ve şişen gözlerimi gizlemeye çalışarak gözlerimin altına siyah kalem çektim.

En iyi halim değildi ama onlarca duyguyu sert bir geçişle yaşayan bir kadına göre güzel gözüküyordum. Aynanın karşısındaki görüntümden hoşlandığımda gömleğimin yakasını düzelterip odadan çıktım.

Sarayın ön kapısından dışarı çıktığımda temiz havayı içime çektim. Soğuk havanın tenimi okşamasına izin vererek merdivenlerden indim. Beni takip eden iki muhafızla beraber çimlerin üstünde yürürken özgürlüğün tadını çıkardım.

Bahçede daha önce sarayda görmediğim birkaç kişiyle karşılaştığımda onların kraliyete başsağlığı dilemeye gelen misafirler olduğunu tahmin ettim. Başımı hafifçe öne eğerek hepsine selam verdim.

Arka bahçede antrenman yapan prensleri gördüğümde günler sonra tanıdığım birilerinin yanında olma heyecanıyla o tarafa doğru

ilerledim. Yüzümü saraya, sırtımı ağaçların sık olduğu bölgeye çevirip ellerimi belimde birleştirdim. Muhafızlar gereğinden fazla ses çıkarak ağaçların arasına konumlanırken prenslerin dikkatini çektik.

Prens Roberto kolunu kardeşinin boynuna dolayıp beline baskı yaptıktan sonra onu yere serdi. Prens Darion'a sinsice gülümseyerek birkaç şey söyledikten sonra yanıma geldi.

Dizlerimi kırarak kısa bir reverans yaptığım sırada, "Odadan çıkmaya izin vereceğini sanmıyordum," dedi. Hasar kontrolü yaparcasına beni baştan aşağıya incelerken gözleri gömleğimin açıkta bıraktığı göğüs dekoltemde oyalandı.

"Onunla sen mi konuştun?"

Yalnız kaldığım son altı günde yaşadıklarımı belli etmemeye çalışarak çenemi dik tuttum. Bakışlarımı antrenmana devam eden Prens Michael ve eğitmene odakladım. Okçuluk eğitimi sırasında berbat taktikler vererek prensi aşağılayan eğitmen olduğunu fark ettim.

Prens Roberto alnından akan terleri bir havluya silerken hemen yanımda durdu. "Ona ne söyledin?" diye sorduğunda kaşlarımı çatıttım.

"Anlamadım."

"Onu kızdıracak bir şey söylemiş ya da yapmış olmalısın."

Ares ile içine düştüğümüz sohbetleri hatırlamaya çalışırken, "Ona çok şey söyledim," diye mırıldandım. "Hangisine kızdığını bilmiyorum."

"Çocukluk yıllarından beri abimle hep uğraşırım." Prens Darion abisinin yanına geçerken ona reverans yaptım. "Onu benden daha çok sinirlendirmeni kışkırdım."

Prens Michael özgüvensiz duruşu yüzünden sürekli yere yığılırken eğitmeni ona doğru yolu göstermiyordu. Eğitmen sanki bir prensi yenmek onun için bir ödölmüş gibi davranarak rakibine saldırıyordu.

Prens Roberto'nun sözlerini, "Seni bu konuda geçebildiğimi sanmıyorum," diye yanıtladım. "Motivasyonun bana ilham olacak kadar yüksek. Eminim çok daha iyilerini yapmışsındır."

Roberto, "Bir keresinde beni..." derken kahkaha attığında istemsizce gülmeye başladım. İnsanlarla sohbet etmeyi özlediğimi fark ettiğimde o odanın her bir zerresinden biraz daha nefret ettim.

"Bir keresinde beni zindanlara atmıştı."

Başımı şaşkınlıkla ona çevirdiğimde Prens Darion, "Annem çılgına dönmüştü," dedi. "O zaman çok küçüklerdi."

"Ares yerimi söylemeyecek kadar inatçı olduğu için muhafızlar sarayın her yerinde saatlerce beni aramışlar."

Prens Darion, "Korkudan altına işediğin doğru mu?" diye sorduğunda kahkaha attım.

"Bu hikâyeyi kim uydurdu?" Roberto kızgınlıkla kardeşine döndüğünde hâlâ gülüyordum.

"Babam pantolonunun her yerinin ıslak olduğunu ve çok kötü koktuğunu söylemişti."

Babasından bahsetmesi yüzümdeki gülümsemenin silinmesine sebep oldu. Herkes bir anlığına sessizliğe gömülürken gözlerimi minik yumruklarını karşısındaki adama indirmek için sabırsızlanan küçük prene çevirdim.

Roberto sakın bir tavırla, "Eğer bu gerçek bile olsa kadınların önünde anlatmamanı tercih ederim, Arthur," dedi. Birbirlerine ikinci isimleriyle sesleniyorlardı.

Prens Darion, "O hassas kalbinin kırılacağını düşünemedim, ağabeyim," diyerek onu alaya aldığı sırada daha önce veliaht prensle durduğum balkonda iki kişi gördüm. Kim olduklarını anlamak için gözlerimi biraz kıstığımda bedenim öfkeden alev almaya başladı.

Ares ellerini balkonun kenarına koymuş bizi izlerken yanındaki kadın ellerini onun kaslı kollarına dolamıştı. Hayatımda ilk defa gördüğüm kadının gri renkteki saçları kalçasının altına kadar uzanıyor, soluk gri gözleri heyecanla prene bakıyordu.

"O kim?"

"Kim kim?" Roberto laf dalaşına girdiği kardeşiyle sohbeti kesip benim baktığım yeri izlerken sorumu cevapladı.

“Prenses Mia.”

Kanımda kaynayan öfkenin sebebini anlamaya çalışırken Prenses Mia’nın kim olduğunu düşündüm. Tarih kitaplarının sayfalarını zihnimde tekrar çevirirken kül grisi saçları ve gözleri bana cevabı verdi.

“Ember Mia Ash.”

Ares’in söylediklerine kahkaha atarken düz saçlarını savuran kadının güzelliği karşısında dehşete düştüm. Pembe elmacıkkemikleri, kalın dudakları ve keskin çene hattı vardı. Teni bir heykeli andıracak kadar kusursuzdu.

Kadını iliklerime kadar kıskanırken öfkeden gözlerim doldu. Babasını kaybeden bir adama destek olabilme hayalini kurduğum günler boyunca onun bir prensesle beraber eğlendiğini fark etmek canımı yaktı.

Belki de birden fazla prenses.

Roberto, “Kül Krallığı prensesi,” diyerek sözlerimi teyit ettiğinde göğsümde anlamsız bir sızı vardı.

Ares’in bakışları benimle kardeşi arasında gidip gelirken ben gözlerimi onun kollarında duran ellerden alamıyordum. İçimden bir ses o kadının bileklerini kırıncaya kadar durmamam gerektiğini söylerken ben ağlamamak için kendimi sıkmakla fazla meşguldüm.

İlk defa Ares’e meydan okumak yerine gözlerimi kaçırdım. Eğer onları görmezsem canımın daha az yanacağına dair aptal bir fikre kapılmıştım. Tuttuğum nefesimi bıraktığım sırada eğitmenin prensin ayağına çelme takıp onu yere düşürdüğünü gördüm.

Sağlıklı düşünmeye fırsat bulamadan hızlı adımlarla prensin yanına gittim. Elimi ona doğru uzatırken, “İyi misiniz?” diye sordum. Prens Michael terleyen avucunu elime bastırıp yerden kalkarken teşekkür etti.

Yanakları ve boynu kızaran küçük prens bakışlarını utançla kaçırdığında, “Biraz dinlenmek ister misiniz?” diye sordum. Başımı arkamızda duran abilerine doğru çevirdiğimde prens kabul edip onların yanına koştu.

Balkonda bizi izleyen prens ve prensesi unutmaya çalışarak dikkatimi karşımda duran eğitmene verdim. Pelerinimi düzeltirken, "Biraz da benimle antrenman yapın," diyerek bir teklifte bulundum.

Eğitmen başını gururlu bir ifadeyle yukarı kaldırırken, "Ben sadece prensler için çalışırım," dedi.

"Majesteleri sadece dövüşerek değil izleyerek de öğrenmeli." Sinsi bir şekilde gülümserken, "Onun eğitimi için," dedim.

Eğitmen bakışlarını prenslere doğru tereddütle çevirdiğinde Prens Roberto başını eğip benim sözlerime onay verdi. Eğitmen beni küçümseyen gözlerle süzdükten sonra ayaklarını yere sabitleyip sırtını dikleştirerek dövüş pozisyonu aldı.

İçimdeki tüm öfkeyi ona yönlendirerek ilk hamleyi yapmayı hayal etsem de sakin kaldım. Kollarımı pelerininin altında, sırtımda birleştirerek bekledim. Neredeyse yüz seksen santim boyuyla benden biraz uzun olan adam yüzüme bir yumruk savurduğunda sadece bir adım geri çekilerek hamlesinden kurtuldum.

Bana doğru yaklaşarak bir yumruk daha attı ama belimi geriye doğru kırdım. İsabetsiz yumrukları onu şaşırtırken tek kaşını merakla yukarı kaldırdı. Düzensiz nefes alışı ve hedefi görmeyen yumrukları ancak küçük bir çocuğa isabet ederdi. Karşısına çıkacak herhangi bir yetişkine karşı hiç şansı yoktu.

Birkaç yumruğundan daha kolaylıkla sıyrıldığımda karşı hamlede bulunmaya karar verdim. Sol kolunu havaya kaldırıp boynuma vurmaya çalıştığı anda karnının yanına bir tekme savurdum. Ayağımda kalın botlarım yerine ince bir çizme olduğu için kendini şanslı saymalıyken iki büklüm oldum.

Dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek onun belinde duran hançerlerden birine uzanıp yerinden çıkardım. Hançerin soğuk demirini boynuna yasladığımda, "Öldün," dedim.

Eğitmen kaybetmenin verdiği telaşla bana bakarken bakışlarımı küçük prene çevirdim. Elimdeki hançeri onun ayağının önüne atarken Prens Michael'a göz kırptım.

Eğitmen öfkeyle üzerime doğru yürüdüğünde ilk yumruğunu kolumla savurup ikinci yumruğunu havada yakaladım. Dizine bir tekme geçirdikten sonra bileğini ters çevirip burktum. İkibüklüm olan eğitmen acıyla sızlanırken karnına bastırıp yere ittim.

“Öldün.”

Prenslerin önünde bir kadın tarafından aşağılanan eğitmen beklediğimden daha çevik bir hareketle yerden kalktı. Ona karşı kullanabileceğim bir silahım olmamasına rağmen bir eli belindeki kına uzandığında gülümsedim.

Eğer gerçekten adil bir eğitmen olsaydı küçük bir çocuğa çelme takmazdı.

Eğitmen belinden çıkardığı hançeri omzuma saplamaya çalıştığında bizi izleyen prensler şaşkınlıkla öne atıldı. Hançer omzuma değmeden hemen önce eğitmenin koluna vurdum ve dengesini bozdum. Çenesinin altına sert bir yumruk geçirdiğimde elindeki hançeri yere düşürdü.

Bir ayağımla o hançerin kabzasına basarken bir elim onun beline uzandı. Eğitmen bileğimden yakalayıp kolumu ters çevirdiğinde istemsizce kendi etrafımda döndüm. Kolunu boynuma dolayıp boğazımı sıkarken, “Öldün,” diye fısıldadı.

Boştaki kolumu havaya kaldırıp onun karnına dirseğimi geçirirken, “Hiç sanmıyorum,” dedim. Bacağına sert bir tekme vururken bileğimi tutan elimi kurtardım. İki elimle onun boynumdaki kolunu sıkıca kavrayıp ters çevirirken kendi etrafımda döndüm.

Eğitmenle yüz yüze geldiğimizde kolunu daha da burktum. İstemsizce yere doğru eğildiğinde bir elimi belindeki hançere uzatıp az önce alamadığım hançeri aldım. Bıçağın ucunu tam kalbinin ortasına yasladım.

“Öldün.”

Onu sırtüstü geriye doğru ittikten sonra bir dizimi kırıp ayağımın altındaki hançeri aldım. Pelerinin eteklerini düzelttikten sonra elimdeki bıçakları parmaklarımın arasında hızla çevirdim.

Eğitmen acıyla yerden kalkarken hançerleri küçük prensin önüne attım. Beni hayranlıkla izleyen prene göz kırıp gülümsediğimde yanakları utançla kızardı. Onun gibi tatlı bir çocuğu aşağıladığı ve üzdüğü için eğitmene daha çok sinirlendim.

Nefes nefese kalmış bir halde yerden kalkan adama acımasızca baktım. Bana bir hamle yapmasını beklemeden yüzünün ortasına bir yumruk attım. Burnundan gelen kırılma sesi boş alanda yankılanırken kolunu bana doğru savurdu.

Adamın kolunu bana dokunmadan havada yakaladım. Kolunu hızla ters çevirdiğimde dizlerinin üzerine çöktü. Kolunu sırtına kadar büküğümde dudaklarının arasından bir küfür döküldü.

Bir ayağımı onun prene çelme takan ayak bileğinin üstüne koydum. Vücudumun tüm ağırlığını bileğine verdiğim sırada eğitmene doğru eğildim. Prense kötü davranmaya cesaret etmeyeceğinden emin olmaya çalışarak kulağına fısıldadım.

“Bundan sonra kendini prensten üstün görüp onu aşağılamaya çalışacağın her an aklına beni getir. Eğer onu eğitmek yerine küçümsemekle vakit geçirdiğini görürsem sadece çelme taktığın ayağını değil tüm kemiklerini kırarım.”

Eğitmenin kolunu bırakıp sırtından öne doğru iterken kırılan ayak bileğine bastırdım. Acıyla haykırdığı sırada elime bulaşan kanı onun üzerine silip geri çekildim. Pelerinimi düzeltirken duyduğum bir ısıklık sesiyle başımı kaldırdım. Balkonun hemen altında tanımadığım birkaç adam beni alkışlıyordu.

Bakışlarım prenlere döndüğünde gözleri şaşkınlıkla açılan Dari-on ve bir hata yaptığımı haykırırcasına başını sağa sola sallayan Roberto ile karşılaştım. Prens Michael koşarak yanıma gelirken gülümsüyordu.

“Bıçakları parmaklarınla nasıl çevirdiğini bana da öğretebilir misin?”

Sorusunu, “Tabii ki, majesteleri,” diye cevaplarırken ona hak ettiği saygıyı vermeye çalışıyordum. Prens yaşından daha büyük bir tavır sergileyerek, “Bana Michael diyebilirsin,” dedi.

“Hatta Austin.”

İkinci ismini bana sunan ilk prens değildi ama içlerinden en iyisiydi.

“Siz de bana Megan diyebilirsiniz,” derken bir anlaşma yapar gibi elime ona uzattım. Prens elimi sıkıca tuttuğunda ona doğru eğilip fısıldadım.

“Hatta Reen.”

Prens yerde yatan eğitmene bir kez baktıktan sonra elimi bırakıp kollarını boynuma doladı. Mutluluktan kıpır kıpır olan küçük prene sıkıca sarıldığımda, “Teşekkür ederim, Reen,” dedi.

“Majesteleri sizi odasına bekliyor, leydim.”

Prensle yaşadığım eşsiz anı bölen muhafıza doğru baktığımda küçük prens kollarını boynumdan çekti. Yerimde doğrulduğumda gözlerim muhafızın arkasındaki balkona kaydı.

Ares ateş saçan gözlerle beni izlerken benim yüzümde tatlı bir tebessüm vardı. Çünkü Kül Krallığı prensesinin elleri artık onun üzerinde değildi.

BÖLÜM 16

OKYANUS

Veliaht prensin çalışma odasına giden yol boyunca intikam duygusuna sıkıca tutundum. Buz mavisi gözlerinin kalbime yaptıklarının üstesinden gelebilmenin bir yolunu bulacak ve ona istediği şeyi vermeyecektim.

Muhafızların açtığı kapıdan geçtiğimde bakışlarım ilk olarak odadaki yatağa kaydı. Beni kendi odasına kapattığından beri burada kalıyor olmalıydı. Tek bir kırıksıklık bile olmayan siyah çarşaflardan gözlerimi zar zor ayırdım.

Çalışma masasının tam karşısında durduğumda bir kolumu karnıma diğer kolumu belime koydum. Bir ayağımı zarifçe geriye doğru sürüklerken belimi öne kırarak abartılı bir reverans yaptım.

“Otur.”

Günlerdir bir odanın içine tıkalı kalan bendim ama öfkeli olan oydu. *Sorun değildi.* Ne yaparsa yapsın onun beni sinirlendirmesine izin vermeyecektim. Artık oyunu farklı bir şekilde oynuyordum.

Masanın tam karşısındaki sandalyeye otururken pelerininim sıkışmamasına dikkat ettim. Bacak bacak üstüne attıktan sonra kollarımı sandalyenin kenarlarına koydum, sırtımı arkaya yasladım. Çenemi hafifçe kaldırıp prensin gözlerinin içine meydan okuyarak baktım.

Bir şeyler söylemesini bekledim ama o sadece beni izledi. Öfkeme yenik düşüp ona bağırmamı ve altı gündür nerede olduğunu sormamı

bekliyordu. Onunla kavga etmemi istiyordu ama ben hatalarından ders çıkaracak kadar akıllı bir kadındım.

Ares, "Yeterince eğleniyor musun?" diye soruncaya kadar gülümsediğimin farkında bile değildim. Onun kollarına sarılan kadının ellerini düşünerek ondan nefret etmekle meşguldüm.

"Daha iyisini yapabileceğine eminim."

Ona ukala bir tavırla göz kırptığımda dehşete düştü. Kalbinin tam ortasına bir hançeri hak etmesine rağmen gülümsüyor olmam beklemediği bir hamleydi.

"Eğitmenin bileğini kırdın!"

Hak etti.

"Dışarı çıktığın ilk an birine zarar verdin, Megan!" Elini masaya vurduğunda masanın üstündeki birkaç kâğıt yere düştü. "Bu sarayın kurallarını yok sayıyor, arkanda bıraktığın enkazı umursamadan hareket ediyorsun!"

Sessiz kaldım.

"Eğitmenin yeterince iyi bir adam olmadığını ben de farkındayım ama bu ona misafirlerin gözü önünde zarar vereceğim anlamına gelmiyor! Davranışlarının dışarıdan nasıl gözüktüğünü düşünmeden hareket edemezsin!"

İnsanların onun hakkında ne düşüneceğini umursayarak o kadar fazla zaman geçiriyordu ki kendi hayatını yaşamıyordu.

"Prens Michael'ın eğitimi konusunda yetkili kişi sen değilsin. Seni rahatsız eden bir konu varsa bunu benimle konuşabilirsin. Kendi başına kararlar alamazsın!"

Bakışlarımı ilgisiz bir tavırla ellerime çevirdim. Tırnaklarımı kontrol ederken, "Bitti mi?" diye sordum.

"Sen..." Prens tavrım karşısında donakaldı. "Önce bana söyleyebilirdin, Megan."

"Misafirlerle fazla meşguldün."

"Sorun bu mu?"

"Bu kadar çok bağırdığına göre bir sorunu olan sensin."

Ares bakışlarını benden kaçırıp önündeki kâğıtlara çevirdi. Yumruk yaptığı elini açarken sandalyesinde geriye yaslandı. Üzerindeki yüklerin ağırlığını gösterircesine omuzları öne doğru eğildi. Babasını yeni kaybeden bir adamın üzerine gitmek yerine onu anlamaya çalışarak konuştum.

“Canını bu kadar çok yakan, seni korkutan şey ne?”

Prens sorunun cevabını bilmesine rağmen konuşmadı. Hislerini benimle paylaşmadı ama beni kendi zihnimle baş başa bıraktığı günler boyunca bazı şeyleri çözmüştüm.

“Bana hayatın yükünü benimle paylaşmak istediğini söyledikten sonra sırtını dönüp gittin.” Başını yukarı kaldırdığında göz göze geldik. “Beni bir odaya hapsedtiğini ve özgürlüğümü elimden aldığını düşünmekle o kadar çok vakit geçirdim ki asıl gerçeği göremedim.”

“Sen beni hapsetmedin. Sen benden kaçtın, prens.” Ares sertçe yutkunduğunda hareket eden âdemelması dikkatimi çekti. “Benimle olmak isteyecek kadar yalnız aynı zamanda benden kaçacak kadar korkaksın.”

Ona beni neden altı gün boyunca bir odaya kapattığını sormadım. Benim yokluğumda ne yaptığıyla, nasıl hissettiğiyle ilgilenmedim. Tüm enerjimi onun duygularına çevirdim.

Bakmam gereken yer en başından beri onun kalbiydi.

“Neden bu kadar kötü hissediyorsun?”

Babasının vefat ettiğini öğrendiğinde üzgün değildi. Yüzünde anlam veremediğim bir telaş vardı. İliklerine kadar kötü hissediyor ama iyi hissetmek için de çaba sarf etmiyordu.

“Benden kaçmanın sebebi seni bulmamı istemen mi?”

Aldığı duygusal hasarlardan defalarca kez kaçmış ama hiç kimse onu bulmak için uğraşmamıştı. Artık o kadar uzağa gitmişti ki kendini bile bulamıyordu. Öfkeli ve sert davranışlarının ardında kollarını çaresizce uzatan bir adam vardı. Kaybolduğu derinlikte kurtarılmayı bekliyordu.

“Bir seçim yapman gerek, prens.” Yerimden yavaşça kalkıp ellerimi masanın kenarına koyarak ona doğru yaklaştım. “Beni kaybolduğun o gizemli yola doğru çekecek ve ikimizi de mahvedeceksin.”

“Ya da?”

“Elimi sıkıca tutacak ve seni o bataklıktan çıkarmama izin vereceksin.”

Ares’in kalbi bir okyanusa benziyordu. Suyun derinliklerinde büyük sıklar gizliyor, gözleri suyun üstünde yüzen bir buz parçası gibi gerçeklerin üzerini örtüyordu. Sözlerimin o buzdan duvara bir darbe indirdiğini ve buzun çatladığını biliyordum.

“Kilit altında tuttuğun duygularını kendine saklamak için seni kurtarmama izin vermeyebilirsin.” Masanın üstüne eğilip yüzümü ona doğru yaklaştırdım. “Ben, beni içine çektiğin bataklığa girmeye de hazırım. Peki ya sen, beni kendi çamurunla boğmaya hazır mısın?”

Altı gün boyunca beni değil kendi duygularını kilit altında tutmuştu. Belki de olmak istediği ama asla cesaret edemeyeceği kişiydim ve bu durum onu korkutuyordu. Eğer izin verirse ona ulaşacağımı biliyordu.

“Elimden tutabilecek kadar cesur musun?”

Cevabını beklemeden yerimde doğruldum. Masadan bir adım uzaklaşarak ona, söylediklerimi düşünecek alan tanıdım. Ares’e reverans yapmadan arkamı döndüm ve kapıya doğru ilerledim.

“Kaç. Saklan.” Muhafızlar kapıyı açtığında başımı ona doğru çevirdim. Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle, “Her zaman bulurum seni,” dedikten sonra göz kırptım.

Odaya girdiğimde onunla arama mesafe koymayı düşünürken odadan çıktığımda onun yakınında durmayı, kalbinin derinliklerindeki sırları bir tek bana açmasını istiyordum. Beni duygusal olarak etkilemesine izin vermemeye çalışırken bataklığına daha da çekiliyordum.

“Kraliçe sizi odasında bekliyor.”

Koridorda karşıma çıkan muhafızın söylediğine kaşlarımı çattım. Kraliçeyi baloda pantolon giymeme izin verdiğinden beri görmemiştim. Kralın cenazesine bile katılmamıştı. Bir süredir onu merak ediyordum ama beni odasına çağırması ürpermeme sebep oldu.

Muhafızın peşinden kraliçenin odasına doğru giderken kraliçenin benimle ne konuşacağına dair aklımdan yüzlerce ihtimal geçirdim. Prense karşı yaptığım hatalardan haberi olmuş olabilirdi.

Bir odanın önüne geldiğimizde konunun küçük prensin eğitimini yaralamamla ilgili olacağını düşündüm. Prensın iyiliğini istediğim için başımın belaya gireceğini sanmıyordum.

Kraliçenin odasından içeri girdiğimde gözlerime çarpan güneş canımı yaktı. Kolumu yüzüme götürüp gözlerimi ışıktan korumaya çalışırken odaya aniden karanlık çöktü. Gözlerimi hafifçe açtığımda odanın artık parlamadığını fark ettim.

“Sorun yok.” Sese doğru döndüm. “Gelebilirsin.”

Kraliçenin odayı karanlığa gömdüğünü anladığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Yatakta uzanan kadına doğru yürürken Pandora’nın büyüünün sınırları beni korkuttu.

Hayatımda gördüğüm en geniş ve yüksek yatağın üstünde yatan kraliçenin bakışları üzerimdeydi. Beyaza yakın sarı saçları kalın bukleler şeklinde yatağın üstüne yayılmıştı. Ellerini karnında birleştirmişti ve hareket etmeden duruyordu.

Yatağın ucuna yaklaşıp kısa bir reverans yaptıktan sonra kraliçeyi inceleme fırsatı buldum. Yanakları içine çökmüş, elmacıkkemikleri daha da ortaya çıkmıştı. Gözlerinin altında morluklar vardı ve çok zayıflamıştı.

Kraliçe Vivian acı dolu bir sesle, “Ne yaptığını biliyorum,” diye fısıldadı. “Neden yaptığını biliyorum.”

Ellerimi önümde birleştirip sertçe yutkunurken gözlerimi ondan kaçırdım. Bahsettiği konudan haberim yoktu ve bir şeyler söyleyerek her şeyi berbat etmek istemiyordum.

“Benjamin’le tanıştığım da sadece on dört yaşındaydım. Ona âşık olduğumu anladığımda on yedi.” İtirafı karşısında başımı yerden kaldırdım. “İlk zamanlar her şeyin basit bir oyundan ibaret olduğunu sanıyordum. Rengârenk elbiseler, süslü saçlar ve başımda bir taçla istediğim her şeyi yapıyordum.”

Kraliçenin koyu mavi gözleri tavana dönerken, “Başına bir taç takarak tahta oturmak her zaman zordur ama sevmediğin bir adamla tüm bunlara katlanmak daha zordur,” dedi. “Diğer kadınların aksine ben, Benjamin’i sevdiğim için şanslıydım. Ona olan aşkımin her şeyin üstesinden geleceğine inanıyordum.”

Uzun bir süre sessiz kaldığında beni söyledikleriyle baş başa bıraktı. Gençlik yıllarında krala âşık bir kraliçenin nasıl gözüktüğünü hayal ettim. Solgun ve hasta haline rağmen o kadar güzel bir kadındı ki gençliğinde onu gören herkesin aklını başından aldığına emindim.

“Âşkın bir insana neler yapabileceğini en iyi ben bilirim.” Bakışlarını aniden bana çevirdi. “Sevginin bir adam karşısında seni bir kuklaya çevirmesinin ne demek olduğunu çok iyi bilirim.”

Sesi gittikçe kısıldığı için ona bir bardak su vermek istiyordum ama söyleyeceklerine o kadar odaklanmıştı ki benim varlığımı önemsemiyordu. Yatağın yanındaki komodinin üstündeki bardağı incelediğim sırada, “Bunu ilk deneyen sen değilsin,” dedi.

Kraliçe gözleriyle altımdaki pantolonu işaret ederken, “Benjamin beni pantolonla ilk gördüğünde öyle bir tepki verdi ki hayatım boyunca bir daha giyemedim,” dedi. “Ona meydan okuyacak güce sahip olmama rağmen ona olan sevgim diğer tüm duygulardan daha üstün geldi. Onun sevgisini kazanabilmek için istediği her şeyi yaptım.”

Kraliçe kendini sevdiği adamın kuklası olarak görebiliyor olabilirdi ama karşımızdaki kişinin koşulsuz şartsız her istediğini yapabilecek gücü içimizde bulmak daha zordu. Tamamen teslim olmak, direnmekten daha çok acı verirdi.

“Benjamin benimle girdiği her savaşı kazandı çünkü ona delice âşık olduğumu biliyordu.”

Aşkın en kötü yanı karşıdaki kişiye istemeden verdiği güçtü.

“Ama sen...” Koridordan bir ses geldiğinde başımı istemsizce o tarafa çevirdim. Kraliçe sesleri umursamadan, “Pantolon giydiğinde bunu kabul eden bir adama sahip olacak kadar şanslısın,” diyerek devam etti.

“Ben ona sahip değilim.”

Bir anlığına kraliçeye ters bir cevap verdiğim için pişman oldum ama Ares’e sahip olduğumu söylemesi beni bir şekilde rahatsız etmişti.

“Ne yaptığını, ne için yaptığını biliyorum.” Aynı şeyi tekrarladığında ürperdim. “Ben sevdiğim adamı ezip geçmeyi göze alamadım. Senin kadar cesur olamadım, Megan.”

Koridordan gelen sesler arttığında kraliçe elini havaya kaldırdı. Beni yanına doğru çağırdığında yavaş adımlarla yatağın yanından geçerek ilerledim.

“Ares’e zarar vermeden bu ülkedeki kadınları kurtarmanın bir yolunu bul.”

Neyden bahsettiğini anlamadığımı, sözlerini daha da açmasını beklediğimi söyleyebilirdim ama şaşkınlık tüm bedenimi ele geçirdi. Karşısında kaskatı durduğum sırada odanın kapısı açıldı. İçeri giren Ares’in bağırdığını duysam da ne dediğini anlamadım.

Kraliçe elini elime doğru uzatıp sıkıca tutarken, “Ne olursa olsun büyüsünü kullanmasına izin verme,” dedi. Tırnakları tenime geçtiğinde bu konuda ciddi olduğunu anladım.

Ares, ellerimizi sert bir hamleyle ayırırken, “Senin burada ne işin var?” diye bağırdı.

Beni kolumdan tutup dışarıya sürüklerken tepkisizdim. Kraliçenin sözleri zihnimde defalarca kez tekrarlanırken onun benim yaptıklarımın ne kadarını bildiğini düşündüm. Eğer kulübümüzden haberi varsa neden sessiz kalmıştı ve bize sahip çıkmıştı?

Ares beni kendime getirmek istercesine sarstığında göz göze geldik. Korku dolu gözlerle, “Sana ne söyledi, Megan?” dedi.

“Neyi söylemesinden bu kadar çok korkuyorsun?”

Ares farkında olmadan sıktığı kolumu ve bileğimi bıraktı. Ellerini saçlarının arasından geçirirken sabır dilercesine bir şeyler fısıldadı. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde, "Kraliçenin odasına girmeye nasıl cüret edersin?" diye sordu.

"Emretti!" Sesim istemsizce yüksek çıkmıştı. "Bir kraliçenin emirleri her şeyden önce gelir!"

"Artık değil!" Öfkeli sesi koridorda yankılandı. "Artık bu sarayda sadece benim sözüm geçiyor!"

Kaybolmayı seven ama bir o kadar da aranmak isteyen yalnız bir adamın çılgınlıkları kulağımı sağır etti. Aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerimi onun yüzüne götürdüm. Parmaklarım çenesini okşarken, "Onun nesi var?" diye sordum.

"Prens!" Ares bir cevap vermediğinde gözlerimin içine bakması için zorladım. "Kraliçeye ne oldu?"

Ares teninde gezinen ellerimin bileklerinden sıkıca tutup aşağıya doğru itirdi. "Seni ilgilendirmez." Bakışlarını benden kaçırıp koridora doğru çevirdi.

"Doğru." Bir adım geri çekildim. "Beni ilgilendirmez."

Ona arkamı dönüp gitmek üzereyken, "Akşam yemeği için hazırlan," dedi.

Başımı öne eğip reverans yaptım. "Emredersiniz, *majesteleri*."

Ares'in bir cevap vermesini beklemeden yürümeye başladım. Kraliçenin bana bakan ama beni görmeyen gözlerini düşünerek koridorda ilerledim. Ülkedeki kadınları kurtarıırken Ares'e zarar vermememi söylediğinde yaşadıklarımın ne kadarını bildiğini merak ettim. Bir an önce tüm gerçekleri öğrenmek için Charlotte ile görüşmeliydim.

Prensin beni hapsettiği odanın önüne geldiğimde muhafızlardan biri, "Misafiriniz var, leydim," dedi. Odadan içeri sessizce girdiğimde kardeşim Nancy yerine babamı görmeyi beklemiyordum.

Pencerenin yanında, sırtı olduğundan daha dik duran babam yüzünü bana doğru döndü. Yavaşça onun yanına ilerlerken babam

ellerini pantolonunun cebinden çıkardı. Kollarını iki yanda açtığında onu daha fazla üzmemek adına sarıldım.

Geri çekilirken boynundaki yeni yara izini görüp, "Baba," diye fısıldadım. "Sana ne oldu?"

Kulağının hemen altından başlayıp köprücük kemiğine kadar inen ince çizginin bir bıçağa ait olduğunu biliyordum. Babam cevap vermediğinde, "Kim yaptı bunu?" dedim.

"Hayatın her yerinde farklı farklı savaşlar vardır." Babamın sesi kısılmıştı. "Bazı insanlar bu savaşın ortasında yaşarken bazıları da sadece izler." Bir elini omzuma koydu. "Ben ise her zaman savaştan kaçan kişi oldum."

"Neden?"

"Eğer bir savaşa girersem düşmanlarım ilk olarak sevdiklerime saldırır. Ailemin zarar görmesini istemedim." Güven vermek istercesine omzumu sıktı. "Savaşı izlersem zamanla yaşanan dehşete alışacağımı ve kendimi savaşın içinde bulacağımı düşünerek kaçtım."

Onu susturmak için, "Baba," diye fısıldasam da devam etti.

"Uzun yıllar boyunca kaçmayı ve sizlere mutlu bir hayat vermeyi başardım ama savaş beni kaçtığım yerde buldu. Artık her şeyin tam ortasındayım." Korku dolu gözlerle onu izledim. "Sevdiklerimi korumak için savaşmam gerekiyorsa hançerimi bir anlığına bile elimden bırakmam."

Onunla birbirimize çok benziyorduk.

"Sadece küçük bir hasar aldım ama bu yara, şüphelerimin gerçek olduğunu onayladı." Bakışlarımı boynundaki ize çevirdiğimde bir elini yaraya götürdü. "Bazen gerçekleri görebilmek için hayatın sana bir darbe vurmasına izin vermelisin."

"Ne oldu?"

"Sana söyleyemem."

Babamın omzunda duran elini sertçe çektim. "Neden bu ailedeki herkes benden bir şeyler saklıyor?" Nancy'nin ona tecavüz eden adamı asla söylememesi aklıma geldi. "Neden konuşmaktan korkuyorsunuz?"

“Sen neden sırlar saklıyorsun?”

“Ben bir sır saklamıyorum!” Benim aksime çok sakin olan babam tek kaşını kaldırdı. İçimi okurcasına bana baktığında, “Sana kim zarar verdi?” diyerek konuyu değiştirdim.

“Davanın ne olduğunu biliyorum. Bana gerçekleri söyleyecek kadar güvenmediğini de...” Babam bana doğru yaklaşıp elimden tuttu. “Beni affetmen için her şeyi yapmaya hazırım. Sadece söylemen yeterli.”

“Sen...” Kaşlarımı çattım. “Sen ne demek istiyorsun?”

“Bu sarayda yalnız olmadığını ve mücadelene destek vereceğimi söylüyorum. Bana her şeyi anlatmayabilirsin ama baban olarak yanında savaşmak istiyorum.”

Bir süredir aklımda bir plan vardı ama arkadaşlarıma ulaşamadığım için harekete geçemiyordum. Yaşadıklarım, insanlara tam anlamıyla güvenmememi öğretmişti. Karşımda babam dahi olsa sırrımı ve planımı ona kolaylıkla anlatamazdım. Bu yüzden sesimde ciddi bir tonla konuştum.

“Damon’la görüşmem gerekiyor.”

“Ne zaman?”

“En geç bu gece.”

Babam başını öne eğip reverans yaparken, “Halledeceğim,” diye fısıldadı. Tavrı karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken odadan çıkmak için harekete geçti. Peşinden koşup kolundan tutarak onu durdurdum.

“Boynuna ne oldu?”

“Eğer bir gün sırlarını bana anlatırsan ben de sana anlatırım, güzel kızım.”

Beni odada yalnız bıraktığında kendi düşüncelerim arasında kayboldum. Biraz hava almak için çıktığım odaya aklımda yüzlerce soruyla geri dönmüştüm. Kraliçenin ve babamın söyledikleri, Ares’in yanındaki prenses ve küçük prensin eğitimci beni allak bullak etmişti.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip başımdaki sızıyı azaltmaya çalışırken odanın kapısı açıldı. Hizmetli kadınlar içeri girerken kaç kişi olduklarını saydım. Altı. Bir akşam yemeği için çok fazlaydı.

Hizmetliler ellerindeki birbirinden farklı elbiseleri sırayla yatağın üstüne bırakırken aralarında birkaç üniforma olduğu dikkatimi çekti. Ares'in kıyafetlerine benzeyen beyaz üniformaya yaklaştığımda kadınlardan biri, "Majestelerinin tercihi," dedi.

Üniformanın altındaki pantolona dokunurken kraliçenin sözleri aklıma geldi. Eşi onun pantolon giymesine izin vermezken oğlunun beni desteklemesi onu hem üzmüş hem de mutlu etmişti. Bir gün gençliğinde neler yaşadığını kraliçeden dinlemek isterdim.

Üniformaların yanında gelen elbiselerin cüretkârlığı karşısında tek kaşımı kaldırdım. Buz Krallığı'nda saray dışında kadınlar açık kıyafetler giyemezdi ama saray içinde de bir ölçü vardı. Bu elbiseler o ölçülerin çok dışındaydı.

İlgiyle, "Akşam yemeğinde kimler olacak?" diye sorduğumda kahverengi saçlı bir hizmetli, "Diğer ülkelerden gelen misafirler," diye cevap verdi.

O an gözlerimin önüne Kül Krallığı prensesinin Ares'in kolunu sıkıca saran elleri geldi. Prenses Mia'nın duru güzelliği karşısında hiçbir şansımın olmadığını hissediyordum. Kendimi bir adam için başka bir kadınla karşılaştırdığımı fark ettiğim an göğsümün ortasında tüm dengemi bozan bir sızı başladı.

Ben böyle biri değildim.

"Leydim."

Kahverengi saçlı hizmetli bana seslendiğinde daldığım düşüncelerden çıktım. Beklentiyle beni izleyen kadınlara, "Efendim," dediğimde hepsinin bakışları elbiselere döndü.

"Hangisini giymek istersiniz?"

Bizim krallığımıza yakışmayacak derecede açık olan kıyafetlerin tek bir sebebi vardı: Diğer krallıklara gösteriş yapmak. Ares,

kadınların üzerindeki baskıyı onlara göstermek yerine gizlemeyi seçiyorsa tam tersini yaparak ona meydan okumalıydım. Tüm dünyaya nasıl bir krallıkta yaşadığımızı dürüstçe göstermeliydim.

Ama...

Bahçede gördüğüm prensesin kıyafetlerini hatırladığımda kendimi tutamadım. Yatağın üstündeki üniformaları es geçip en gösterişli elbiseyi seçtim. Elbiseyi kendime uyarlamak için hizmetlilerden bir makas isteyip işe koyuldum.

Muhafızlar üçüncü kez kapıyı tıklatıp geç kaldığımı söylediğinde onları umursamadım. Aynanın karşısında üzerimdeki elbiseyi ve makyajımı izlerken kendimle gurur duydum.

Kralın ölümüne saygı duyarak siyah rengi seçmiştim. Uzun bir kuyruğu olan saten elbise tüm vücudumu sarıyordu. Elbisenin kasıklarım kadar ulaşan derin yırtmacının altında bir bacak kemeri vardı. Kim olduğumu hatırlatmak istercesine o kemerin kenarına minik bir hançer gizlemiştim.

Göğsümü alttan sıkarak memelerimi daha da ortaya çıkaran elbisenin kalın askıları omuzlarımdan düşüyordu. Hizmetliler boynumdaki boşluğa bir kolye takmak isteseler de ben izin vermemiştim.

Bedenimi hiç olmadığı kadar teşhir ettiğim için saçlarımı topuz yapmak yerine açık bırakmışım. Kalın dalgalar halinde belime kadar inen saçlarım dekoltenin çoğunluğunu kapatıyordu.

Yüzümü aydınlatan ve gözlerimi ortaya çıkaran bir makyajla istediğim görüntüyü elde etmişim. Beni odaya kapatıp zamanını başka bir kadınla geçiren Ares'i şaşırtacak kadar baştan çıkarıcı...

Ayağıma giydiğim yüksek topuklu ayakkabılara gittikçe alışırken kapı tekrar tıklatıldı. Sessizliğimi koruyarak hizmetlilerin verdiği parlak ve vanilya kokulu kremi sürmek için yatağa oturdum.

Havaya kaldırdığım bacağımdaki kremi yayarken kapı aniden açıldı. Bana telaşla bakan muhafızlar açıkta kalan bedenimi görüp telaşla başlarını önlerine eğdiler. "Biz..." derken kekeleyen muhafız, "Size bir şey oldu sandık, leydim," diye devam etti.

Kremi her yere sürdüğümünden emin olduktan sonra ayağa kalktım. Yatağın üstündeki siyah renkteki kalın kürkü omuzlarıma alıp önümde birleştirdim. Muhafızlara doğru yavaş adımlarla ilerlerken, "Gidelim," dedim.

Sarayın içindeki sessizlik tüylerimi ürpertti. Soğuk hava tenime çarparken kürküme daha çok sarıldım. Yemek salonuna ulaştığımda muhafızlar devasa kapıları açtı. Bir muhafız içeri girip, "Leydi Megan Maureen Sheran," diyerek beni takdim ettiğinde odanın içindeki sesler kesildi.

Büyük bir özgüvenle sırtımı dikleştirip giydiğim kürkün bir omzunu hafifçe aşağıya bıraktım. Kusursuz görüntüme kattığım dağınık havayla özgüvenli bir şekilde ileriye doğru bir adım attım.

Bilerek geç kaldığım yemeğe herkes benden önce katılmıştı. Tüm gözler üzerime çevirilirken ben çenemi havaya kaldırdım. Saçlarım omuzlarımdan geriye doğru düşerken bana hayranlıkla bakan birkaç kişiye gülümsedim.

Masanın kısa kenarındaki boş sandalyenin arkasına yaklaştığımda Prens Roberto'nun bakışları bir bacağımyı ortaya çıkaran yırtmacın üzerindeydi. Şaşkınlıkla açılan dudaklarını kapatıp yutkunmaya çalıştığımda tuttuğum nefesimi bıraktım.

Gözlerim Ares'in buz mavisi gözleriyle buluştuğunda içlerinde yanan ateş tenimi ısıttı. Şehvetle beni izleyen adamın önünde reverans yapmak için eğildiğimde göğüs dekoltemi tüm masaya sunduğumun farkındaydım.

Masadaki tek boş yer Ares'in tam karşısındaydı. Sağında Prens Robeto ve Prens Darion varken solunda Prenses Mia oturuyordu. Bir an nereye oturacağımı bilememenin verdiği gerginlikle ayakta kaldığımda hemen yanımda olan bir adam ayağa kalktı.

Kül rengi saçları ve gri gözleriyle beni inceleyen adam, "Leydim," diyerek başını öne eğdi. "Ben Kül Krallığı prensi Markeline."

Keskin çene hattı ve çıkık elmacıkkemikleriyle hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamlardan biriydi. Kusursuz teni ışıltıyla parlıyordu. Gözlerimi ondan alamadığım sırada dizlerimi kırarak kısa bir reverans yaptım.

Prens Markeline elime uzanıp dudaklarını tenime hafifçe değdirdi. Kendimi tanıtmak için dudaklarımı araladığımda konuşmama izin vermedi.

"Bu masada sizi tanımayan tek bir kişi bile yok, leydim."

Yüzümde tatlı bir tebessümle bakışlarımı masaya doğru çevirdim. Tüm misafirlerin gözlerine sırayla bakıp onları hızlıca selamladığım sırada Ares'in ifadesi dikkatimi çekti. Masanın üstündeki elini yumruk yaparken çenesi kasılmıştı. Gözlerini Prens Markeline ile buluşan elimden ayırmıyordu.

Elimi kendime doğru çektiğimde Prens Markeline önümdeki sandalyeye uzandı. Yana doğru bir adım attığımda sandalyeyi benim için çekti. Omuzlarımdaki kürke dokunduğumda Prens Markeline benden hızlı davrandı. Kürkü, büyük bir zarafetle alırken parmak uçları tenimi okşadığı için ürperdim.

Ares'in omuzlarımda ve göğsümde dolaşan gözleri her an bir cinayet işleyecekmiş gibi sert ve öfkeliydi. Elbisemden rahatsız olduğunu yeterince belli etmişti. Saçlarımı iki yandan önüme doğru alıp dekoltemi kapatmaya çalıştım.

Kürkü sandalyenin arkasına asan prene teşekkür etmek için soluma döndüğümde prens kulağıma doğru eğildi. "Siz bana Mark diyebilirsiniz, leydim," diye fısıldadıktan sonra geri çekildi. Bana çapkın bir ifadeyle göz kırptığında bacağımdaki hançeri kalbine geçirmek yerine gülümsedim.

Yerime oturmak için bedenimi masaya çevirdiğimde Ares'in bakışları orada olduğunu unuttuğum sırt dekoltesindeydi. Saçlarımı öne alarak hata yaptığımı fark ederken yavaşça oturdum.

Yırtmacımın açılmamasına özen göstererek bacak bacak üstüne attım.

“Geç kaldığım için özür dilerim, majesteleri.” Prens Markeline hemen yanımdaki yerine oturdu. Misafirlere büyük bir mahcubiyetle, “Hepiniz hoşgeldiniz,” dedim.

Bir şeyler söylemesi için Ares’e çaresizce bakarken o beni öfkeyle izliyordu. Roberto, abisinin davranışını fark ederek söze girdiğinde tuttuğum nefesimi bıraktım. “Geç kaldığına değmiş, Leydi Megan.” Elindeki şarap bardağını havaya kaldırıp bana doğru uzatırken, “Güzelliğin ve asaletin gözlerimizi kamaştırdı,” dedi.

Yanaklarım kızarıırken, “Teşekkür ederim, majesteleri,” diye fısıldadım.

Roberto, Ares’in eline çaktırmadan vurduğunda Ares bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini kırptı. Bakışlarını üzerimden zar zor ayırıp misafirlere döndü.

Daha önce hiç görmediğim insanlara beni, “Leydi Megan, müstakbel eşim,” diyerek tanıttı.

Ares kadehten bir yudum aldığı anda masadaki herkes rahatlamış bir ifadeyle yemeğine devam etti. Kendi aralarında bir sohbeta başladıklarında Ares’in hemen yanında oturan prensesin güzelliğine daldım.

Prenses Mia her yerinde dantelleri ve abartılı taşları olan siyah bir elbise giymişti. Kül grisi saçlarını dalgalı bir topuz yapmış, kulaklarına büyük küpeler takmıştı. Kıyafeti onu yaşından büyük gösterse de parlayan cildi ve açık renk gözleri ona güzel bir hava katıyordu.

Etrafımı saran hizmetliler boş tabağımı doldururken misafirler kendi hâllerinde sohbet ediyordu. Birkaçına kulak kabartıp anlamaya çalışsam da kendimi onlardan çok uzak hissediyordum. Arkadaşlarımla yaptığımız sıcak buluşmaların aksine bu masada derin bir soğukluk vardı.

Buraya ait değildim.

Kadehime şarap koymaya çalışan hizmetliyi durdurdum. Sadece su istediğimi söyleyerek onu etrafımdan uzaklaştırdım. Tabağımın

yanında duran çatala uzanıp patates püresinden bir lokma almak istediğim sırada masanın ucundan bir kahkaha sesi geldi.

Başımı yukarı kaldırdığımda Prenses Mia'nın Ares'in söylediği bir şeye güldüğünü gördüm. Prenses Mia bir elini Ares'in elinin üstüne koyup başparmağını onun teninde gezdirirken çok mutluydu.

İçimden bir ses orada oturan ve prense dokunan kişinin ben olmam gerektiğini haykırıyordu. Ağzıma götürmek üzere olduğum çatalı tabağıma geri bırakıp kadehe uzandım. Tanrılardan içtiğim suyun içimdeki ateşi söndürmesini diledim.

"Bu sabah bahçede yaptıklarınız inanılmazdı."

Sağımdan gelen sese dönerken elimdeki kadehi masaya bıraktım. Saçlarını kısacık kestiren esmer adama teşekkür ettiğimde elini bana uzattı. "Ben Toprak Krallığı'ndan Prens Joseph."

Diğer krallıkların soyadlarını söylemediklerini fark ederken prensin elini tuttum. Samimi bir ifadeyle, "Tanıştığıma memnun oldum," dediğimde Prens Markeline sohbetimize ortak oldu.

"Attığın tekmeler çok sağladı."

Prens Joseph ona hak vererek, "Hançerleri tek tek aldığında..." dedikten sonra ıslık çaldı. "Size hayran kaldım."

Prens Joseph'in yanında oturan orta yaşlı bir adam, "Buz Krallığı'nda kadınların dövüş eğitimi aldığıni bilmiyordum," dedi.

Prens Markeline, "Ben de ilk defa gördüm," diyerek ona katıldı.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Daha önce Buz Krallığı'na gelmiş miydiniz?" diye sordum.

"Küçük bir çocukken çok sık gelirdik." Prens Markeline şarabından bir yudum aldı. Bakışlarını Ares'in yanında oturan kadına çevirip, "Ablamın her zaman veliaht prensle evleneceğini düşünmüştüm," dedi.

Prens Joseph, "Müstakbel kraliçenin yanında hayal kırıklığını belli etmemelisin," dediğinde tebessüm ettim.

Prens Markeline kendini savunmak istercesine ellerini havaya kaldırdı. "Hayır, hayır." Gözlerini bana çevirip hayranlıkla yüzümü

inceledi. "Hayal kırıklığımın sebebi hayatımda gördüğüm en güzel kadının bir başkasıyla evleneceğini bilmek."

Beyaz tenimin her bir zerresinin kızardığını hissederken utançla dudaklarımı yaladım. Prens Joseph boğazını temizlemek isteyerek hafifçe öksürdü. Prensi, "Mark," diyerek uyardığında birbirlerine bakışlarından arkadaş olduklarını anladım.

"Sadece kaçırdığım fırsatlar için üzülüyorum, kardeşim."

"Eğer Ares'in yerinde olsaydım..." Adını bilmediğim orta yaşlı adam gülümsedi. "İkinizin de gözlerini büyük bir hançerle yerinden çıkarırdım."

Kül prensinin yanında oturan kadın, "Ares'in hançere ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Sadece bakışlarıyla da aynı etkiyi veriyor," dedi.

Prens Joseph kahkaha attığında ben de gülümsedim. Yüzümü Ares'e doğru çevirdiğimde onun yanımdaki adamlara büyük bir nefretle baktığını gördüm. Ares'i kızdıran şeyin ne olduğunu düşündüğüm sırada dikkatimi çeken bir şey oldu. Prenses Mia'nın eli Ares'in kolunun üstünde geziniyordu.

Prens Joseph ve Markeline kaçırdığım bir şeye güldükleri sırada midem kasıldı. Kadehten bir yudum su içip iyi hissetmeye çalıştığımda Prens Joseph bana bir soru yöneltti.

"Kardeşleriniz var mı?"

"Dört kız kardeşim var."

Prens Markeline, "Hepsi sizin kadar güzel mi?" dediğinde Prens Joseph gözlerini devirdi. "Böyle konuşmaya devam edersen Leydi Megan, Kül Krallığı'nda hiç kadın olmadığını düşünecek!"

"Onun kadar güzeli yok."

Prens Markeline bana göz kırptığında midemdeki bulantı arttı. Yanında oturan kadın, "Güneş Krallığı'nda ihtiyacını karşılayacak kadar kadın olduğuna eminim, Mark," dedi.

"Güneş Krallığı'na girişi yasaklandı." Prens Joseph bana bir sır verircesine yaklaştı. "Veliaht prensin damarına bastı," diyerek açıkladı.

Prens Markeline yanındaki kadına dönüp, "Abine selamımı ilet, Malina," dedi. "Güneş Krallığı halkının şarap içmeye devam etmesini istiyorsa giriş yasağını kaldırsın."

O an kızıl saçları beline kadar uzanan ateşli kadının Güneş Krallığı prensesi Malina olduğunu anladım. "Sadece güzel kadınları ağına düşürmek için ülkemizle olan ticarete son mu vereceksin?" Açık kahve gözleri Prens Markeline'e dönen prenses şaşkınlıkla, "Krallığın, sen veliaht prens olmadığın için çok şanslı," dedi.

"Kalbimi kırıyorsun, Malina."

"Bir kalbin olduğuna emin değilim."

"Güzel kadınlara âşık olmayı seven bir kalbim var."

Prens Markeline ve Prenses Malina kendi aralarında bir tartışmaya başladıklarında Prens Joseph'e döndüm. Masanın üstüne eğilip ona doğru yaklaşırken, "Her zaman böyleler mi?" diye fısıldadım.

"Her zaman."

Prens Joseph yüzüme düşen bir tutam saçı geriye çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı. Başımı öne doğru eğdiğimde, "Sen her zaman böyle utangaç mısın?" diye sordu.

"İnsanların ilgisine alışkın biri değilim."

"Peki yakışıklı bir adamın ilgisine?" Söze dalan Prens Markeline ben cevap vermeyince, "Alışmana yardımcı olabilirim," dedi.

"Onu rahat bırakın." Orta yaşlı adam prensleri uyarırken sırtımı geriye yasladım. "Utangaç görüntüsünün altındaki sert kadın bacağındaki hançeri her an kalbinize saplayabilir."

Karakterimi çok hızlı çözen adama gülümseyen Prens Markeline, "Böylesi daha çok hoşuma giderdi," diye fısıldadı. "Bugün o adamın yerinde olmayı çok istedim."

Prens Joseph, "Birkaç gün daha buradayız. Belki Leydi Megan bizimle dövüş antrenmanı yapmayı kabul eder," dedi.

Onları reddetmeyi çok istesem de hepsinin birer prens olduğunu göz önünde bulundurarak, "Benim için bir onur olur," dedim.

Prens Markeline sol elime uzanıp havaya kaldırırken, “Böylesine zarif ellerin atacağı yumruklar için heyecanlıyım,” dedi. Tenimin üzerine minik bir öpücük bıraktı.

Tam o anda bir parçalanma sesi odanın içinde yankılandı. Elimi hızla prensin elinden çekip bacağımdaki hançere götürdüğüm sırada bize saldıran biri olmadığını fark ettim. Masanın üstündeki tüm kadehler aynı anda kırılmıştı.

Sessizlik odayı ele geçirdiğinde herkesin baktığı kişiye doğru döndüm. Tam karşımda oturan Ares iki yanında duran ellerini yumruk yapmıştı. Sadece öfkesiyle masadaki tüm bardakları kırdığını anladığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Ares dişlerinin arasından, “İyi geceler,” dedikten sonra yerinden kalktı. Yemek salonunun kapısına doğru ilerlerken gözlerimi onun gözlerinden ayıramadım.

“Buz Krallığı’nda büyüünün varlığını duymuştum ama gerçek olduğunu bilmiyordum.”

“Kraliçe, Pandora’nın soyundan gelen büyüü taşıyormuş.”

“Bu büyü genelde kadınlarda görülmüyor muydu?”

“Böylesine bir gücü neden saklıyorlar?”

Hiç kimsenin kırılan kadehlerden zarar görmediğinden emin olmak için kendi aralarında konuşmaya dalan misafirlere baktım. Masanın üstüne dağılan cam parçaları büyük bir felaketin habercisi gibi duruyorlardı.

Prens Roberto, “Herkes iyi mi?” diye sorduğunda oda tekrar sessizliğe gömüldü. Bir sorun olmadığı anlaşılınca Kül Krallığı prensesi Mia, “Neden güçlerinizi saklıyorsunuz?” dedi.

Prens Roberto, “İyi geceler, prenses,” dedikten sonra ayağa kalktı. Sandalyesini gürültü bir şekilde çekip odadan çıktığında Prens Dari-on onun peşinden gitti.

Masadaki tüm gözler bana çevrildiğinde Buz Krallığı’nı temsil eden tek kişi olarak kalmıştım. Titreyen ellerimi gizlemek için masanın altına koyarken elimden gülümsemek dışında bir şey gelmedi.

ARES

Yumruk yaptığım ellerimi birkaç kez duvara geçirerek kanımda gezinen büyüü ateşleyen öfkemin dışarıya doğru akmasına yardımcı oldum. Karşımda Mark ve Joseph'in olduğunu düşünüp iki yumruk daha attığımda bir nebze rahatladım.

Çatırdayan duvarın görüntüsü göğsümdeki yangına su dökerken çalışma odasının kapısı açıldı ve önce Roberto sonra Darion içeri girdi. Darion endişeyle ellerime bakarken Roberto, "Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı.

Kendimi savunacak cümlem olmadığı için, "Kapa çeneni!" dedim.

"Masadaki tüm bardakları kırdın, aptal herif!" Karşıma dikildi. "Tüm dünyanın gözü önünde yıllardır sakladığımız sırrı açığa çıkardın!"

"Hepsi biliyordu."

"Sadece tahmin ediyorlardı!" Roberto yumruğunu göğsüme indirirken, "Artık sayende eminler!" diye kükredi.

Ondan uzaklaşırken üniformamın düğmelerini bir çırpıda açtım. Ceketini yere fırlatıp önüme düşen saçları geriye çektim ve derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım.

"Senin derdin ne?" Roberto bir açığı bulmanın verdiği heyecanla üzerime geldi. "Aklını mı kaybettin?"

"Evet!" Elimi masaya geçirirken bağırdım. "Evet! O şerefsiz yemek boyunca karımı gözleriyle soyup öptüğünde aklımı kaybettim!"

"Bir kadın için krallığını riske atamazsın!"

"Atarım!" Kardeşime doğru döndüm. "Benim olana dokunan ve sınırları aşan herkese kim olduğumu hatırlatırım!"

Bir süre sustuktan sonra bir gerçeği dile getirircesine, "Megan senin sadece nişanlın," dedi.

Çalışma masasının arkasına geçip sandalyeye oturdum. Ayaklarımı öne doğru uzatıp başımı geriye yasladım. Megan ve Mark'ın görüntüsünü zihnimden silmeye çalışırken, "Fark etmez," diye fısıldadım.

"Karım dedin."

"Demedim."

"Dedin."

"Öyle bir şey söylemedim."

Bakışlarımı ayışığının vurduğu pencereye çevirdim. Bir yanıma hata yaptığımı haykırırken diğer yanıma asla pişman değildi. Hatta daha fazlasını yapmak için can atıyordu.

Darion şaşkınlıkla, "Söyledin," diye fısıldadığında bu konunun üzerinde çok durmadım. Öfkemin şiddetini umursamadan, "Elini bir daha Megan'a uzatırsa bu sefer sadece kadehleri değil onun elini de kırarım," dedim.

Dirseklerimi masaya koyup alnımı avuçlarıma yasladım. Gözlerimi her kapattığımda şerefsiz herifin Megan'a dokunuşu aklımda canlanıyordu. O elbisenin içinde masaldan çıkmış bir peri gibi gözükürken benim yanımda değil başka bir adamın yanında oturuyordu.

Yemek salonundan çıkıp Megan'ı o masada yalnız bıraktığımı fark ettiğimde hızla yerimden kalktım. Tam yanından geçtiğim sırada Roberto kolumdan tutup beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Onu yalnız bıraktım."

"Sakin ol!"

Roberto kolumu sıktağında yüzüne yumruk geçirmek için bir hamle yaptım. Darion bileğimden tutup Roberto'ya vurmama engel olduğunda, "Beni bırakın!" dedim.

İkisi de geri çekildiğinde çalışma odasının kapısını açtım. Hemen dışarıda bekleyen muhafızlara, "Leydi Megan nerede?" diye sordum.

"Majesteleri..." Genç muhafız titriyordu. "Leydi Megan, Prens Markeline'le beraber bahçedeler."

"Onu hemen buraya çağırın!"

Yanıma gelen Roberto, "Hayır!" diye bağırdı. "Onu rahat bırak!"

Tek kaşımı kaldırdığımda Roberto kendini savunarak, "Sakinleşmek için kendine zaman tanı," dedi. Arkamda bekleyen Darion, "Öfken yüzünden onun kalbini kırmak istemezsin," diye ekledi.

Emirlerimi uygulamak için tetikte bekleyen muhafızlara bir şey söylemeden odaya girdim. Roberto arkamdan kapıyı kapatırken üzerimdeki ince tişörtü çıkarıp yere attım. Çalışma odasındaki geniş yatağın üstüne doğru sırtüstü uzandım.

Elimdeki acının azaldığını hissettiğimde başımı kardeşlerime çevirdim. Darion büyüsünü kullanarak duvara vurduğum ellerimi iyileştiriyordu. Öfkemi ona yönelterek, "Büyünü kullanmayı kes!" dedim.

Roberto, "O haklı," dediğinde Darion yaptığı işe son verdi.

Ellerimin üzerinde kalan hafif kızarıklıklara bakarken, "İyileşmeyi hak etmiyorum," diye fısıldadım.

Annem sevdiği adamı iyileştirmek için büyüsünü kullandıkça kendini kaybetmeye başlamıştı. Babam öldüğünde akıl sağlığını tamamen yitirmişti. Annemden kalan bu mirası kullanmak bizi içten içe mahvediyordu. Biz küçük bir çocukken annem büyü yapmamızı bu yüzden yasaklamıştı.

"Megan'ı iyileştirmişsin."

Sert bakışlarımı Roberto'ya çevirip, "Şansını çok zorluyorsun," dedim.

Darion şaşkınlıkla, "Sen..." dediğinde ne söyleyeceğini bildiğim için sözünü kestim.

"Sakin konuşmaya devam etme!"

Roberto hızlı davranıp, "Sen âşık olmuştun," dedi.

"Kapa çeneni!"

"Sen..."

"Siktir git, Rob!"

BÖLÜM 17

KAN YEMİNİ

MEGAN

Prens Markeline ile beraber sarayın ön bahçesinde birkaç tur attıktan sonra babamla karşılaşmıştık. Prense veda edip babamla sarayın arka bahçesinden çıkmış ve ormanda Damon'la buluşmuştum.

Onunla kraliçe hakkında konuşmaya vaktim olmasa da aklımdaki planı detaylı olarak anlatmıştım. İlk an zarar görmemden korkarak planıma karşı çıkmıştı ama onu ikna etmeyi başarmıştım.

Planım çok basitti. Yarın gün doğumunda bu saraydan arkama bakmadan kaçacaktım.

Ares'in beni hapsettiği odasına doğru yanımda iki muhafızla beraber ilerlerken babamın Damon'la buluştuğumda muhafızlardan nasıl kurtulduğunu merak ettim. Bana yardımcı olma konusundaki samimiyetine bu gece yaptığı fedakârlıktan sonra inanmıştım.

Babam, kadınları kurtarmak için verdiğim mücadele yanımda olacaktı.

Prensin odasından içeri girdiğim an ayağımdaki topuklu ayakkabıları çıkardım. Yere bastığımda rahatlamanın verdiği hisle dudaklarımın arasından bir inilti döküldü. Ayakkabıları ayışığının aydınlatığı karanlık odanın bir köşesine fırlattım.

Bedenimi dar bir kafesin içindeymişim gibi saran elbiseyi çıkarmak için kolumu sırtıma götürdüğüm an odanın ışıkları yandı.

Başımı gerginlikle yerden kaldırıp yanan mumlara doğru çevirdiğimde yatağın üstünde oturan Ares'le göz göze geldim.

Elbisenin eteklerini düzeltirken, "Sonunda bir odan olduğunu hatırlamışsın," diye fısıldadım.

Ares yüzündeki fırtına öncesi sakinliği korurken, "Saat gece yarısı," dedi.

"En azından saat geç bile olsa odaya dönüyorum." Göz kırptım. "Bazılarının aksine."

Ares cüretkâr tavrım karşısında dumura uğrarken giyinme odasına doğru ilerledim. Ben elbiseden bir an önce kurtulmayı hayal ederken Ares yerinden kalkıp yolun yarısında önümü kesti. Karşımda bir duvar gibi duran adamın göğsüne bakarken içime derin bir nefes çektim.

Üstüne hiçbir şey giymemişti. Tüm karın kasları ve teninden yükselen erkeksi koku burnumun hemen ucundaydı. Belinden her an düşecekmiş gibi duran ince kumaş doğru düşünmeme engel oluyordu.

Yüzünü bana doğru yaklaştırarak, "Senin için gönderdiğim üniformayı neden giymedin?" diye sorduğunda geriye doğru bir adım attım. Ondan korkmuyordum. Sadece yakınlığı başımı döndürüyordu.

"Senin isteklerine göre hareket etmiyorum."

Ares üzerime gelmeye devam ettikçe elbisenin kuyruğuna dikkat ederek yavaş yavaş geriye gittim. Sakin ve sessiz gözükmesine rağmen gözlerinin içinde anlam veremediğim bir yangın vardı.

Bir elini havaya kaldırıp parmaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken, "Göğsünü, omuzlarını ve hayatımda gördüğüm en güzel sırtı açıkta bırakırken aklından ne geçiyordu?" dedi.

Seni etkilemek.

Gerçeği ona söylemek yerine dudaklarımı sıkıca kapattım. Ares elini göğsümden çekip çenemin altına koydu ve başımı yukarı kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda, "Anlat," diye fısıldadı.

Ben sessiz kaldığımda boştaki elini elbisemin yırtmacından içeri sokup, "Sana böyle bir elbise göndermediğime eminim," dedi.

“Kasıklarına kadar açılan bir yırtmacı herkese gösterecek kadar akılsız bir adam değilim.”

Eli bacağıma okşarken parmakları kemerin etrafında gezindi. Dokunuşu içimde bir yangın başlattığında kemere taktığım minik hançeri tuttu. “Bunu sana hangi aptal verdi?” Hançeri kemerden çıkarıp yüzlerimizin arasına getirdi.

“Onları buna nasıl ikna ettin?”

Ares hançerin soğuk demirini dudaklarımın üzerine bastırırken, “Sessizliğinden hoşlanmıyorum,” diye fısıldadı. “Sesini duymaya ihtiyacım var.”

Hançeri dudaklarımdan uzaklaştırıp yere atarken, “O adamların hepsiyle sohbetini ve gülüşünü paylaşıırken benim için dudaklarını bile aralamıyorsun,” dedi.

Sırtımı arkamdaki soğuk duvara yaslarken, “Sorun bu mu?” diye sordum. “O adamlar...”

Ares iri kollarını başımın iki yanından geçirip ellerini duvara koydu. Başını yüzüme doğru eğip tüm vücuduyla beni dar bir alana kapattı. Buz mavisi gözleri kalp atışlarımı hızlandırırken konuştu.

“Sorunlarımdan sadece bir tanesi.”

“Hiçbiri beni ilgilendirmiyor.”

“Ama hepsinin merkezinde sen varsın.”

Bakışlarımı ondan kaçırıp yüzümü yere eğdim. Kollarının arasından çıkıp yatağa ulaşmak için onunla savaşmamın gerekmediği bir yol aradım. Uzun bir gün olmuştu ve kendimi her anlamda yorgun hissediyordum.

“Tüm bu tavrının sebebi eğitmen konusuysa asla özür dilemeyeceğim, prens.”

“Aklından geçen her şeyi yapamazsın.”

Başımı yukarı kaldırıp gözlerinin içine meydan okuyarak baktığımda, “O zaman bir sarayın içinde yaşamamanın ne anlamı kalır?” diye sordum.

Ares tek kaşını kaldırırken, “Bu sarayın belli kuralları var,” dedi.

“Kurallarınız yeterince iyi olsaydı çiğnenmek zorunda kalmazdı.”

“Senin dışında hiç kimsenin kurallara karşı geldiğini görmedim, Megan.”

İsmimi onun sesinden duymak midemin hemen altını karıncalandırırken artan öfkeme engel olamadım. Dişlerimin arasından, “Sesini çıkaran tek kişi olmam haksız olduğum anlamına gelmez!” dedim.

Ares sessiz kaldığında elimle bir kolunu itip, “Çekil,” dedim. “Uyumak istiyorum.”

Sözümü ikiletmeden bir kolunu aşağıya indirdi. Yanından hızla geçip giyinme odasına doğru giderken, “Her zaman haklı olduğun anlamına da gelmez,” dedi.

Bir anlık kızgınlıkla yerimde durup arkamı döndüm. Ellerini ceplerine koyan ve ukala bir tavırla gülümseyen adama, “Babasını yeni kaybetmiş bir çocuğa zorbalık yapan kişi, bir kral bile olsa ona aynı şekilde davranırdım,” dedim. “Prense üstünlük taslayarak kendi egosunu beslemesine seyirci kalmayacaktım!”

“Ama babasını yeni kaybetmiş başka bir prence zalimce davranabiliyorsun.”

“Zalimce mi?” Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken sesimden ona inanamayan bir nida döküldü. “Ben mi sana zalimce davrandım?”

Bedenimi baştan aşağıya süzdüğünde *zalimce* derken elbiseden ve yemekte olanlardan bahsettiğini anladım. Beni bu odaya kilitlediği günler boyunca aklımı kaybetmek üzereyken onun yanında bir prensesle dolaştığını hatırlayıp cevap verdim.

“Senin yanında olmak isteyen bir kadını odaya kapatıp başka bir kadınla zaman geçirirken zalimlikten bahsedemezsin!”

“Sorun Mia mı?”

“Sorun sensin!” Onun üzerine yürürken, “Sorun beni yalnız bırakan başka bir kadının sana ilgi göstermesine ve sana dokunmasına izin vermen!” diye bağırdım.

“Sorunlarımızın ortak olmasına sevindim.”

"Seninle sorunlarımız ortak değil, prens." Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Sen günlerce bir prensesle keyfine bakarken ben bir odaya kapatılmıştım ama ben prenslerle sohbet ederken bile senin yanındaydım."

Ares'in gözlerindeki ifade öfkeden endişeye dönerken, "Mia benim için bir dosttan fazlası değil," diyerek kendini açıkladı.

"Gördüklerimden başka bir şey bilmiyorum."

Arkamı dönüp gitmek üzereyken kolumdan tutup beni kendine çevirdi.

"Bırak beni!" diyerek kolumu ondan kurtarmak için çektüğimde, "Bana arkanı dönme!" diye bağırdı.

"Bana en başında sırtını dönen sensin!" Parmaklarımın ucunda yükselip onun burnunun dibine girdim. "Bana hayatın yükünü benimle paylaşmak istediğini söyleyip beni bırakan sensin!"

Alnını alnıma yaslarken, "Seni bırakmadım," diye fısıldadı.

"Kendi çektiğin acı yüzünden beni cezalandırdın! Buna rağmen sana geldim. Elimi içine düşüğün bataklığa sokup sana yardım edeceğimi söyledim. Ama sen..." Gözlerimde hayal kırıklığı vardı. "Ne benim elimi tutacak ne de elimi itecek kadar cesur davrandın."

Ares sessiz kaldığında kolumu sert bir hamleyle ondan kurtardım. Çaresizce bir şeyler söylemesini bekledim ama konuşmadı. Elbisenin uzun eteklerini toplayıp arkamı döndüm. Giyinme odasının kapısına geldiğim sırada sesini duydum.

"Korktum." Yürümeyi bıraktım. "Annem için."

Yüzümü ona doğru çevirirken, "Kraliçenin neyi var?" diye sordum.

"Babamı iyileştirmek için büyüünü kullandı."

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırıp başını öne eğdiğinde, "Prens," diye fısıldadım. "Bana karşı dürüst ol."

"Annem..." Bir anlığına tereddüt etti. "Aklını kaybetti."

Elbisenin eteklerini bırakıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Bedenimi kapının pervazına yaslayıp devam etmesi için sabırla bekledim. Ares bakışlarını yerden kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Her büyü'nün bir bedeli vardır. Bazıları seni fiziksel olarak tüketirken bazıları aklını kaçırmaya sebep olur. Ufak tefek büyülerden bir baş ağrısıyla kurtulabilirsin ama..." Sıkıntıyla nefes verdi. "Daha fazlasını yaparsan büyük bedel ödersin."

"Ne yaptı?"

"Pandora'nın büyü'sü çok güçlüdür. Annem yıllar boyunca büyü'sünü en iyi şekilde kullandı. Herkese her zaman yardımcı oldu. Sıra babamın hastalığına geldiğinde büyü'sü fayda etmedi. Bu onu sinirlendirdi ve hırslandı. Bu yüzden kendinden daha fazlasını verdi."

Ares bana doğru yaklaşırken, "Tedavi için büyü'sünü kullandıktan sonra bir süreliğine aklını yitirir," dedi. Tam karşımda durduğunda başımı yukarı kaldırıp buz mavisi gözlerinin derinliklerine baktım.

"O zaman yakında kendine gelecek mi?"

"Bilmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu sefer babamı hayata döndürmeye çalıştım."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında Ares bakışlarını kaçırdı. "Babamın odasına gittiğimde annem onun başındaydı. Durdurmak için çok geç kaldım." Boğazını temizledi. "Eğer zamanında ulaşıyordum o büyü'yü yapmasına izin vermezdim."

"Kendini suçlayamazsın."

Bir okyanusu andıran gözlerinin pınarlarında yaşlar birikmişti. Yüzünde derin bir kederle, "Aynı gün hem babamı hem annemi kaybetmiş olabilirim," diye fısıldadı.

Bir anlığına ona sarılmak ve acısını dindirmek istesem de ellerimi kendime sakladım. Ciddi bir ifadeyle, "Kraliçeyi henüz kaybetmedik," dedim. Aksine inanmak istemiyordum.

"Kaybetmedik..." diye mırıldandı.

"Bu yüzden mi büyü'nü kullanmaman için beni uyardı?"

"Seni uyardı mı?" Başımı sallayarak onu onayladığımda, "Aynı kaderi yaşamamızı istemiyor," diye ekledi.

Etrafımızı derin bir sessizlik sardığında Ares'in bakışları altında kendimi savunmasız hissettim. Giyinme odasına geçmek için sağa döndüğümde Ares kolunu önüme koyup yolumu kesti.

"Megan."

"Efendim?"

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Kolunu belime dolayıp bedenimi kendine doğru çevirdi. Yüz yüze geldiğimizde, "Her zaman söyleyecek bir şeyin olur," dedi.

"Anlattıkların beni altı gün boyunca bir odaya kapatman için yeterli bir sebep değil."

"Annemin durumuyla ilgilendikten hemen sonra yanına gelecektim." Çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı. Samimi bir ifadeyle, "Babam hastaydı. Ölümü sürpriz olmadı ama şifacı şüpheleri olduğunu söyledi. Sarayda birinin onu zehirlediğine inanıyordu," dedi.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Sarayın içinde normal olmayan şeyler vardı. Sizleri tamamen güvende tutana kadar hiçbirinizin dışarı çıkmasını istemedim."

"Biz?"

"Ailen ve kardeşlerim." Bir elini yanağıma götürüp tenimi okşarken, "Odasında günlerce kapalı kalan tek kişi sen değildin."

Ufak bir rahatlama hissederken, "Anladım," diye fısıldadım.

"Seni diğerlerinden daha geç çıkardım." Pişmanlıkla gözlerini kaçırды. "Yanına gelmediğim için özür dilerim."

Ares'in tavrındaki ani değişim beni hazırlıksız yakaladı. Sözleri içimde bir fırtınanın kopmasına sebep oldu. Onun benden özür dilemesini asla beklemezdim. Kelimeler dilimin ucunda birikirken prensin yanından geçip odanın ortasına doğru ilerledim.

"Senin kendince sebeplerinin olması benim günler boyunca hissettiklerimi değiştirmiyor. Aklında yüzlerce soruyla bir odanın içinde kapalı kalmanın çaresizliği hakkında hiçbir fikrin yok, prens."

Ares'in yaptıklarını çoktan affetmiştim ama ona elimi uzattığımda beni görmezden gelirken Kül Krallığı prensesinin elini tuttuğunu

bilmek canımı her şeyden çok yakıyordu. Ailesinin yaşadıkları yeterince ağırken onun üzerine gitmek istemiyordum ama kalbimdeki yangın sönmüyordu.

“Benim acımı paylaşmak isteyeceğini hayal edemedim.”

“Neden?”

“Çünkü sen...”

“Çünkü ben onun gibi değilim!”

“Öyle söylemek istemedim, Megan.” Telaşla yanıma gelip ellerini iki yanında açtı. “Acımı prensesle ya da bir başkasıyla paylaşmadım. Bazı sorumluluklarım vardı.”

“Masada beni tek başıma bırakırken sorumlulukların neredeydi?”

“Bu elbiseyi giyerken senin aklın neredeydi?”

Konuyu değiştirmesine izin vermedim. “Beni tek başıma bıraktınız!” Parmağımı onun göğsüne bastırdım. “Üç prens masadan ayrıldınız ve hiç tanımadığım insanları idare etmeye çalıştım!”

“Yakında bir kraliçe olacaksın. Siyasete şimdiden alışman gerek.”

“Dedi bir prensesin okşamalarını kabul etmeyi siyasi hamle sanan adam.”

“O adamlar seni sırayla öperken sesin bu kadar yüksek çıkmıyordu!” Ares’in boynu öfkeden kızardı. “Eğer sana bir kez daha dokunsaydı kırılan tek şey kadehler olmayacaktı!”

Dokunmuştu...

Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle ona baktığımda Ares’in gözleri karardı. Üzerime yürümeye başladığında geriye doğru adımlar atarak ondan kaçtım. “Bahçede ne yaptınız?” Sırtım dolaba çarptığında gülmeyi bıraktım. “Sana bir daha dokundu mu?”

“Orada olsaydın bilirdin.”

“Beni kışkırtma, Megan.”

“Yoksa ne olur, prens?”

“Ne bu ülke...” Ellerini arkamdaki dolaba yasladı. “Ne de siyaset umurumda olur.” Başını yüzüme kadar eğdiğinde burun buruna geldik. “Sana dokunan her bir eli teker teker kırarım.”

“Başkalarının bana uzattığı elleri kırmakla vakit kaybedeceğine sana uzattığım eli tutmayı akıl edebilirdin.” Nefesim onun dudaklarına çarptığında sinsice gülümsedim. “Düşündüğün kadar zeki bir adam değilsin.”

“Başka ne düşündüğümü öğrenmek ister misin?”

Alt dudagımı dudaklarının arasına alıp sertçe emdiğinde nefesim kesildi. Ellerini saçlarımın arasından geçirip başımı tuttu. Dişlerimiz birbirine çarptığında ağzımı araladım ve dili dilime dolandığında istemsizce inledim.

Ellerimi onun boynuna götürdüğümde başımı bıraktı ve biraz geri çekildi. “Seni düşünüyorum.” Nefes nefese, “Her gün,” dedi. Dudagımın kenarından öptü. “Her yerde.” Başım geriye düşerken, “Her an,” diye ekledi.

Bir kolunu belime dolarken bir eli elbisemin yırtmacından içeri girdi. “Aklımda sadece sen varsın.” Yanağını yanağıma yasladı. “Senden başka bir şey düşünemiyorum.” Nefesi kulağımı okşarken kalçamı sıktı.

“Beni mahvediyorsun.”

“Prens,” diye inledim.

Boynuma minik öpücükler bırakırken, “Sen o elbisenin içindeyken neler hissettiğimi bilmiyorsun,” dedi. Alnını alnıma yaslayıp gözlerimin içine baktı. “Sana yapmak istediklerime dair hiçbir fikrin yok.”

Dudaklarımı öpmek istediğinde ani bir hareketle başımı sağa çevirdim. Ares’in çenesi yanağıma çarparken, “Dur,” dedim. Ellerimi Ares’in başından boynuna oradan göğsüne doğru indirdim.

“Hata yapıyoruz.”

Kanımda dolaşan adrenalin sözlerimin aksini söylüyordu. Onu istiyordum. Kasıklarımı ona sürtüp kollarımı prene dolarken bunun bir hata olduğunu dile getirmek koca bir yalandı.

“Seninle her şeyi yapmaya hazırım.” Yanağıma öptü. “Her bir hatayı.” Bacağıma okşadı. “Her bir yanılsı.”

Bir elimi prensin çenesinin altına koydum. Gözlerimin içine baktığında ona gülümsedim. "Dakikalar önce kurallarına bağlı bir adamdın." Yanağını okşarken, "Bu sarayın belli kuralları var," derken onun sesini taklit ettim.

"Hayatımda tanıdığım en cesur kadından, kuralların yeterince iyi olsaydı çiğnenmek zorunda kalınmayacağına dair bir öğüt aldım."

"Hızlı öğreniyorsun."

"Aksine." Dudaklarını yaladı. "Çok yavaşım." Gözleri dudaklarımdan boynuma, oradan da göğsüme doğru kaydı. Beni bakışlarıyla mahvederken, "Seni o bahçede gördüğüm ilk andan beri istiyorum," dedi.

Kollarımı onun boynuna dolayıp parmaklarımın ucunda yükseldim. Nefesim onun dudaklarına çarparken, "Neden istediğini elde etmedin o zaman?" diye sordum.

"Ben korkak bir adamım." İtirafı beni şaşırttı. "O gözlerinin kalbime yapabileceklerinden çok korktum." Bacağımı yukarı kaldırıp beline dolamam için yardımcı oldu.

"Sana her baktığımda hem üşüyorum hem de yanıyorum."

Sözleri kalbimdeki fırtınayı dindirmek yerine coşturdu. Onu isteyen yanımdan uzak durmamı söyleyen yanıma bastırdı. Ares'in gözlerine şehvetle bakarken dudaklarına yaklaştım. Dilimi altdudağının üstünde gezdirip geri çekildim.

"Unutma buz da yakar, prens," diye fısıldadım.

Onu yaladığıma inanamayan gözlerle bakan Ares'e neşeyle gülümsedim. Her fırsatta cesur olduğumu söyleyen kendisiydi. İstedikimi elde etmek konusunda sınırlarımın olmadığını bilmeliydi.

Ares ellerini ellerime götürdü. Parmaklarını parmaklarıma geçirip kollarımızı havaya kaldırdı. Ellerimizi başımın üstünde sabitleyip bedenini bana bastırdı. Dolapla onun arasında sıkıştığımda, "Bana uzattığın o eli tutmak istiyorum," diye mırıldandı.

Altdudağımı dişlerinin arasına sıkıştırıp çektikten sonra, "Seni bataklığa sürüklemek değil..." dedi. Çenemden boynuma doğru diliyle bir gezintiye çıktı. "Beni oradan çıkarmanı istiyorum, Megan."

Bedenimi ona doğru bastırırken Ares boynumu emdi. "Kurtar beni." Gözlerimi kapattım. "Acımı dindir." Kulağımın hemen altını yaladı. "Yalnızlığımı bitir."

Kendimi onun dokunuşlarının verdiği hissiyatla kaybettiğimde, "Sen de istiyor musun?" diye sordu. Gözlerimi hafifçe aralayıp ona baktığımda geri çekilmişti ve beni beklentiyle izliyordu.

"Beni istiyor musun?"

"Evet." Tereddüt etmedim. "İstiyorum."

Ares ani ve sert bir hamleyle dudaklarıma yapıştı. Ellerimi bırakıp belimin iki yanından tuttu. Beni havaya kaldırdığında bacaklarımı onun beline, kollarımı boynuna doladım. Bir elim uzun siyah saçlarının arasına dalarken dudaklarını ele geçirircesine öptüm.

"Beni yatağa götür."

Ares sözümü dinleyerek hemen harekete geçti. Ellerini kalçamın altına koyup beni sıkıca kavradı ve parmaklarını tenime geçirip dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan yürümeye başladı. Giyinme odasının kapısına geldiğimizde çılgına dönerek sırtımı pervaza yasladı.

Nefes nefese, "Beni çıldırtıyorsun," dedi.

Vücudunu bacaklarımın arasına bastırduğunda iri sertliğini hissettim. Kasıklarımdan bacaklarıma doğru bir sızlama geçtiğinde, "Ares," diye inledim.

"Şimdi değil." Boynuma minik öpücükler bıraktı. "Şimdi değil." Alnını alnıma yaslayıp gözlerime baktı. "İçine girdiğimde, güzelim."

Yanaklarım kızarmasına rağmen bakışlarımı ondan kaçırmadım. Parmaklarımı saçlarına dolayıp bana yapacaklarını heyecanla bekledim. Ares sabırsızca bizi yatağa doğru götürdü.

Beni yatağın üstüne bıraktığında uzun saçlarım etrafıma saçıldı. Elbisenin yırtmacı yüzünden açıkta kalan bacaklarımı inceleyen Ares, bakışlarını yavaşça tüm bedenimde gezdirirken avını gören bir avcı gibi dudaklarını yaladı.

Yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarını sol ayağımın bileğine dolayıp hafifçe havaya kaldırdı. Ayağımı yüzüne

yaklaştırıp topuğumun tam altına minik bir öpücük bıraktı. Elleri bacağıma okşarken ayağımı omzuna yerleştirdi.

Bileğimden dizime kadar tüm tenimi yalayarak yukarıya çıktı. Aynı yolu bu sefer küçük öpücükler bırakarak ilerledi. Aynısını diğer bacağım için de yaptığında kalbim yerinden çıkmak istercesine atmaya başladı. İlk defa bir adamın karşısında tüm çıplaklığım ile uzanırken utanmak yerine onu arzuluyor olmam beni şaşırttı.

Ares bakışlarını bir an bile gözlerimden ayırmadan bacaklarımı açarken yatağa yaklaştı. Bacağıma içini yalayıp uyluğumdan öptüğünde inledim. Kasıklarına doğru yaklaşıırken öpücüklerinin şiddeti arttı.

Elbisemin eteğini kaldırmak için ellerini kalçamın altına koydu. Kumaşı yavaşça yukarı çekerken beni deliye çeviren bakışlarını kadınlığıma çevirdi. Altımda çamaşır olmadığını gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Başını yukarı kaldırıp kararan gözlerle bana baktığında altdudağımı ısırdım.

Ares alnını karnıma yaslayıp, "Siktir!" dediğinde tenime çarpan nefesi tüylerimi ürpertti. Kasıklarındaki sızı artarken Ares acı çeken bir tonda, "Megan," diye fısıldadı.

Parmaklarımı onun saçlarının arasından geçirdiğimde prens bana baktı. Bir elimi çenesinin altına koyup onu yukarı doğru çektiğimde itiraz etmedi. Kalçalarım da duran ellerini belime götürürken yerden kalktı. Yatağın üstüne çıkıp bacaklarımın arasına yerleşti.

Ellerimi yanaklarına koyup onun dudaklarına yapıştığımda Ares ağzımın içine doğru inledi. İstekli ve cesur hareketlerimin onu çılgına çevirdiğini fark etmek bana özgüven verdi. Ellerimi boynunda, omuzlarında ve sırtında gezdirirken dilimi onun diline doladım.

Hâkimiyete ele geçirmeye karar verip bacaklarımı Ares'in beline sardım. Onu bir omzundan sağa doğru itip yatağın üstüne devirirken onunla beraber sürüklendim. Kucağına yerleşip göğsüne doğru uzandığımda saçlarım iki yanımdan dökülerek başımızın etrafını bir perde gibi kapattı.

Kollarını okşarken, "Eğer o kadının ya da bir başkasının sana dokunmasına izin verirsen," dedikten sonra kalın altdudağını dişlerimin arasına aldım. Onu o kadar sert öptüm ki bir süre sonra dilime kan tadı geldi.

Alnımı onun alnına yasladığımda, "Önce senin sonra onun canını yakarım," dedim. "Kan yemini olsun."

Ares yüzüne düşen saçlarımı geriye doğru çekip başımdan sıkıca tuttu. Dudaklarımı kendi dudaklarıyla örtmeden önce, "Kan yemini olsun," diye fısıldadı.

Bir eli göğsüme uzanıp mememi avucunun arasına aldı. Kumaşa rağmen tenindeki ateşi hissettiğimde ikimiz arasında hiç bitmeyecek bir yangının başladığına emin oldum. Bedenlerimizi tenimizi okşayan dudaklarla mühürledikten sonra bir başkasının bana bir daha böyle dokunmasına izin veremezdim.

Sadece onu istiyordum. Sadece onun için yanıyordum.

Kalçamı Ares'in kasıklarına sürttüğümde iri aleti bacaklarımın arasındaki sıcaklığa değdi. Aynı anda inlediğimizde Ares çılgına dönerek beni soluna doğru yatırıp tekrar üstüme çıktı.

Hâkimiyetim buraya kadardı. Bana her şeyi yapabilirdi.

Ellerimi onun teninden bir anlığına bile çekemedim. Ares memelerimi sırayla okşadıktan sonra kumaşın ucundan tuttu. Elbiseyi aşağıya doğru çekip kumaşı karnımda toplarken beni sertçe öptü.

"Benim ol."

Ares'in dili çenemden boynuma oradan da göğsüme kadar tenimi yalayarak indi. Bir meme ucumu yalayıp dudaklarının arasına aldığı anda gözlerimi kapattım. Kasıklarımdan göğsüme kadar yükselen sızı patlamak için heyecanla beklerken anın tadını çıkardım.

"Sadece bana teslim ol."

Ağzını tamamen açarak mememin büyük bir kısmını dişlerinin arasına alıp ısırduğında acıyla inledim. Ares dişlerinin değdiği her yeri öpüp okşadıktan sonra diğer mememe geçti. Sertleşen meme ucumu yalarken sertliğini bana bastırdı.

“Sana istediğin her şeyi vereceğim.” Aniden geri çekilip gözlerimin içine büyük bir ciddiyetle baktı. “Tüm dünyayı ayaklarının altına sereceğim.”

Zar zor, “Ares,” dediğimde, “Bebeğim,” diye karşılık verdi.

Alnını alnıma yaslayıp derin nefesler alırken, “Kendimi kaybetmek üzereyim,” dedi. “O kadar güzelsin ki bu anı uzatmak için ne kadar çok çabaladığımı bilemezsin.” Büyük bir açlıkla yüzümü inceledi.

“Tek bir saniyesinin bile aklından çıkmamasını sağlayacağım.”

Tok sesinden çıkan sözler beni ona daha da bağlarken Ares doğruldu. Dizlerinin üzerine kalktığında bacaklarının arasında oluşan çadırı gördüm. Sertliğinin ince kumaşa baskı yaparak sergilediği tüm detayları ilgiyle inceledim.

“Ayağa kalk.”

Ares’in emrine itaat ederek bacaklarımı kendime doğru çekip dizlerimin üzerinde durdum. Boyu benden uzun olduğu için bana yukarıdan bakmaya devam ediyordu. Beyaz tenimin her bir yeri onun dokunuşlarıyla kızarmıştı.

“Arkanı dön.”

Eğer aklım yerinde olsaydı benimle bu şekilde konuşmamasını söylerdim ama değildi. Bu yüzden yavaşça ona sırtımı döndüm. Ares aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp göğsünü sırtıma yaslariken saçlarımı tek bir yerde toplayıp omzumun üstünden öne geçirdi.

Kulağıma doğru eğilip, “Bana itaat edebileceğin tek yer bu yatak mı, güzelim?” diye sorduğunda gülümsedim.

Ares’in dudakları boynumdan ensemeye oradan sırtıma doğru indi. Parmakları elbisemin iplerinin üzerindeydi. Düğümleri sırayla çözerken omzumdaki ve sırtımdaki her yeri öptü.

Elbiseyi aşağıya doğru itip yatağın üstüne bıraktığında karşısında tamamen çıplak kalmıştım. Odaya sessizlik hâkim olduğunda endişeyle başımı geriye doğru çevirip Ares’e baktım. Yüzünde hayranlık ve şehvetle bedenimi inceliyordu.

“Siktir!” Ares başını yukarı kaldırdı. “Siktir, Megan!”

Ellerini belime yerleştirip arkadan bana sarıldığında kasıkları kalçama değdi. İri sertliğini bana sürterken, "Seni öyle sert becereceğim ki..." diye fısıldadı. "Uslu bir kız olmanın ödülünü vereceğim."

Dilini sırtımdaki boşlukta gezdirerek belime kadar yavaş yavaş indi. Kalçamın üzerine bir öpücük kondurduğunda yaşattığı hislerin arasında kayboldum. Ares bir kolunu belime dolayıp sırtımı kendi göğsüne yasladı. Arkadan etrafımı sararken karnımda gezinen eli kasıklarımın doğru ilerledi.

Kadınlığımı okşayarak beni çılgına çeviren o noktaya geldiğinde gözlerimi kapattım. "Çok ıslaksın." Kulağıma fısıldadı. "Sırılsıklam olmuşsun." Kulakmememi yaladı. "Benim için öyle hazırsın ki içine yerleşmek için sabırsızlanıyorum."

Ares'in iki parmağı daireler çizerek beni okşarken dudaklarımın arasından sessiz bir çığlık döküldü. Kendimi ona doğru bırakıp bir kolumu arkaya götürdüm ve boynuna doladım. Ares omzuma öpücükler bırakırken o noktaya bastırmaya devam etti.

"Ares," diye inledim. "Seni istiyorum."

"Zaten seninim, güzelim."

Kalçalarımın arasına sürtünen uzunluğu, mememi okşayan eli, kasıklarımın baskı yapan parmakları ve hiç durmadan tenimi öpen dudakları nefesimi kesmişti. Bana istediğim her şeyi aynı anda verecek kadar becerikli bir adamdı.

"Seni çok sert becereceğim." Mememi okşayan eli aniden boynuma dolandı. Başımı yukarı kaldırdığımda, "Ama önce tadına bakacağım, sevgilim," dedi.

Ellerini belimin iki yanında sabitleyip beni havaya kaldırdı ve hızla çevirdi. Yüz yüze geldiğimizde burnumun ucuna bir öpücük bırakıp beni yatakta kendisiyle beraber sürükledi. Beni başımı yastığa gelecek şekilde yatırdıktan sonra ayağına takılan elbiseyi yere fırlattı.

Benden uzak kaldığı kısa saniyeler boyunca bedenim onu özledi. İstemsizce ona doğru çekildiğimi fark ettiğimde mahvolduğumu

anladım. Sadece bir oyundan ibaret olması gereken ilişkiyi kalbim çok ciddiye alıyordu.

Prens bileğinde duran tokayla saçlarını topladı. Ayak bileklerimden tutup bacaklarımı iki yana ayırdı ve parlayan ıslaklığımı izlerken inledi. Altdudağını ısıtırken yatağa doğru yüzüstü uzandı. Kollarını, bacaklarımın altından geçirip vücudumu yüzüne doğru çekti.

Bacaklarımın arasına gizlenen adamı görebilmek için başımı hafifçe kaldırdım ve aşağıya baktım. Ares gözlerini gözlerimden ayırmadan dudaklarını araladı ve dilini dışarı çıkardı. Islaklığımı baştan sona yaladığında, "Kahretsin," diye fısıldadım.

Boğazımdan çıkan iniltileri bastırmak için dudaklarımı sıkıca kapatıp başımı yastığa yasladım. Ellerimi Ares'in başına götürdüğümde dilini kadınlığımın dudakları arasında hissettim. Dilini kabaran noktanın üzerinde gezdirip daireler çizdiğinde boğulmak üzereydim.

Yeni çıkmak üzere olan sakalları tenime batarken diliyle her bir yeri okşayarak beni parçalıyordu. Kadınlığımın dudaklarından birini ağzına alıp emdiğinde, "Ares," diye haykırdım.

Aklımı kaçırmak üzereydim.

Hassas noktama baskı yaptığında kendimi ona sürterken buldum. Bedenim istemsizce hareket ederken kasıklarımı ona doğru kaldırdım. Dili beni bir uçurumun kenarına kadar getirdiğinde bir an bile düşünmeden o uçurumdan aşağıya atlamak istedim.

Ares bir anlığına geri çekilip, "Tadın çok güzel," diye fısıldadı. Nefesi ıslak tenime çarptığında ürperdim. Parmaklarımı onun saçlarına dolarken, "Lütfen, prens," diye inledim.

"Şu an duramazsın."

Ares'in gülümsediğini gördüğümde kendime lanetler okuyarak gözlerimi kapattım. Dudaklarını tekrar kadınlığuma bastırdığında utanmayı bir kenara bıraktım. Ares bir kolunu bacağımanın altından çekerken hassas noktama dişlerini geçirdi.

Ares'in parmakları acıyan noktaya masaj yaparken hiç beklemediğim bir şey oldu. Dilini içime soktuğunda endişeyle çığlık attım.

Ona bakmak için doğrulduğumda diğer elini karnıma bastırıp beni geriye yasladı.

“Kımıldama, sevgilim.”

Dilini aynı yere koyup beni ağzıyla becerdiğinde ellerimi onun saçlarından çektim. Parmaklarımı çarşaflara dolarken bana istediğini yapmasına izin verdim. İçimde yükselen sızı göğsümde patlamak üzereydi. Bir uçurumun kenarında düşmek için çaresizce bekliyordum.

Ares aniden geri çekilip dizlerinin üzerine kalktığında hayallerim yerle bir oldu. Kollarını başımın iki yanına koyup bedeniyle bedeni örttü. Havaya kalkıp inen göğsüm onun göğsüne çarparken, “Kendi tadına bakmak ister misin?” diye mırıldandı.

Parlak dudaklarının üzerindeki ıslaklığa doğru gülümsediğimde Ares aramızdaki tüm mesafeyi kapattı. Dudaklarımı sertçe öptüğünde beklediğimin aksine güzel bir tat aldım. Daha fazlasını isteyerek dilimi dudaklarına bastırıp zorla ağzının içine soktum. Prens dilini yaladığımda inleyerek iri sertliğini ıslaklığıma bastırdı.

Ares geri çekilip, “Megan,” diye fısıldadı. “Bana bak.”

Kapalı olan gözlerimi açtığımda kavurucu mavi gözleriyle karşılaştım. Hayatım boyunca bir adamın bana böyle bakabileceğini ve beni böyle arzulayabileceğini tahmin etmezdim. Kendimi artık onun ilgisine muhtaç hissediyordum.

“Senin içinde kaybolmadan önce boşalmanı sağlayacağım.” Ders anlatan bir öğretmen gibi konuştu. “Parmaklarımı içine sokarken seni emeyeğim.” Uslu bir öğrenci olup başımı salladım. “Kendini bana bırakmanı istiyorum.”

Onun gözlerine tutkuyla baktığım sırada, “Beni anladın mı?” dedi.

Kollarımı boynuna dolayıp ciddi bir ses tonuyla, “Evet, majesteleri,” diye fısıldadım.

“Siktir, Megan!” Dudaklarımı sertçe öptü. “Kahretsin!”

Yüzüme yapışan saçları geriye doğru iterken, “Bana böyle şeyler söyleyip sabretmemi bekleyemezsin,” dedi.

“Sabırsız olman hoşuma gitti.”

“Yüzüme boşalmak daha da hoşuna gidecek.”

Sözleri beni dumura uğrattığında Ares son kez dudaklarımı öpüp eski yerine geçti. Dudaklarını şişen noktaya bastırıp yalarken bir parmağını yavaşça içime soktu. Ellerimi onun saçlarına geçirip başımı geriye yasladım.

Ares bir yandan diliyle masaj yaparken bir yandan parmağını içime sokup çıkarıyordu. Kadınlığının duvarları daha fazlasını istencesine onun parmağını sıkıca sararken Ares ikinci parmağı yanına ekledi. Hiç durmadan onun adını sayıklarken, “Sakin durma!” diye emrettim.

Ares sözümü dinleyip durmak yerine hızlandı. Parmaklarını içime daha hızlı sokarken dili şişkinliğime sert darbeler vurdu. İçimde yükselen hislere hâkim olamadığımda, “Ares,” diye fısıldadım. “Ben...”

Konuşmayı unuttum.

Aklımı kaybettim.

Parmaklarının hareketi sertleştiğinde daha fazla dayanamadım. Kendimi uçurumun kenarından aşağıya bıraktım. Göğsümde patlayan ışık tüm hücrelerime yayıldığında onun parmaklarına boşaldım.

Ares beni becermeyi bir an bile bırakmadığında vücudum kasıldı. Bacaklarım ve kasıklarım boşalmanın etkisiyle titrerken adını haykırdım. Bedenim iki büklüm olduğunda, “Yavaşla,” diyerek inledim.

“Lütfen.”

Ares’in parmakları içimden yavaşça çıkarken dilinin sert darbeleri durdu. Tam o an kasılmalarım kesildi ama bacaklarım titremeye devam etti. Kollarımı iki yanımda serbest bırakıp aldığım zevkin keyfini sürerken nefeslerimi kontrol etmeye çalıştım.

Ares dizlerinin üzerine doğru kalkarken bacaklarımı iki yanda açtı. Ona engel olmak için bacaklarımı kapatmaya çalışsam da benden daha güçlüydü. Kadınlığımı incelerken, “Çok güzelsin, sevgilim,” dedi.

Dudakları benim ıslaklığımla parlıyordu. Mum ışığında her zamankinden daha yakışıklı gözüküyordu. Sert yüz hatları ve kusursuz vücudu ona tapmam için birçok sebep verirken o beni bir tanrıçaymışım gibi izliyordu.

Bir elini bacaklarımın arasına götürüp çarşafa doğru akan sıvıyı okşadı. Parmaklarını dudaklarına götürüp emdiğinde boğazından hırıltılı bir ses çıktı. Gözlerini kapatıp parmaklarını yalarken kendinden geçmiş bir hali vardı.

O an Ares'in bacakları arasında devleşen organı dikkatimi çekti. Bana gösterdiği ilginin aynısını ona vermek isteyerek yerimden doğruldum. Ares dizlerinin üzerinde durduğu için yüzüm tam kasıklarının karşısındaydı.

Bana merakla bakan adama gülümseyip kalçalarını saran kumaşa uzandım. Aşağıya doğru yavaşça indirdiğimde nefesim, prensin kalın ve uzun erkekliğine çarptı. Dudaklarımı yalayıp sertliğine doğru yaklaştığımda Ares omuzlarımdan tutup beni durdurdu.

"İnan," diye fısıldadı. "Çok istiyorum ama bugün değil, hayatım." Parmağını çenemin altına koyup başımı yukarı kaldırdı. "Bugün değil."

Beni geriye doğru ittiğinde sırtım yatağa çarptı. Bana doğru eğilip dudaklarımı öperken bir elini bacaklarımın arasına götürdü. Beni okşamaya başladığında saniyeler önce tükenmiş gibi hissetmeme rağmen onu tekrar arzulamama inanamadım.

"Bu..."

Nefes nefese kaldığımda Ares sözümü, "Bu çok güzel," diye tamamladı. "Çok özel."

Islaklığımla her yere yaydıktan sonra parmaklarını yaladı. Kollarını başımın iki yanına yaslayıp üstüme uzandığında ikimiz de tamamen çıplaktık. Tenlerimizin birbirine değdiği her nokta alev alev yanıyordu.

Ares uzunluğunu kadınlığımın dudakları arasına sürüp kendini benimle ıslattığında ellerimi onun kollarına götürüp sıkıca

tutundum. Birazdan olacakları hayatımda ilk defa yaşayacaktım ve bir yandan korkarken diğer yandan sabırsızdım.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken Ares alnını alnıma yasladı. Bu hareketine artık o kadar çok alışmıştım ki bir an uzağıma gitse boğazımı hayali parmaklar sarıyor ve beni boğuyordu. Onu daha da yakınımda istiyordum.

“Canın biraz yanacak.” Dudaklarımı öptü. “Durmamı istemen yeterli.”

Onu öperek karşılık verdiğimde sertliğini içime sokmak için yavaşça hareket etti. Sadece başını soktuğunda gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. Acının gelmesini beklerken Ares durdu.

“Megan.” Yanağıma okşadı. “Gözlerini aç.”

Gözkapaklarımı kaldırırken tereddüt ettim. Buz mavisi gözlerindeki samimiyetle, “Nefesini tutma, bebeğim,” dedi. “Nefes al.”

Uslu bir çocuk gibi başımı salladığımda Ares hareket etti. Kadınlığının duvarlarını zorlayarak kalın sertliğini içime yerleştirdiğinde dudaklarımın arasından bir inleme döküldü. Onu daha rahat alabilmek için bacaklarımı açarak kımıldadığımda içimde fırtınalar koptu.

Çevremdeki kadınlar kendi deneyimlerini anlattığında bunun berbat bir his olduğunu söylediklerini hatırlıyordum. Canlarının çok yandığını, bir an önce bitmesini istediklerini ve çok kısa sürdüğünü...

Onların aksine hiç bitmesini istemediğim kadar zevk alıyordum. Vücudumdaki her bir hücre uyanışa geçmişti ve gözlerim heyecanla parlıyordu. Ares beni yatağa bıraktığından beri ne kadar süre geçtiğini hatırlamıyordum.

Bir dakika? Bir saat?

Ares altdudağımyı dudaklarının arasına alıp emerken hareketlerini hızlandırmaya başladı. Onun için açılan kadınlığının son noktasına kadar ilerledi. Artık ağzımdan çıkan sesleri kontrol edemiyordum.

Ellerimi Ares'in saçları arasına daldırıp kendimi ona daha da bastırdım. Ares'in sertliği en tepeye ulaşp beni çıldırtacak noktaya baskı uyguladıkça, “Durma,” diye fısıldadım. “Sakın.”

Ares, "İyi misin?" diye sorduğunda başımı sallamakla yetindim.

Bir elini mememe götürüp okşarken bir yandan içime darbeler indirmeye devam etti. Eli belimden kalçama doğru gitti ve bacağıma havaya kaldırıp beline doladı. Bakışları kararırken, "Hızlanacağım, sevgilim," dedi.

İçime girip çıkarken beni öpmeye devam etti. "Kaç." Çenemi ısır-
dı. "Saklan." Dudağımı yaladı. "Her zaman bulurum seni."

Benim ona söylediğim sözleri tekrarladığında onu sertçe öptüm. Ellerimi ikimizin arasına sokup karın kaslarını okşarken inledim. Ares'in sertleşip hızlanan darbelerinin sesi odanın içinde yankı yap-
tı.

Bir kolunu belimin arkasından geçirip bedenime doladı ve hare-
ket etmeme engel oldu. İçime her girdiğinde onu daha da derinlerde hissettim. Kendimi ikinci kez uçurumun kenarında bulduğumda her yerim terle kaplanmıştı.

"Reen."

Gözlerim şaşkınlıkla aralanırken Ares'e inanamayarak baktım. Bana *Reen* demişti. İlk defa. Kalın sertliği dar kadınlığımı genişlet-
mek için amansız bir çabanın içindeyken beni aşkla izliyordu.

"Evlen benimle."

Hareketleri hızlanırken, "İzin ver," diye fısıldadı. "İzin ver. Seni dünyanın en mutlu kadını yapayım." Dudaklarımdan sertçe öptü. "Seni istiyorum." Kulağımın hemen altını yaladı. "Her şeyinle." Boy-
numu emdi. "Her zaman."

"Ares," diye inlediğimde başını salladı.

"Söyle, güzelim." İçimde gittikçe büyüdü. "Sen iste ve olsun."

Öyle karmaşık duygular içindeydim ki ne söyleyeceğimi bile-
medim. Tırnaklarımı Ares'in sırtına geçirirken başımı geriye attım. İçimde patlamak üzere olan volkanı durduracak gücü kendimde bu-
lamadım.

"Karım ol!"

"Ares!"

Dudaklarımdan son bir kez öptükten sonra, "Karım ol, Reen," dedi. "Benim ol."

Aniden durup sertliğinin tamamını dışarı çıkardı. Bir boşluk hissiyle sarsıldığımda hızlı bir hamleyle tekrar içime girdi ve çığlık attım. Onun adını haykırırken, "Dudaklarından başka birinin ismi asla böyle çıkmayacak," dedi.

Bedenlerimiz birbirine çarparken Ares'in bakışlarındaki ifade değişti. "Şimdi, güzelim," dediğinde gelmek üzere olduğunu anladım ve göğsümde biriken hissi bıraktım. Boşluktan aşağıya düşerken Ares'e sıkıca tutundum.

"Ares!"

Çığlıklarım onun inleme seslerine karışırken Ares titredi. Kadınlığımın duvarları onu sıktıkça tüm sıvısını içime boşalttı. Gözlerime yalvararak bakarken, "Karım ol," diye fısıldadı.

"Ares."

Tüm bedenim kasılırken Ares hareketlerini yavaşlatarak sakinleşmeme yardımcı oldu. Gözlerimden, burnumdan ve dudaklarımdan öptüğünde canımın yanmasından korktuğu için böyle yaptığını anladım.

Nefeslerimizi düzene sokup kendimize gelmeye çalıştığımızda prens tamamen durdu ama içimden çıkmadı. Ağırlığını üstüme doğru vermeden beni bedeniyle örttüğünde hiç düşünmeden, "Tamam," diye mırıldandım.

Ares kaşlarını çatarak, "Anlamadım," derken alnından terler akıyordu. İkimiz de baştan aşağıya sıırılsıklamdık.

"Karın olacağım."

"Karım olacaksın."

Ares'in gözlerinden bir mutluluk parıltısı geçtiğinde göğsüm sızladı. Kalbimin ona ısınması için her şeyi yapan buz gibi bir adamı saatler sonra arkamda bırakıp gidecektim.

BÖLÜM 18

EROTELER

Babamın yıllar boyunca kaçtığı savaşın içinde doğmuştum ben. Onun aksine benim kaçmak için şansım olmamıştı. Kaybetmek için de... Zaten benim pencereden bakıldığında ikisi de aynı şeydi. Kaçmak ya da kaybetmek, büyük bir zafer kazanmanın yanından bile geçemezdi.

Her zaman en iyisini isterdim.

Bu yüzden hayatım boyunca kaybetmeyi kabul eden bir insan olmadım. Kazanmak için kanımın son damlasına kadar savaşacak kadar güçlü ve cesur olmayı öğrendim. Bir savaşın ortasındayken sevdiğlerimi, hayallerimi ve hedeflerimi geride bırakıp gidemezdim.

Yere bakarak yürümeye alışmış, başını gökyüzüne kaldırmaya cesareti olmayan kadınların hikâyelerini artık başarısızlık olarak görmüyordum. Gözlerini yıldızlara çevirmeyi denemişlerdi ama başka bir adam tarafından yere bakmaya zorlanmışlardı.

Kraliçe pantolon giymeyi deneyen ilk kadın olmadığımı söylediğinde içimde bir umut doğmuştu. Denemişti. Belki de gökyüzüne bakma şansını edinememişti ama başka bir kadının yıldızları görebilmesi için gökyüzünü kapatan elleri aralamak için çok çabalamıştı.

Denemişti ve bu yeterliydi.

Dünyanın her yerinde savaşan ama bitiş çizgisine bir adım kala her şeyini kaybeden kadınlar için kazanmak zorundaydım. Beyaz bir

atın üstünde ormanın içine doğru ilerlerken sevdiklerim onları geride bıraktığını düşünebilirdi ama ben savaşımaya gidiyordum.

Gün doğmadan hemen önce yataktan çıkarken Ares'in yorgun ama mutlu yüzünü izlemek vicdanımı sızlatmıştı. Yanımda her şeyden habersiz uzanırken uyanık olduğu zamanların aksine yüz hatları gergin değildi. Çattığı kaşlarını serbest bırakmış ve kalın dudaklarını hafifçe aralamıştı.

Her zamankinden daha yakışıklıydı.

Kollarının arasına aldığı yastığa başını yaslamış adamın sırtını bir süre hayranlıkla izledikten sonra odadan çıkmıştım. Hazırlanmam çok kolay olmuştu çünkü Ares uyumadan önce benimle ilgilenmişti. Küveti sıcak suyla doldurmuş, sabah uyandığımda ağrım olmaması için kasıklarına ve bacaklarına masaj yapmıştı.

İnce uzun parmaklarıyla saçlarımı yıkarken kulağıma güzel sözler fısıldamıştı. Canımın yanmasından korkarak beni yatağa kadar taşımış ve üzerimi ince bir pikeyle örtüp bana sarılarak uyumuştum.

Diğer günlere nazaran daha hassas olan davranışları beni sarsmıştı. Üzerime siyah bir üniforma geçirip saçlarımı yavaşça tararken defalarca kez yatağa geri dönmeyi ve onu bırakmamayı düşünmüştüm ama yine de yapmıştım.

Gitmek zorundaydım.

Sarayın uzun kalesini görebilmek için arkamı döndüğümde pelerininim şapkası geriye düştü. Saçlarımı gizlemek için kullandığım büyük siyah pelerinin beni halktan biri gibi göstermesini istiyordum ama altımdaki at planları bozuyordu. Saray gözden kaybolduğunda atı bırakıp yürüyerek ilerleyecektim.

Hava çok soğuk olmamasına rağmen üşüyordum. Yanımda hiç hançer yoktu. Bu yüzden içimde bir tereddüt vardı. Yakın dövüşte kendime güvensen de yanımda kesici bir alet olması işimi kolaylaştırırdı. Atın hızını yavaşlatıp yüzüme çarpan rüzgârın şiddetini azaltmaya çalışsam da titremeye devam etmemin sebebini anlamadım.

Kalbim, prensin dokunuşlarından uzaklaştıkça ağrıyordu. Ares'in kollarının arasında olmanın verdiği güveni tekrar hissetmek istiyordum. Göğsümden tüm bedenime bir acı dalgası yayılıyordu.

İlk defa yalnız kalmanın canımı sıktığını fark ettim. Sevdiklerim beni sırayla bir savaşın ortasında tek başıma bıraktığında bile bu kadar üzülmemiştim. Göz pınarlarım yaşlarla dolduğunda sebebinin yüzüme çarpan rüzgâr olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım.

Her bir hücremle onu istiyordum.

Bir süre sonra arkamdan bir atın yere çarpan nal sesleri geldiğinde başımı hafifçe arkaya çevirdim. Benim atıma benzer beyaz bir atın üstünde Ares'i gördüğümde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Kalbimdeki ağrı hızla azalırken zihnim telaşlandı.

Atı hızlandırıp onu geride bırakmak için çabalasam da dakikalar sonra hemen yanımdaki yerini aldı. Bana büyük bir hayal kırıklığıyla baktı. Sanki beni görmek canını yakıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Önüme geçip yolumu kestiğinde yavaşlamaktan başka çarem kalmadı.

Etrafımızı saran ağaçların tam ortasında geniş bir açıklıkta durduk. Kalbimin onun kollarına koşmam için haykıran sesini kısıtım. Mantığımı kullanmak zorundaydım. Kazanmak dışında başka bir seçeneğim yoktu.

Sırtımı dikleştirirken sık sık aldığım nefesleri bir düzene sokmaya çalıştım. Ares'i baştan aşağıya incelediğimde dağınık saçları ve alttan iki düğmesi iliklenmiş gömleği dikkatimi çekti. Peşimden telaşla geldiğini anladığımda içimden küfür ettim.

Ares, "Umarım kaçmak için iyi bir sebebin vardır," diye mırıldandı.

"Yolumdan çekil."

"Hiç sanmıyorum."

"Çekil, prens."

Kendi atıyla benim atımın etrafında yavaşça döndü. Bedenimi baştan aşağıya incelerken gözlerini kısıtı. Düşüncelere daldığı sırada, "Atından in," dedi.

“Burada olmaman gerekiyordu.”

“Neden?” Kaşlarını çatı. “Planlarını mı bozdum?”

“Evet.”

“Bana da anlat.” Yüzünde sahte bir merak vardı. “Bilmek istiyorum.”

Can sıkıntısıyla, “Ares,” diye fısıldadığımda, “Megan,” diye karşılık verdi. İkimiz de bir süre sessiz kaldığımızda prens sert bir ses tonuyla, “Atından in,” diye emretti.

Gideceğim yere benimle gelmesini istemediğim için sözünü dinleyerek atımdan yavaşça indim. Atın karnına vurup biraz dinlenmesini umarak ağaçların arasına doğru gitmesini sağladım.

Ares atından indikten sonra tam karşıma geçti. Yeni doğan güneş ikimizin tenini de yakarken yerin üstünü tutan karlar yavaşça eriyordu. Prens ellerini pantolonunun ceplerine sokarken bir rüzgâr saçlarını savurdu.

“Neden, Megan?”

Sorduğu soruya bir cevabım olmadığı için bakışlarımı ondan kaçırdım. Ares çenemin altından tutup yüzümü kendine çevirdi. Gözlerimiz buluştuğunda kırgınlıkla, “Dudaklarının dudaklarımın üzerindeki dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum,” dedi.

Ellerini yanaklarıma yerleştirip yüzüme doğru eğildi. “Tadın dilimin ucunda.” İçine derin bir nefes çekti. “Kokun yatağımın, odamın her yerinde.” Bir elini saçlarıma götürüp kulağıma doğru yaklaştı. Yanaklarımız birbirine değerken, “Adımı haykıran sesin hâlâ kulaklarımda,” diye fısıldadı.

Benimle kavgı etmesini beklerken onun bana zarif bir tavırla yaklaşması dengemi bozdu. Sessiz kaldığımda Ares geri çekilip gözlerimin içine baktı. Yargılamak değil anlamak isteyerek konuştu.

“Benim her bir yanımla seninle sarılıyken...” Bir anlığına gözlerini kapatıp sonra açtı. “Sen nasıl gidebildin?”

“Ares...” Yanaklarımdaki ellerini tutup kendimden uzaklaştırırken, “Lütfen,” diye fısıldadım.

“Hazırlanmışsın.” Kıyafetlerimi baştan aşağıya süzerken, “Gitmeyi önceden planlamışsın ve canımı en çok sıkan şey,” deyip sertçe yutkundum. “Yaşadığımız o anlar fikrini değiştirmeye yetmemiş.”

Ellerimi isyan edercesine iki yanımda açarak, “Bu bizimle ilgili bir durum değil,” dedim.

“Sana evlenme teklifi ettim.”

“Peşimden gelmemeliydin.”

“Kahretsin, Megan!” Öfkeyle bağırdığında sesi boş alanda yankı yaptı. “Kahretsin!”

Ares aramızdaki mesafeyi kapatıncaya kadar ondan uzaklaştığımı farkında bile değildim. Burnumun dibinde durduğunda duygularını saklamak yerine açıkça gösteren bir adam gördüm. Sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu ve hayal kırıklığı tüm hislerini bastırıyordu.

“Benimle zorunda kaldığın için değil gerçekten beni istediğin için evlenmeni bekledim. Sana evlenme teklifi ettim. *Karım ol*, dedim! Bana, beni istediğini söyledikten sonra arkayı dönüp nasıl gidebilirsin?”

“Sen...”

Parmağımı onun göğsüne bastırıp geriye doğru ittiğimde Ares’in arkasında duran bir gölge dikkatimi çekti ve cümlem yarım kaldı. Sırtına bir hançer geçirmek üzere olan kısa adamı gördüğümde Ares’i bir kenara itip adamın kolunu havada yakaladım.

Yüzü maskeli adamı kendi etrafında çevirip kolunu büküğümde hançeri acı dolu bir inlemeyle bıraktı. Adamın bacağına bir tekme atıp dizlerinin üzerine düşmesini sağladığımda hançeri hızla yerden aldım ve adamın koluna sapladım.

Dizimi sırtına geçirip adamı yere sererken etrafıma bakındım. Adamın tek olup olmadığından emin olmak istercesine gözlerimi ağaçların arasında gezdirdiğim sırada Ares, “Az önce hayatımı mı kurtardın?” diye sordu.

“Kapa çenenil!”

“Benden hoşlandığını kabul et!”

Ares'in arkasında kalan bölgeyi incelerken, "Dikkatimi yeterince dağıttın," diye fısıldadım. "Odaklan, prens."

Tek bir kişinin bize saldırmayacağından emindim. Daha fazlasını görebilmek adına bakışlarımı bir sağa bir sola çevirdiğimde Ares'in arkasından bize doğru gelen oku fark ettim. Kolumu Ares'in göğsüne bastırıp onu sağıma doğru iterken kendim kaçmaya fırsat bulamadım.

Sivri bir ok kolumun yanından geçerken tenimi sıyırdı. Dudaklarım acıyla aralanırken, "Kahretsin," diye inledim.

Pelerinimi ve üniformamı yırtarak kolumda bir kesik açan okun sahibine lanetler okudum. Ares telaşlı bir ifadeyle koluma uzandığında büyüsunü kullanacağını anladım. Onu sağlam kolumla geriye doğru iterken dişlerimin arasından, "Şimdi sırası değil," dedim.

Bir ok daha yanımızdan geçtiğinde Ares bakışlarını yaralı kolumdan çekip arkasına döndü. Öfkeyle bize saldıran kişileri ararken ağaçların arasından üç adam çıktı. Sağ elimle kolumdaki yaraya bastırırken sırtımı Ares'in sırtına yasladım.

Bana doğru gelen üç adama gülümserken, "Yanında fazladan hançer olsa iyi olur, prens," diye fısıldadım.

"Yanımda hiç hançer yok, Megan."

Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. Dişlerimin arasından, "Bir prens nasıl bu kadar aptal olabilir?" dedim.

"Hiç tereddüt etmeden onu terk eden kadının peşinden gidecek kadar."

Altı adam etrafımızda bir çember oluşturduğunda görmeyeceğini bilmeme rağmen trip atan prene gözlerimi devirdim. Beklediğimden daha dramatik biri çıkmıştı ve bu durumla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

Adamlara karşı savaşabilmek için yaralı kolumu bırakıp pozisyon alırken, "Umarım dövüşebiliyordursundur," diye fısıldadım.

"Hançerlerin ve okların önüne atlamadığın sürece dövüşmeye hazırım."

Alaycı bir gülümsemeyle, "Senin için ölümü göze alan bir kadına birazcık minnettar olabilirsin," dedim.

Prensın cevabını beklemeden bana doğru gelen adamın karşısına çıktım. Yüzüme bir yumruk savurduğunda belimi kırıp yere doğru eğildim ve hamlesinden kurtuldum. Yerimde doğrulurken dizine bir tekme attım.

Solumdan gelen adam pelériminden tutup beni çektiğinde dirseğimi boynuna geçirdim. Nefesi kesilmesine rağmen pelerinimi bırakmadığında sırtım onun göğsüne çarptı.

Kollarımı arkamdaki adamın boynuna dolayıp karnıma vurmak üzere olan diğer adamın yüzüne bir tekme savurdum. Ayağımdaki kalın botlar adamın çenesine çarptığında dudakları arasından üzerime kanlar sıçradı.

Arkamdaki adam pelerinimi bırakıp bileklerimden yakaladı. Boynunu kollarımdan kurtarmayı başardığında üçüncü bir adam elinde uzun bir bıçakla karşımda belirdi. Bileklerimi güçlü adamın elinden çekmek için olduğum yerde çırpındığımda adam kolumdaki yarayı ısırdı.

Canım hiç olmadığı kadar yandığında acıyla haykırdım. Çığığım ormanın içinde yankı yapıp bana döndüğünde, "Kahretsın!" diye bağırdım.

Yaradan akan kan hızlandığında gözlerimin önü karardı. Bedenimden bir titreme geçerken dişlerimi sıkıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Acı tüm vücudumu sardığında mahvoldum.

Yüzleri siyah maskeyle kaplı adamların kendi aralarında konuştuğunu duysam da söylediklerini anlamadım. Son bir çırpınıyla ellerinden kurtulmaya çalıştığımda omzumdan göğsüme doğru bir sızı indi.

Hareket etmeyi bırakıp derin bir nefes aldım. Kapalı gözlerimi hafifçe aralayıp dikkatimi yanımdaki adamlara verdiğimde Ares'in, "Hepinizi geberteceğim!" diye bağırdığını duydum.

"Eğer durmazsan önce onu sonra seni öldüreceğim."

Deri eldivenleri olan adam parmaklarını saçlarıma dolayıp çektiğinde yüzüm gökyüzüne dönmüştü. Boynumda soğuk bir metal hissettiğim sırada adam, "Hareket ettiğin an onun boğazını keserim," diye ekledi.

Gözlerimi aşağıya doğru eğip Ares'e baktığımda yanında yerde yatan iki adam gördüm. Üçüncü adamın boğazına bir kolunu dolamış onu boğarken acımasız bir şekilde haydutları izliyordu.

Hemen arkasından biri öfkeyle, "Onu bırak," dediğinde Ares kılmıdamadı.

Bakışlarımı sese doğru çevirdiğimde elindeki yaya geçirdiği okla duran adam, Ares'i hedef almıştı. Onu vurmak için komut bekliyordu. Bizi bu durumdan çıkaracak yollar düşünmek istiyordum ama sol kolum tüm dikkatimi dağıtıyordu.

Ares, "Ne istiyorsunuz?" diye sorduğunda yanımdaki adam sahte bir kahkaha attı. Kimliğini gizleyen maske yüzünden sesi boğuk çıkıyordu. Boynumdaki hançeri hafifçe uzaklaştırırken cevap verdi.

"Biz şimdi gideceğiz ve sen burada kalacaksın."

Ares, "Mümkün değil," diye fısıldadı.

"İnan." Haydut kıkırdadı. "Seni de yanımda götürmek isterdim ama patron sadece onu istiyor."

Ares sessiz kaldığında adam hançeri boynumda gezdirdi. "Ciddiyetimi anlaman için biraz daha kan akıtabilirim." Hançerin sivri ucunu çenemin hemen altına hafifçe bastırdı. "Böylesi seni ikna eder mi?"

Ares kolunu boynuna doladığı adamı anında bıraktı. Adam yere düşerken ellerini boğazına götürüp nefes almaya çalıştı. Arkasında duran okçu adam prene biraz daha yaklaşıp oku onun tam sırtına doğru hizaladı.

Bileklerimi sıkıca tutan haydut geriye doğru giderken beni de peşinden sürükledi. Kolumu çekiştirdiği için dişlerimi ne kadar sıksam da verdiği acı yüzünden istemsizce inledim. Adam saçlarımı bıraktı ama bıçağı boynumda tuttu.

Başımı öne eğdiğimde Ares'i detaylı inceleme fırsatı buldum. Vücudunun duruşundan bile adamları rahatça indirdiği belli oluyordu. Tek bir çizik dahi almamıştı ve nefesi düzenliydi. Eğer ben yanında olmasaydım hepsini haklardı.

Öfkeden köpüren buz mavisi gözlerine pişmanlıkla bakarken, "Tereddüt ettim," dedim.

Adamlar beni ağaçların arasına sürüklerken Ares söylediğimi anlamaya çalışarak kaşlarını çatı. Bana bir şey olmasından korkarak öne doğru çekingen bir adım atarken, "Megan," diye fısıldadı.

Ares'i göremeyecek kadar uzaklaştığımda endişeyle, "Tereddüt ettim!" diye bağırdım. Ensem inen sert darbenin etkisiyle bayılmadan hemen önce, "Seni öylece terk etmedim!" diye haykırdım.

Başımda yoğun bir ağrıyla uyandığımda kuruyan dudaklarımı yaladım. Gözlerimi birkaç defa açıp kapatırken etrafı görmeye çalıştım. Vücudum titreyip boğazım acıyla sızladığında soğuk bir odada olduğumu anladım.

Üstünde uzandığım sert ve pis kokan yataktan kalkarken bir adamın, "Uyandı," dediğini işittim.

Ayıışığının aydınlattığı karanlık odanın içinde gözlerimi kısıp ileride bekleyen adamı görmeye çalıştım ama adam çoktan kapıyı açıp dışarı çıkmıştı. Ayaklarımı soğuk zemine basarak yatağa oturdum.

Yüzüme düşen ve boynuma yapışan nemli saçları geriye doğru çekerken kolum acıdı. Ares'le bizi pusuya düşürüp beni kaçırdıklarını hatırladığımda başımı koluma çevirdim.

Yaramı temizleyip sardıklarını gördüğümde tuttuğum nefesi bıraktım. Ensemdeki karıncalanmayı azaltmak için boynumu ovaladığımda her bir uzvum acıyla sızladı. Beni yakalayan ve boğazıma bıçak dayayan haydutu geberteceğime dair kendime bir söz verdiğim sırada

odanın kapısı açıldı.

Elinde kalın ve büyük mumlar olan üç adam odaya girdiğinde hızla etrafı inceledim. Yatakla kapı arasındaki boşlukta duran masa dışında oda tamamen boştu. Yatağın üstündeki küçük pencere odanın duvarlarında bulunan tek detaydı.

Baştan aşağıya siyahlar giymiş heybetli bir adam, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle kapının hemen önünde beni izliyordu. Esmer teni sayesinde daha da beyaz gözüken dişlerinden bir tanesi altındandı ve mum ışığının yansımasıyla parlıyordu.

Altına kalın siyah bir pantolon ve onunla uyumlu bir gömlek giymiş, omuzlarına tamamı kürkten yapılmış bir pelerin geçirmişti. Kısa saçlarını geriye doğru tarayıp kulağına taktığı küpelerle kendine serseri bir hava vermişti.

Dizine kadar gelen çizmelerin kalın kemerleri vardı ve içlerine birkaç hançer yerleştirmişti. Belindeki hançerleri hızlıca sayıp gözlerimi ona çevirdiğimde adam öne doğru bir adım atıp odanın tam ortasında durdu.

“Sonunda uyanmışsın, prenses.”

Ares'ten birkaç yaş büyük olduğunu düşündüğüm genç adama cevap vermedim. Gözlerine meydan okuyarak bakmaya devam ettiğimde, “Senin hakkında duyduklarım doğruymuş,” dedi.

Tüm vücudumu çapkın bir şekilde incelerken yanıma geldi. Tam karşımda durduğunda deri eldivenli elini çenemin altına koyup yanaklarımı sıktı. Başımı yukarı kaldırıp yüzüne bakmamı sağladı.

“Başını asla eğmeyen ve adamların gözlerinin içine bakmaya cesaret eden o kadın...” diye fısıldadı. Bana doğru eğildiğinde neredeyse burun buruna geldik. “Seni öyle bir sikeceğim ki ömrün boyunca başını yerden kaldıramayacaksın.”

Yüzümde alaycı bir gülümseme oluştuğunda adam başımı hızla sola çevirdi. Dudaklarını yanaklarıma bastırdı ama öpmedi. Kulağıma doğru, “Deliğine içini parçalayacak kadar sert girdiğimde

bir daha gülemeyeceksin, aşkım,” dedi.

Beni yatağın üstüne doğru itip arkasını döndü. Odadan çıkmadan önce adamlarına, “Babam onu görmek istiyor,” dedi. Üç adam başını öne eğip itaat ettiklerini gösterirken yatakta doğruldum.

Adamlar ellerindeki mumları masaya bırakarak bir baş hareketiyle dışarıyı gösterip, “Hadi,” dediler.

Sırtımdaki pelerini düzelterip omuzlarımdan düşen saçlarımı önüme alırken ayağa kalktım. Botlarım tahta zeminde tok sesler çıkarırken adamların yanında yürümeye başladım. Odanın çıkışında dar bir koridora girdik. Bir adam önümde iki adam arkamda bir süre ilerledikten sonra bir açıklığa çıktık.

Koridor boyunca benim odama benzer odalar görmüştüm. Toplamda on iki oda saymıştım. Eğer içlerinde benim gibi kaçırılan kadınlar varsa şimdiden kurtarılması gereken kişi sayısı on ikiydi.

Geniş holün sağ duvarındaki pencereden gelen dalga sesleri dikkatimi çekti. Karanlığa rağmen üstüne ayışığının vurduğu denizi gördüm. Sahil kenarında olduğumuzu anladığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Arkamdaki adam omzumdan sertçe vurup, “Önüne bak!” dedi.

Bir anlık öfkeyle arkamı dönüp elini kırmayı düşünsem de fevri davranmadım. Gözlerimi sıkıca kapatıp içime sabır dilercesine nefes çektim. Başımı önüme çevirip adamın arkasından ilerledim.

Holün sonunda bulunan bir odanın önüne geldiğimizde kapıda bekleyen iki haydut arkadaşlarına gülümsedi. Başımı ilk defa yere eğdim ama amacım adamların üzerindeki silahları saymaktı. Doğrudan silahları izlemek yerine saçlarımın arasına gizlediğim yüzümle kaçamak bakışlar attım.

Adam ve hançer sayısını aklımın bir köşesine not ettiğimde kapı açıldı. Loş bir odaya girdiğimizde önümde yürüyen adamı kendime siper ederek etrafı izledim. Odanın iki yanında duran iki ayrı şömineyi fark ettiğimde gözlerimi devirdim.

Zengin ve görgüsüz.

Yerde kahverengi tonlarda bir ayıya ait olabilecek büyüklükte kürkten halılar vardı. Duvarların her bir köşesinde birbirinden farklı kılıçlar ve hayvan başları asılıydı. Sadece iki ayı ve üç geyik başını sayabilmişim ki önümdeki adam kenara çekildi.

Büyük bir pencerenin önünde tahtı andıran geniş bir koltukta oturan adamı gördüğüm an onun kim olduğunu anladım. Tahtının iki yanında yükselen kanatlar ve sağdaki kanadın içinden geçen ok çok iyi bildiğim bir örgütün simgesiydi.

Eroteler.

Kadın ticareti yapmakla meşhur olan bu örgüt insan kaçakçılığı, kadın cinayetleri ve bitmek bilmeyen tecavüz haberleriyle biliniyordu. Koltukta oturan adam Eroteler'in başındaki kişi Anteros iken hemen yanında ayakta bekleyen ve onun bir kopyası olan adam, onun oğlu Himeros'tu.

Gerçek isimlerini gizleyen bu herifler, kendilerini eski tanrıların adlarını kullanacak kadar güçlü sanan ahmaklardı. Değersiz buldukları kadınları bütün işleri için kullanıyorlarken onları da bir tanrının yarattığını unutuyorlardı.

Siyahlar içindeki üniformasını koyu kahve tonlarında kalın bir kürkle saran Anteros'un yanağını yasladığı elinin parmakları yüzüklerle doluydu. Bileğinde kalın demirlerden zincir bileklikler vardı. Kulağını küpelerden oluşan bir çerçeveyi andıracak kadar deldirmişti.

Onun babamdan biraz daha genç olduğunu tahmin ediyordum ama buna rağmen yaşından daha iyi gözüküyordu. Ayağına geçirdiği botlar ve altına giydiği dar pantolon gençlerin giyim tarzına benziyordu.

On parmağında on beş yüzük, belindeki kında dört hançer ve ayağındaki botların etrafında iki hançer vardı. Botların içinde de hançerler olduğunu öngörerek hançer sayısını sekiz olarak aklımda tuttum.

"İncelemen bitti mi, prenses?"

Kendinden emin tok sesi kulaklarımı doldurduğunda neredeyse

siyaha yakın koyu kahverengi olan gözlerinin içine baktım. Dudaklarımı birbirine bastırıp konuşmayı reddettiğimde, "Senin hakkında çok şey duydum," dedi.

"Aslına bakarsan." Bir anda ayağa kalktı. Koltuğunun olduğu yükseklikten bir basamak aşağıya inip bana doğru ilerledi. "Biz burada gözlerimizin içine bakarak asi tavırlarıyla bizi çıldırtan kadınları daha çok severiz."

Tam karşımda durduğunda başını öne eğip göğsümü inceledi. "İçine girdiğim sırada hareketsizce duran bir kadından daha sıkıcısı yoktur." Bir parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdı. "Bana karşı koyman çok hoşuma gider, prenses."

Bir adım geri çekilip bedenimi baştan aşağıya süzerken, "Bacaklarını ortaya çıkaran bu pantolonu sevdim," dedi.

Çenemde duran elini boynuma uzattı. İpini kendine doğru çektiği pelerin açıldı ve kumaş yavaşça yere düştü. Bir omzumdan tutup beni kendi etrafımda çevirdi ve sırtım ona döndüğünde durdurdu.

"Kadınların her zaman elbise giymesi bekleniyor ama sen de haklısın." Omzumdaki eli sırtıma doğru indi. "Böylesine güzel bir kış, eteğin altına gizlenmemeli."

Belimden tutup etimi sıktığında üzerimdeki sert korseye rağmen dokunuşunu hissettim. "Belki de artık kadınların elbise giymesi yasaklanmalı." Dudakları kulağıma değdiğinde ürperdim. "Belki de seni üzerinde bu pantolon varken sikmeliyim."

Kasıklarını belime bastırduğunda kınında duran hançerler sırtıma değdi. Dirseğimi karnına geçirmemek ve onu öldürmemek için kendimi zor tutarken dişlerimi sıktım. Nerede olduğumu ve onu kaç kişinin koruduğunu öğreninceye kadar bir hamlede bulunamazdım.

Adamı kollarını omuzlarımdan üstünden geçirip yüzümü avucunun arasına aldı. Yanaklarımı sıkarken başımı kendine doğru çevirdi. Gözlerimin içine bakarak, "Uslu bir kız olursan seni en değerli misafir için saklayacağım," dedi.

Bir tepki vermediğimde kasıklarını belime doğru sürttü. Kanım

çekilirken midem alt üst oldu. Tüm çabamla kusmamaya odaklandığımda, "Eğer yaramaz bir kız olmaya karar verirsen, prenses," diye fısıldadı. Bakışlarını adamlarının üzerinde gezdirdi. "Yanımda çalışan her bir adamın sıraya girip sikini senin kıcına soktuğundan emin olurum."

Beni bırakıp sertçe ittiğinde öne doğru tökezledim. "Tercih senin." Kalçama şaplak attığında öfkeden deliye döndüm. Tenime çarpan elin sesi odada yankı yaptığında adamlar güldü.

Ahlak kelimesiyle yan yana gelemeyecek kişiler olsalar da bunun gibi adamlar her zaman sözlerini tutarlardı. Akıllı davranmazsam çok ağır bedel öderdim. Onları öldüreceğim an gelinceye kadar en iyi bildiğim şeyi yapacaktım.

Meydan okuyacaktım.

"Prensesi mutfakta çalışanların yanına verin." Sırtım adama dönük olduğu için kime söylediğini bilmiyordum. "Üzerinde tek bir çamur tanesi görürsem sizi mahvederim!" diyerek adamlarını tehdit etti. "Baron gelinceye kadar ona kimse dokunmayacak."

Baron dediği kişinin değerli misafiri olduğunu anlamam kısa sürdü. Beni başka bir adama satmak için saklayacaktı. O ana kadar kimsenin bana dokunmayacağından şüphe etsem de bilgi toplamak için yeterli zamanımın olmasını diledim.

Bir el koluma dolanıp beni dışarıya doğru sürüklerken, "Hadi, prenses," dedi. Himeros'un peşinden ilerlediğimde beni, babasının odasının sağında kalan merdivenlere yönlendirdi.

Bana dokunmasından rahatsız olarak kolumu elinden çektim. "Kendim yürüyebilirim," dediğimde hemen önümde durdu. Duvara rutunarak sırtına çarpmaktan son anda kurtuldum.

Bedenini bana çevirdiğinde bir alt basamakta olduğu için burun buruna geldik. Yüzünde çapkın bir gülümsemeyle, "Bir an dilini yuttuğunu sanmıştım," dedi. Bakışlarını ağızma çevirip dudaklarını yaladı.

"Sesin de senin kadar güzelmiş." Elinin tersini yanağımda gezdir-

di. "Seni sikerken çıkarabileceğin sesleri hayal edebiliyorum."

"Anca hayal edersin."

Himeros'un gözlerinden bir parıltı geçti. "Siktir," diye fısıldadı. "Bunun beni rahatsız ettiğini mi sanıyorsun?" Elini boynuma dolayıp başparmağını boğazıma bastırarak nefesimi kesti. "Seni altımda inletmek için daha da heyecanlanıyorum, prenses."

Hızlı bir hamleyle elimi onun bileğine dolayıp boynumdan çektim. Kolunu bükerken dişlerimin arasından, "Ben prenses değilim!" dedim.

"Bu kadar yaramaz olmanın sebebi bu mu?" Himeros elini bileğimden kurtarıp kolunu belime doladı. Beni kendiyle beraber sürükleyip sırtımı sertçe duvara yasladı.

"Bir prenses mi olmak istiyorsun?"

Vücudunu vücuduma bastırduğunda başımı onun yüzüme çarpan nefesinden uzaklaştırmak isteyerek sağa çevirdim. Himeros, alnını başımın yanına yaslayıp sertleşen aletini bacağıma sürterken, "Eğer benim olursan seni prensesim yaparım," dedi.

Yakında onu idam edebilecek bir kraliçe olacağım aklıma geldiğinde Ares'i düşündüm. Beni her yerde aradığına ve peşimi asla bırakmayacağına emin olduğum adamı özlemiştim. Himeros'un bileğimi saran kolu ve yüzüme çarpan nefesi midemi bulandırdığında öğürdüm.

Himeros beni anında bırakıp geri çekilirken midemdeki her şeyi dışarı çıkardım. Birkaç kez daha öğürüp ağzımı koluma sildiğim sırada, "Siz kadınların uzun yolculuklar sonrasında kusması hiç şaşmıyor," diye mırıldandı.

Beni yüzünde bir tiksintiyle izlerken, "Yürü!" diye emretti.

Önümünden ilerlemeye başladığında üşüdüğüm için biraz titredim. Elimini alnıma götürdüğümde ateşimin olduğunu anladım. Kolumdaki yarayı düzgün temizlemediklerini tahmin ederken arkamdaki başka bir adam beni itti.

Himeros'un peşinden merdivenlerden inmeye başladım. İki kat

sonra dar koridorlardan geçerek pis bir avluya çıktık. Himeros'un sırtı yüzünden etrafı göremediğim sırada ayağım bir şeye takıldı ve yere düştüm.

Çakıltaşlarıyla dolu zemine sürtünen tenim acıyla yandı. Himeros belimden tutup beni yerden kaldırırken, "Önüme bak, aşkım," dedi.

Elini bileğime dolayıp beni peşinden çekiştirdiğinde ay ışığının aydınlatığı karanlık avluyu dikkatle inceledim. Yerde yatan insan bedenlerini fark ettiğimde başımı telaşla az önce düştüğüm yere çevirdim. Ayağımın takıldığı şeyin bir kadın olduğunu anladığımda kanım dondu.

Sessiz çılgılığımı gizlemeye çalışarak elimi ağzıma götürdüm. Gözlerim avlunun her bir yanını taradı. Sadece kadınlardan oluşan onlarca insan soğuk havada çamurun içinde oturuyor ya da yatıyordu.

Göğsümde onları kurtarmak için yanıp tutuşan bir savaş başladığında Himeros avlunun sonundaki açıklık alana dizilen kulübelerin arasından geçti. Evlerin içinden homurdanan erkeklerin ve canı yanan kadınların sesleri geliyordu.

Duyduklarım beni dehşete düşürdüğünde kulaklarımın sağır olmasını diledim. Aklımdan geçen düşünceler içimdeki öfkeyi körüklerken Himeros bir evin önünde durdu. Kapıyı açıp beni resmen içeriye fırlattığında yere düşmemek için adımlarımı sağlam bastım.

Yüzünü tiksintiyle büzerken, "Üzerindeki pis kıyafetlerden kurtul ve sana verilen elbiseyi giy," dedi. "Yarın sabah mutfakta çalışmaya başlayacaksın."

Yanındaki adamın elinde tuttuğu pelerini üzerime attı. Karnıma çarpan kumaşı yakalayıp sıkıca tuttuğumda, "Uslu bir kız olmazsan canını yakmaktan çekinmem," diyerek tehdit etti.

Kapıyı sertçe kapattığında bir tane mum ışığının aydınlatığı tek odalı boş kulübede yalnız kaldım. Adamlarına, "Siz ikiniz kapının önünde nöbet tutun," diye emrettiğini duydum.

Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim. Kapının tam karşısında tek kişilik bir yatak, onun yanında küçük bir masa vardı. Masanın üstüne

mum ve bir bardak su koymuşlardı. Bugün uyandığım odanın birebir aynısıydı. Tek fark duvardaki minik pencerede asılı olan perdeydi.

Kalın pelerini etrafıma sarıp titremelerimi bastırmaya çalıştım. Yatağa uzanıp gözlerimi kapattığımda Ares'in kalbimi delen buz mavisi gözleri zihnimde canlandı. Eroteler beni kaçırmadan önce büyük bir pişmanlık ve kızgınlıkla beni izliyordu. Ares'i çaresiz bir halde bıraktığım için canım gittikçe sıkılırken duyduğum sesler dikkatimi dağıttı.

Gözkapaklarımı aralayıp yatağın yanındaki pencereye doğru yaklaştım. Perdeyi sıyırıp pencerenin kulpunu çevirdim ve camı biraz açtım. Etin ete çarpan sesi bir kadının çığlıklarına karıştığında ellerimi yumruk yaptım.

Kadın, "Bırak beni!" diye bağırdığında tokat sesine benzer bir çarpma sesi duydum. Bir adam, "Kapa çeneni," diye kükredi. Adam kadına tecavüz ediyordu.

Pencereyi hızla kapatıp sırtımı duvara yaslayarak oturdum. Bacaklarımı göğsüme doğru çekip küçülebildiğim kadar küçüldüm. Alnımı dizlerime yaslarken ellerimi saçlarımın arasından geçirip dişlerimi sıktım.

Yaptığım hatanın bedelini canı yanan kadınların seslerini dinleyerek ödeyeceğimi anladığımda içimden küfürler ettim. Kraliçe olmayı beklerken kadın ticareti yapan bir örgütün tutsağı olmuştum.

Kendime sakinleşmek için uzun bir süre tanıdıktan sonra buradan ne olursa olsun çıkacağıma ve giderken yanımda bütün kadınları da götüreceğime dair bir söz verdim.

Bu tutsaklığın nasıl son bulacağını düşünürken seslerin bir anlığına bile olsa kesilmesini diledim ama gece boyu sürdü. Sesler, hem bana hem de yardım bekleyen çaresiz kadınlara gün doğumuna kadar eziyet etti.

BÖLÜM 19

TUTSAK

Sabahın ilk ışıklarıyla odama bir adam gelip beyaz bir elbise bıraktıktan sonra üniformamı çıkarıp yere kadar uzanan ince askılı elbisenin altına korsemi giyerek hazırlandım. Her yeri kusmuk içinde kalan kıyafetlerimi yatağın kenarında bırakıp ayaklarıma botlarımı geçirdim.

Bütün gece kadınların çığlık seslerini dinlemiştim. Kanımda gezen nefret duyduğum her bir sesle daha da artarken gözüme uyku girmemişti. Belime kadar uzanan saçlarımı örerken gece çektiğim ızdırabı hayatım boyunca unutmayacağımı biliyordum.

İki adamla birlikte evlerin arasından geçip avluya yakın büyük bir kulübenin önüne geldiğimizde durduk. Adamlar kapıyı açıp içeri girmemi emrettiğinde uysal davrandım. Tek odadan oluşan büyük kulübenin tamamı mutfığa ayrılmıştı. Duvarlarda eski tezgâhlar ve odanın tam ortasında büyük bir ada vardı.

Adanın etrafında çalışan kadınların arkasından, gri saçlarının arasına yer yer beyazlar karışan hafif kilolu ve kısa boylu bir kadın yanıma geldi. Esmer teninin üzerindeki güneş yanıkları ve kırıksıklıklar onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu.

Karnına kadar sarkan büyük memeleri yüzünden sırtı kamburlaşan kadın, başını yere eğerek hemen önümüzde bekledi. Adamlardan biri onun yanına yaklaşıp, "Seni özledim, Helen," diye mırıldandı.

Kadının yüzüne düşen bir tutam saç parmağına dolarken, "Bu güzel kadın yeni çalışanın ama ona herkesten daha iyi bakmanı istiyorum," dedi. "O, Anteros'un gözdesi."

Adının Helen olduğunu öğrendiğim kadın cevap vermeyip başını daha da öne eğdi. Arkadaki kızlar işlerine devam etseler de her an bir şey olmasından korkarcasına tereddütlü çalışıyorlardı.

Adam iri ellerini kadının memelerine götürdü. İki memesini de avuçlarının arasına alıp yukarı doğru kaldırırken sıktı. Helen'in kulağına eğilip bir şeyler fısıldadığında onu korumak istercesine öne doğru bir adım attım.

Yanımda bekleyen adam elbisemin kumaşından tutup beni kendine doğru çektiğinde Helen'in hiç tepki vermemesi gözümünden kaçmadı. Ona dokunan adamın durması için sabırla bekledi.

Neredeyse annesinden daha yaşlı olan kadını taciz eden adam ellerini kadının üzerinden çekip bana döndüğünde gözlerine nefretle baktım. Ona meydan okuduğum için büyük bir öfkeyle üzerime yürüdü.

"O iri mavi gözlerini yerinden çıkarmamı istemiyorsan önüne bak."

Diğer adam, "Kapa çeneni, Marcus," dedikten sonra beni arkamdan itti.

"Artık burada çalışıyorsun, prenses."

İki adam mutfaktan çıkarken kapıyı sertçe kapattı. Kadınlar ellerindeki işleri bırakıp sessizce beni izlerken Helen başını yavaşça yerden kaldırdı. Yeşil gözlerinin derinliklerinde ölümle yaşamın arasına sıkışıp kalmış tutsak bir kadın vardı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Hoşgeldin, kızım," dedi.

Yorgun sesinin arkasındaki hikâyeyi tahmin ederken içimde fırtınalar koptu. Kollarımı ona sıkıca sarmak ve acısını kendime aktarabilmek istedim. Bu düzeni bozduğumu ve her birine yeni bir hayat verebildiğimi hayal ettim.

Bana arkasını dönüp mutfağın içinde ilerlerken, "Benimle gel," diye fısıldadı.

Onun peşinden giderken kadınlar çalışmaya kaldığı yerden devam ettiler. Hepsinin üzerinde benimkiyle aynı elbiselerden vardı. Kadınların gözlerine çektiği siyah kalem yüzünden yaşları büyük gözüксе de çoğunun yaşları bana yakındı. Aralarında birkaç çocuk gördüğümde midem kasıldı.

“Anteros gözdelerinin çok çalışmasını istemez.” Bana gözünün ucuyla bakarken, “Zaten çok nadir gelir, çok kısa dururlar,” diye ekledi. Yakında birine satılacağımı söylemeye çalıştığında daha önce kaç kez bu duruma şahit olduğunu düşünmeden edemedim.

Büyük bir kazanın önünde durdu. “Yemeği kâselere koyabilirsin.” Tezgâhın üstündeki tabakları işaret etti. “Kepçeyi kullan ve elbiseni kirletmemeye özen göster.”

Beni kazanın yanında yalnız başıma bıraktı. Adanın üstündeki kesme tahtalarında sebzeleri doğrayan kızlara komutlar verdi. Bakışlarımı mutfakta gezdirdiğimde bıçakları görmek beni bir anlığına şaşırttı.

Kadınların onları tutsak eden adamları bıçaklamaya cesaret edemeyecek kadar kötü şeyler yaşadıklarını anladığım sırada Helen, “Hadi, kızım,” diyerek beni daldığım düşüncelerden geri çıkardı.

Tezgâhtaki kâselerden birini aldıktan sonra kazanın içindeki büyük kepçeyi tuttum. Griye yakın bir rengi olan lapadan gelen pis kokular midemi bulandırdı. Kusmamak için sertçe yutkunup bir kepçe lapayı kâseye koydum.

“Yeterli.”

Helen’in sesine doğru yavaşça döndüğümde ona şaşkınlıkla baktım. Bu berbat kokan yemek, küçük bir çocuğa bile yetmezdi. Dudaklarımı bir şey söylemek için aralasam da önüme dönüp işimi yaptım.

Yaklaşık olarak otuz kâse hazırladığımda işini bırakan üç kadın yemek dolu kâseleri taşımaya başladı. Kepçeyi kazanın içine koyup nereye gittiklerini öğrenmek için küçük pencereye ilerledim.

Buğulu camdan dışarı baktığımda dün gece geçtiğim avluda oturan kadınları izledim. Çamurlu zeminde baştan aşağıya kir içindeler-

di. Saçlarının arasında taşlar vardı ve etraflarında sinekler uçuşuyordu.

Mutfaktaki temiz kızlar ellerindeki kâseleri sırayla onlara dağıtırken bir kaşık bile vermemişlerdi. Kadınlar midemi bulandıran yemeği büyük bir açlıkla yerken sarayda yaşanan hayatın aksine burada olanlara inanamadım.

Tüm gün göğsümde kabaran adalet duygusuyla savaş hâlindeyken bana söylenen her işi yaptım. Aralarına yeni katılmamın yanı sıra Anteros'un gözdesi olduğum için dikkatleri çekiyordum ve beni her görenin bakışları mutlaka üzerimde oyalanıyordu.

Hava karardığında bana teklif edilen yemeği üçüncü kez reddetmiştim. O pis kokulu lapayı ağızma bile sürmeyecektim. Dışarıdaki kadınları açlıktan öldürmenin sınırına getirdikten sonra berbat bir yemek veren düzene uyum sağlamayacaktım.

Gün boyunca ayakta durmanın verdiği yorgunlukla duvarın kenarındaki minik taburenin üstüne oturdum. Sırtımı soğuk duvara yasladığımda hiç dinmeyen hafif ateşimin geçmesi için tanrılara dualar ettim.

Akşam yemeğini dağıtıp dışarıdaki pislikleri temizleyen kadınlar mutfağa geri döndüklerinde tavırlarındaki ani değişim dikkatimi çekti. Kaçamak bakışlarımı her fırsatta onlara çevirdiğimde gözlerinin içinde gördüğüm korku her şeyi açıklıyordu.

Gündüzleri mutfakta çalıştıkları gibi geceleri de yatakta çalışıyorlardı.

En son Helen içeri girdiğinde, "Odalarınıza geçebilirsiniz," diye emretti. Kendisi mutfaktaki son işleri hallederken kızlar ayaklarını sürüyerek dışarı çıkıyorlardı. Onları takip etmek için ayaklandığım sırada Helen, "Sen kal," dedi.

Mutfağın tam ortasındaki adada bıçakları toplayıp tek tek saydı. Göğsüm adrenalin yüzünden hızla kalkıp inerken Helen başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Bıçaklardan birini gizlice aldığımı biliyordu.

“O bıçağı bana ver.”

“Hayır.”

“İşleri daha da kötüleştirirsin.”

“Sanmıyorum.” Bir elimle avluyu işaret ederken kendimden emin bir ses tonuyla, “Hiçbir şey orada olanlardan daha kötü değil,” diye mırıldandım.

Helen yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bıçaklardan birini eline aldı. “Buraya ne zaman yeni bir kız gelse bıçakları saymadan odama gitmem.” Bıçağı elinde ustaca çevirdi. “Çünkü her yeni gelen, bıçağın tekini çalıp kendini kurtaracağına dair aptalca bir düşünceye kapılır.”

“Haklısın.” Tebessüm ettim. “Burada çalışan tüm kızlara bir bıçak versen daha akıllıca olur.”

“Ne sanıyorsun?” Beni baştan aşağıya süzdü. “Elinde bir bıçakla buradan kurtulabileceğini mi?” Gözlerinde öfkeyle, “Kaç kızın kaçmaya çalıştığını sonra da yakalanıp öldürüldüğünü biliyor musun?” diye sordu.

Bir cevap vermek için dudaklarımı araladığımda susmadı. “Buradan kaçmayı gerçekten başardığında ne olacak? Kaç kilometre öteye gidebileceksin?” Elindeki bıçağı adanın üstüne sapladı. “Başka bir adam seni yakalayıp tecavüz etmeden önce kaç şehir değiştirebileceksin? Nereye gideceksin?”

Sesi yorgunluktan çatallaşırken, “Eğer kaçmayı başaramazsan seni öldürürler,” dedi. “Eğer kaçmayı başarırsan o bıçağı almana izin verdiğimiz için hepimize bedelini ödetirler.”

“Ben...”

“Senin ya da bir başkasının zarar görmesini istemiyorum.” Yanıma doğru yaklaşıp avucunu ikimizin arasında açtı. “Bana bıçağı ver, güzel kızım.”

Onu haklı bulmama rağmen tereddüt ettiğimde, “Zaten yakında varlıklı bir adama satılıp burayı terk edeceksin. Geride kalan kadınları, senin yüzünden sinirlenen adamların merhametine bırakma,” dedi.

Gözlerimin pınarları yaşlarla dolduğunda elbisemin eteğini yavaşça yukarı çektim. Korsemın altına sıkıştırdığım küçük bıçağı yerinden alıp Helen'in avucunun içine bıraktım. Yaşlı kadın omuzlarından bir yük kalkmışçasına rahatladı.

"Özür dilerim."

"Odana git, kızım."

Gün boyunca şahit olduklarım sabrımın sınırını zorlarken gözümünden bir damla yaş aktı. Haksızlığa ses çıkarmak, canı yanan insanları kurtarmak isterken elimden hiçbir şey gelmemesi beni içten içe parçaladı.

Yanağımdan süzülen birkaç damla yaşı parmaklarımla sildikten sonra mutfaktan çıktım. Kapının önünde beni bekleyen adamlarla beraber kaldığım kulübeye doğru ilerlerken diğer evlerden gelen sesleri dinledim.

Kulaklarım her an birine bir şey olacak korkusuyla duyduğu her sese karşı hassaslaşmıştı. Dün gece yaşadıklarımın sonu canımın çok yanacağını bilmeme rağmen savaşmak istiyordum.

Karımdan güçlü bir ses çıktığında sabah beni tehdit eden Marcus, "Birileri çok acıkmış," dedi. Diğer adam, "Yemek yemedin mi?" diye sorduğunda omuz silktim.

"Yedim."

Midem aksini iddia ederek tekrar guruldadığında Marcus kahkaha attı. "Bu sese rağmen yalan söylüyorsun." Kulübeden içeri girdiğim sırada arkadaşına dönüp, "Ona biraz yemek getir, Sam," dedi.

Böylelikle nöbetçilerimin adlarını öğrenmiş oldum. *Marcus ve Sam.*

Sam arkadaşının sözünü ikiletmeden gittiğinde Marcus'la baş başa kaldım. Adam elbisemin altında gizlenen vücudumu görmek istercesine bakışlarını üzerime diktiğinde yatakta oturuyordum.

"Seni alacak şanslı adamı çok merak ediyorum."

Sessiz kaldığımda bir daha konuşmadı ama Sam geri gelinceye kadar sapıkça bakmaya devam etti. Arkadaşı elinde bir kâse lapayla

içeri girdiğinde gözlerimi devirdim. Yemeği masanın üstüne bırakıp, "Tamam, çıkalım," dedi.

İkisi de arkasını dönüp gitmek üzereyken Marcus bir anda durdu. "Bir dakika." Elini arkadaşının omzuna koyarken bana baktı. "Ye."

Kaşlarımı çattığımda, "Yemeği ye," diye tekrarladı.

Kollarını göğsünde birleştirdiğinde odadan çıkmayacağını anladım. Sabrımın son kırıntılarıyla masaya doğru uzanıp kâseyi elime aldım. Avludaki kadınları taklit ederek kâseyi dudaklarıma yaklaştırıp kenarından ağzıma dökecektim ama yapamadım.

İçinde sineklerin ve çamurun olduğu kâseyi kucağıma koyarken, "Midem bulanıyor," dedim.

Marcus, "Kendini diğerlerinden daha mı üstün görüyorsun?" diye sordu. "Yemeğe aşağılayarak baktığını ve yüzünü buruşturduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

İçimden ona küfürler ederken son bir çaba gösterdim. Kâsenin kenarından dudaklarıma doğru lapayı akıttığımda dilime gelen ekşi tat yüzünden öğürdüm. Ağzımdaki tadın geçmesi için kâseye tükürdüm.

Marcus yatağın yanına yaklaştı. "Ya sen yersin ya da ben zorla yediririm!"

Sam arkadaşını uyarırcasına, "Marcus," dediğinde o umursamadı.

"Ye!" diye emrettiğinde başımı sağa sola sallayıp, "Yemeyeceğim," dedim.

Marcus saç örgümü eline doladı. "Öyle mi?" Saçımı geriye doğru çekerken elimdeki kâseyi aldı. "O zaman ben yediririm." Yemeği yüzüme yaslayıp lapayı ağzıma dökmeye çalıştığında sabrımın sonuna geldim.

Elimin tersiyle kâseye çarptığımda tüm lapa etrafa saçılırken kâse yere düştü. Yumruğumu Marcus'un çok konuşan çenesine geçirirken saçıma doladığı elini tuttum. Bileğini burkarak yataktan kalkıp bacaklarının arasına dizimi geçirdim.

Ona ters bir bakış atacağımdan bile şüphe ederken saldırmış olmam beklemediği bir hamleydi. Şaşkınlığı ile bana zaman kazandıran

adam ellerini kasıklarına götürüp iki büküm oldu. Acıyla haykırdığı sırada sesini kesmek için yüzüne bir yumruk daha savurdum. Karnına tekme attığımda kendini yere bıraktı.

Kapının önünde bekleyen Sam, "Çok büyük bir hata yaptın," dediğinde gülümsedim.

"Yanılıyorsun." Yerde kıvranan Marcus'un belinden iki hançer aldım. Sam'in üzerine yürürken, "Beni durdurmaya çalışman yapacağın en büyük hata olur," dedim.

Kapının eşliğinden geçerken kolumdan tuttu. Genç adamın sırtını kapının pervazına yaslayıp elimdeki bıçağı boynuna dayadığımda telaşla konuştu. "Buradan sağ çıkamazsın." Marcus'un acı çeken sesi yüzünden onu zar zor duydum.

"Planımda buradan çıkmak yok."

Kasıklarına bir tekme atıp onu odanın içine doğru çektiğimde sesleri duyup gelen birkaç adamın beni hayretle izlediğini gördüm. İçlerinden biri belindeki hançeri çıkarıp bana saldırdığında onu kolayca haklayıp yere serdim.

Elimdeki iki hançeri iki farklı adamın göğsüne fırlattığımda dizlerinin üzerine düştüler. Yerde yatan adamın belinden iki hançer daha aldığım sırada bir düzine adam etrafımı sardı.

Sam kulübeden çıkıp, "Sakin ona dokunmayın!" diye haykırdığında adamlar hareket etmeyi bıraktı.

Omuz silkerek, "Siz bilirsiniz," dedikten sonra elimdeki hançerleri en yakınimdaki iki kişiye saplayıp çıkardım. Elbisem ve ellerim kırmızıya boyanırken hiç beklemeden sıradaki adama geçtim.

"Ona zarar vermeyin!" Sam kükredi. "Anteros hepinizi öldürür!"

İri bir adamın boğazına sapladığım bıçağı geri çekmeye çalışırken elim bıçağa bulaşan kanın ıslaklığı yüzünden kaydı. Adam bıçakla beraber yere düşerken dikkatim dağıldı. Sol elime bir tekme geldiğinde diğer bıçağımı da kaybettim.

Biri dirseklerimden tutup kollarımı sırtımda birleştirdiğinde kolumdaki yara acıdı. İçimde biriken öfkeyi kusmak istercesine tüm

kuvvetimle çığlık attığımda boğazım yırtıldı. Adamlara nefretle bakarken kollarımı saran ellerden kurtulmak için çırpındım.

“Bırak beni!”

“Yerinde dur!”

“Seni geberteceğim!” Karşımda bekleyen adama tekme savurduğumda bacağımla elbiseme takıldım. “Hepinizi öldüreceğim!” diye kükrediğimde kendimi kaybetmiştim.

İki adam iki kolumdan tutarken Sam tam karşıma geçti. “Bu kadar ses çıkarmak zorunda değildin, prenses,” dediğinde yüzünün ortasına tükürdüm.

“Ben prenses değilim!”

Sam burnundan dudaklarına doğru akan tükürüğü koluna silerken, “Onu sıkı tutun,” dedi. Sırtını dönüp evlerin arasındaki yolda yürüdüğünde kollarımdan tutan adamlar beni çekiştirdi.

Kendimi yere sabitleyip yürümeyi reddettiğimde iri adamlar beni kolayca havaya kaldırdı. Ayaklarım yerden kesildiğinde sol kolumdaki yara canımı olduğundan daha çok yaktı.

Beni avludan geçirdikleri sırada bir ölü gibi yatan kadınlar gözlelerini şaşkınlıkla açmış, merakla yaşananları izliyorlardı. O an herkesten ve her şeyden o kadar nefret ediyordum ki hiç suçları olmamasına rağmen onların yerde yatan bedenlerini görmeye tahammül edemedim.

Kolum çok acıdığında, “Tamam,” diye bağırdım. “Yürüyeceğim.”

Adamlar bir an şüphe etseler de beni yere bıraktılar ve kolumdaki acı azaldı. Adımlarımı onlara uydurup ilerlediğimde kaleden içeri girip basamakları çıkmaya başladık. Dar merdivenin iki duvarına astıkları meşaleleri aydınlatmadan daha iyi bir sebep için kullanmaya karar verdim.

Sağımdaki adamın sırtını duvara çarpıp kolumu sertçe çektim. Parmaklarını tenime geçirdiği için ondan kurtulamadığımda ayağına çelme takıp ittim. Merdivenlerden aşağıya düşerken peşimizden gelen adamları da yanında götürdü.

Solumdaki adam kolunu boynuma yaslayıp beni duvara çarptı. Sırtımı çizen taşlar yüzünden canım yanarken boğazıma baskı uyguladı. Nefesim kesildiğinde Sam, "Yavaş ol, James," diye söylendi.

Adam baskıyı azaltıp geri çekildiğinde en yakınımıdaki meşaleyi duvardan alıp yüzüne çarptım. Ateş tenine değdiği an kükreyen adamın dizine tekme atıp aşağıya yuvarladım. James kolumu tutup beni kendiyle beraber götürürken Sam belimden yakalayıp beni son saniye kurtardı.

"Kahretsin, prenses!"

Kalan son birkaç basamağı Sam'in kollarında çırpınarak çıktım. Elbisem hareketlerimi kısıtladığı için küfürler ederken dirseğimi beni taşıyan adamın karnına geçirdim.

"En büyük hatanın ne olduğuna karar verdim." Dişlerimin arasından, "Hançerimi o kapının önündeyken kalbine geçirmemek, Sam," dedim.

Koridorun ortasında tek kaşını merakla havaya kaldıran Himeros'u gördüğümüzde Sam beni yere indirdi ama bırakmadı. Himeros'un yanındaki adamlar ellerini beline götürüp gözlerini üzerimden ayırmadığında gülümsedim.

"Bir sorun mu var, prenses?"

Kendimi savunmaya çalışarak, "Evet," dedim.

Himeros aramızdaki mesafeyi kapatmak için yürürken Sam'in kollarından kurtulmaya çalıştım. Beni sıkıca tuttuğunda onu öldürmediğime bir kere daha pişman oldum.

Himeros karşımda durup, "Bırak onu," diye emretti.

Sam endişe içinde, "Emin misiniz, efendim?" diye sorduğunda Himeros'un tek kaş havaya kalktı. Genç adam korkuyla kollarını çektiğinde dağılan elbisemi düzelttim.

"Sorun nedir, prenses?"

Küçük bir çocuk gibi, "Bana zorla yemek yedirmeye çalıştılar," diyerek adamlarını ona şikâyet ettim.

Himeros dudaklarını yalayıp, "Zorla," diye fısıldarken bakışlarını Sam'e çevirdi.

Arkasındaki adamlara, "Prensesi odama götürün," diye emir verdi.

Koridordaki adamlar yanıma gelip beni kolumdan çekerken Himeros, gözlerini bir anlığına bile Sam'den ayırmadı. Adamları beni dev kapılardan geçirip büyük bir odaya sokuncaya kadar konuşmak için sabırla bekledi.

Yalnızlığı fırsat bilerek hızla etrafı inceledim. Geniş odanın ortasına büyük bir yemek masası koymuşlar, hemen şoluna da bir şömine yerleştirmişlerdi. Sağdaki iki küçük kapıdan ilkini açtığımda tamamı kıyafetlerle dolu bir odayla karşılaştım. İkinci kapının arkasında çift kişilik yuvarlak bir yatak vardı.

"Adamlarımı yaralamamanın ardındaki asıl gerçek yatağıma girmek istemen mi?"

Himeros'un boynuma çarpan nefesi tenimi yaktığında kapının kulpunu sıktım. Hareket etmekten korkarak yerimde durduğumda Himeros yanımdan geçti. Parmaklarını kulpun üstündeki elimde gezdirdi.

"Seni kendi prensesim yapma teklifimi kabul mü ediyorsun?"

Boştaki elini çenemin altına koyup yüzümü kendine doğru çevirdi. Gözlerimiz buluştuğunda, "Benim olmak istiyorsan..." diye fısıldadı. "Seni tam şu an becerebilirim."

Sessiz kaldığımda bileğimden yakalayıp kapının kulpunu tutan elimi parmakları arasında ezdi. Bedenini üzerime bastırarak beni geriye doğru ittiğinde sırtım duvara çarptı. Çenemin altındaki elini boğazıma dolayıp sıktı.

Bakışlarını yüzümden ayırmadan, "Seni uyarmıştım," dedi. Beni hafifçe havaya kaldırıp ayaklarımı yerden kestiğinde nefes alamadım. "Uslu bir kız olmazsan canını yakmaktan çekinmeyeceğimi söylemiştim."

Sert bir hamleyle beni bırakıp bir adım geri çekildi. Nefes nefese kaldığım için aramızda yükselen göğsümü bir süre izledikten sonra

gözlerini elbisemdeki kanlara çevirdi. Başını sağa sola sallarken, "Asi prenses," diye fısıldadı.

Odanın kapısı tıklatıldığında Himeros arkasına dönüp yemek masasına doğru ilerledi. "Gel!" Sesi büyük odanın içinde yankılandığında içeriye hizmetliler girdi. Dört kadın ellerindeki büyük tepsiyi sırayla masaya bıraktılar.

Himeros masanın en başındaki sandalyeye otururken bana bakmadan, "Yanıma geç, aşkım," dedi.

Yeterince sorun çıkardığım için sözüne itaat ettim. Yüzümdeki tiksinti ifadesini silmeye özen göstererek onun sağındaki sandalyeyi çekip yanına yerleştim. Masanın üstünde birbirinden farklı yemekler ve rengârenk meyveler vardı.

"Ye."

Ortadaki tabaktan mor bir üzüm alıp ağzına attığında kaşlarımı çattım. Omuz silkerken, "Avludaki yemeği beğenmediğini duydum," dedi. "Hepsi senin için."

"Bu..." derken dilim tutuldu. "Çok fazla."

Sandalyesinde geri yaslanırken, "Bir prenses için az bile," dedi.

"Ben bir prenses değilim."

"Ye!"

Sesi bir öncekine göre daha öfkeli çıkmasına rağmen bir hamle yapmakta tereddüt ettim. Avludaki kadınlara pis bir lapa verilirken bana birbirinden güzel yemekler sunulması haksızlıktı.

Karnım guruldarken kurumuş kanla kaplı ellerimi masanın altında tuttum. Himeros sıkıntılı bir nefes verdikten sonra, "Sabrımı zorluyorsun, aşkım," dedi.

Bir tavuk parçasını ve bir patatesi önümde duran tabağın içine atıp, "Ye!" diye tekrarlmasına rağmen kımıldamadım. Bakışlarını üzerimden ayırmadan her bir tepkimi takip ettiği için gergindim ama bana yapacaklarından korkmuyordum.

"Benimle oyun oynayabileceğini mi sanıyorsun?" Cevap vermediğimde elini masaya vurdu. "Babamdan emir aldığım için sana doku-namayacağımı düşünüyorsun ama..."

Bir elini saçlarımın arasına daldırıp çektiğinde başım istemsizce yukarı kalktı. "Senin ruhuna öyle zararlar veririm ki dışarıdan gören hiç kimse anlamaz," dedi.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında nefesi yanağıma çarptı. "Aradığın adalet burada yok." Dişlerini çeneme sürttü. "Ben istediğim her şeyi alırım."

Saçlarımı bırakıp sandalyesinde geri yaslanırken, "Ye!" diye kükredi.

Gözlerim ağzımı sulandıran iri çileklerin üzerinde oyalandı. Güçsüz düşmek istemediğim için yemeyi düşünsem de avludaki kadınlara bunu yapamazdım. Açlıkla savaşıran midemi unutmaya çalışarak gözlerimi kapattığımda Himeros ıslık çaldı.

Odanın kapısı açıldığında Himeros nöbetçi adama, "Helen'i getirin," dedi.

Göğsümde bir korku dalgası yükseldiğinde bakışlarımı ona çevirdim. Himeros umursamaz bir ifadeyle bir salkım üzümü avucuna koydu. Sandalyesini biraz geriye çekip ayaklarını masanın üstüne uzattı.

Keyifle meyve yerken, "Adın ne?" diye sordu.

O ana kadar ismimi bilmediklerini fark etmemiştim. Ares'in kaçırıldığım sırada bana ismimle seslendiğini hatırlıyordum. Beni tanımadıklarına göre beni kaçıran haydutlarla Eroteler aynı kişiler değildi.

"Bana ne kadar ödediniz?"

"Cesur olduğun kadar da zeki bir kadınsın." Ağzına bir üzüm attı. "Bugüne kadarki en yüksek fiyat değildin ama ucuza da gitmedin."

Ailemi tanııyorlardı, sadece soylu kıyafetleri giydiğim için değerli olduğumun farkındalardı. Anteros'un yüklü bir ödeme yapması beni onun gözdesi konumuna yükseltiyordu.

"Baban bir lord mu?" Himeros bakışlarını üzerime çevirdi. "Böyle güzel ve bakımlı bir kadının babası önemli biri olmalı," dedi.

Sahte bir tebessümle, "Senin baban kadar," dedim.

“Dövüşmeyi sana o mu öğretti?”

“Hayır.” Tırnaklarımın arasındaki kan lekelerini çıkarmaya başladım. “Kendim öğrendim.”

“Neden?”

“Bir adam bana zorla yemek yedirmeye ya da dokunmaya çalıştığında ona haddini bildirmek için.”

“Gücün cesareten geldiğini sanıyorsun ama yanılıyorsun.” Himeros ayaklarını aşağıya indirdi. “Bazen cesur olmak yetmez.” Elindeki üzüm çöpünü masaya fırlattı. “Gücü avucunun içinde tutmadığın bir yerde cesaret göstermek aptallıktır.”

Erote Örgütü’nün içinde cesur olsam da güçlü değildim. Her bir yanı onun adamlarıyla çevriliyken benim elimde bir silah bile yoktu. Aptallık ettiğimi söylerken bir nebze haklıydı ama bu durumun beni çaresizliğe itmesine izin veremezdim.

Himeros, “Son bir şansın var,” derken bakışlarını tabağıma çevirdi.

Sessiz kaldığımda dudaklarını diliyle ıslattı. “Beğenmedin mi yemekleri?” Sandalyesinde geri yaslandı. “Geldiğin yerde daha iyileri mi var, aşkım?”

Benden bir cevap alamadığında gülümsedi. “Gerçekten her şeye burun kıvrıran şımarık bir prenses misin?” diye sorduğunda gözlerimi devirdim.

“Kadınların çok konuştuklarını söylüyorlar ama bazı erkekler nedense susmak bilmiyor.”

Ukala bir tavırla, “Sence neden?” dedi.

“Kendi istedikleri olmadığında huysuz bir bebeğe dönüşüyor olabilirler mi?”

Himeros söylediğime kahkaha attı. “Benim her istediğim olur, prenses. Öyle ya da böyle,” derken özgüveni onu olduğundan daha güçlü gösteriyordu. “Geri adım atmam.”

Tam o an odanın kapısı açıldı ve arkasında iki adamla beraber Helen içeri girdi. Beyaz bir geceliği andıran elbisesi ve dağınık saçlarıyla

yorgun gözüküyordu. Gözlerinin etrafı ve dudakları şişmişti. Onu yatağından kaldırıp buraya kadar sürüklemişlerdi.

Himeros neşeli bir ses tonuyla, "Hoş geldin, Helen," dedi. Karşımdaki sandalyeyi işaret edip, "Gel, otur," derkenki alaycı tavrını yaşlı kadın da hissetmişti.

Helen yavaş adımlarla masanın yanında ilerlerken elbisesinin askıları memelerini zar zor taşıyordu. İnce iplerin omuzlarını kestiği yerde siyah lekeler oluşmuştu. Onu bu elbiseyi giymeye zorlamalarına inanamıyordum. Yaşlı kadının bedenini ona acı verecek şekilde teşhir ediyorlardı.

Helen karşımdaki sandalyeye yerleştiğinde Himeros, "Aç mısın?" diye sordu.

Yüzünden hiçbir ifade okunmayan Helen, "Hayır, efendim," dedi. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinin içine sakladığı soruyu içgüdüsel olarak anladım.

Ne yaptın?

Benim yüzünden başına bir şey geleceğini düşünen kadına hak verdiğimde her şey için çok geçti. Himeros, "Ye!" diye emrettiğinde yaşlı kadın sözünü ikiletmeden kendine en yakın yemekten bir parçayı ağzına attı.

Lokmasını yuttuğunda Himeros, "Devam et," diye mırıldandı. Helen ağzımı sulandıran çilekten bir ısırık aldı.

Onu kendinden yaşça küçük bir adamdan emirler alırken görmek kanıma dokunuyordu. Masanın üstünde duran her şeyi Himeros'un yüzüne fırlatma isteği içimi yiyip bitiriyordu.

Bakışlarını bir an bile üzerimden ayırmayan Himeros, "Hadi, prenses," dedi. Amacı benimle inatlaşmak ve sonunda kazanmaktı. "Ye!"

"Aç değilim."

Başını hafifçe sallarken, "Aç değilsin," dedi. Elini belindeki kına götürüp büyük bir hançer çıkardı. Bıçağın ucunu Helen'e doğrulttuğunda nefes almayı unuttum.

Yaşlı kadın ağzına attığı üzümü çiğnemeyi bırakıp hareket etmedi. Gözlerinde hiçbir korku emaresi olmaması beni daha da yaralarken Himeros bıçağı onun boynuna bastırdı. Helen gözlerini yere eğerken adamın tavrını umursamadı.

“Dur!” dediğimde Himeros gülümsedi. “Yapma.”

“Şimdi aç mısın?”

Anında, “Evet,” dedim.

“Ye!”

Bir çileğe uzandığım sırada Helen’in bakışları kanla kaplı ellerimdeydi. O kaşlarını hafifçe çatıp olan biteni anlamaya çalışırken ben çileği ısırdım ve çiğnemeye başladım.

“Sonunda seninle anlaşabildiğim için çok mutluyum, aşkım.”

Himeros hançeri Helen’in boynundan çekip masanın üstüne sapladı. İkimize bakarak, “Hızlı yiyin,” dedi. “Saat geç oldu.”

Onun bakışları altında elimden geldiğince tabağımdaki yemekleri bitirmeye çalıştım. Helen sıklıkla meyve yerken ben tavuğun büyük bir kısmını mideme indirdim. Açlıktan ölmek üzere olan kadınların görüntüsü aklıma geldikçe kendimi kötü hissetsem de Helen için kendimi zorladım.

Ağzımın içindeki ekmek parçası çiğnedikçe büyürken Himeros, “Bu kadar yeter,” dedi. Helen anında ellerini masadan çekti. Onu taklit ettiğimde adam, yaşlı kadına döndü.

“Prenses artık sana emanet.” Onu bakışlarıyla tehdit etti. “Eğer başına bir şey gelirse önce senin canını yakarım!” Hançeri masadan çıkarıp elinde çevirdi. “Uyumadan önce onu temizle ve yeni kıyafet ver. İlk günden yeni bir elbise almak zorunda kaldığı için yarın sekiz kadına yemek vermeyeceksin.”

İtiraz etmek için dudaklarımı araladığımda başını hızla bana çevirdi. “Kendi canının yanmasını umursamadığını anladım, prenses.” Gözleri dudaklarıma kaydı. “Yaramazlık yaparsan başkalarının canını yakacağımı bil.”

Hançerin ucunu Helen'in omzuna koyarken, "Sözlerim inandırıcı gelmiyorsa sana kapora verebilirim," dedi. "Bir daha yaramazlık yapacak mısın?"

Tedirgin bir ses tonuyla, "Hayır," dedim.

"Güzel." Hançeri belindeki kına koydu. "Geç oldu." Islık çaldığında kapı açıldı. Nöbetçiye, "İkisi beraber Helen'in odasında kalacak," dedikten sonra yerinden kalktı. O kendi odasına geçerken adamlar bizi Helen'in odasına götürdü.

İki yatak bir masanın olduğu odaya girdiğimiz an, "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni bu durumun içine sürüklemek istemedim."

Helen elbisemdeki lekeleri izlerken, "Benimle gel," dedi. Yatağın kenarında duran küçük kapıdan içeri girerken, "Soyun," dediğinde peşinden gittim.

Küçük bir küvetin içine su dolduran yaşlı kadının yanında yavaşça soyundum. Elbiseden ve korseden kurtulduktan sonra botları çıkardım. Üzerime sıçrayan kanın kokusu tiksinneme sebep oldu.

Ayaklarımı sırayla küvetin içine sokarken soğuk su yüzünden ürperdim. Dişlerim birbirine çarparken kısık sesle inledim. Helen, "Burada hiçbir zaman sıcak su bulunmaz," dedi.

Vücudumun suyun soğukluğuna alışmasını beklerken gözlerimi sıkıca kapattım. Küvete oturduğumda Helen bir sabunu koluma yaslayıp tenimi köpürttü. Üzerimden akan kanla suyun rengi kırmızıya döndü.

Beni her bir noktaya kadar yıkarken kendinden o kadar emindi ki ondan utanmaya fırsat bulamadım. Bu işi belki binlerce kez yaptığı belliydi. Örgütün ele geçirdiği kadınlara uzun süredir annelik yapıyor olmalıydı.

Ellerimdeki kan lekelerini temizlerken, "Kaç yıldır burdasın?" diye sordum.

Sabunu sırtımda gezdiren Helen sessiz kaldı. "Yarın sekiz kadın gerçekten aç mı kalacak?" Saçlarımı yıkamaya geçerken bir cevap

vermedi. Onun kırılma noktasını buluncaya kadar art arda önemsiz sorular sordum.

“Hep böyle sessiz misin?”

Helen işi bittiğinde bir çekmeceyi açtı ve içinden çıkardığı havluyu bana uzattı. Kirli gözüken havluyu ondan aldım ve ayağa kalktım. Vücudumu havluyla örterken kanlı küvetten çıktım.

“Buraya gelen kadınların ilk önce sesini keserler.”

Konuştuğuna inanmadığım Helen’e baktığımda küvetin içindeki kirli suyu temizlemekle meşguldü. Onun hassas olduğu noktaya parmak basmıştım. Helen suyu boşalttığında yanımdan geçerek odaya girdi.

Peşinden giderken, “Sonra?” diye sordum. İlk dediğine göre bu konu hakkında bir listesi olmalıydı.

Yaşlı kadın masanın altındaki çuvalın içinden bir elbise çıkardı. Bana uzatırken, “Sonra ruhunu keserler,” dedi. “Bedenini parçalar-ken hiçbir şey hissetmemen için.”

Üzüntüyle, “Helen,” dediğimde beni susturdu.

“Senin acımana ihtiyacımız yok.” Banyoya geçip beni odada yalnız bırakmadan önce, “Vicdanın bizi kurtarmaz. Aksine cehenneme götürür,” dedi.

Ona zaten bir cehennemin içinde yaşadığını söyleyemedim. Dudaklarımı sıkıca kapatıp bana verilen elbiseyi giydim. Havluyu saçlarıma sardığımda Helen elinde bir kavanozla yanıma gelip ikimizi bir yatağa oturttu.

Kavanozun içindeki merhemi kolumdaki yaraya ve ellerime sürdüğünde acımın biraz daha hafiflediğini hissettim. Ona teşekkür edercesine baktığımda, “Bundan hiç kimseye bahsetme,” dedi.

Kavanozun kapağını kapatıp banyonun içinde gözden kayboldu. Kadınların yaralarını iyileştirmek için kullandığı bir merhem bile sır olduğu bu çukurdan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Helen kapının yanındaki yatağa geçerken masadaki mumu söndürdü. Oda karardığında başımı yastığa koyup yatağa

uzandım. İnce pikeyi üstüme doğru çekerken ateşim olduğu için üşüyordum.

Ares'in kollarının arasında geçirdiğim huzur dolu saatlerin özlemiyle iç çektim. Onun başına yeterince bela açtıktan sonra benim kaçırılmamı fırsat bilip prensesle beraber hayatına devam edebilirdi. Bu ihtimalin farklı farklı versiyonlarını düşünerek kendime acı çek-tirdim.

Kaçmanın her zaman kurtuluş değil bazen de tutsaklığın ta kendisi olduğunu kötü bir deneyimle öğrenmiştim. Sevdiklerimden uzakta korkunç bir döngünün içinde yarının ne getireceğini bilmeden yaşamak beni tedirgin ediyor, umutsuzluğa sürüklüyordu.

“Otuz yıl oldu.”

Helen'in sesi beni daldığım düşüncelerden çıkardı. Başımı onun tarafına çevirdiğimde aramızdaki masa ve odadaki karanlık onu görmeme engel olsa da yatağına bakmaya devam ettim.

“Babam beni bir adama sattığında sadece on sekiz yaşındaydım.”

Hikâyesini merak etsem de duymaya hazır olup olmadığını bilmiyordum. Titreyen bedenimi saklamak istercesine ince pikeyi omuzlarıma kadar çektim. Başımdaki havluyu yastığı ıslatmasına rağmen çıkarmadım.

“Bedenimi birkaç dakika kullanmak isteyen yüzlerce adamın altına yattım.” Havaya kasvet çöktü. “Sesimi kıstılar, bedenimi parçalayıp ruhumu öldürdüler.”

Kollarımı kendi vücuduma sararken sertçe yutkundum. Helen uzun bir süre sessiz kaldığında bir daha konuşmayacağını düşünüp gözlerimi kapatmıştım ama o beni yanıltarak anlatmaya devam etti.

“Evlenecektim.” Sesi kırılgan çıktı. “Koyu yeşil gözlerinde yaşamın tüm ışıklarını taşıyan bir gence âşıktım.” Yatakta huzursuzca kıpırdandı. “Düğünden bir gün önce babam beni arkadaşının yatağına soktu.”

Gözümden sessiz yaşlar akarken, “Üzgünüm,” diye fısıldadım. Kelimeler boğazımda bir düğüm oluşturup nefesimi kesmişti.

Anlattıkları yaşadıklarının sadece küçük bir kısmıydı. Yıllar boyunca çektiği acıları tahmin dahi edemiyordum.

“Saçlarını kesmişti.”

Hikâyesine devam etmesi için beklememe rağmen sessiz kaldığında kaşlarımı çattım. Aklımdan onlarca fikir geçerken, “Bunun bir anlamı var mı?” diye mırıldandım.

“Buz Krallığı’nda eski bir gelenektir. Erkekler saçlarını hayatının aşkını buluncaya kadar uzatırlar, bir kadına âşık olduklarını anladıkları ilk an da keserler.”

Tüm dikkatimi ona verdiğimde, “Âşık olduğunu söylemesine gerek yoktu,” dedi. “Beline kadar uzanan siyah saçlarını kesip karşıma çıktığı gün gözlerinin içinde yanan ateşi görmek her şeye bedeldi.”

“Peki, hiç söyledi mi?”

“Her fırsatta dile getirdi ama davranışlar, sözlerden daha güçlüdür.” İç çekti. “Bana olan aşkını her hareketiyle gösterdi.”

Konu aşk olduğunda düşüncelerimin Ares’e kayması ve kalbimden beni telaşlandıran yoğun hislerin geçmesi aklımı karıştırdı. Derin bir özlem beni sarstığında titremelerime engel olamadım.

Helen’in horladığını duyuncaya kadar zihnimin içinde kaybolmuşum. Onun sesi beni kendime getirdiğinde göğsümde oluşan çukuru kapatmanın bir yolu olmadığını kabul ederek uyumaya çalıştım.

BÖLÜM 20

ÇUKUR

Erote Örgütü'nde geçirdiğim beşinci günde tutsaklığıma alışmaya başlamıştım. Bana verilen işlerin hepsini yapıyor, gözlerden uzak durmaya çalışıyordum. Emirlerle itaat ederken örgüt hakkında elimden geldiğince bilgi topluyordum.

Gündüzleri sıcak, geceleri soğuk olan havadan dolayı ülkenin güneyinde olduğumuzu tahmin ediyordum. Bir ormanın içine gizlenen kalenin odalarını öğrenmiş, örgüt için çalışan adamların ve köle edilmiş kadınların sayılarını ezberlemiştim.

Marcus ve diğerlerine saldırdığım günden beri adamlar bana tepkiliydi. Zarar gören arkadaşlarının intikamını almak istercesine bakışlarıyla beni rahatsız ediyorlardı. Himeros durumun farkında olduğundan Sam'i korumam yapmıştı. Genç adam benimle beraber her yere geliyor, yanımdan bir an olsun ayrılmıyordu. Nefretle bakan adamların bakışlarından ve dokunuşlarından beni uzak tutmaya çalışıyordu.

Elbisenin altına giydiğim korsenin içinde iki minik hançer vardı. Birini üçüncü gün kilerdeki bir çuvalın içinde bulmuş, diğerini aptal bir nöbetçinin botundan küçük bir oyunla çalmıştım.

Helen ile aynı odada kaldığım için kendimi güvende hissediyordum ama bıçakları ondan saklamak gün geçtikçe zorlaşıyordu. Çünkü yağmur sonrası yıkanmamı ve elbisemi kurutmamı teklif ettiğinde

bir an kabul edecek gibi olsam da korsemi çıkarmayı reddetmiş ve hasta olmayı göze almıştım.

Vücudumdaki her bir kemik ağrırken burnum akıyordu. Gözlerimin içi günlerdir ateşli olduğum için kızarmış, rengim solmuştu. Tüm yorgunluğuma rağmen akşam yemeğine gelecek misafirler için çalışırken Sam taburenin üstünde oturup elmalardan birini midesine indirmekle meşguldü.

Helen bir elini omzuma koyduğunda, "Kilerden yağ getirir misin, kızım?" dedi. Onu başımla onaylayıp elimdeki kaşığı kenara bıraktım. Helen benim yerime geçip tencerenin içindeki çorbayı karıştırırken mutfağın çıkışına doğru ilerledim.

Sam peşimden geldiğinde, "Alt tarafı kilere gideceğim," diyerek söylendim.

"Yanımdayım, prenses."

Genç adam elmanın çöpünü bir kutuya fırlatırken ben dışarı, akşamın soğuk havasına çıkmıştım. Kollarımı kendi bedenime dolayıp ısınmaya çalışırken avlunun ortasında yerde yatan kadınların durumunun içler acısı olduğunu fark ettim. Başımı gökyüzüne kaldırdığımda kara bulutları görmek canımı sıktı. Dünkü yağışın etkisi geçmeden yeni bir yağış geliyordu.

Kulübelerin arasından geçip kilerin olduğu eve doğru ilerlediğimizde nöbetçi adamlardan biri ısıklık çaldı. Sam'in bakışları onlara döndüğünde, "İçmek ister misin?" diye sorduklarını duydum.

Sam'in adımları yavaşladığında, "Sıkıntı değil," dedim. "Kiler şurada."

"Seni burada bekliyorum, prenses."

Sam kilerin birkaç ev ötesindeki kalabalığın yanına gidip adamın birinin elindeki bardağı aldı. Birayı kafasına dikip büyük bir heyecanla içtiğinde yoluma devam ettim. Kilerden içeri girdiğimde kapının hemen yanında duran meşaleyi bir kibrit yardımıyla yaktım.

Çuvalların arasından geçip soğuk odaya vardığımda karanlığın içinde gizlenen gölge dikkatimi çekti. Sırtımı dikleştirip ellerimi

yumruk yaptığımda arkamda birinin varlığını hissettim.

Başımı geriye çevirdiğimde bir adam kolunu belime dolarken elini ağzımın üzerine kapattı. Çığlık atmak için dudaklarımı aralasam da sesim bir homurtudan farksız çıktı. Kollarımı adamın karnına geçirip bacaklarımı havada savururken dolapların arasındaki gölgenin sahibi ayaklarımı yakaladı.

Adamlar beni soğuk odanın köşesine doğru sürüklerken her bir hareketimle elbisemin eteği daha da yukarı çıktı. Arkamdaki adam kulağıma eğilip, "Şimdi elimi çekeceğim ama sesin çıkarsa boğazını keserim," dedi.

Tanıdık gelen sesin sahibini düşünürken dudaklarımın üzerindeki el tereddütle aşağıya indi. Hızlı nefesler alıp güç toplamaya çalışırken adam ayaklarımı yere bıraktı. Arkama geçip bileklerimden sıkıca tutarak kollarımı sırtımda birleştirdi.

Beni en başta yakalayıp kulağıma fısıldayan adam karşıma geçtiğinde istemsizce gülümsedim. Marcus, "Komik olan ne, prenses?" diye sordu.

Yüzünü yüzüme eğip bana nefretle bakarken gözünün altındaki morluğu gösterdi. "Bu mu?" Dudağının kenarındaki kabuk bağlamış yarayı ve yanağındaki kızarıklığı işaret etti. "Yoksa bunlar mı?"

Hiç çekinmeyerek, "Hepsi," dedim.

Cesaretim karşısında tek kaşını kaldırıp beni imalı bir ifadeyle inceledi. Bir elini boynuma götürüp boğazımı sıkarken, "Yaptıklarının bedelini ödeme zamanın geldi," dedi. Diğer eli eteğimi yukarıya kaldır çekip kumaşın altından içeri girdi.

Bacağımy okşadığında öne doğru bir hamle yaptım. Arkamdaki adam kollarımı daha da sıkarken Marcus, "Sandalyeye otur," diye fısıldadı.

Geriye doğru giderken beni de peşinden sürükleyen adam sandalyeye oturduğunda beni kucağına aldı ve sert aletini kalçamda hissettim. Marcus dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı iki yana ayırdığında elbisem tamamen açıldı.

Bakışları bacaklarımın arasına doğru kayarken dudaklarını yaladı. Bir elini uyluğumdan kadınlığıma doğru götürürken diğer elini aletinin üzerine koydu. Uzunluğunu kavrayıp kendini okşamaya başladığında tuttuğum nefesimi bıraktım.

Aniden bacaklarımı birleştirip dizimi onun çenesinin altına geçirirken kafamı geriye savurdum. Beni tutan adamın burnundan bir kırıma sesi geldiğinde Marcus'un göğsüne bastırıp onu ittim.

Marcus botumu yakalayıp beni kendine doğru çekerken üstüne oturduğum adamın tutuşu zayıfladı. Sağ kolumu ondan kurtarıp dirseğimi yüzüne savurduğumda acıyla haykırdı.

Marcus bacağımdan sıkıca tutup beni çektiğinde adamın üstünden kaydım. Elbisem göğsüme kadar yukarı çıktığında bu ânı fırsat bilip elimi korsenin altına soktum. Hançerlerden birini çıkarıp Marcus'a savurduğumda beni kolumdan yakaladı.

Vücudunun ağırlığını kullanarak tek bir hamlede üstüme çıktığında sırtım yere çarptı. Bileklerimi başımın üstünde birleştirirken karnıma oturdu. Yüzüme doğru eğildiğinde pis nefesi boynuma çarptı.

"Karşı koyman beni öyle azdırdı ki..." Gülümsedi. "Sikim taş gibi oldu." Onu üstümden atmak için çırpındığımda aletini karnıma bastırdı.

Burnunu tutan adam, "Hadi artık," dedi. "Sabrım kalmadı." Bakışları ikimiz arasında gidip gelirken, "Onu mahvedeceğim," dedi.

"Sırayla."

Marcus bir elini pantolonunun kemerine götürdüğünde ellerimi kurtarmak için onu ittim. Yüzüme bir tokat atıp, "Uslu dur!" dediğinde başım sağa döndü. Çarpmanın etkisiyle yanağım yandı ama sessiz kaldım.

Yanımızda sırasını bekleyen adam pantolonunu aşağıya indirip aletini dışarı çıkardı. Bizi izleyerek kendini okşarken Marcus kemerini ve düğmelerini açmıştı. Kollarımı başımın üstünde tutmak için çabalarken işini yapmakta zorlanıyordu.

Ne zaman kapattığımı unuttuğum gözlerimi yüzüme çarpan bir sıvı yüzünden araladım. Ayakta duran adam yere düşerken boynundan oluk oluk kan akıyordu. Marcus'un dikkati üzerimize sıçrayan kan yüzünden dağıldığında bu anı fırsat bildim.

Ellerimi ondan kurtarmak için kuvvetli bir hamle yaptığımda Marcus beni bıraktı. Arkadaşını öldüren kişiye döndüğünde Sam karnımda oturan adamın yüzüne tekme attı. Marcus sağa doğru devrilirken başımın yanındaki hançeri alıp onun karnına sapladım.

Acıyla haykıran adamın altından kurtulduğumda gözlerimden yaşlar akıyordu. Kanla kaplı bedenimi ondan uzaklaştırırken hançeri karnından çıkardım ve onu bir kere daha bıçakladım.

Sam, "Dur," dediğinde umursamadım.

Hançeri elimdeki ıslaklığa rağmen sıkıca tutarken, "Bana bak!" diye fısıldadım. Elleriyle yüzünü kapatan Marcus'u omzundan ittiğimde bakışları bana döndü. Yere sırtüstü uzandığında gözlerimi gözlerinden ayırmadan hançeri aletine sapladım.

Bir adamdan duyabileceğim en tiz çığlık soğuk odada yankılandığında Sam'in, "Siktir!" dediğini duydum. "Siktir!"

Sam hançeri benden almaya çalıştığında ölümcül bakışlarımı ona çevirdim. "Biriniz daha bana dokunursanız..." dedim ama cümleye devam edemedim. Kendi sesimde çaresizliği duymak içimde bir çatırdamaya sebep oldu.

Hiç durmadan bağırarak Marcus'un üzerine eğilip, "Bir daha hiçbir kadına dokunamayacaksın," dedim. Hançeri bir kez daha bacaklarının arasına geçirdim.

Marcus'un derinlerden gelen çığlıkları kulaklarımı sağır ederken Sam'in söylediği hiçbir şeyi duymuyordum ancak hançeri son kez Marcus'un göğsünün ortasına saplayıp kalbini deştdiğimde sesler kesildi.

Titreyen ellerimi ondan uzaklaştırırken baştan aşağıya kanlar içinde olan bedenim sarsılıyordu. Sam kollarımın altından tutup beni yerden kaldırırken, "Lütfen, prenses," diye yalvarıyordu.

“Kalk!”

Gözlerimi bir an bile öldürdüğüm adamdan ayıramadığımda Sam beni kilerin içine doğru sürükledi. Yerden kalkıp yürüdüğümü ve daha önce görmediğimi bir arka kapıdan çıktığımızı soğuk hava yüzüme çarptığında idrak edebildim.

Sam beni karanlığın içinde kulübelerin arasına çekerken, “Sakin ol,” dedi. Bir yerde durup ağaçların arasına çömeldiğinde onu taklit ettim. Kalın bir ağaç gövdesinin arkasına saklanmıştık.

“Bana bak!” Başımı yavaşça ona çevirdim. Ellerini yanaklarıma koyarken, “Prenses,” dedi. “Kendine gel.”

Sertçe yutkunup, “Buradan sağ çıkamayız,” diye fısıldadım.

“Biliyorum.” Sam korku dolu gözlerle ağacın arkasındaki bir yere bakıp bana döndü. “Ölmek istemiyorsan çok sessiz ol, prenses.”

Ellerini saçlarının arasından geçirirken, “Seni temizlemek zorundayız,” dedi. “Himeros seni bu halde görürse ikimizi de öldürür.” Arkamıza baktı. “Marcus’u bulduklarında ortalık karışacak.”

Kıyafetimde tek bir leke bile olmasını istemeyen Himeros’un beyaz elbisemin kırmızıya boyandığını gördüğünde yüzünün alacağı ifadeyi düşünerek gülümsedim. Onlarca duyguyu aynı anda yaşarken yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Uzaklarda yankılanan bir ses duyduğumda başımı ağacın arkasından dikkatle çıkardım. Mutfağa yakın bir yerde saklandığımızı fark ettiğimde avludaki kadınların arasında gezinen iyi giyinimli adamları inceledim.

Avluda onlarca kişi olmasına rağmen sırtı bana dönük heybetli bir adam ilgimi çekti. Adımlarını izlerken bu yürüyüşü bir yerden bildiğimi düşündüm. Onu tanıdığımı hissederken Sam endişeyle, “Biz bittik,” dedi.

“O kim?”

“Baron.”

İri adam dizlerini kırıp yere eğildiğinde önünde yatan bir kadının saçını yüzünden çekti. Parmaklarını onun teninde gezdirip yarı

baygın yatan kadının ağzını açtı. Dişlerini kontrol ederek satın alacağı kadını bir hayvan gibi inceliyor ve değerlendiriyordu.

Sam, "Anteros seni Baron'a sunacak," dediğinde sağanak yağış başladı. Aniden üzerime düşen damlalar o kadar sert iniyorlardı ki canımı yakıyorlardı. Gökyüzü, yeryüzündeki pisliği temizlemenin zor olduğunu biliyordu.

Adamlar yağın yağmurdan rahatsız olduklarında kadınları incelemeyi bıraktılar. Baron, kaleye girmek için yürürken yüzünü bir anlığına bizden tarafa çevirdi. Derimin altına işleyen zehirli yeşil gözlerin sahibini tanıdığımda kanım dondu. Elimle ağzımı kapatıp dudaklarımdan dökülen şaşkınlık nidasının önüne geçtim.

Anteros beni Hector Morrison'a satmak istiyordu.

Kaleden içeri girmeden hemen önce Hector'un eldivenindeki altından arma dikkatimi çekti. Beni kaçırmaya teşebbüs eden ve Prens Roberto'nun yardımıyla ellerinden kurtulduğum haydutların arma-sıyla aynıydı.

"Prenses." Sam beni sarsarken, "Kendine gel artık," dedi.

Zihnimde parçaları birleştirmeye çalışırken, "Seni kanlar içinde görürse açıklama yapamayız," diye ekledi. "Anteros seni aramadan önce kısa bir zamanımız var."

"Hayır." Kadın ticareti yapan bir örgütün eline düşmekten daha kötü olan şey, ülkenin en güçlü adamlarından biri olan Hector Morrison'un eline düşmekti. "Baron'un karşısına çıkamam."

"Başka çaren yok."

Kafa karışıklığıyla etrafıma bakınırken yağmur hızını yavaşlattı ama yağmaya devam etti. İki ağaç ötemizde oluşan su birikintisini izlerken, "Var," diye fısıldadım. Aklıma gelen fikirle yerimden kalkıp küçük çukura koştum.

Sam beni kolumdan yakaladığında ellerimi ve kollarımı çoktan çamura bulamıştım. Beni durdurmaya çalışarak, "Sen ne yapıyorsun?" dediğinde avucumu çamurla doldurup saçlarıma sürdüm.

Omuzlarımı, kollarımı, göğsümü ve boynumun her yerini çamurla kaplarken, "Beni bu halde hiç kimseye satamaz," diye fısıldadım.

Dakikalar önce yaşadıklarımın anısı kalbimi titretirken yere uzandım. Su birikintisinin içinde dönmeye başladığımda Sam'in dudakları şaşkınlıkla açılmıştı. "Sen..." Kelimeler boğazına dizildi.

Elbisemi çamurla boyarken, "Bir kez daha kan lekeleriyle karşısına çıkamam," dedim. Saçımı çukurun içindeki kirli suyla yıkarken aklımı kaybetmiştim.

"İkimiz de öleceğiz."

"Himeros'un yanına git, Sam." Botlarımın iplerini açtım. "Elin-den kaçtığımı ve beni bulamadığını söyle." Yerden yavaşça kalktığımda ayağımdan çıkardığım botları ağaçların sık olduğu alana fırlattım.

Çukurun içine girip ayaklarımı kirletirken, "Çabuk ol," diye emrettim.

Sam tereddüt etti. "Seni öldürür."

"Bana ne olacağı neden umurunda?" Öfkeyle üzerine yürüdüm. "Kadın ticareti yapan bir örgüt için çalışırken erdemli biriymiş gibi davranma!" Parmağımı göğsüne bastırdım. "İkiyüzlü olma!"

Gözlerinin içinde bir çocuğun pişmanlığı, yüzünde bu pis düzenin içine yanlışlıkla girip oradan çıkamayan bir adamın ifadesi vardı. Tutsak olan bendim ama kurtarılması gereken kişi oymuş gibi bakıyordu.

Sam hareket etmediğinde, "Şimdi git!" dedim. Kolundan tutup sırtından ittiğimde son bir kez arkasına bakıp gitti.

Beni kendimle baş başa bıraktığında içimde kopan fırtına dışarı taştı. Dizlerimin üzerine düştüğümde kendimi yere bırakıp hıçkırarak ağladım. Gözlerim yüzüme bulaştırdığım çamur ve gözyaşlarım yüzünden yanarken kalbim sızlıyordu.

Bir uçurumdan aşağıya düşmüştüm ve çığlıklarımı duyup beni oradan çıkaracak hiç kimse yoktu. Duvarları parçalayıp aşmaya çalışırken sadece kendime zarar veriyordum. Koşuyor ama ilerlemiyor, çırpınıyor ama uçamıyordum.

Bir süredir Marcus'un bana saldırmasını bekliyordum. Günlerdir beni tahrik etmeye çalışıyor, gözlerimin içine bakarak yanımdaki kadınları taciz ediyordu. Kadınları kurtarmamı ve ona bir tepki vermemi istiyordu ama ben sessiz kaldıkça daha da çıldırıyordu.

Marcus'tan dokunduğu tüm kadınların intikamını almıştım. Onu öldürdüğüme asla pişman değildim. Yaşanan haksızlıklara sustukça içimde biriken nefret ve öfkenin bir kısmı onun ölümüyle azalmış, göğsümdeki ağırlık hafiflemişti. Yanağımdan akan yaşların sebebi umudumu kırdıklarını fark etmemdi.

Babamın geçmişten gelen sesi kulaklarıma doldu. Bana bir kere sinde, *"Kendini kurtar,"* demişti. *"Yere kapaklandığında bir elin sana uzanmasını bekleme. Kendi ellerini kullan."*

Kanatları kırılmış bir kuş gibi hissetmeme rağmen yanağımdaki yaşları sildim. Sesimi kısımlarına, bedenimi parçalayıp ruhumu kesmelerine izin vermeyecektim. Kendime tekrar güvenmeye ve savaşmaya ihtiyacım vardı. Umudu başka insanlarda ararsam hata yapardım.

Akan burnumu çekip bedenimi ayağa kalkmaya zorladım. Kollarımı göğsümün altında birleştirip avluya doğru ilerledim. Kalenin köşesinde bekleyen nöbetçi bir adam beni fark ettiğinde gördüklerine inanamadı. Telaşla yanıma gelip kıyafetimi incelerken, *"Siktir! Sana ne oldu?"* diye sordu. Sessiz kaldığımda kolumdan tutup beni kalenin içine soktu.

"Herkes seni arıyor." Basamakları bir bir çıkarken, *"Seni öldürecek,"* dedi.

Yemek salonunun önüne geldiğimizde kapının yanında duran altı adamın dudakları hayretle açıldı. Himeros'un sağ kolu, *"Burada bekleyin,"* diye mırıldandı.

Salonun devasa kapısı açıldığında kahkaha sesleri koridora taşıtı. Hector'un da oturduğu masadaki onlarca adam keyiflerine bakarken ben ölümün kıyısında, yolun sonundaydım.

Himeros avını arayan bir avcı edasıyla koridora çıktığında beni gördü ve donakaldı. Saçlarımdan ayaklarıma kadar her bir zerremi yavaşça incelerken bakışları karardı.

Sabır dilercesine gözlerini kapatıp ciğerlerine güçlü bir nefes çekti. Titreyen vücudumu kontrol etmek gittikçe zorlaşırken yanıma yaklaştı. Tam karşımda durduğunda yanımdaki adam kolumu bıraktı.

Himeros omuzlarındaki kahverengi kürkü ağır hareketlerle çıkarırken, "Sen benim sınavımsın," dedi. Kürkü başımın üstünden geçirip omuzlarıma koydu. Yakalarını çekiştirip göğsümü kapatırken kulağıma eğildi.

"Ve benim bugüne kadar kaldığım tek bir sınav olmadı."

Yemek salonuna dönerken en güvendiği adamına, "Onu benim odama götür," dedi. "Küveti temiz suyla doldur." Kapıyı açıp içeri girmeden önce, "Bir an bile yanından ayrılma," diye ekledi.

Adam kolumdan çekiştirerek beni Himeros'un odasına götürdü. Bedenimi bir çuval gibi şöminenin önündeki hayvan postunun önüne atarken, "Otur," dedi.

Adamın kötü tavırlarına tepki verecek halde değildim. Aklımda sadece kaçırıldığım günden beri düşmeyen ateşim ve hastalıktan kırılan bedenim yüzünden sahip olduğum gücü kullanamıyor olmanın verdiği üzüntü vardı.

Yağmurun altında sıırıslam olan vücudumu iyileştirmek için yerde sürünerek şömineye yaklaştım. Sırtımı duvara yaslarken bacaklarımı göğsüme doğru çekip kollarımı bedenime doladım. Taşımakta zorlandığım başımı şöminen taşlarından birine yaslayıp çamurlu saçlarımı kuruttum.

Sıcaklık beni uyuşturup uykunun kollarına çekerken aklımda Helen ve diğer kadınlar vardı. Örgütte geçirdiğim beş gün boyunca şahit olduklarım beni aklımı kaybetmenin eşiğine getirmişti. Helen'in otuz yıldır tahammül ettiklerini düşünürken dehşete düşüyordum.

Doğru zaman gelinceye kadar sabırlı olmak ve güç benim elime geçtiği an hamle yapmak zorundaydım. Savaşımı sessiz vermezsem dikkatleri üzerime çekerek her şeyi mahvedecektim.

Marcus'un cansız bedeni bulunduğunda gözler bana çevrilecekti. İyi bir plan yaparak bu olaydan sıyrılmalı ve yoluma devam etmeliydim. Başımı her zaman dik tutarak çakıltaşlarına bakmaya zorlayan adamlara meydan okumalı, gökyüzünü çakıltaşlarıyla doldursalar bile onların arasında parlayan yıldızları bulmalıydım.

Kalenin içinden birbirlerine şakalar yapan adamların kahkaha sesleri geldiğinde titremeyi bırakmıştım. Ateş beni kemiklerime kadar ısıtırken kaslarımın ağrısına iyi gelmişti ama beni sıkıca tutan ellerin bileklerimde oluşturduğu izlerin geçmesi zaman alacaktı.

Odanın kapısı aralandığında ve Himeros içeri girdiğinde gözlerimi açmadım. Hareketsiz bir şekilde yerde otururken onun yanındaki adama, "Çıkabilirsin," dediğini duydum. Yere çarpan bot seslerinden sonra kapı kapandı.

Yüzüme bir gölge çarpıp etrafımı karanlık sardığında Himeros'un yanıma geldiğini ve hemen önümde durduğunu anladım. Yanağıma değen kalın parmaklarını hissettiğimde yumuşak bir tonda, "Sonunda yalnız kalabildik," dedi.

Gözlerimi araladığımda yüzünde bir gülümsemeyle bedenimi süzen Himeros'la karşılaştım. "Satılmamak için kendini çamura bula-mak..." Elini boynumdaki çamur izlerine götürürken, "Çok akıllıca, prenses," diye mırıldandı.

Elini saçlarımın arasından geçirip köklerinden sıkıca tutarken, "Senin zekânı hafife alarak hata ettim," dedi. Ayağa kalkarken beni peşinden sürüklediğinde ellerim istemsizce onun bileklerine gitti.

Himeros saçlarımdan çekerek ilerlerken, "Bu hareketinden şu anlamı çıkarıyorum," dediğinde kopan saçlarım canımı yakıyordu. "Başka bir adamı istemiyorsun." Beni küçük odalardan birinin içine iterken, "Sadece beni istiyorsun," diye ekledi.

Saçlarımı bıraktığında acıyla inlememek için dişlerimi sıktım. Dudaklarımı birbirine bastırırken acıyan saç diplerime dokunmamaya çalıştım. Himeros'un hoşuna gidecek bir hamle yapmak istemiyordum.

"Ayağa kalk."

Sesindeki ton değiştiğinde odaya ilk geldiğinde yüzüne taktığı maskeyi çıkardığını anladım. Yanı başımda bekleyen adamın öfkesini iliklerime kadar hissederken yavaşça ayağa kalktım.

"Soyun."

Başımı yerden kaldırıp onun yüzüne şaşkınlıkla baktığımda kaşlarını çatı. Hareket etmediğimde, "Soyun, prenses," dedi. "Eğer ben soyarsam pişman olursun."

Parmaklarım omuzlarımdaki kürke doğru giderken bakışlarımı odanın içinde dolaştırdım. Kürkü yere attığım sırada yuvarlak yatağın yanındaki büyük küvet dikkatimi çekti.

Himeros sabırsızca yanıma gelip kolumdan tuttu ve beni küvetin yanına doğru sürükleyip dizlerimin üzerine oturttu. Parmaklarını saçlarıma dolayıp arkamdan bastırarak başımı su dolu küvete soktuğunda kanım çekildi.

Soğuk su beynimde bir şok etkisi yaratırken nefesim kesildi. Burnumdan ve ağızımdan giren su boğazıma dolarken gözlerimin içi yandı. Himeros boğulmadan hemen önce başımı sudan çıkardığında nefes nefeseydim.

"Benimle dalga geçen bir kadını sikmekten daha keyifli olan şey nedir, biliyor musun?" Başımı tekrar suya sokup çıkardığında direndim ve bu onu daha da hırslandırdı. "Benimle dalga geçen güzel ve akıllı bir kadını sikmek."

Küvetin kenarlarından sıkıca tutunan ellerimden ve saçlarımdan çamurlar akarken sadece nefes almaya çalışıyordum. Suyun rengi kahverengiye ve yer yer kırmızıya döndüğünde Himeros hemen yanımda dizlerinin üzerinde duruyordu.

Parmaklarını boynuma dolayıp başımı kendine çevirdi. Gözlerimin içine büyük bir nefretle bakarken, "Beni misafirlerime karşı

mahcpup ettin,” dedi. Boğazımı sıkarken dişlerini kulağıma geçirdi. “Asi tavırlarının bedelini ödeme zamanı!”

Saçlarımı ve boynumu bırakıp ellerini kollarımın altından geçirdi. Beni kolayca havaya kaldırıp küvetin içine attığında sırtım mermere çarptı. Dudaklarım acıyla aralanırken Himeros boğazımı tutup beni suyun içine soktu.

“Sana çok fazla şans verdim, prenses.” Ciğerlerime kadar suyla dolduğumda beni dışarı çıkardı. “Seni defalarca kez uyardım.” Çamurlu su içime işlerken, “Uslu bir kız olamadın,” dedi.

Beni defalarca kez suyun içine sokup çıkarırken ellerimi onun koluna doladım. Suyun altından çıkabilmek için çırpınsam da durmadı. Ciğerlerimde başlayan yangın yüzünden gittikçe güçsüzleştim. Gözlerimden yaşlar akarken ona karşı koyacak takatim kalmadı.

“Babam gitti.” Beni parçalara ayırmayı kafaya koymuştu. Gözlerinin içindeki hırs bir an olsun azalmamıştı. “Seni kurtaracak hiç kimse yok.”

Son bir kez beni suya gömdükten sonra elini üzerimden çekti. Küvetin içinde oturur pozisyona geçerken öğürdüm. Bir yandan nefes almaya diğer yandan içimdeki suyu dışarı atmaya çalışıyordum. Bedenim bir krizin eşiğinde tir tir titrerken göğsüm ağrıyordu.

Himeros elbisemin eteğinden tutup kumaşı yırttığına öne doğru atıldım. Kalbim korkuyla atarken ellerini tuttum ama onu durduran kadar güçlü değildim. Beyaz elbise ikiye ayrılıp beni korse ve iç çamaşırlarıyla ortada bıraktı.

Omzumdaki askıları koparıp elbiseden tamamen kurtulan Himeros, kollarımdan tutup beni sudan çıkardı. Ayaklarımın üstünde durmak için büyük bir çaba sarf etsem de devrildim. Himeros bir kolunu belime dolayıp beni yatağın üstüne attığında boğazımdan hırıltılı sesler çıktı.

Büyük yatakta geriye doğru sürünüp ondan uzaklaştığımı sanarken ayak bileğimden yakalayıp beni kendine doğru çekti. “Seni

satmadan önce tadına bakacağım.” Bacaklarımı ayırıp bedenimi izlerken, “Eğer tadını beğenirsem sadece benim olacaksın,” dedi.

Dizlerini yatağa koyup üstüme tırmandığında geri kaçtım. Belimden tutup beni yatağa sabitlediğinde kısılan sesimle, “Dur!” dedim. Onu göğsünden ittiğimde bileklerimden yakaladı.

Bir gecede ikinci kez aynı konuma geldiğimde gözüm döndü.

Korsenin içine sakladığım hançere ulaşmak için en doğru anı bekleyecek, buradan cesedimin çıkacağını bilsem bile onu öldürecektim. Bana dokunduğu için onu pişman edecektim.

Bedenimde kalan son gücü kullanıp kollarımı ondan kurtardığımda sert bir ses duydum. İkimiz de anında durup kapıya döndüğümüzde dışarıdan biri, “Efendim, beklediğiniz misafirler erken geldi,” dedi.

Himeros başını bana çevirip alnını alnıma yasladı. Bu hareketi, yaptığı her şeyin yanında benim için en mahrem olanıydı. Ares’le bizi birbirimize bağlayan özel bir anın hatırasıydı.

“Çok şanslısın, prenses.” Himeros yavaşça üstümden kalktı. “Seni satın almasını istediğim asıl adam geldi.” Rahatladığımı hissettiğinde, “Hemen sevinme,” diye ekledi. “Seni ona vermeden önce kesinlikle tadına bakacağım.”

Gözlerimden bir nefret dalgası geçtiğinde parmaklarını boğazıma doladı. Elini sıkıp nefesimi kestiğinde, “Oyun oynamayı aklından bile geçirme!” dedi. “Bu gece yaptığın hatanın ikincisi olmayacak. Tek yanlış hareketinde seni adamlarımın önüne atarım.”

Sessiz kaldığımda, “Anladın mı beni?” diye kükredi. Yüzüme saçılan tükürükler yüzünden gözlerimi kapatırken başımı sallayıp onu onayladım.

Himeros ellerini üzerimden çekip ayağa kalktığında yatakta iki büklüm oldum. Boğazımı saran dikenli teller ciğerlerime dolan her bir nefesi yırtıyor, göğsüm her kalkıp indiğinde bedenim acı içinde kalıyordu.

Yanağımdan istemsizce akan yaşları görmemesi için yüzümü çarşafıya gömdüm çünkü ağladığımı fark ederse durumdan zevk alacak

kadar aşağılık bir herifti. Himeros sessizce odadan çıkıp dışarıdaki adama emirler yağdırdı. Öksürük krizine girdiğimde boğazım yırtılarak çektiğim acıyı ikiye katladı.

Bir kaçış planı düşünemeyecek kadar bitkindim. Tek bildiğim bir adamdan kurtulmak, yüzlerce adamla dolu bir örgütten kaçmaktan daha kolaydı. Kaderime boyun eğip beni satmasına izin verecek ve beni alan adamın yanından ayrılacaktım.

Birilerinin beni bu cehennemden çıkarmasını çok istemiştim ama her zamanki gibi yalnız başımdım.

Tenimin üzerinde bir el hissettiğimde yerimde sıçradım. Bana dokunun eli tutup büktüğümde tanıdık bir sesin, "Benim," dediğini duydum. Yatağın yanında Helen'i gördüğümde onun bileğini bırakıp ayrılmaya çalıştım.

Uykuya daldığımin farkında bile değildim.

Kısıp sesimle, "Kahretsin!" diye fısıldadım. Helen yüzüme düşen saçları geriye çekerken, "Seni temizlemem gerek, güzel kızım. Mısır için hazırlanmalısın," dedi.

Bakışlarımı ona çevirirken yatağın üstünde doğruldum. Oturur pozisyona geçerken Helen'in gözünün altındaki kızarıklığı ve dudağının kenarındaki yarayı gördüm. Telaşla elimi onun tenine uzatırken, "Sana ne oldu?" diye sordum.

"Himeros çok kızgın."

Helen'in sorumluluğunda olduğum için benim yüzümden onu cezalandırdığını anladığımda bir küfür savurdum. "Onu öldürecekim." Yaşlı kadının gözlerinin içine bakarken, "Onu mahvedeceğim," dedim.

Helen samimi bir tavırla, "Biliyorum," diye mırıldandığında gözümde yaşlar aktı. "Biliyorum, güzel kızım."

Bana inanıyordu.

"Hadi, kalk!"

Kendimi zorlayarak yataktan kalktığımda Helen beni boş bir banyoya sürükledi. Orada yatağın yanındaki küvetin biraz daha

küçüğünü gördüğümde içine giremedim. Helen, "Lütfen," dediğinde onu daha fazla zor durumda bırakmak istemedim.

Yaşlı kadın korsemin iplerini açıp beni soyduğunda memelerimin arasına sıkıştırdığım hançeri buldu. Bir şey söylemeden hançeri bir kenara bırakıp beni suyun içine soktu. Tenimdeki her bir kanı ve çamuru temizledi. Saçlarımın arasındaki kiri çıkarmak beklediğinden daha uzun sürdü.

Büyük bir uğraş sonunda temizlendiğime ikna olup beni kirli sudan çıkardı. Bedenimi havluya sardıktan sonra saçlarıma da minik bir havlu doladı. Banyonun kenarında duran kıyafetlere baktığımda şaşırdım.

Helen temiz bir iç çamaşırı verdiğinde hızla giydim. Beyaz fırfırlı bir elbiseyi kafamdan geçirdiğinde ince kumaşın altındaki tenim ortadaydı. Kalçamın hemen altında biten elbise her yerimi sarıyor, eteğin uçlarından ince uzun fırfırlar sarkıyordu.

Lastikli askıları omuzlarımdan aşağı çekip kollarımda sabitleyen Helen, elbisenin iplerini önümde birleştirip sıktı. Meme uçlarım elbiseden gözüktüğünde yaşlı kadına telaşla baktım. Helen arkasını dönüp kahverengi bir korseyi gösterdiğinde rahatladım.

Korseyi göğsüme yasladığında ellerimle tutup ona yardımcı oldum. Helen arkama geçip korsenin iplerini çekiştirdi. Kalçamın üstünde bir düğüm yaptığında tebessüm ettim. Beni satın alan adamın işini zorlaştırıyordu.

Ayaklarıma uzun ipleri olan sandaletleri geçirip iplerini dizlerime kadar çapraz bir model yaparak dizlerime kadar sardı. Başımdaki havluyu çıkarıp saçlarımı taramaya başladığında dudaklarımın arasından bir inilti döküldü.

Elimden tutup, "Gel," diye fısıldadığında onu takip ettim. Himeros'un büyük odasındaki şöminenin önünde dizlerimin üzerine oturdum. Helen arkama geçip diplerine özen göstererek saçlarımı tarrarken ateşin yanında ısındım.

Saçlarım yavaşça kururken Helen işi bitmesine rağmen saçlarımı taramaya devam etti. Tarağı saçlarımın arasından her geçirişinde

göğsümdeki intikam çılgılığı büyüdü. Yeterince ağlamıştım. Artık savaşma zamanıydı. Gücümü toplayıp düşmanımın karşısına çıkmalıydım.

Bir süre sonra Helen tarağı yere bıraktı. Beni kolumdan tutup çevirdiğinde kımıldanıp yüzümü ona döndüm. Yanına aldığını fark etmediğim minik hançeri korsenin altına sokarken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Başını öne eğerken, “Güçlü ol,” diye fısıldadı. Kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldığında dumura uğradım. Kulağıma, “Hiç kimsenin cesaretini kırmasına izin verme, güzel kızım,” dedi.

Odanın kapısı hızla açıldığında adamlardan biri, “Ayrılık zamanı,” diyerek bizimle dalga geçti. Beni bileğimden yakalayıp ayağa kaldırdığında bakışlarımı Helen’den ayırmadım. Onun gözlerine bakarak içimden hepsini kurtaracağıma dair yemin ettim.

Beni koridorlarda sürükleyip yemek salonunun önüne getirdiklerinde Himeros’un yardımcısı elime yemek dolu küçük bir tepsi verdi. “Şimdi içeri gireceksin. Himeros’un yanına gidip tepsiyi bırakacaksın.” Çenemi tutup yanaklarımı sıktı. “Başını öne eğecek, gözlerini yerden ayırmayacaksın.”

Bir cevap vermediğimde dişlerinin arasından konuştu. “Anlaşıldı mı? Tek bir hata yaparsan Himeros’tan sonra seni ben alacağım.” Elini kalçama götürüp okşarken, “Seninle ilgili aklımda güzel fikirler var,” dedi.

Kapının önündeki adamlar gülerken biri, “Arkanda seni sikmek isteyen adamlardan oluşan uzun bir sıra var,” diye ekledi. “Bir hata yap ve o sağlam kığın tadına bakmamızı sağla.”

Adam yüzümü bıraktığında başımı öne eğdim. Uzun saçlarım iki yandan meyvelerin üstüne doğru dökülürken tepsiyi sıkıca tuttum. Beni kapının önüne getirdiklerinde gözlerimi kapattım ve içime derin bir nefes çektim. Boğazım bir öksürük kriziyle gıdıklandığında sertçe yutkunup onu geri ittim.

Devasa kapı açıldığında yanımdaki adam belimden bastırıp beni itti. Salondan gelen adamların sesleri kesildiğinde ayaklarımı izleyerek yürümeye başladım. Masanın ucunda oturan kalabalığı geride bırakıp boş sandalyelerin yanından geçtim. En uzak köşede olduğunu tahmin ettiğim Himeros'a yaklaştım.

Dizlerimi hafifçe kırıp zarif bir hareketle elimdeki tepsiyi masaya bıraktığımda Himeros, "Aşkım," diye fısıldadı. Elini bana doğru uzattığında elimi avucunun içine koydum.

Himeros beni yanına doğru çekerken, "Babamın gözdesi," dedi. Elimini bırakıp kolunu belime dolarken yüzümü misafirlere çevirdi. "Benim için bir elmasla eş değerde."

Ben Megan Maureen Sheran, hayatı boyunca hiçbir adama boyun eğmemiş kadın, sonunda ölüm olduğunu bilmeme rağmen başımı yerden kaldırmış, karşısında oturan adamların gözlerinin içine bakmıştım.

Alev alev yanan buz mavisi bir çift göz beni olduğum yere çivilerken içimde kopan fırtına duruldu. Aldığım hasarların acısı hafiflerken titreyen ellerimi önümde birleştirip soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Leonard Ares Henderson, Himeros'un yanına değil tam karşısına oturmuştu.

Ares'in gözleri belimde duran kola kayarken bakışlarımı onun yanında oturan adamlara çevirdim. Tanıdığım kişileri sırayla incelerken yüzüme yayılan gülümsemeyi engellemek için dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım.

Ben sadece veliaht prensi beklerken Buz Krallığı'nın dört prensi de beni kurtarmaya gelmişti.

BÖLÜM 21

PRENSES YA DA KRALİÇE

Kitap kulübünün en önemli kuralı sabırlı olmaktır. Charlotte, kadınların yüzyıllar boyunca yaşadıklarını bir günde değiştiremeyeceğimizi ve küçük adımlarla ilerlememiz gerektiğini öğütlerdi. Bu uzun yolculukta ancak umudumuzu kaybetmezsek yolun sonunu görebilir ve sabırlı olursak ödüle ulaşabilirdik.

Damon'la birbirimize söz vermiştik. Ne olursa olsun inancımızı kaybetmeyecek ve her şeye rağmen düştüğümüz yerden kalkmanın bir yolunu bulacaktık. Eğer ayağa kalkmazsak bitiş çizgisini göremezdik.

Saraydan bir at çalıp Areş'ten kaçtığımda hayallerime kavuşmak için büyük bir adım attığımı sanmıştım ama sabırsızca çıktığım bu yolun sonunda düştüğüm cehennem yüzünden birkaç defa umudumu kaybetmiştim.

Damon'a verdiğim sözü tutamayacağımı düşünmeye başladığımda dört prens, beni içine düştüğüm ateşten çıkarmak için cehenneme kadar gelmiş, yola devam edebilmem için bir umut ışığı yakmışlardı.

"Bu güzel kadın örgütümün prensesi."

Himeros belimde duran elini indirip beni kalçamdan ittiğinde kendi etrafımda dönmek zorunda kaldım. Sırtıma düşen saçlarımı

kenara çekip beni prenslere sunarken, "Asi bir prenses," diye mırıldandı.

Parmakları kalçamdan bacaklarıma doğru inerken ellerini kırdığımı hayal ettim. Bana dokunduğu her bir anın intikamını almak ve canını yakmak istiyordum ama sabırlı olmak zorundaydım.

"Henüz bir ismi yok." Elimden tutup beni bir kez daha döndürdüğünde bir anlığına Prens Michael ile göz göze geldim. Küçük prens dehşete düşmüş bir ifadeyle bizi izlerken Himeros, "Satın aldığınızda ona istediğiniz ismi verebilirsiniz," dedi.

Prens Roberto, "Başka kadınlar var mı?" diye sorduğunda Ares masanın üstünde duran ellerini yumruk yapmıştı. Bakışları Himeros'un tenime değen elinden ayrılmıyordu.

"Evet." Himeros elini üzerimden çekip bardağına uzandı. Bir yudum şarap içtikten sonra, "Eğer arzularsanız birkaç kadın daha getirebilirim," dedi.

Ares, "Yeterli," dediğinde gözlerimiz buluştu. "Onu beğendim."

Himeros prene baktığımı gördüğünde, "Gözlerini yere indir, prenses," diye mırıldandı.

Korsenin içine gizlediğim hançeri çıkarıp onun boğazını kesmeyi arulasam da prenslerin planını bilmediğim için Himeros'un sözüne itaat ettim. Başımı yere eğip önümde birleştirdiğim ellerimi izlemeye koyuldum.

"Babam burada olmadığı için şanslısınız." Himeros çatal bıçağını alıp tabaktaki eti keserken, "Bir arkadaşıyla kısa bir yolculuğa çıktı," dedi. Baron'dan yani Hector'dan bahsettiğinde kanım çekildi.

Prensler ikimizi sessizce izlerken Himeros ağzını şapırdatarak yemeğini yedi. Ağzındaki minik et parçaları dışarı sıçrarken, "Babam, prensesi en yüksek fiyattan özel bir misafirine satacaktı ama uzun bir yoldan geldiğiniz için bu güzel kadının fiyatında indirim yapacağım," dedi.

Ares hiç tereddüt etmeden, "Ne kadar istiyorsan iki katı," dedi.

Himeros'un elleri etin üstünde donup kaldıktan bir süre sonra yavaşça hareket etti. Sandalyesinde geriye yaslanıp bir elini dizime koydu ve, "Demek onu çok beğendin," dedi. Parmakları uyluklarımda gezindiğinde ürperdim.

"Satın almadan önce malımın tadına bakmak isterim."

Ares'in otoriter sesinden dökülen cümle nefesimi kesti. Himeros'un anlayacağı dilden konuşmak için böyle bir tavır sergilediğini bilsem de kendimi kötü hissettim. Gerçekten bir adama satılacak olsaydım neler yaşayacağımı tahmin dahi edemiyordum.

Himeros neşeli bir ses tonuyla, "Sabırsızsın," dedi. Sandalyesini geri çekip yavaşça ayağa kalktı. Arkamdan dolaşıp sağıma geçtiğinde bileğimden tutup beni peşinden sürükledi. "Sabırsız adamları severim."

Ares de yerinden kalkıp bizimle ortada buluştuğunda karşısında durdum. Başımı yukarı kaldırıp onu incelerken baştan aşağıya siyahlara büründüğünü gördüm. Belindeki hançerlerle ve sırtındaki kürkle zengin bir hayduta benziyordu. Hançerlerin yanında duran siyah kının içinde uzun bir kılıç vardı.

Himeros, "Gözlerini aşağı indir, prenses," dediğinde sözüne itaat etmedim. Prensın gözlerinin içine bakarken gerçekleri görmesini istedim. Sarayın dışında yaşayan kadınlara nasıl davranıldığını bilmesi gerekiyordu.

Himeros bir elini saçlarıma götürüp diplerinden çekerken başımı zorla öne eğdi. Ares'in bedeninin gerildiğini fark ederken Himeros, "Gözlerini aşağı indir," diye tekrarladı.

Himeros boştaki elini omzuma koyup aşağıya doğru bastırdığında dizlerimin üzerine düştüm. Odanın içindeki gerilim artarken Ares'in ayaklarının dibindeydim. Himeros yanıma çökerken saçımdan çekerek başımı yukarı kaldırdı.

"Gözlerini aşağıya indir!"

İri mavi gözlerimi Ares'in yüzünden ayırmayıp gülümsediğimde Himeros misafirlerine rezil olduğu için öfkelendi. Saçlarıma bırakıp yüzüme bir tokat attığında bedenim yere savruldu. Ellerimi sert

zemine koyarken yanağımda bir yangın başladı. Parmaklarındaki yüzükler dişime çarptığında dudağım patlamıştı.

“Kadın biraz asi.” Himeros dirseğimden tutup beni yerden kaldırıırken, “İyi bir eğitime ihtiyacı var,” dedi. Tırnaklarını geçirdiği yerin şimdiden morardığını hissediyordum.

“Beni onunla yalnız bırakın.”

Himeros, Ares’in kızgınlığını benim tavırlarıma yoruyordu ama yanılıyordu. Bana vurduğu için sabrı taşmıştı. Prensler masadan kalkarken Himeros yerinde doğruldu. Prensine ona emir vermesi hoşuna gitmese de diğer prenslerle beraber dışarı çıktı.

Koridordan gelen sesler uzaklaştığı an Ares ellerini kollarımın altından geçirip beni ayağa kaldırdı. Bir kolunu belime dolayıp bir elini başımın arkasına koyarken dudaklarıma yapıştı. Beni içine çekerek öptüğünde ona karşılık verdim.

Dili ağızımdan içeri girip dilime dolandığında dudaklarımdan bir inilti döküldü. Ellerimi onun omuzlarına yerleştirdiğimde Ares beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı onun beline dolarken dişlerimi altdudağına geçirdim.

Sadece iki adım atıp masaya ulaştığında arkamdaki sandalyeyi yere fırlattı. Kalçamı masanın üstüne koyup ellerini saçlarımdan arasından geçirdi. Dudağımın kenarından akan kanı yalayıp çenemi ısırdı. Dudakları dudaklarımı şişirinceye kadar öpüştük.

Nefes nefese kaldığımda alnını alnıma yaslayıp soluklandı. Ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi araladığımda gülümseyerek, “Gerçekten tadıma bakacağını düşünmemiştim,” dedim.

Ares bir elini kalçama götürüp beni okşarken, “Tadına çoktan baktım,” dedi. Yüzünü boynuma gömüp dilini tenimde gezdirdi. Kulağımdan altından öptükten sonra, “Unutamayacağım kadar güzel,” diye fısıldadı.

Bacaklarımdan arasında hissettiğim baskı hoşuma giderken, “Prens,” diye inledim. Ares, omzuma ve köprücük kemiğimin üzerine minik öpücükler bırakırken eteğimin altından ıslaklığımı buldu.

İki parmağı kadınlığının dudaklarının arasını okşarken, “Ne olursa olsun benim için ıslanman inanılmaz,” dedi. İçine düştüğümüz duruma rağmen onu arzuluyor olmam beni de hayrete düşürmüştü.

Elini bacaklarımın arasından çekip parmaklarını yaladı. Dudaklarımdan bir kez daha öptükten sonra yanaklarımdan tutup, “Ben seni bu ülkenin kraliçesi yapmayı isterken sen sıradan bir örgütün prensesi mi oldun?” diye sordu.

“Yakışıklı bir kralın dikkatini çekmeye çalışıyordum.”

“Başardın.” Burnumun ucundan öptü. “Dikkatimi çektin.” Bir kolunu belime dolayıp beni kendine daha çok bastırdı. “Şimdi senin için hepsini yok edeceğim.” Bedenimi çapkın bir ifadeyle süzerken, “Kraliçeme dokunan elleri tek tek kıracağım,” dedi.

Yakasındaki iplerden tutup onu kendime çektiğimde dudaklarımız buluştu. Dilimi ağzından içeri sokup onu fethederken bedenim alev alev yanıyordu. Parçalara ayrılmış ruhumu her bir öpüşüyle bir araya getiriyordu.

Ares dudaklarını çenemden boynuma doğru götürürken, “Kendini riske atmana gerek yoktu,” dedi. Boynumu emdikten sonra, “Bana anlatman yeterliydi,” diye ekledi.

Başımı geriye atıp onun öpücüklerini karşılarken, “İnanmazdın,” diye fısıldadım.

Ares üzerime yaslanıp sırtımı masaya dayadı. “İnanırdım.”

Elleri korsemin üstünden mememi bulduğunda, “Ciddiye almazdın,” diyerek meydan okudum. Ares sırtını dikleştirip bacaklarımdan tuttu. Beni masanın kenarına çekip tekrar üzerime eğildi.

Kollarını başımın iki yanında sabitlerken bacaklarımın arasına değen iri aletini hissediyordum. Dudakları hiç sönmeyecek bir ateşten sıçrayan kıvılcım gibiydi ve ben ilk defa yanmaktan korkmuyordum.

Zaten bildiği bir şeyi doğrulamak istercesine gözlerime baktı. “Kaçmadın.” Dudaklarını yaladı. “Kaçtığını sanmamı istedin.”

Tepkimi ölçmek için bekledi. "Seni kurtarmamı istedin çünkü..." dediğinde, "Gerçekleri görmeni istedim," diyerek cümlesini tamamladım.

"Her şeyi sen planladın." Dudaklarımı sertçe öptükten sonra, "Hepsi senin oyunundu," dedi.

Saraydan ayrılmadan bir gece önce Damon'a kadın ticareti yapan herhangi bir örgütün eline düşmek istediğimi söylemiştim. Saraydan kaçmayı, beni ormanda yakalamalarını sonra da prensin peşimden gelerek ülkesindeki gerçekleri görmesini planlamıştım.

Bu planı bozan iki şey vardı. Birincisi prens peşimden gelmiş ve kaçırılma anıma şahit olmuştu. İkincisi getirildiğim örgüt beklediğimden daha kötü çıkmıştı ve hayal ettiğimden daha acımasız şeyler yaşamıştım.

"Sana hayranım." Prens burnunu burnuma sürttü. "Hiç tanımadığın insanların hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske attın." Yüzümü incelerken nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Bir kraliçenin nasıl olması gerektiğini bana gösterdin."

Koridordan gelen sesler dikkatimi çektiği sırada prens üstümden kalktı. Bir elini bana uzattığında parmaklarından sıkıca tuttum. Beni masadan indirirken, "Şimdi herkese gösterme zamanı," dedi.

Acıyla haykıran adamların sesleri, birbirine çarpan kılıçların seslerine karışırken el ele yürüdük. Kapının önüne geldiğimizde Ares durup beni kendine çevirdi. Dudağımın kenarındaki yaraya bakarken, "Kan yemini olsun," dedi. "Sana dokunan her bir adamı mahvedeceğim."

Kapıyı açmak için elimi bıraktığında hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Sırtımı dikleştirip omuzlarımı geriye atarken saçlarımı yüzümden çektim. Ares kapıyı açtığında koridorda cansız yatan bedenlerin arasında tek başına duran Roberto ile göz göze geldik.

İkimizi baştan aşağıya incelerken nefes nefeseydi. Yüzüne sıçrayan kanlar alnından akan terlere karışmıştı. Kılıcını sıkıca tutarken, "Sevişmeniz bittiyse birkaç adam öldürseniz iyi olur," diye söylendi.

Tepkimi ölçmek için bekledi. "Seni kurtarmamı istedin çünkü..." dediğinde, "Gerçekleri görmeni istedim," diyerek cümlesini tamamladım.

"Her şeyi sen planladın." Dudaklarımı sertçe öptükten sonra, "Hepsi senin oyunundu," dedi.

Saraydan ayrılmadan bir gece önce Damon'a kadın ticareti yapan herhangi bir örgütün eline düşmek istediğimi söylemiştim. Saraydan kaçmayı, beni ormanda yakalamalarını sonra da prensin peşimden gelerek ülkesindeki gerçekleri görmesini planlamıştım.

Bu planı bozan iki şey vardı. Birincisi prens peşimden gelmiş ve kaçırılma anıma şahit olmuştu. İkincisi getirildiğim örgüt beklediğimden daha kötü çıkmıştı ve hayal ettiğimden daha acımasız şeyler yaşamıştım.

"Sana hayranım." Prens burnunu burnuma sürttü. "Hiç tanımadığın insanların hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske attın." Yüzümü incelerken nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Bir kraliçenin nasıl olması gerektiğini bana gösterdin."

Koridordan gelen sesler dikkatimi çektiği sırada prens üstümden kalktı. Bir elini bana uzattığında parmaklarından sıkıca tuttum. Beni masadan indirirken, "Şimdi herkese gösterme zamanı," dedi.

Acıyla haykıran adamların sesleri, birbirine çarpan kılıçların seslerine karışırken el ele yürüdük. Kapının önüne geldiğimizde Ares durup beni kendine çevirdi. Dudağımın kenarındaki yaraya bakarken, "Kan yemini olsun," dedi. "Sana dokunan her bir adamı mahvedeceğim."

Kapıyı açmak için elimi bıraktığında hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Sırtımı dikleştirip omuzlarımı geriye atarken saçlarımı yüzümden çektim. Ares kapıyı açtığında koridorda cansız yatan bedenlerin arasında tek başına duran Roberto ile göz göze geldik.

İkimizi baştan aşağıya incelerken nefes nefeseydi. Yüzüne sıçrayan kanlar alnından akan terlere karışmıştı. Kılıcını sıkıca tutarken, "Sevişmeniz bittiyse birkaç adam öldürseniz iyi olur," diye söylendi.

Utanmak yerine ona gülümsediğimde, "Asi prensese bak sen," dedi. Belinden uzun bir hançer çıkarıp bana uzattı. "Aynı zamanda edepsiz!"

Roberto'nun arkasından ona saldıran bir adamı fark ettiğimde Ares ona bir hançer fırlatıp kardeşini kurtardı. Ares, "Arkanı kolla," derken Roberto omzuna hançer saplanan adamın boğazını kesti.

Adamlara değmeden onların arasından geçmeye çalışırken yerde yatan biri dikkatimi çekti. Himeros'un yardımcısı olan adam karnındaki yarayı tutarak inliyordu. Onun yanına eğilip yüzünü elimin arasına aldım.

"Bana bak!" Adam kapalı gözlerini zar zor açarken yüzü acıyla buruşmuştu. "Bu sefer yanlış kadını taciz ettin."

Yaşam mücadelesi verirken, "Kaltak!" diye mırıldandı.

Roberto'nun hançerini onun kalbinin ortasına sapladım. "Yanıldın." Gözleri geriye düşerken ağzından kan sızdı. "Bu sefer çok yanıldın."

"Himeros nerede?"

Ares'in sesi beni kendime getirdiğinde hançeri adamın göğsünden çıkardım. Bıçağı cesedin üzerinde temizledikten sonra ayağa kalktım. Roberto, "Yakaladığımız diğer adamlarla beraber avluda," dedi.

Merdivenlere doğru yöneldiğimde Ares kolumdan tutup beni durdurdu. Ciddi bir ifadeyle, "Sana bir şey yaptılar mı?" dedi. O kelimeyi dile getiremediğinde gülümsedim.

"Tecavüz etmeye yeltendiler ama engel olmayı başardım." Ares'in gözlerinde bir yangın başladı. "Taciz eden her bir adamı da birazdan geberteceğim."

Kararlı bir ifadeyle başını öne eğerken kolumu bıraktı. Dar merdivenlerden yavaşça inerken iki prens de peşimden geldi. Himeros'un canını almadan önce onu parçalara ayırmak istiyordum. Ellerinin te-nimde dolaştığı her yeri onun vücudunda kesmeyi düşünüyordum.

Kaleden çıkıp geniş avluya ulaştığımda gözlerim şaşkınlıkla aralandı. Sağlıklı kadınlar avluda yatan kadınları evlerin yanına çekmiş

hepsiyle ilgileniyorlardı. Kraliyetin muhafızları ve askerleri avlunun etrafına dizilmişti. Tam ortada onlarca yaralı adam, onların arkasında ellerinde kılıçlar olan askerler bekliyordu.

Prens Darion ve Michael, Himeros'un başında iki askerle birlikteydiler. Ellerini bir iple bağladıkları Himeros dizlerinin üzerine çökmüştü. Çenesini havaya kaldırmıştı ve gururlu bir ifadeyle beni izliyordu.

Yardıma muhtaç kadınların arasında koşturan Helen dikkatimi çektiğinde gözlerim doldu. Kadınlara su ve yemek verirken bakışlarındaki umut ve dudaklarındaki gülümseme benim için her şeye bedeldi.

Elimdeki hançerin kabzasını sıkıca kavradığım sırada Ares beni korumak istercesine bir adım önüme geçti. Beni günlerce taciz eden adamların yüzlerini incelerken Sam'i gördüm. Bakışlarımız buluştuğunda büyük bir pişmanlıkla dudaklarını oynattı.

"Özür dilerim."

Sesini duymamıştım ama dudaklarını okumuştum. Sam'in hikâyesini dinlemeyi, onu bu örgütte çalıştıran gerçeği öğrenmeyi çok istesem de merhamet her zaman iyi bir şey değildi. Beni Marcus ve arkadaşından kurtardığı için dudaklarımı kımıldattım.

"Teşekkür ederim."

Sam'in gözlerinin içi parladığı sırada Ares onun komutunu bekleyen askerlere bir baş selamı verdi ve askerlerin hepsi aynı anda adamların başlarını kesti. Sam'in gülümseyen gözleri açık kalırken başı çamurun içine düştü.

Derin bir sessizlik etrafımızı sardıktan bir süre sonra Himeros kahkaha attı. Yaşadıklarına inanamayan bir delilikte bizi izlerken, "Prenses," diye mırıldandı. Bir sinir krizinin eşiğinde duruyordu.

Ares onun yanına doğru ilerlerken ben kımıldamadım. Bize saldırarak bir adam kalmamasına rağmen Roberto hemen yanımda tetikte duruyordu. Bana eziyet eden kişilerden sonra beni koruyan insanlarla çevrilmek alışkın olmadığım bir durumdu.

“Satmak istediğin kadının bir prenses olduğunu sanmışsın ama o bir kraliçe.”

Ares bana her kraliçe dediğinde kalbim endişeyle titriyordu. Buz Krallığı’ndaki yanlışları düzeltmek için uzun yıllardır çabalasam da hiçbir zaman bir taç takacağımı ve bir tahtta oturacağımı hayal etmemiştim.

Himeros konuşmak için dudaklarını araladığında Ares yüzünün ortasına yumruk atarak onun sesini kesti. Himeros’un başı geriye savrulduğunda arkasında onu sıkıca tutan asker başını öne itti. Burnundan ve ağzından akan kanı görmek hoşuma gitti.

Ares, “Benim kraliçem!” diye bağırdı.

Himeros’un bileği aniden burkulduğunda acıyla haykırdı. Ares ona dokunmamasına rağmen adamın parmakları tek tek geriye döndü. Telaşla Roberto’ya baktığımda, “Aptal herif!” diye fısıldadı. “Büyüsünü kullanıyor.”

Ares, Himeros’un tüm el parmaklarını kırarken, “Yakında hepinizin kraliçesi!” dedi. Sesi geniş avluda yankı yaptığında tüylerim ürperdi.

Roberto aşkla ilgili bir şeyler mırıldanırken bakışlarım bir anlığına arka tarafa kaydı. Helen’le göz göze geldiğimde beni gururla izlediğini fark ettim. Bir dehşetin içinde olmamıza rağmen ona göz kırptığımda Helen gülümsedi.

“Buz Krallığı’nın kralı olduğum sürece hiçbir kadın köle olarak satılamaz ve satın alınamaz!” Himeros acıyla inlerken Ares sesini tüm dünyaya duyurmaya çalışarak bağıırıyordu. “Bugünden itibaren kadınlara zarar veren her kuruluş kapatılacak, buna sebep olan ve yardım eden herkes idam edilecektir.”

Yasalar bir gecede değişir ama uygulaması yıllar sürerdi. Ares’in dudaklarından dökülen sözler yeni bir devrimin başlangıcı olsa da hayal ettiğimiz ülkeye kavuşmak yıllarımızı alacaktı. Kadınların ve adamların alıştığı hayat biçimini değiştirmesi ve yeni bir düzene geçmesi bir yüzyılı daha bulacaktı.

Bu gece, sonraki nesillerin özgür bir hayat yaşaması için büyük bir adım atılmıştı ve bunda benim de payım vardı. Yarın sabah uyandığımda ülkenin bir köşesinde acı çekmeye devam eden kadınlar olacaktı ama her şeyin tamamen değiştiği o gün de gelecekti.

Ares başını öne eğip beni çağırdığında yavaş adımlarla ilerledim. Tam karşısında durduğumda belindeki kılıcı yerinden çıkardı ve bana uzattı. Kılıcın detaylarını gördüğümde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Buz Krallığı'nda yüzyıllardır sadece krallarının kullandığı ve bir başkasının dokunmasının bile yasak olduğu kılıcı bana veriyordu. Buz Kılıç hiçbir krala ait değildi, sarayın sonraki krallarına ilk kraldan kalan bir emanetti.

Askerlerden şaşkınlık nidaları yükselirken başımı sağa sola sallayarak ona itiraz ettim. Ares herkesin içinde onun emrine karşı geldiğim için gerilirken elimi kendine doğru çekti. Buz Kılıç'ın kabzasını avucuma bıraktığında tereddüt etmeme rağmen kılıcı düşürmemek için sıkıca tuttum.

Kılıcını bana verecek kadar güvenen bir adamın hislerini boşa çıkarmak istemiyordum. İki elimle uzun kılıcı kavrarken Himeros'un yanına geçtim. Prens Darion ve bir asker Himeros'un başını aşağıya doğru eğdiğinde onun bana son kez baktığını fark ettim.

Himeros'un yanına doğru eğilip kulağına, "Gözlerini aşağıya indir," diye fısıldadım.

Ayaklarımı omuzlarımla aynı hizaya getirip sırtımı dikleştirdim. Bakışlarım Ares'e kaydıığında gözlerini kapatıp bana onay verdi. Buz Kılıç'ı başımın üstüne kadar kaldırdım. Tüm gücümü kullanarak kılıcı Himeros'un boynuna vurdum.

Yüzüme sıçrayan kanlar midemi bulandırırken çamurun içine düşen kellenin sesi beni rahatlattı. Elimde kraliyetin en değerli kılıcını tutup ülkenin en korkunç örgütünü yok etmişim.

Buz Kılıç'ı Himeros'un üzerinde temizleyip Ares'e uzattığım sırada Prens Darion'ın yanında duran Prens Michael'ı gördüm. Dehşete düşmüş bir ifadeyle beni izlerken elleri titriyordu.

“Onu buraya getirmekle doğru şeyi yaptığına emin misin?”

Ares bakışlarımı takip edip küçük prensi bulduğunda, “Onun yaşadayken yaptıklarımı duymak istemezsin,” diye mırıldandı.

“Kaç yaşında?”

“On iki.”

“Çok küçük.”

“Bir prens olarak doğduğunda yaşın önemi yoktur.” Ares kardeşini yanına çağırırken, “Tahta geçmek için doğan her çocuğun eğitime ihtiyacı vardır,” dedi.

Prens Michael abisine yaklaştığında Ares kolunu onun omzuna doladı. Yanına çekip sarılırken, “Sahada tecrübe edinmek istediğini kendisi söyledi,” dedi.

Küçük prens Ares’i onaylayarak başını salladığında Prens Darion, “Seni kurtarmak için çok heyecanlıydı,” dedi. “Bizimle gelmek için ısrar etti.”

Bakışlarımı prenslerin üzerinde gezdirip, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandığımda Prens Roberto asık bir suratla yanımıza geldi. Buz Kılıç’ı elime aldığım andan itibaren ifadesi değişmişti.

“Bu kadar kadını ne yapacağız?”

Telaşla arkamdaki kalabalığa döndüğünde Prens Darion, “Yanımızda götürmek için çok fazlalar,” dedi. Helen onları geride bırakmamızdan korkarak bizi izlerken yerde oturan kadınlar titriyordu.

Prensler kendi aralarında tartışmaya başladıklarında Ares’e baktım. “Erote Örgütü’nün sahibi Anteros kaleye döndüğünde hepsini öldürür.” Ellerimi göğsümde birleştirip sertçe yutkundum. “Eğer geride kalırlarsa onları kurtarmamızın hiçbir anlamı olmaz.”

Ares kadınları incelerken düşüncelere daldı. Bir süre sonra, “Bizimle birlikte gelecekler,” dedi. “Kalenin her yerini araştırın. Tek bir kadın bile kalmasın.” Bana bakarken, “Kısa bir süreliğine sarayda kalacaklar. İyileştiklerinde istedikleri yere gitmekte özgürler,” diye ekledi.

O an veliaht prensin kendi ülkesinin asıl durumunu bilmeden yaşadığına ikna oldum. Sarayın içinde gerçeklerden uzak bir şekilde yetiştirilen bir prensti. Halkın arasına karıştığında ve yanlışa ışık tutulduğunda doğru olanı seçmesi ona karşı olan tutumumu değiştirdi.

Ares'le evlenip bir kraliçe olduğumda onunla beraber bu ülkeyi daha yaşanabilir bir hâle getirebileceğimize inanıyordum. Artık karşısında değil hemen yanında duracak ve gerçekleri ona gösterecektim.

İki gün sonra...

Saraya ulaştığımız gecenin sabahında ter içinde uyandım. İpek nevresim bacaklarıma dolanırken başım sert bir göğsün üstündeydi. Belimi saran kol beni sıkıca tutarken saçlarım her yere dağılmış, enseme yapışmıştı.

Gözlerimi birkaç kez kapatıp açtığımda önce Ares'in karın kaslarını sonra geceliğin altında sertleşen aletini gördüm. Bacaklarımdan arasından bir sızı geçtiğinde Ares'in üzerinde duran elimi hareket ettirip parmaklarımı karnında gezdirdim.

Bedenim onu özlediğini haykırırken Ares'e yakalanmaktan korkmadan onu okşadım. Bir süre sonra göğsü daha sık havaya inip kalktığında başımı yüzüne doğru çevirdim. Kapalı gözlerine bakarken, "Uyandığını biliyorum," diye mırıldandım.

Ares belimden sıkıca tutup sırtımı yatağa yaslarken üstüme uzandı. Gözlerini açarken, "Günaydın, güzelim," dedi. Dudakları dudaklarımı bulduğunda ellerimi onun saçlarının arasından geçirip öpücüğüne karşılık verdim.

Tadına hiçbir zaman doyamayacağımı hissederken prens geri çekildi. Yeni uyandığı için hırıltılı bir sesle, "Bu sabah kaçmamışsın," dediğinde gülümsedim. Hayatımda tanıdığım en alingan adamdı.

"Eğer istersen gidebilirim."

Yüzüme yapışan saçları geriye iterken, "Kalmanı istiyorum," dedi. Elinden oyuncağı alınmış küçük bir çocuk gibi kırgın bakıyordu. "Her sabah yanımda uyanmanı istiyorum. Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk kişi, sen ol istiyorum."

"Ben olacağım."

Altdudağını dişlerimin arasına alıp onu kendime doğru çektim. Dudaklarını sertçe öperken dilim ağzının içine kaydı. Ares diziyle araladığı bacaklarımın arasına girip vücudunu bana bastırdı.

Kolumdaki yarada bir sızı hissettiğimde prensi göğsünden ittim. Başımı koluma çevirdiğimde yaramın kapandığını gördüm. Ares'i üstümden atmaya çalışırken, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım.

"Megan..."

"Benim iznim olmadan bedenime dokunamazsın!"

Ellerimi göğsümde birleştirip bileklerimden sıkıca tutarken, "Sana zarar vermiyorum," dedi.

"Ama kendine zarar veriyorsun!" Altından çıkmak için çırpınırken çok sinirliydim. Yolculuk sırasında birkaç kez beni iyileştirmek istemişti ama ona engel olmuştum. "Büyü yapmanı istemiyorum."

"Senin canın yanarken öylece duramam." Sesi yüksek çıktığında hareket etmeyi kestim. "Bana bu güçler verildiyse ve seni iyileştirme şansım varsa onu kullanırım."

"Aklını kaybetmek mi istiyorsun?"

"Eğer senin tüm yaralarını saracaksa aklımı kaybetmeye hazırım."

"Adımı bile hatırlamayan bir adamın yanında uyanmaktansa vücudum yaralar içinde kalabilir." Bileklerimi onun ellerinden kurtarıp göğsüne yumruk attım. "Bir sabah uyandığımda bana boş gözlerle bakmanı istemiyorum."

Ares düşüncelere daldığında çenesinden tutup yüzünü kendime çevirdim. "Yaralarımı zamana bırakmayı öğren." Buz mavisi gözlerinin derinliklerinde kaybolurken, "Sabırlı ol," dedim. "Her yara bir gün iyileşir."

"Son kez!"

Pazarlık yaptığında, "Hayır, prens!" dedim.

"Son bir kez!" Beni ikna etmeye çalıştı. "Bir daha seni iyileştirmeyeceğim."

"Hiç kimseyi iyileştirmeyeceksin!" Derin bir nefes alırken, "Büyünü kullanmayacaksın!" dedim.

"Tamam." Bir kedi gibi yavaşça bana yaklaştı. "Son bir kez büyümü kullanacağım ve sonra bir daha yapmayacağım."

Söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlamak için yüzünü inceledim. Ares dudağımın kenarına bir öpücük bırakırken, "Söz," diye mırıldandı.

"Eğer bir gün aklını kaybedersen seni öldürürüm."

"Kaybetmeyeceğim."

"Bunun sözünü veremezsin!"

"Bir daha büyü yapmayacağım!"

Yakınlığı düşüncelerimi olumlu etkilemiyor, nefesi tenime çarptıkça beni ikna ediyordu. Başımı sağa doğru çevirip onun bakışlarından kaçmaya çalıştığımda, "İzin ver, kraliçem," diye fısıldadı.

"Ben kraliçe değilim."

"Benim kraliçemsin."

Dudakları yanağımdan boynuma doğru kayarken geceliğimin askısını omzumdan aşağıya indirdi. Dili omzumu ve köprücük kemiklerimi okşarken, "Son bir kez," dedim. Bir dokunuşla ikna olacak kadar aptaldım.

Ares sessiz kalırken parmaklarını kolumdaki yaraya götürdü. Küçük bir kızarıklık kalıncaya kadar büyüsunü kullandıktan sonra boynumdaki ve bileklerimdeki izlere odaklandı. Büyü yaparken yüzünün aldığı ifade çok komikti.

Gülmemeye çalışarak altdudağımı ısırduğımda alaycı bir tavırla, "Şimdi de hoşuna mı gidiyor?" diye sordu. "Saniyeler önce sinir krizi geçiriyordun."

"Bir sinir krizi geçirseydim beni değil kendini iyileştiriyor olurdun, prens."

“Seninle dövüşeceğim günü iple çekiyorum.”

Onunla birbirimize verdiğimiz söz aklıma geldiğinde, “Pişman olacaksın,” diye fısıldadım. “Seni mahvedeceğim.”

Ares bacaklarımdaki birkaç morlukla ilgilenirken, “Belki de kazanmak değil,” dedi. “Kaybetmek istiyorumdur.” İşi bittiğinde yüzüme yaklaşıp dudaklarımı öptü. “Belki de beni mahvettiğini hayal ediyorumdur.”

“Hayallerini gerçek yapacağım, prens.”

“Evlendiğimizde,” diye mırıldandı.

Ares taç giyme töreninden hemen sonra düğünümüzün olacağını söylemişti. Bir anlık telaşla, “Gelinliğim yok,” dedim.

“Evliliğimiz önündeki tek engel bu mu?”

“Evet.” Ares kahkaha atmamak için kendini sıkarken gözlerinin içi parlıyordu. Çenemin altındaki eline vurup, “Dalga geçme,” dedim. “Gerçekten gelinliğim yok.”

“Sen iste ve olsun.”

Her şeye sahip olduğum bir hayata alışmak zaman alacaktı. Kelimeler daha dudaklarımdan dökülmeden istediğim her şeyi elde etmek bir yandan güçlü hissettirirken diğer yandan korkunç geliyordu.

“Özel terzime sınırsız sayıda gelinlik diktirebilirsin.”

“Anladım.” Başımı salladım. “Sıradan bir şey olması yeterli.”

“Senin üzerinde hiçbir elbise sıradan duramaz.”

Prensın gözlerinin içine bakarken tek kaşımı kaldırdım. “Öyle mi?” Ellerimi onun ensesine götürüp saçlarını okşarken, “Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?” diye sordum.

“Seni çoktan etkiledim.”

“Bakıyorum da...” Ares’i göğsünden sola doğru itip üstüne çıktım. Sırtı yatağa çarptığında kucağına yerleştim. “Kendinden çok emin-sin.” Parmaklarımı göğsünde gezdirirken üzerine eğildim ve dudaklarına uzandım.

“Dur!”

Dudaklarına milim kala hareket etmeyi bıraktım. Nefesi nefesime karışırken kaşlarımı çattım. Ares bacaklarımı okşamaya devam ederken, "Yorgunsun," dedi. "Seni zorlamak istemiyorum."

"Yorgun olup olmadığımı ben karar verebilirim." Büyünün etkisiyle başlayan ağrıyı umursamadan, "Seni istiyorum," diye fısıldadım.

"Megan..." Prensın dudakları şaşkınlıkla aralandı. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, "Emin misin?" diye sordu.

"Hiç olmadığım kadar."

Kasıklarımı onun iri aletine sürttüğümde prens inledi. Dudaklarını öpmeye başladığımda ellerim kollarını buldu. Onun dokunuşlarıyla kendimi kaybetmek ve ruhumdaki tüm yaraları sarmak istiyordum.

Kolunu belime dolayıp beni kendisiyle beraber çevirdiğinde sırtım çarşafıya değdi. Başımı yavaşça yastığa bırakırken, "Seninle ilgilenmememe izin ver," dedi. Kulağımın altından öptüğünde tüylerim ürperdi.

Ares boynumu emerken bir elini eteğimin altına soktu. Kalçamı okşarken omzuma ve göğsüme minik öpücükler bıraktı. Askılarını tamamen indirip geceliğimi karnıma doğru çekti. Açıkta kalan memelerimi izlerken, "Megan," diye inledi.

Bir meme ucumu ağzına alıp emmeye başladığında gözlerimi kapattım. Dokunuşu tüm bedenimi harekete geçirmişti. Dişlerini tenime geçirdikten sonra diliyle masaj yaptığında kadınlığımı onun iri aletine bastırdım.

"Ares," diye mırıldandığımda dudaklarını ağzıma bastırdı. Dilini içeri sokup dilimi yalarken kadınlığıma sürtündü. Ellerim onun omuzlarında ve kollarında gezinirken bir kez daha göğsüme eğildi.

İlgisiz bıraktığı mememi dudaklarının arasına alırken bacağıma okşayan eli uyluğumdan kasıklarıma doğru ilerledi. Parmakları kadınlığımın dudaklarını aralayıp şişliğini bulduğunda meme ucumu ısırdı.

Dokunuşuyla daha da şişen daireye parmağının ucuyla masaj yaptı. Aklımı kaybetmek üzereyken bir elimi bedenlerimiz arasından

onun geceliğinin içine soktum. İri aletini elime aldığımda Ares, "Siktir!" dedi.

Onu taklit ederek uzunluğunu okşadığımda mememi bırakıp yüzüme yaklaştı. Dudaklarımı sertçe öptükten sonra, "Beni çıldırtıyorsun," diye mırıldandı. İkimiz de birbirimize dokunurken kasıklarım-daki sızı artmıştı.

Ares elini kadınlığımdan çekip benim bileğimi yakaladı. Ellerimi belimin iki yanında yatağa sabitlerken bacaklarımın arasına doğru süründü. Başını kalçamın hemen altına yerleştirip dudaklarını kadınlığıma götürürken ellerimi sıkıca tuttu.

Dili tenimde gezinmeye başladığında, "Ares," diye inledim. Kalçamı hafifçe havaya kaldırıp daha fazlasını istedim. Şişliğin etrafında dilini gezdirip üstüne sert darbeler indirirken o kadar sık nefes alıyordum ki boğulacak gibi hissediyordum.

"Lütfen." Ares beni en yukarıdan aşağıya kadar yalarken, "Lütfen," diye mırıldandım. Ellerimi kurtarmak için bir kez daha çabala-dım. Ares bileğimi bıraktığı an bir parmağını içime soktu.

Tüm vücudum gerildiğinde diğer elim de özgürlüğe kavuştu. Sürekli kımıldadığım için Ares kolunu belime dolayıp beni yatağa sabitledi. Bedenim büyük bir ihtiyaçla yanarken diliyle şişliğime darbeler indirip parmağını içime sokup çıkardı.

"Ares," diye inlerken âdeta ona yalvardım. "Seni istiyorum."

Prens bir anda durup dilini ve parmağını kadınlığımdan çekti. Yüzüme doğru yaklaşırken, "Tekrar söyle," dedi.

"Seni istiyorum."

Dudaklarımı sertçe öptükten sonra yatakta dizlerinin üzerine kalktı. Altındaki geceliği bir hışımda çıkardığını fark ettiğimde geceliğimin eteklerinden tuttum. İpeği başımın üstünden geçirip bir kenara fırlattığım sırada Ares vücudumu izleyerek dudaklarını yalıyordu.

"Buraya gel."

Sesim dikkatini çektiğinde bakışları yüzüme kaydı. Çapkın bir gülümsemeyle, "Asıl sen buraya gel," dedi. Elimden tutup beni dizlerimin üzerine kaldırdığında tam karşısında durdum.

"Seni çok özledim, Reen."

Bana sevdiklerimin taktığı isimle seslendiğinde daha da sabırsızlandım. Kollarımı onun boynuna dolayıp dudaklarını öptüğümde elini başımın arkasına yasladı. Dişlerimizin birbirine çarptığı sert bir öpücükten sonra geri çekildi.

"Arkanı dön."

Ares'in bakışları kararmıştı. Beni belimden tutup ters çevirdiğinde sırtım ona döndü. Saçlarımı bir araya toplayıp omzumun üstünden göğsüme doğru koydu. Dudakları sırtımı bulduğunda kollarını belime doladı. Her bir noktayı öpüp diliyle okşarken belime kadar indi. Kalçamın üzerine minik bir öpücük bırakıp geri çekildi.

"Reen," diye fısıldadığında nefesi kulağıma çarptı. Elleri göğsüme doğru uzandığında memelerimi avuçlarının içine aldı. "Birazdan içine gireceğim." Memelerimi okşarken aletini kalçama sürttü. "Canın yanarsa söylemeni istiyorum."

Başımı göğsüne yaslayıp kendimi onun insafına bıraktığımda, "Tamam mı, güzelim?" diye sordu. "Bu ilk seferki gibi olmayacak."

Gözlerimi hafifçe aralayıp, "Tamam, prens," diye fısıldadığımda onun bakışları benim üzerimdeydi. Beni izlemeye devam ettiğinde, "Canım yanarsa söyleyeceğim," dedim.

Ares'in yüzünden bir rahatlama hissi geçti. Dudakları tenimde gezinip beni tekrar uçurumun kenarına getirdiğinde bir mememi bıraktı. Bacaklarımı açıp ıslaklığımı her yere yayarken kendinden emindi.

Bir parmağını içime soktuğunda dudaklarımdan onun ismi döküldü. İkinci parmağı yanına ekleyip deliğimi genişletmeye çalışırken sırtımı ısırdı. Mememin ucunu parmaklarının arasına sıkıştırıp sertçe çekti.

"Şimdi."

Ares ellerini kalçamın yanlarına koyup beni daha da açtıktan sonra iri aletinin başını yavaşça içime soktu. Kendimi yatağa bırakıp

kalçamı ona rahatça sunmak istesem de hareket etmedim. Ares bir bacağıma düzeltip aletini daha da derine soktuğunda ellerimi onun omuzlarına götürüp sıkıca tutundum.

Prens istediği pozisyonu bulduktan sonra kollarını belime dolayıp aletinin tamamını içime soktuğunda haykırdım. Kadınlığımın duvarları kasılıp onu içime çekmeye çalıştıkça iri damarlarını hissettim. İlk yaptığımızda bu kadar derinde değildi.

Kulağıma, "İyi misin?" diye fısıldadığında nefes nefese, "Evet," dedim.

Ares hareketlerinin hızını artırırken memelerimi avuçlarına aldı. Onları okşayıp uçlarını sıkarken dudakları boynumu emdi. Uzunluğu içime girip çıktıkça kadınlığım biraz daha açıldı ve duyduğum acı zevke dönüşmeye başladı.

Ares içimden çıkıp tek bir hamlede tüm aletini tekrar içime soktuğunda çığlık attım. Kadınlığımın duvarları onun aletinin şeklini alırken prensin bir eli karnımdan kasıklarına indi. Parmağını şişliğimin üzerine koyup daire çizdiğinde her şey çok fazla geldi.

"Ares." Nefes alamıyordum. "Bu çok fazla." Uçurumdan aşağıya düşmek üzereydim. Göğsümde patlamak için bekleyen havai fişekler vardı. "Bu çok güzel."

"Biliyorum, güzelim." Prens hareketleri sertleşirken bedenimi taşıyabilecek durumda değildim. Ares'in kolları beni dik tutan tek şeydi.

"Benimle beraber boşalmak ister misin?"

Kalçama indirdiği her darbenin sesi odanın içinde yankılanırken sırtımdan terler akıyordu. Mememi okşayan eli aklımı kaybetmeme sebep olurken bacaklarımın arasındaki parmakları zihnimi ele geçirmişti.

Düşünemiyordum.

Nefes alamıyordum.

Hızını artırıp aletinin başıyla duvarlarımı çizerken omzumu ısırırdı. Dili omzumdan boynuma doğru giderken, "Ares," diye inledim.

Prens parmaklarının baskısını artırıp şişliğimi sertçe okşadığında kendimi bıraktım.

Göğsümde biriken duygular aniden patlarken Ares'in aletinin üzerine boşaldım. Tüm bedenim kasılıp bacaklarım titrerken prens beni sıkıca tuttu. Ares adımı sayıklarken içime akan sıvıyı hissettim.

Hızını yavaşlatsa da içime girip çıkmaya devam etti. İkimizin birbirine karışan sıvısı uyluğumdan aşağıya doğru akarken prens elini şişliğimden çekti. Çenemden tutup yüzümü kendine çevirdi. Omzumun üstünden dudaklarımı öperken artık her şeyimle ona ait olduğumu biliyordum.

Alnını yanağıma yaslariken nefes nefese, "Kraliçem ol," dedi. "Taç giyme töreninden sonra evlenelim." Hareketleri tamamen durdu ama içimden çıkmadı.

"Ares," diye fısıldadığımda, "Tacı tak," dedi.

"Takacağım." Prens yavaşça içimden çıktığında bedenimi ona doğru çevirdim. Alnımı onun alnına yaslayıp ellerimi yanaklarına koyarken, "Kraliçen olacağım," dedim.

BÖLÜM 22

YEMİN TÖRENİ

İki hafta sonra...

Kader, duygularımı önemsemeden beni bir rüzgâr gibi kendi istediği yola sürüklerken acı çekmek yerine yaşadıklarımın tadını çıkarmaya çalışıyordum. Prensın terzisi bedenimin ölçüsünü alıp dikeceği modele uygun kumaşları önüme sererken ona uyum sağlıyor, annem ve kız kardeşlerimle beraber düğün töreni için hazırlık yapıyordum.

Yıllar önce bir gün evleneceğimi ve kraliçe olacağımı söyleseler asla inanmazdım ama bugün sarayın koridorlarında gezerken düğünümde gelecek kişilerin listesini düşünüyordum. Bütün prenslere tek tek sorarak listede eksik bir davetli kalmamasına özen gösteriyordum.

Erote Örgütü'nden kurtardığımız kadınlar iyileşme sürecini tamamladıktan sonra Ares onlara seçim hakkı tanımıştı. Ailesinin yanına dönmek isteyenleri bizzat kendi askerleriyle evlerine götüreceksen gidecek bir yeri olmayan kadınlara sarayda iş verecekti.

Kadınların çoğu ailelerine dönmeyi seçerken kalanlar sarayda benim hizmetkârım olmuştu. Helen yanındaki genç kadınlarla beraber düğünümü organize ediyordu ve yükün çoğunluğunu omuzlarımdan alıyorlardı.

Bu akşam Ares'in yemin töreni gerçekleşecekti. Bu yüzden Helen ve diğer kadınlar ayak altında dolaşmamak için odalarına çekilmişti. Sarayın koridorlarında büyük bir kalabalık ve tören hazırlığı vardı.

Terzide işimi bitirdiğimde koridorlardan dikkat çekmeden geçip prensin çalışma odasına ilerledim. Saatler sonra bir kral olacaktı ve artık ona prens diyemeyecektim. Ülke yönetmek büyük bir sorumluluk getireceği için endişeleri vardı. Ona her daim yol gösteren babasının vefat etmesi ve annesinin aklını kaybetmesi onu daha da korkutuyordu.

Endişelerini biraz olsun azaltabilmek için onu görmek istiyordum. Çalışma odasının önüne geldiğimde muhafızlar kapıyı benim için açtı ve yüzümde tatlı bir gülümsemeyle içeri girdim. Ares'in karşısında oturan Roberto'ya başımla selam verirken hemen yanında duran Hector'u gördüğümde yüzümdeki gülümseme silindi.

Bir ayağımı geriye sürükleyip dizimi kırarak eğilirken, "Majesteleri," diyerek reverans yaptım.

Ares'in gergin yüz ifadesi yumuşayıp gözlerinin içi mutlulukla parlarken, "Buraya gel, kraliçem," dedi.

Bakışlarımı Hector'dan uzak tutarak ilerlediğimde Roberto, "Megan'ı gördüğünde ses tonunun bile değişmesi bir tek benim mi midemi bulandırıyor?" diyerek ortaya bir soru attı.

Elimi onun omzuna koyarken kulağına doğru eğildim. "Belki de mideni bulandıran asıl şey hemen yanında duruyordur." Ares ve Hector'un duyamayacağı kadar kısık sesle söylediğim için ikisi de bana merakla bakıyorlardı.

Ares, "Yanıma gel," dediğinde masanın etrafından dolandım. Sandalyesini bana doğru çevirip kollarını açtığında kucağına yerleştim. Bacağının üstüne otururken kolumu ve başımı onun göğsüne yasladım.

Roberto bize gözlerini devirip, "Gerçekten mi?" derken Hector'a kaçamak bakışlar atıyordum. Her zaman bana karşı fevri davranışlar sergilemişti ama bu sefer hiç olmadığı kadar kızgın gözüküyordu.

"Sorun nedir, lordum?"

Çalışma odası sessizliğe gömüldüğünde kolunu belime dolayan Ares'ten güç alarak konuşmuştum. Hector'un benimle bir derdi varsa

hemen şimdi söyleyebilirdi. Çünkü onun Baron lakabıyla bir örgütün başında olması ve kadın ticareti yapması benim en büyük sorunumdu.

Gözlerinin derinliklerindeki zehir tenimin altına sızarken, "Erote Örgütü'nün ülkemizin başına açtığı sorunlar dışında önemli bir problem yok, Leydi Megan," dedi.

"Artık Erote Örgütü yok."

"Anteros yaşadığı sürece örgüt faaliyetine devam edecektir. Majesteleri, Anteros oğlu öldürüldükten sonra bir intikam planı yapıyor olmalı."

"Anteros'un oğlu Himeros'u ben öldürdüm." Onun canını sıkma-ya çalışırken tek kaşımı havaya kaldırdım. "Bu krallık, kadın ticareti yapan sıradan bir örgütten korkacak değil. Anteros geri adım atmazsa hata yapar."

Hector, "Anteros..." dediğinde onun sözünü kestim.

"Belki de Anteros'un yakın arkadaşlarını araştırmalı ve alacağı desteği kesmeliyiz." Ölümcül bir ifadeyle Hector'un gözlerine bakarken, "Yok edeceğimiz sıradaki örgüt, Anteros'un yakın arkadaşı Baron'un örgütü olabilir," dedim.

Güneydeki lakabını duyduğu an Hector'un nefesi kesildi. Beni nefret dolu bakışlarla izlerken, "Saraya getirdiğimiz kadınlar Baron'u yakından tanıyor. Onun Erote Örgütü'ne sıkça gelip gittiğini görmüşler. Bizlere bu konu hakkında bilgi verebilirler," diye ekledim.

Roberto bana katılarak, "Kadınların bildikleri bizim için çok önemli," dedi. "Bir an önce onlarla konuşup örgüt hakkında daha fazlasını öğrenmeliyiz."

Ares'in belimde duran eli karnıma doğru kayıp beni hafifçe okşadı. Bu küçük hareketiyle söylediklerime destek verdiğini biliyordum. Prens bakışlarını Hector'a çevirip, "İç boşa endişelerini kendine sakla," dedi. "Hiçbir örgüt lideri benden intikam almaya cesaret edemez."

Hector dudaklarını yalarken çenesi kasıldı. Sandalyesinden yavaşça kalkarken, "İzninizle, majesteleri," dedi. Ellerini önünde birleştirip

reverans yaptı. "Kadınlardan oluşan ve adının Kitap Kulübü olduğunu öğrendiğim örgüte çok yaklaştım. En yakın zamanda görevimi tamamlayacağım."

Hector arkasını dönüp gitmeden önce bana göz kırptığında ürperdim. Hemen yanında duran Roberto ya da bana bakan Ares onun bu hareketini görmemişlerdi. Bir an etrafımda soğuk rüzgârlar estiğinde Ares kollarını bana doladı.

"Üşüyor musun?" diye sorduğunda odanın kapısı kapandı.

Aklımdan yüzlerce düşünce geçerken başımı yukarı kaldırıp Ares'in gözlerine baktım. "Hayır," diyerek yalan söyledim. İliklerime kadar donuyordum. Bir an önce arkadaşlarımı uyarmak zorundaydım.

Ares yanağını okşarken başımı onun omzuna yaslayıp yüzümü boynuna gömdüm. Roberto, "Hector'a gerçekten güveniyor musun?" diye sorduğunda ona kesinlikle katılıyordum.

"Neden kardeşim? Bildiğin bir şey mi var?"

"Kraliyetin işlerine burnunu gereğinden fazla soktu."

"Babam ona güvenirdi. İşlerini her zaman ona yaptırırdı."

"Babam iyi bir adam değildi."

"Arnie!" Ares'in sesi kardeşini uyaran bir tonda çıkarken ona ikinci ismiyle seslenmişti. "Seninle bu konuyu tartışmayacağım."

"Babasını seven tek oğul sen değilsin." Roberto yerinden kalkarken kızgındı. "Onun babamız olması iyi bir adam olduğunu göstermiyor. Sevgin, insanların hatalarının üstünü örtmemeli."

"Babamın hatalarını örtmüyorum."

Roberto kapıya doğru ilerlerken, "Törende görüşürüz," diye mırıldandı.

Aralarındaki gerilim benim endişelerime karıştığında kendimi huzursuz hissettim. Başımı yukarı kaldırıp Ares'in dudaklarına ulaştım. Onu zarifçe öptüğümde Ares bana karşılık verdi. Bir eli bacağıma uzanıp kalçama doğru giderken ağzının içine inledim.

Elimi yeni çıkan sakallarının üzerinde gezdirirken, "Başına bir taç takmanın beraberinde getirdiği sorumlulukların altında ezilmemen

için her daim yanında olup elinden tutacağım,” dedim ve dudağının kenarından öptüm. “Kendini kötü hissettiğinde bana bakman yeterli.”

Ares gülümsediğinde yanağında oluşan gamzeyi okşadım. “Heyecanımı yatıştırmak için mi gelmiştin?” diye sorduğunda ona sıkıca sarıldım.

Dudaklarım kulağına değerken, “Evet,” diye fısıldadım. “Bu akşam cesur olmanı istiyorum. Sana bakan herkes kararlılığını görsün. O tahta sadece bir kralın ilk oğlu değil aynı zamanda gücünün farkında olan başarılı bir adamın oturduğunu bilsinler.”

Başımı geriye çekip alnımı prensin alnına yasladım. “Annen ve baban yanında olmayabilir ama kardeşlerin yanında. Ben ve ailem, senin yanında.” Burnunun ucundan öptüm. “Asla tek başına değilsin.”

Ares büyük bir açlıkla dudaklarıma yapıştı. Elini başımın arkasına koyup düşmemem için beni sıkıca tutarken dudaklarımı ele geçirdi. Dili dilimi bulduğunda parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. İri aleti bacağıma değdiğinde gülümsedim.

Ares nefes nefese geri çekildiğinde, “Seni daha fazla oyalamak istemiyorum,” dedim. “Akşam için hazırlanman gerekiyor.”

Kucağından kalkıp ona arkamı döndüğümde prens kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Beklentiyle ona baktığımda, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Tören öncesi buraya gelme inceliği gösterdiğin için.”

“Her zaman,” dediğimde beni tekrarlayarak, “Her zaman,” dedi.

Bileğimi bıraktığında ona kısa bir reverans yapıp odadan çıktım. Ares’le kaldığım odaya giden koridora döndüğümde Prens Roberto yolumu kesti. Sabırsız bir tavırla, “Bir an hiç çıkmayacaksın sandım,” dedi.

“Sorun ne?”

Benimle beraber yürümeye başladığında, “Hector,” diye fısıldadı. Etrafını kontrol ettiğinde peşimizden muhafızların gelmeme sebebini anladım. Ben odadan çıkmadan önce hepsini uyarmıştı.

“Ne buldun?”

“Adamlarım onu Güney Sahilleri’nde bir örgütün içinde gördü.” Gözleri karardı. “Güney Sahili’nin neredeyse tamamını elinde tutuyor. Uluslararası ticaret yaptığı için sahildeki gemiler ve orada yaşayan insanlar onun kontrolünde.”

Prese doğru eğilerek, “Gerçekten gözüktüğü kadar güçlü bir adam mı?” diye sordum.

“Çok daha fazlası.” Prens yavaş adımlarla koridorda sola döndüğünde onu takip ettim. “Babamın son dönemlerdeki en yakın arkadaşıydı. Tüm işlerini ona yaptırır ve büyük görevler verirdi. Zenginliğini kullanarak kraliyetin içine sızan bir ticaret adamı.”

“Ne yapacağız?”

“Hector’un sarayla olan bağınyı zayıflatmalıyız ama Ares’in ona çok güveniyor olması işimizi zorlaştırır. Babamın ona öğrettiği gibi işlerini Hector’a yaptırıyor ama gerçekleri göremiyor.” Kaşlarımı çatıttığımda, “Babamın hasta olduğu dönemde Hector’u babamın yerine koyacak kadar çok sevdi,” diyerek açıkladı.

Nancy’nin söylediklerini hatırlayıp, “Kız kardeşim sarayda olmadığım günlerde Hector’un diğer kraliyet aileleriyle yakın olduğunu anlattı,” dedim.

“Ülkedeki dış ticaretin büyük bir bölümü onun elinde.” Prens sıkıntılı bir nefes verdi. “Diğer krallıklarla yakınlığı onlarla ticaret yaptığı için.”

Ortaya, “Sadece Ares’le konuşsan?” diyerek bir fikir attığım sırada odamın önüne gelmiştik. Prens muhafızlara bir baş hareketi yaptığında yanımızdan uzaklaştılar. Kapının önünde onun cevabını beklerken prens sıkıntılı bir nefes verdi.

“Kralın ikinci oğlu olduğunda kimse seni ciddiye almaz.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Her sözünün altında bir şeyler ararlar. Tahtı ele geçirmek için bir plan yaptığını sanarlar.”

“Peki,” derken bakışlarımı ondan kaçırdım. “Yapıyor musun?”

"Megan." Bir anlığına duraksadı. "Dışarıdan umursamaz, çapkın ve kötü bir prens gibi gözükebilirim ama abimi seviyorum." Ona bakmam için çenemden tutup yüzümü kendine çevirdi. "Bu krallığı seviyorum. Kendi çıkarlarım için tahta zarar verecek bir şey yapmam."

"Anlıyorum."

Prens elini çekerken, "Ares evlendiğinde ve çocukları olduğunda taht sırası hiçbir zaman bana gelmeyecek. Hayatımı asla ulaşamayacağımı bildiğim bir taht için çabalayarak geçirmeyeceğim," dedi.

"Sana güveniyorum."

"Senin güvenin ve dostluğun beni mutlu etse de abimin bana güvenmesini yeğlerim."

Sıradan bir tacın iki kardeşin arasına girmesi beni rahatsız ediyordu. Kız kardeşlerimle benzer şeyleri yaşıyor olsam kendimi çok kötü hissederdim. Prense onu anladığımı göstererek samimi bir ifadeyle bakarken aklıma gelen soruyu yönelttim.

"Hector neden benden nefret ediyor?"

"Abimle evlendiğin için."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

Prens Roberto, "Zengin bir adam olarak her zaman kendi kızının veliaht prensle evleneceğini düşünüyordu," dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Kendi kızı konusunda başarısız olduğunda Kül Krallığı'nın prensesi için çabaladı."

"Ares neden Prenses Mia ile evlenmedi?"

"Prensesten çok hoşlandığını sanmıyorum ama zaten bunun bir önemi yoktu." Ellerini cebine soktu. "Babam yıllar önce verdiği sözü tutmak konusunda kararlıydı. İlk oğlu Sheran Ailesi'nden bir kızla nişanlanacaktı."

Yıllardır yaşadıklarımız aklıma gelirken, "Hector'un babamdan nefret etmesinin ve aileme her fırsatta kötü davranmasının sebebi bu olmalı," dedim.

"Bazen..." Bana doğru eğildi ve bir sır verircesine, "Babalarımızın arasını bozan ve yıllar boyunca konuşmalarına engel olan kişinin

Hector olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Babam senin babanla arkadaşken mutlu bir adamdı. Hector’la yakınlaştıktan sonra her şey değişti.”

Söyledikleri beni dumura uğrattırken ondan sakladığım bilgiyi açıklamaya karar verdim. Tereddütle prene yaklaşp kulağına doğru, “Erote Örgütü’nde kaldığım sürede herkes kızları satın alan ve yurtdışına satan bir adamdan bahsediyordu,” diye fısıldadım. “İsminin Baron olduğunu biliyorsun.”

Geri çekildiğimde bakışlarımız buluştu. Prens devam etmemi bekleyerek başını salladığında, “Baron’u kendi gözlerimle gördüm,” dedim.

Roberto söylemeye çalıştığım şeyi anlamak istercesine, “Ve?” diye mırıldandı.

Hector’a güvenmiyordu ama bu kadarını da yapacağını tahmin etmiyordu. Onun aklından geçenleri okuyarak, “Güney Sahili’nde ticaret yapıyor,” dedim. “Hector gemilerinde gıda değil de kadın taşıyor olabilir.”

“Bu...” Dili tutuldu. “Olabilir.”

Bir süre uzakları izleyerek düşüncelere daldığında, “Tören için hazırlanmalıyız,” dedim.

Prens kendine geldiğinde başını öne eğdi. “Bu konuyu araştıracağım. Herhangi bir bilgiye ulaştığımda seninle paylaşacağım.” Koridorda arkasına bakmadan hızlı adımlarla ilerlediğinde Ares’in odasına girdim.

Yatağa oturduğumda başımı ellerimin arasına alıp sessizliği dinledim. Hector’un örgütten bahsederken bana göz kırptığı an aklımda dönüp dururken Roberto’nun sözlerini sindirmeye çalıştım.

Hector, düşündüğümde daha tehlikeli bir adamdı. Her olayın içinden bir şekilde çıkmayı başarıyor ve beni rahatsız ediyordu. Ares’in ona olan güvenini kullanarak kendi pis işlerini yaptığı belliydi.

Birinin Ares’e gerçekleri göstermesi ve onu Hector’dan uzaklaştırması gerekiyordu. Kraliyetin armasını zengin adamların eline

bırakmamalıydı. Bir kral çevresindeki insanlardan fikir alabilirdi ama kendi düşüncelerini bir kenara bırakıp başkalarının istekleriyle ülkeyi yönetemezdi.

Hector, Ares'in babasına olan sevgisini kullanarak onu manipüle ediyordu.

Odanın kapısı açıldığında daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Hizmetli kadınlar yanlarında Helen'le beraber içeri girdiğinde onlara gülümsedim. Ellerindeki çantalar törene hazırlanmam için geldiklerini gösteriyordu.

Ayağa kalktığımda muhafızlar birkaç elbiseyi yatağın üstüne bıraktılar. Mor, kırmızı, siyah ve beyaz rengindeki dört elbiseyi incelerken Ares'le ilk dansımız aklıma geldi. Helen'e, "Kesinlikle kırmızı," dedikten sonra göz kırptım.

Kadınlar beni törene hazırlarken zihnimdeki sesleri susturmak için konuşmaya karar verdim. Saçım ve makyajım yapılırken kadınlara Erote Örgütü onları kaçırmadan önce nasıl bir hayat yaşadıkları ve neden geri dönmedikleri hakkında sorular sordum.

Konu çocukluk anılarına kadar gelirken bir yandan hazırlanmış diğer yandan onlarla ilgili çok şey öğrenmiştim. Büyük bir sarayın içinde olsak da aynı çatı altında yaşıyorduk. Bu yüzden kendilerinden bir şeyler paylaşmaları iyi hissetmeme sebep olmuştu.

Aynadaki yansımda baştan aşağıya kırmızıya bürünmüş bir kadın vardı. Saçlarımı tepede topuz yapmışlar ve hançerleri toka olarak kullanarak farklılık katmışlardı. Minik hançerlerin kabzalarındaki kırmızı taşlar sarı saçlarımı renklendiriyor, elbisemle uyum sağlıyordu.

Kırmızı korsemin iki yanındaki hançerler ve eldivenimin üzerinden bileğime takılan takılar haricinde kombinim prensle ilk dans ettiğim günkü kombinime benziyordu. O gün prensle zorla evlendirileceğim için çok sinirliydim ama bugün onu tekrar göreceğim için heyecanlıydim. *Hem de her gece prensle uyumama rağmen...*

Kalbimin prensten hoşlandığını itiraf edecek noktaya gelmesi beni çok şaşırtırken Helen, "Çok güzelsin," dedi. Aynadan ona bakarken, "Sayenizde," diye cevapladım.

Helen, "Artık gitmelisin," dediğinde başımı pencereye çevirdim. Hava çoktan kararmıştı. Hizmetli kadınlar odadan çıkarken son kez kıyafetimi kontrol ettim. Her şeyden emin olduğumda elbisemin geniş eteğinden sıkıca tutup törenin yapılacağı salona arkamda dört muhafızla beraber gittim.

Kapıdan içeri girdiğim an insanların bakışları bana döndü. Sosyetenin önde gelen isimleri beni baştan aşağıya süzerken yakında bir kraliçe olacağımı bilerek saygıyla başlarını öne eğiyor ve selam veriyorlardı. Gözleri üzerimdeki hançerlerde uzun süre gezindiğinde gülümsemeden edemedim.

Nancy ve Carla'nın yanına ulaştığımda kız kardeşlerime sırayla sarıldım. Kalabalığın arasında ailemin kalanını aradım ama bulamadım. "Annem ve babam nerede?"

Nancy, "Birazdan gelirler," dediğinde annemin ikizleri uyuttuğunu tahmin ettim.

Carla'nın gittikçe büyüyen karnına dokunurken, "Sence cinsiyeti ne?" diye sordum.

"Kız olduğunu hissediyorum ama şifacılar erkek olduğunu tahmin ediyor."

Kolumu onun beline dolayıp sarılırken, "Umarım kız olur," dedim.

Nancy, "Yakında senin de çocukların olacak," diye fısıldadı. "Çalışmalara başlamışsın."

Ona verdiğim sırrı Carla'nın yanında konuştuğu için dudaklarım hayretle açıldı. Carla, "Ne?" diye çığlık attığında salonda çalan müzik onun sesini bastırdığı için tanrılara şükrettim.

"Sessiz ol!"

Ablamın kolunu sıkarken o beni tutup kendine çevirdi. Büyük bir şaşkınlıkla, "Evlenmeden prensle birlikte mi oldun?" dedi.

“Carla!” Onu uyardıktan sonra etrafımı kontrol ettim. Birinin bizi duymadığından emin olduğumda, “Nancy! Sana verdiğim sırrı herkese söyleyemezsin!” dedim.

Yanakları utançla kızaran kardeşim, “Yemin ederim sır olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Carla’ya anlattığını sanıyordum.”

“Böyle bir hatayı nasıl yaparsın?”

Carla, annemin yetiştirdiği ilk kadındı. Bu krallığın tüm gelenek ve göreneklerini ona öğretmişti. Ablamın toplumun katı kurallarını benimsemiş olması benim de onunla aynı düşünceyi paylaşacağım anlamına gelmiyordu.

Kendimi savunarak, “Hata yapmadım,” dedim. Çünkü Ares’le paylaştığım anların hiçbiri bir hata gibi hissettirmiyordu. Onun tenimi okşayan ellerini ve dudaklarını düşünürken gülümsemeden edemiyordum.

Carla kulağıma doğru eğilip, “Bir aksilik çıkar ve evlenmezseniz ne olacak, Megan?” diye sorduğunda zar zor yutkundum. Bu ihtimali hiçbir zaman düşünmemiştim.

“Aramızdaki en akıllı kadının sen olduğunu sanıyordum!”

“Öyleyim!”

“Değilsin!” Kolumu sıkarken dişlerinin arasından konuştu. “Annem duyarsa seni öldürür!”

Kolumu ondan kurtarıırken kızgınlıkla, “O zaman duymasın!” dedim.

“Ben söylemeyeceğim.” Ellerini önünde birleştirip sırtını dikletti. “Eğer evlenmezsen öğrenecek.”

Gözlerimi devirirken, “Evleneceğim,” diye mırıldandım.

Carla bana sırt çevirip kalabalığa baktığında, “Umarım,” dedi.

Yakında düğünümüz olduğunu bilmesine rağmen acımasızca davranıyordu. Kırgın bir ses tonuyla, “Senin sorunun ne Carla?” diye sordum. İnsanların dikkatini çekmemek için yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

Ablam bir cevap vermek yerine sessizliğini koruduğunda öfkeli bakışlarımı Nancy'e yönelttim. Törenden sonra onun canına okuyacaktım. Bir başka masada prensleri gördüğümde onların yanına gitmeden önce ablamın kulağına eğildim ve son sözümü söyledim.

"Prensle geçirdiğim anların her bir saniyesinden o kadar çok keyif aldım ki düğün umurumda değil. Onunla yaşadıklarımın asla pişmanlık duymayacağım."

Prens Darion ve Prens Michael'ın masasına geldiğimde önlerinde eğildim. Koyu yeşil gözlerinin içi parlayan Prens Darion elini bana doğru uzattığında elimi onun avucuna bıraktım. Eldivenin üzerine minik bir öpücük kondurup, "Elbisenize bayıldım, Leydi Megan," dedi.

Elimi bıraktığında, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. İki prens de hayatımda gördüğüm en parlak ve beyaz üniformaları giyorlardı. Omuzlarından sarkan altın sarısı ipler, kumaşın üzerindeki işlemeler ve düğmeler dikkat çekiyordu.

Prens Michael'ın gözleri korseme takılı kalmıştı. "Hançerlerle gezen tek kadın sizsiniz," dediğinde aklından geçenleri merak ediyordum.

"Bunu bilemezsin." Bakışları yüzümü bulduğunda ona göz kırptım. "Kadınlar kabarık elbiselerinin altına çok fazla şey gizleyebilirler."

Prens Michael şaşkınlıkla abisine baktığında Prens Darion, "Korsesinin altına hançer gizleyen bir kadınla tanışmıştım," diyerek sözlerimi onayladı.

"Ya da memelerinin arasına."

Prens Darion gözlerini utançla devirirken Prens Michael etrafımızdaki kadınları incelemeye başladı. "Bütün gece bunu düşüneceğim."

Prens Darion, "On iki yaşındaki bir çocuğun kadınların vücuduna bakarak bir hançeri nereye saklayacağını düşünmesinin uygun bir şey olduğunu sanmıyorum," dediğinde, "Özellikle o çocuk bir kralın oğluysa," diye ekledim.

Prens Michael ukala bir ses tonuyla, "Sonuçta sadece bir çocuk," diyerek kendini savunduğunda kahkaha attım. Konuşma şekli abisine o kadar çok benziyordu ki sanki karşımda Roberto varmış gibi hissediyordum.

Küçük prens belindeki kına koyduğu hançerlerin havalı olduğunu düşünerek etrafa şov yaparken, "Bazen abine çok benziyorsun," diye mırıldandım.

Prens Michael, "Hangisine?" diye sorduğunda ben ağzımı açmadan Prens Darion, "Roberto," dedi.

Küçük prens, Roberto'nun adını duyduğunda yüzünü buruşturdu. "Ben ondan daha akıllıyım."

Kahkaha attığım sırada arkamdan bir ses, "Komik olan nedir?" dedi. Başımı çevirdiğimde Prens Roberto'nun yanımıza geldiğini gördüm.

Prens Michael, "Ona senden daha akıllı olduğumu söyledim," dedi.

Prens Roberto elini göğsüne götürüp üzgün adam rolüne girdiğinde, "Bunun hoşunuza gitmesi kalbimi kırdı, Leydi Megan," dedi. "Oysa dost olduğumuzu sanıyordum."

Ellerimi havaya kaldırırken masum bir ifadeyle, "O da senin kardeşin," dedim.

"Kardeşlerden yana şanslı değilim."

Prens Darion, "Ne zamandır bu kadar alıngansın?" diye sordu.

Roberto elini küçük prensin saçlarının arasına daldırdı. Onun özenle yapılan saçlarını bozarken, "Küçük kardeşim güzel bir kadının yanında beni aşağıladığından beri," dedi.

Prens Michael abisinin elinden kurtulup açık kahve saçlarını düzeltirken, "Senden nefret ediyorum," dedi. Bunu söylerken kızgın değildi. Aksine gözlerinin içi mutlulukla parlıyordu.

"Sıraya gir." Prens Roberto bana göz kırptı. "Önünde iki abin var."

Bir adamın, "Kızım," diye seslendiğini duyduğumda başımı sola çevirdim. Prenslerin önünde eğilen babam onlara kısa bir selam verdikten sonra bana doğru, "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi.

“Tabii ki!”

Prenslere reverans yapıp babamın koluna girdim. Beraber kalabalığın içine doğru ilerlerken misafirlere içten bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Yakında bir kraliçe olacaktım ve sosyeteyle yakından tanımam gerekiyordu. Onları görmezden gelen Megan’ın dönemi sona ermişti.

Babam müziğin en yoğun olduğu yerde kulağıma doğru eğilip, “Damon seninle görüşmek istiyor,” dediğinde başımı sağa sola salladım.

“Yapamam.” Hector’un gözümün içine bakarak söylediklerinden sonra saraydaki konumumu riske atamazdım. “Onunla yakın zamanda görüşmem.”

“Önemli olduğunu söyledi.”

Yanımızdan geçen bir adama tebessüm ederken, “Ona benden bir mesaj gönder,” dedim. “Biliyorlar.” Babam anlamayarak kaşlarını çatığında, “Veliaht prens ve Hector, sakladığımız sırrı öğrendi. Daha dikkatli olmak zorundalar,” diye mırıldandım.

Babam, “En yakın zamanda ileteceğim,” dediğinde müzik sesi git-tikçe azaldı ve salonun devasa kapıları açıldı. Kalabalık, tahtla kapı arasında veliaht prense yol açmak için iki yana dağıldı.

Müzik tamamen durduğunda kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi. Babamın kolundan çıkıp duvar kenarından ayrıldım. Meraklı gözlerin arasından geçip prenslerin yanına ilerledim ve en ön sırada kendime bir yer buldum.

Leonard Ares Henderson, bir kralın ihtişamına yakışır bir kararlılıkla tahta doğru yürürken donakaldım. Altın sarısı işlemeleri olan beyaz bir üniformanın içinde her zamankinden daha yakışıklıydı ama dikkatleri üzerine çeken şey farklıydı.

Prens, saçlarını kestirmişti.

Omuzlarına kadar uzanan saçlarını kısaltmıştı. Keskin yüz hatlarını daha da ortaya çıkaran bir model yapmıştı. Arkaya doğru kusursuzca taradığı saçların arasından ince bir tutam firar etmiş ve alnına

inmişti. Buz mavisi gözleri, elmacıkkemikleri ve uzun burnu ortaya çıkmıştı.

Prens, yüzünü saklayan saçlardan kurtulmanın verdiği özgürlükle ilerlerken beni gördü. Bakışlarımız buluştuğunda yüzünde bir gülümseme oluştu. Yanaklarında gamzeleri belirlediğinde nefesim kesildi.

Beline taktığı Buz Kılıç'ın kabzasına sıkıca tutunarak karşıma geçtiğinde kalbimde bir fırtına başladı. Göğsüm alıp verdiğim sık nefesler yüzünden hızla kalkıp inerken prens elime uzandı. Bakışlarımı onun saçlarından ve yüzünden ayıramadığım sırada dudaklarını eldivenimin üzerine bastırdı.

Hiçbir şey söylemeden tahtın yanına gittiğinde konuşmadığı için tanrılara şükrettim çünkü dilim tutulmuştu. Prens, yüzünü salondaki kalabalığa döndüğünde herkes aynı anda onun önünde eğildi ama ben kımıldayamadım.

Helen'in anlattığı hikâye zihnimde canlanırken ellerim titredi. Ares her zaman geleneklerine bağlı ve kraliyete sonsuz saygı duyan bir prens olmuştu ama bu eski hikâyeyi bilmediğini tahmin ediyordum.

Onun bir kadına âşık olma ihtimalini düşünmek beni utandırdığı için bakışlarımı yere indirdim. Töreni gerçekleştirecek olan Papaz, tahta doğru yürürken Helen'in aklıma soktuğu aptal hikâyeyi unutmak için büyük bir mücadele verdim.

Papaz, veliaht prensin tam karşısında durup, "Bu kutsal taç giyme töreninde tanrının adını yücelterek, O'nun huzurunda toplanmış bulunuyoruz," dediğinde salon sessizliğe büründü.

Kalbimin göğsümü delip geçen sesi dışında bir şey duyamaz oldum. Papaz, tanrı ve kraliyet hakkındaki sözlerine devam ederken omzumdaki kürke sıkıca tutundum. Beyaz tenimin elbisemle aynı renk olduğuna emindim.

"Tanrının sevgisi, merhameti ve bilgeliği sizinle olsun."

Papaz, muhafızlardan birinin büyük bir yastığın üstünde getirdiği görkemli tacı alıp Ares'in başına koyarken konuşmanın çoğunu

kaçırmıştım. Dizlerinin üzerinde duran Ares, Papaz kenara çekildiğinde yavaşça yerinden kalktı.

Onu hayranlıkla izlediğim sırada belindeki kılıcı, kınından çıkardı. Kılıcın kabzasından iki eliyle sıkıca tutarken kılıcın keskin ucu ayaklarını gösteriyordu. Kalabalıkta göz gezdirirken güçlü sesi salonu doldurdu.

“Bu kutsal taç giyme töreninde, halkımın önünde ve tanrının huzurunda, ben, Leonard Ares Henderson, tahta geçerken yemin ederim. Adaleti koruyacak, hukuku sağlayacak, halkımın hak ve özgürlüklerini savunacak, haksızlıklara karşı duracağım.”

Kılıcının keskin ucunu omzuna yaslarken kılıcı kalbinin üzerine gelecek şekilde göğsüne bastırdı. Halkına güven verircesine kendinden emin bir tonda konuşurken sesi hiç titremedi.

“Vatanımın birliğini ve bütünlüğünü koruyacak, her zaman doğruluktan ve iyilikten yana olacağım. Bu taç benim halkıma olan bağlılığımı simgeler. Yeminim benim sadakatim ve görevimdir.”

Kılıcın ucunu gökyüzüne çevirip havada tutarken, “Tanrı şahidim olsun!” diyerek sözlerini bitirdi. İnsanlar ellerini birleştirip dizlerini kırarken başlarını öne eğdiler. Onları taklit ederek Ares’e reverans yaptım.

Ares kılıcını indirip kınına geri taktığında herkes aynı anda doğruldu. Salonda bir alkış koptuğunda onlara eşlik ettim. Kalabalıktan ısıklar eşliğinde, “Kralım sen çok yaşa!” sesleri yükseldiğinde gülümsedim.

Başında ihtişamlı bir taçla ve kısa saçlarla olduğundan daha yakışıklı gözüken Ares’i izlerken koluma değen bir el hissettim. Başımı sola çevirdiğimde annemle göz göze geldim. Bana imali bir ifadeyle baktığında, “Söyleyeceğin şeyden hemen vazgeç!” dedim.

Annem sahte bir kırılganlıkla, “Daha ne söylediğimi bile duymadın!” dedi.

“O bakışları çok iyi biliyorum.” Anneme sırtımı döndüm. “Aklından geçenler hoşuma gitmeyecek.”

Annem omzumun üstünden kulağıma doğru yaklaşıp, "Sen benim kızsımsın," diye fısıldadığında ürperdim. "Seni en iyi ben tanıyorum."

"Beni asla tanımıyorsun, anne."

"Emin misin?" Ses tonu beni korkuturken kürküne daha çok sarıldım. "Evlenmek istemediğin adama âşık olmuşsun."

Ares tahta oturduğunda salonda çığlıklar koptu. Her yerden farklı sesler yükselirken öfkeyle anneme döndüm. "Sen ne saçmalıyorsun?" Gözlerimden ateşler çıkarken, "Kurduğun hayallerin içinde yaşamaya başlamışsın," dedim.

Annem yüzünde ukala bir sırıtişla, "Eğer krala âşık olduğunun anlaşılmasından rahatsız oluyorsan yüzüne bir maske takmayı öğren," dedi. Bir elini koluma götürüp çıplak tenimi okşadı. "Yoksa seni kilometrelerce öteden gören biri bile ona âşık olduğunu anlar."

Elinden tutup onu kendimden uzaklaştırırken, "Söylediklerine dikkat et," diye mırıldandım. Annem yanımdan uzaklaşmadan önce son kez kelimeleriyle beni kapana kısırdı.

"Bir gün bana teşekkür edeceksin."

Kalabalığın arasına karıştığında gözlerimi devirdim. Müzik tekrar duyulup insanlar yemin törenini coşkuyla kutlamak istercesine dans etmeye başladığında düşüncelerimin arasında kaybolmuştum.

"Kraliçem."

Ares'in sesi beni kendime getirdiğinde başımı yerden kaldırdım. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarım saçlarına kaydı. Çarpıcı yakışıklılığının beni sarstığını belli etmemeye çalışsam da başarılı olamadım.

"Benimle dans eder misin?"

Ares elini aramıza uzattığında elimi onun avucuna bıraktım. Parmakları elimi sararken beni yavaşça kendine doğru çekti. Bir kolunu belime dolayıp ikimizi dans eden insanların arasına sürükledi.

"Sana artık *prens* diye hitap edemeyeceğim." Buz mavisi gözlerini hayranlıkla izlerken, "Kral," diye mırıldandım.

“Herkesin kralı, senin prensin olabilirim.” Ares kulağıma doğru eğilip fısıldadı. “Sadece senin.”

Ares bir adım geri çekilip kolunu havaya kaldırdığında kendi etrafımda iki tur döndüm. Düşmemesi için sıkıca tuttuğum kürk, tüm çabama rağmen yere indiğinde Ares umursamadı. Ellerini belime yerleştirip beni hafifçe havaya kaldırdı. Salonun ortasında onunla beraber dönerken istemsizce gülümsedim.

“Başımı döndürüyorsun, prens.”

“Sadece dans ederken başın döndüğü için şanslısın.” Ayaklarım yere değdiğinde kolunu belime dolayıp vücutlarımızı birleştirdi. Alnını alnıma yasladığında, “Ben senin yanında olduğum her an böyle hissediyorum,” dedi.

Boynum ve yanaklarım kızardığında Ares tatlı bir gülümsemeyle başını alnımdan çekti. Konuyu değiştirmeye çalışarak, “Eskiden tahta geçen kraliçenin en sık giydiği renk onun rengi olurdu,” dedi.

“Nasıl?”

“Büyük büyük annem haftada dört kez mor renk giydiğinde soylular kraliçeye saygısını göstermek için mor renkte kıyafetler giymeyi bırakmış. Bunu fark eden kraliçe ve ondan sonra gelenler sadece mor renkte elbiseler giymiş.”

Kaşlarımı çatarken, “Ama annen neredeyse her zaman beyaz giyinir,” dedim.

“Beyaz renk kraliyetle ve soylularla bağdaştırıldığında annem, babama uyum sağlamak istedi. Tahta ilk geçtiğinde mor renkte kıyafetler giyse de zamanla beyaza döndü.”

“Bunu ilk defa duydum.”

“Belki de saraydan çok uzakta yaşadığın içindir.” Prensın bakışları vücudumda gezindiğinde kalbimin ritmi değişti. Heyecanımı bastırmaya çalışırken, “Senin rengin kırmızı olmalı,” dedi.

Sorduğum sorunun cevabını bilmeme rağmen, “Neden?” dedim.

“Elbisen damarlarımda akan kan gibi kırmızı.” Gözlerinin içi parlarken, “Sanki bir vahşetin haberini veriyor,” diye mırıldandı.

Onunla bu salonda ilk defa dans ettiğimizde siyah beyaz temanın aksine kırmızı renkte bir elbise giyiyordum. O baloda söylediklerimi hatırlayarak parmaklarımın ucunda yükseldim. Kolumu Ares'in boynuna dolarken kulağına doğru, "O vahşete sarılıyorsunuz," diye fısıldadım.

Ares yüzünü buruşturarak, "İlk dansımız için korkunç bir sohbet," dediğinde kahkaha attım. Prens beni bir tur daha kendi etrafında çevirirken müziğe uyum sağladım. Ona söylediklerimi sırayla hatırlarken dudaklarımı yaladım.

"Ne düşünüyorsun?" Bakışlarımı ondan kaçırıp başımı öne eğdiğimde prens, "Megan," diyerek beni uyardı. Sessiz kaldığımda, "Kralına cevap vermek zorundasın," dedi.

Dudaklarımı büzerek sorduğu sorudan kaçmaya çalışırken Ares beni kendine daha çok çekti. Vücutlarımız birbirine değdiğinde onun her bir kıvrımını hissettim. Korsemin altına değen sertliği fark ettiğimde başımı yukarı kaldırdım.

Onun gözlerinin içine bakarken, "Kralım," diye mırıldandım.

Müzik hızlı olmasına rağmen dansımız gittikçe yavaşlamıştı. Ares büyük bir şehvetle beni izlerken, "Bana bir daha öyle seslenirsen taç giyme töreni sona erecek," dedi.

Ona meydan okuyarak, "Neden?" diye sordum.

"Bedenini duvara yaslayıp sertçe içine girdiğimde, 'Kralım,' diye inlediğini duymak için." Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken bakışlarım etrafımızda dans eden insanları buldu. Bizi duymalarından korktuğum sırada Ares, "Üzerinde bu kırmızı elbise varken seni becereceğim," dedi.

Saçıma sakladığım hançerlerden daha keskin olan çene hattını incelerken tuttuğum nefesi bıraktım. Bakışlarımı aralık olan kalın dudaklarından ayırırken, "İlk dansımızı düşünüyordum," dedim.

Ares'in bakışları omzumun üstünden arka tarafa kaydığına, "Benimle asla evlenmeyeceğini söylemiştin," dedi.

“Zaman her şeyi değiştiriyor.” Dans eden kişilerin arasında Nancy ve Roberto’yu gördüm. Roberto onun kulağına bir şeyler fısıldarken Nancy’nin yanakları ve boynu kızarmıştı. “Büyük konuşmamak gerektiğini acımasızca öğretiyor.”

“Haftaya düğünümüz var.” Ares çenemden tutup başımı kendi yüzüne çevirdi. Gözlerimiz buluştuğunda, “Benimle gerçekten evlenmek istiyor musun?” dedi.

Hiç tereddüt etmeden, “Evet,” dedim. “Bunu konuştuk, prens.”

Ares gülümseyerek, “Son bir kez duymak istedim,” dedi.

Beni kendi etrafımda birkaç tur çevirdiğinde elbisemin eteği yerden kalktı. Kendimi müziğin akışına bırakıp onun kollarında olmanın keyfini çıkardım. Bakışlarımızı birbirimizden ayırmadan Ares’in artık bir kral olmasını kutladık.

Helen’in anlattığı hikâye yüzünden ona saçlarını neden kestirdiğini sormak istesem de dudaklarımı birbirine sıkıca bastırarak buna engel oldum. Eğer Helen’in hikâyesi yüzünden saçlarını kestirdiyse bunu duymaya hazır değildim. Annemin aşk hakkında söyledikleri aklımı yeterince karıştırmıştı. Kendi duygularımı anlamaya çalışırken Ares’in duygularını işin içine katmayacaktım.

Bizi izleyen bir çift göz hissettiğimde başımı kapının yanına doğru çevirdim. Ellerini cebine sokmuş bir vaziyette duran Hector, sırtını duvara yaslamıştı. Prensle dansımı incelerken yüzünde nefret vardı.

“Seni o bahçede gördükten sonra evliliğe ikna oldum.”

Ares’in sözleri dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına sebep olduğunda ona baktım. Ares, “Eğer bir kadınla evlenmek zorundayсам o kişi sen olmalıydın,” dedi. “Anneme bunu söylediğimde gülmüştü.”

Tek kaşımı kaldırırken, “Benimle zorunda kaldığın için mi evleneceksin?” diye sordum.

“Hayır.” Ares dudaklarıma doğru yaklaştı. “Yakınlığı başımı döndüren, yokluğu nefesimi kesen tek kadın sen olduğun için.”

“Ares.” Sözlere bana her şeyi unuttururken parmaklarımı onun ensesine götürdüm. Saçlarını kestirdiğinde ortaya çıkan çarpıcı yakışıklılığının beni ona çekmesine izin verdim. Burunlarımız birbirine değerken dudaklarına doğru, “Kralım,” diye fısıldadım.

Ares altdudağımı dudaklarının arasına alıp beni öpmeye başladığında nerede olduğumuzu unuttum. Bir elimi başına koyup onu kendime daha çok bastırırken ağzının içine inledim. Başımı yana doğru eğip dilime değen dilini yakaladığımda Ares sırtımı okşadı.

İkimiz de geri çekilip alınlarımızı birbirine yasladığımızda gülümseyorduk. İnsanların dikkatini çektiğimiz için etrafımızda sessizlik hâkimdi. Yaptığımız hatayı fark ederek altdudağımı ısırduğmda Ares, “Odamıza gitmeliyiz,” diye fısıldadı.

BÖLÜM 23

KRALİYET DÜĞÜNÜ

Bir hafta sonra...

ARES

Atın üstünden indikten sonra sarayın merdivenlerini yavaş adımlarla çıktım. Tüm gece yolculuk yaptığım için bacaklarım ağrıyordu. Omuzlarımdaki yükü artıran zırhın kayışlarını açarken saraya girdim.

Koridorlardan elimden geldiğince hızlı geçerken bir muhafız yolunu kesip, "Lord Hector çalışma odasında sizi bekliyor, majesteleri," dedi. Başımı Megan'ın beni beklediği odanın kapısından ayırırken gözlerimi devirdim.

Zırhı başımdan çıkarıp yanımdaki muhafıza verirken sabahın erken saatinde ziyarete gelen Hector'un derdini öğrenmek için çalışma odasına ilerledim. Yüzüme düşen saçları geriye çekerken Megan'a verdiğim sözü hatırlayarak kendimi iyileştirmedim. Ağrıyan sırtımı dikleştirip odadan içeri girdim.

Masamın tam karşısında oturan Hector'un yanından geçerken, "Gün doğmadan benimle görüşmek istemenin iyi bir sebebi olmalı," dedim. Sandalyeme oturup sırtımı geriye yaslarken bakışlarımı ona çevirdim.

Hector, "Yolculuk nasıl geçti?" diye sordu.

“Saraydan iki gün ayrılmaya değmedi.”

“Saldırıları ülkenin dört bir yanına dağılıyor.” Hector sandalyesinde huzursuzca kımıldanırken, “Bu durumdayken düğün yapmak ne kadar doğru?” dedi.

Atın dizginini tutmaktan acıyan ellerimi rahatlatmak istercesine açıp kapatırken sessiz kaldım. Hector’a gözlerimi kısarak bakarken asıl amacını anlamaya çalıştım. Sözlerinin altında başka bir gerçek vardı.

“Bir örgüt her yerde yangınlar çıkarıyor.” Hector telaşla, “Özellikle erkeklerin yaşadıkları yerleri ateşe veriyorlar. Kadınların başkaldırdığı bir iç savaş başlıyor ve sen evlenmekten, düğünden bahsediyorsun,” dedi.

“Ülkenin tamamı ateşler içinde kalsa da bu düğün olacak!”

“Tacına ve tahtına saygısızlık yapılıyor. Günlerdir sorun çıkaran kasabaları geziyor ve olayları dindirmeye çalışıyorsun ama bir sonuç alamadın.” Küçümseyici bir ifadeyle, “Bizi içten parçalamayı arzulayan bir avuç kadına haddini bildirmen gerekirken sen...” dediğinde sözünü kestim.

“Belki de kadınları küçümsememen gerektiğini öğrenmişsindir.”

Hector dumura uğrarken, “Megan gibi konuşuyorsun,” dedi.

“Kadınların her zaman zayıf varlıklar olduğuna inanırken onların ülkeyi savaşa götürdüğünü söyleyerek tutarsızca davranıyorsun. Bahsettiğin kadar zayıflarsa kaybetmekten korkmamalısın.”

“Korkmuyorum!” Hector ona hakaret etmişim gibi bakarken, “Sana gerçekleri göstermeye çalışıyorum,” dedi.

“Hangi gerçeği?” Sessiz kaldığında ona öfkeyle baktım. “Kadınlardan oluşan ve erkekleri sebepsizce öldüren bir örgüt krallığıma zarar veriyorsa onları mahvedeceğim ama asıl gerçek ne? Senin derdin ne?”

“Acele ediyorsun.”

Sabır dilercesine gözlerimi kapatıp başımı geriye yasladım. “Bunu daha önce de konuştuk.” Ellerimi karnımın üzerinde birleştirirken dudaklarımı yaladım. “Tekrarı olmayacak.”

“Megan’a güveniyor musun?” dediğinde cevap vermeye gerek duymadım. “Tanımadığın bir kadınla evleniyorsun.”

“Onu tanıyorum, Hector.”

“Emin misin?”

“Bildiğin bir şey varsa konuş!” Yumruğumu masanın üstüne geçirdim. “Elinde bir kanıt olmadan Megan hakkında tek bir kelime daha edersen sonu kötü olur!”

Ayağa kalkarken sandalyeyi yere fırlattım. Masanın etrafında dolanıp onun yanından geçerken Hector, “Âşık olmuşsun,” dedi. Elleri mi belimde birleştirip ona döndüğümde yerinden kalkmıştı.

“Buz Krallığı’nın eski geleneklerini bilen tek kişi sen değilsin.” Megan hakkında konuşurken yüzünün aldığı ifadeden hoşlanmıyordum. “O salona girdiğin an tüm dünya âşık olduğunu öğrendi.”

“Buz Krallığı’nın eski geleneklerine bu kadar hâkim birinin bugün kraliçe olacak bir kadın hakkında asılsızca konuşması ne kadar akıllıca, Hector?”

Aramızdaki mesafeyi iki adımda kapattım. Boyum uzun olduğu için ona tepeden bakarken, “Kraliçeme bir daha saygısızlık yaparsan bir kılıç yardımıyla başını vücudundan ayırdığımı tüm dünyanın öğrendiğinden emin olurum,” dedim.

Hector’un eline geçen her fırsatta Megan’ı kötülemesinden rahatsız olmaya başlamıştım. Ona güvenmemem gerektiğini ve sırlarının olduğunu o kadar çok söylüyordu ki sabrım kalmamıştı.

“Emin olurum ki bir daha hiç kimsenin ağzından karım hakkında kötü bir söz çıkmaz.”

Hector sessiz kaldığında onu arkamda bırakıp odadan ayrıldım. Kapıdaki muhafızlara, “Onu saraydan çıkarın!” dedim. “Düğüne katılmayacak.” Eğer evliliğimi onaylamıyorsa en mutlu günümde yanımda olmasına da gerek yoktu.

Koridorda hızla ilerleyip odamdan içeri girdiğimde gözlerim hemen Megan’ı buldu. Vücuduna dolanan nevresimi fark ettiğimde tüm gece yatakta döndüğünü anladım. Yastığın her

yerine dağılan uzun sarı saçlarına vuran gün ışığını kıskanarak yanına gittim.

Yatağa yaklaştığımda ciğerlerime dolan kokusu dengemi bozdu. Ondan ayrı geçirdiğim iki gün boyunca teninden yayılan sıcaklığı özlemiştim. Yatağa oturduğumda Megan'ın yüzüne düşen birkaç tutam saçı geri çektim.

Hafif aralık olan dudaklarını ve kapalı gözlerini izlerken yemin töreninden önce çalışma odama geldiği âni düşündüm. Kral olmanın omuzlarıma yüklediği sorumluluklarla boğuşurken içimi rahatlatmak için beni ziyaret ettiğinde ve her zaman yanımda olacağını söylediğinde ona âşık olduğumu fark etmiştim.

Buz Krallığı'nda bir adamın bir kadına âşık olduğunu anlayacağı ilk ana kadar saçlarını uzattığını ve o an geldiğinde kestirdiğini duyduğumda yirmi yaşındaydım. Annemin bana bu geleneği anlattığı günden beri kalbimi fethedecek kadını beklerken saçlarımı uzatıyordum.

Megan'a âşık olduğumu uzun süredir biliyordum ama kendime itiraf etmeye fırsatım olmamıştı. Megan duygularını açıkça gösterebilen bir kadın değildi. Kucağımda oturup kulağıma her zaman yanımda olacağını fısıldadığında hazırlıksız yakalanmışım. Ona teşekkür ederken aklımda saçlarımı kestirmek vardı.

Herkese meydan okuyan o can alıcı mavi gözleri ruhumun derinliklerinde bir ev inşa etmişti ve benimle beraber yaşıyordu. Nereye gitsem o da benimle geliyor, nereye baksam onu görüyordum.

"Ares."

Megan'ın sesini duyduğumda daldığım düşüncelerden çıktım. Kollarını yukarı kaldırıp vücudunu esnetirken göğüs dekoltesi dikka-timi çekti. Onun bedenini hayranlıkla izlerken, "Uyandırdığım için özür dilerim," diye mırıldandım.

Megan yatağın üstünde duran elime uzanıp kolumu okşarken, "Gelmişsin," dedi. Yeni uyandığı için sesi hırıltılı çıkarken yüzünde çocuksu bir masumluk vardı. Ona doğru eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktım.

Gülümseyerek, "Kendi düğünüme geç kalmayacaktım," dediğimde Megan kollarını boynuma doladı. Beni kendine daha çok çekerken, "Geç kalsaydın seni mahvederdim," dedi.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda onun çileksi kokusunu içime çektim. Vücudumu yatağa doğru çevirip onun üzerine tırmandım ve dilimle dilini hafifçe okşadım. Megan ellerini saçlarımın arasından geçirirken inlediğinde güldüm. Saçlarım hakkında bir yorumda bulunmamıştı ama her bakışından ve dokunuşundan yeni modelini sevdiğini anlıyordum.

Yüzümü onun boynuna gömüp tenini emdiğim sırada, "Seni özledim," dedi. Elleri omuzlarımda ve sırtımda gezinirken çenesini öptüm.

"Bugün karım olacaksın."

Bir kolumu onun beline dolayıp yatakta döndüm. Sırtımı yatağa bırakıp Megan'ı kucağıma oturttum. Başımı yastığa yaslariken ellerimi onun bacaklarına koyup uzun geceliğini kalçasına kadar sıyırdım.

"Bir süredir karınmışım gibi hissediyorum." Megan kalçalarını kasıklarına sürterken bana doğru eğildi. Dudaklarımdan sertçe öptükten sonra, "Düğün bir bahane," dedi.

İki yanına dökülen saçlarını çekip yüzünü ellerimin arasına aldım. Ona samimi bir ifadeyle bakarken, "Senden bir şey isteyeceğim," dedim.

"Söylemen yeterli, majesteleri."

Dudaklarının arasından dökülen son sözcük aletimin irileşmesine sebep oldu. Megan'ın kasıklarına baskı yapan erkekliğimin beynimi ele geçirmesine izin vermedim. Bugün evleneceğim kadının gözlerinin içine bakarak bir söz istedim.

"Saatler sonra düğünümüz olacak, Megan. Hiçbir sırrın aramıza girmesini istemiyorum." Megan'ın vücudu kasıldığında sırtında duran elimi hareket ettirmeyi bıraktım. "Bana seninle ya da ikimizle ilgili bilmem gereken bir gerçek varsa şu an söylemeni istiyorum."

Megan'ın yüzüme çarpan nefesi sıklaşmaya başladığında kendimi kötü hissettim. Benden bir şeyler sakladığını düşündüğüm sırada, "Hiçbir şey yok," dedi. "Benimle ilgili her şeyi biliyorsun."

Onu, beraber geçirdiğimiz son haftalarda daha da iyi tanımıştım. Bana çocukluğu hakkında çok şey anlatmış, ailesiyle arasındaki dinamiklerden bahsetmişti. Kardeşlerine olan sevgisini, babasının yaşattığı hayal kırıklığını ve annesine olan kızgınlığının hiç geçmeyeceğini biliyordum.

Başparmağı altdudağımı okşarken, "Senin bir sırrın var mı?" diye sordu.

"Hayır." Gözlerinin derinliklerine tereddütle bakarken, "Senden sakladığım bir sırrım yok, güzelim," dedim. Ona güvenmeyi ve inanmayı seçerek ensesinden sıkıca tuttum. Kendime bastırıp dudaklarını öptüğümde Megan'ın bedeninden bir titreme geçti.

Geri çekildiğimde, "Söz vermeni istiyorum," dedim. Hector, karım hakkında yanıliyordu ve bunu görmesini sağlayacaktım. "Birbimizden sır saklamayacağız."

Megan gülümseyerek, "Söz veriyorum," dediğinde onu öptüm. "Ben de söz veriyorum, kraliçem."

Megan'ı kendimle beraber yatakta çevirip üstüne çıktım. İri aletimi onun kadınlığına bastırıp dudaklarını ele geçirirken aklımda onunla birlikte yapacağımız çocuklarımız vardı. Geceliğinin eteğini kaldırıp içine girdiğimde hamile bir Megan'a daha çok âşık olacağımı fark ettim.

MEGAN

Kendinize ait bir bilginin sorumluluğu size aittir. Bu bilgiyle istediğinizi yapabilirsiniz ama bir başkasının size verdiği bilgi hakkında öylece konuşamazsınız. Özellikle bu bilgi gizliyse ve siz bu sırrı ölene kadar tutacağınıza dair yemin ettiyseniz.

Ares gözlerimin içine bakarak ondan bir sır saklayıp saklamadığımı sorduğunda yalan söylemek zorunda kalmamın sebebi buydu. Kitap Kulübü sadece benim sırrım değildi. Gerçeği söylersem yüzlerce kadın zarar görebilir, örgütteki herkesin hayatını riske atabilirdim.

Kitap Kulübü'ne üye olduğumda örgüt hakkında dışarıdan biriyle konuşmayacağıma dair tanrıların üzerine yemin etmiştim. Sözümü sadece yeminim için değil, kadınları korumak için de tutmak istiyordum. Beni bir zindana atıp yıllarca eziyet etseler bile ağzımdan onlar hakkında bir şey çıkmayacaktı.

Helen korsenin iplerini sıkarken Ares'e yalan söylediğim için pişman değildim. Sadece gerçekleri öğrendiği gün yaşayacağı hayal kırıklığını düşünmek beni endişelendiriyordu. Ares'in kalbini kıracağımı biliyordum ama onu kaybetmek uğruna bile olsa kadınları koruyacaktım.

Sırtıma sert bir düğüm atıldığında, "Biraz abarttın mı?" diye sordum. Helen tüm dişlerini gösterdiği bir gülümseme bahşederken, "Kralı biraz daha uğraştırmanın zararı olmaz," dedi.

"Üzerimi değiştireceğim, Helen." Yatağın üzerindeki üniformayı işaret ettim. "İlerleyen saatlerde onu giyeceğim." Helen düğümü açarken, "Ayrıca o düğümün Ares'e zorluk çıkarmayacağına eminim," diye mırıldandım.

Helen bir anne sevecenliğiyle kolumu sıkarken, "Benim yanımda böyle konuşma!" dedi. "Gözümün önünde canlanan sahneleri bilmek istemezsin."

"Aman tanrım!" Bakışlarımı ellerime çevirdim. "Sakin bunu düşünme!"

"Sizi yan yana gören herkesin ilk aklına gelen şeyin bu olduğuna eminim." Yanaklarım kırmızıya dönerken, "Nasıl seviştiğinizi merak ediyorlardır," dedi.

"Sana inanamıyorum!" Kahkaha atarken, "Sen ahlaksız bir kadınsın," dedim.

“İnan!” Aynadaki yansımadan bana bakarken göz kırptı. “Hakımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Helen işini bitirdiğinde yavaşça ona doğru döndüm. Günlerdir beni rahatsız eden mide bulantısını görmezden gelmeye çalıştım. Ellerimi onun omuzlarına koyduğumda, “Yanımda olduğun için teşekkür ederim,” dedim. Giydiği modern elbisenin eteğine dokunurken gülümsedim.

Helen’i sarayın en iyi terzisine götürmüş, istediği kıyafeti diktirmesini söylemiştim. Terzi onun vücut ölçülerine uygun ve yaşına göre rahat edebileceği elbiseler dikmişti. Şifacıların onu iyileştirmesi için verdiği merhemleri düzenli olarak kullandığını biliyordum ama ruhunda açılan yaraların nasıl geçeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Yanımda olmama izin verdiğin için teşekkür ederim.” Helen yanaklarıma sürülen pudranın fazlalığını alırken, “Bize sahip çıktığın ve o cehennemden çıkardığın için teşekkür ederim,” dedi.

Beni baştan aşağıya incelerken, “Çok daha fazlasını yapacağını biliyorum,” diye ekledi. “Tacı taktığında bu ülkedeki tüm kadınları kurtaracaksın.”

Gelinliğin eteği bana engel olsa da kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım. “Seni çok seviyorum.” Kulağına doğru, “Her şeyin en iyisini hak ediyorsun,” dedim.

Helen, “Bunları sakın annenin yanında söyleme!” dedi. “Burada olduğum için yeterince kızgın. Daha fazla nefreti kaldıramam.”

“Seni kıskanıyor.” Geri çekilip eteğimi düzelttiğimde Helen, “Her anne kızının yanında olmak ister,” dedi.

“Yıllarca yanımda olmadı.” Yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Beni her zaman yalnız bıraktı. Şimdi yanımda olmayı hak etmiyor.”

“Ona karşı acımasızca davranıyorsun.”

“Kızlarına karşı acımasızca davrandığı için.”

Helen'e göz kırptığımda başını sağa sola salladı. Benimle bir tartışmaya girmemesi gerektiğini bilerek gülümsedi. Kapıya kadar beraber yürüdüğümüzde, "Mutluluklar dilerim, güzel kızım," dedi.

"Teşekkür ederim." diyerek karşılık verdim.

Muhafızlar kapıyı açtığında babamı karşımda buldum. Siyah beyaz üniforması onu daha genç gösterirken gri saçlarını geriye taramıştı. Beni beyaz bir elbise içinde ilk görüşü değildi ama gözünden akan bir damla yaş her şeyi anlatıyordu.

Bir yandan kızını, arkadaşına verdiği bir söz uğruna zorla evlendirdiği için vicdan azabı çekerken diğer yandan asla evlenmeyeceğini düşündüğü kızını gelinlikle görmenin sevincini yaşıyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımda ellerini koluma koydu. Alnıma minik bir öpücük bıraktıktan sonra, "Çok güzelsin," dedi.

"Teşekkür ederim."

Babam kolunu havaya kaldırdığında elimi boşluktan geçirdim ve ona sıkıca tutundum. Yan yana yürürken koridorları arkamızda bıraktık ve sarayın giriş katındaki büyük salona doğru ilerledik.

Ares geçen hafta düğünümüzün sarayın bahçesinde olmasını istemişti ama bu dileğinden sonra o kadar çok kar yağmıştı ki planı iptal etmek zorunda kalmıştı. Koridordaki pencereye baktığımda lapa lapa kar yağdığını görebiliyordum.

Arkasından kahkaha ve konuşma seslerinin yükseldiği kapının önünde beklerken tırnaklarımı babamın koluna geçirdim. Babam elini elimin üzerine koyup beni sakinleştirmeye çalışırken gözlerimi kapattım.

Evleneceğim günü hiçbir zaman hayal etmemiştim. Gelinliği, düğün yerini, davetiyeyi ya da misafirleri düşünmemiştim. Konu evlilik olduğunda her zaman kaçmıştım ve şimdi kaçtığım yerde kapana kısılmıştım.

Babam, "İyi misin?" diye sorduğunda yanıımızdaki muhafızları umursamadan, "Hayır," dedim. Ben Megan Maureen Sheran, asla

evlenmeyeceğine dair tanrılar üzerine yemin etmiş kadın, birazdan tanrının huzurunda evlenecektim.

Ne büyük çelişki...

Üşüyen bedenimi, titreyen ellerimi görmezden geldim. Midemin bulantısını bastırmaya çalışarak sertçe yutkundum ve korkumu kalbimin derinliklerine gömüp derin bir nefes aldım. Evlilik, her insanın yaptığı sıradan bir olaydı. Bunu gözümde büyüterek işleri zorlaştırmayacaktım.

Salon sessizliğe gömülürken devasa kapılar açılmaya başladı. İki muhafız ağır kapıları zorlukla çekerken sadece nefes almaya ve ayakta kalmaya odaklandım. Babama sıkıca sarıldım ama dışarıdan birinin bunu anlamaması için sırtımı dik tuttum.

Kapının eşiğini geçtiğim an, iki yana dizilmiş misafirler arasında oluşan koridorun sonunda Ares'i gördüm. Tahtın yanında beni beklerken yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Göğsümden çıkmak istercesine sert darbelerini indiren kalbimin heyecanını ancak Ares'in güven veren bakışlarını fark ettiğimde dindirebildim.

Ares'in buz mavisi gözlerine bakarak adım attıkça daha da uzayan yolda ilerledim. Gelinliğimin eteği bacaklarımı sakladığı için şanslıydım çünkü hiç kimse bacakları titreyen bir gelini görmek istemezdi.

Yolun sonuna geldiğimizde babamla beraber dizlerimizi kırıp kralın önünde eğildik. Ares basamakları inip karşımıza geçtiğinde kolunu bana doğru uzattı. Babamla birbirlerine anlamlı bakışlar attıkları sırada tek derdim Ares'in koluna girmek ve basamakları düşmeden çıkmaktı.

Bir hafta önce Ares'in taç giyme töreninde durduğu sahnede her şey tekti ama bu sefer orada iki taht ve iki taç vardı. Bir taç Ares'in başının üstünde dururken diğer taç bir yastığın üstünde sahibini bekliyordu.

Ares'le tahtın önünde herkesin bizi görebileceği şekilde karşılıklı durduğumuzda, Papaz basamaklardan çıkıp sol tarafıma geçti.

İkimizin arasındaki boşluktan halka gülümsediğinde başımı önüme çevirip gözlerimi yere eğdim.

“Sevgili topluluk, bugün sevgi ve bağlılık adına, biz burada Kral Leonard Ares Henderson ve Leydi Megan Maureen Sheran adlı bu genç çiftin evlilik birliğini kutsamak için bulunuyoruz.”

Papazın kısa kesmesi için tanrıya yalvardığım sırada o cümlesine, “Evlilik, Tanrı’nın kutsal birliği olarak kabul edilir; iki insanın bir araya gelerek sevgi, saygı ve bağlılıkla bir ömür boyu sürecektir bir birlik kurduğu anlamına gelir,” diyerek devam etti.

Kutsal kitabı elinde sıkıca tutarken parmakları arasına beyaz bir kurdele sıkıştırmıştı. Kitabı Ares’le aramızdaki boşluğa uzatıp halka vaaz verircesine seslendiğinde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

“Evlilik, iki kişinin birbirlerine olan sevgi ve saygısını kutlamakla kalmaz, aynı zamanda ailelerin ve toplumun da birliğini simgeler. Bu nedenle, Kral Leonard Ares Henderson ve Leydi Megan Maureen Sheran, evlilikleriyle sadece birbirlerine değil, ailelerine, arkadaşlarına ve topluma karşı olan sorumluluklarını da kabul ediyorlar.”

Ares’in dudakları arasından bir kıkırdama sesi çıktığında gözlerimi yerden kaldırdım. Başımı öne eğmiş olsam da çaktırmadan ona bakmaya çalıştım. Yüzünde kahkaha atmamak için kendini sıktığı acı bir ifade gördüğümde bana güldüğünü anladım.

“Evlilik, her iki tarafın da özveriyle dolu olduğu bir bağlılık gerektirir. Kral Leonard Ares Henderson ve Leydi Megan Maureen Sheran, birlikte mutluluklarına ve üzüntülerine ortak olacaklarına, birbirlerine sevgi ve saygıyla yaklaşacaklarına söz veriyorlar.”

Papaz, “Şimdi, Kral Leonard Ares Henderson ve Leydi Megan Maureen Sheran, evlilik birliğinizi kutsamak ve Tanrı’nın önünde taahhütlerinizi duyurmak için lütfen el ele tutuşun,” dediğinde Ares elini öne uzattı. Daha önce ablamın düğününde gördüklerimi yaparak elimi onun elinin üstüne koydum.

“Leydi Megan Maureen Sheran, sen Kral Leonard Ares Henderson’ı eşin olarak kabul ediyor musun? Onunla sevinçte ve kederde birlikte olacak, ona sadık kalacak ve onu sevecek misin?”

Papaz kurdeleyi ellerimizin etrafında dolaştırırken bir haftadır ezberlemeye çalıştığım metni herkesin duyabileceği gür bir sesle söylemeye başladım. “Ben, Megan Maureen Sheran, bugün sana, Kral Leonard Ares Henderson’a, sevgimi ve sadakatimi sunuyorum.”

Ares titreyen elime parmaklarını dolayıp beni rahatlatmaya çalışırken sözleri unutmamak için büyük bir çaba sarf ettim. Nancy’nin yanımda defalarca kez tekrarladığı cümleleri sıraladım.

“Senin mutluluğun benim mutluluğum, senin üzüntün benim üzüntüm olacak. Seni desteklemek, seninle birlikte büyümek ve birlikte hayatın zorluklarıyla başa çıkmak için buradayım. Seni her zaman seveceğim, saygı göstereceğim ve seninle ilgileneceğim.”

Konuşmayı tamamladığımı düşünerek Papaza baktığımda sessiz kalması eksik bir şeyler söylediğimi düşündürdü. Papaz heyecanımı fark ederek, “Kral Leonard Ares Henderson, sen Leydi Megan Maureen Sheran’ı, eşin olarak kabul ediyor musun? Onunla sevinçte ve kederde birlikte olacak, ona sadık kalacak ve onu sevecek misin?” diye sordu.

Ares benimle aynı yemini ettikten sonra, “Senin eşin olarak seninle birlikte bir aile kurmak ve hayatımızı birleştirmek için buradayım,” diye bir cümle ekledi. Yaptığım hatayı görmezden geldikleri için mutlu oldum.

“Bu evlilik birliğinin Tanrı’nın önünde ve bu toplulukta ilan edilmesiyle, Kral Leonard Ares Henderson ve Leydi Megan Maureen Sheran artık eş olarak kabul edilirler. Tanrı’nın size verdiği bu yeni hayatı kutlayın ve sevinç içinde yaşayın. Tanrı sizi korusun ve kutsasın.”

İnsanlar alkışlamaya başladığında Papaz elimizdeki kurdeleyi çekti. Ares bir adım yaklaşıp beni öptüğünde nefes almayı hatırladım. Teninden yayılan sıcaklık ve boynundan yükselen erkeksi kokusu heyecanımın azalmasına yardımcı oldu.

Papaz elinde bir yastık ve taçla yanıma geldiğinde Ares kraliçenin tacını parmaklarının arasına aldı. Onun önünde dizlerimi bükerek eğildiğimde tacı saçlarımın arasından geçirip başımın üstüne bıraktı. Beklediğimden daha ağır olan tacı düşürmemeye çalışarak yerimde doğruldum.

Ares, "Teşekkür ederim," dediğinde Papaz sahneden indi. İkimiz başbaşa kaldığımızda sol elimden tutup beni kalabalığa doğru çevirdi. Parmaklarımızı birbirine geçirdiğimizde ellerimizi havaya kaldırıp halkı selamladık. Çığlık sesleri, ıslık seslerine karışırken alkışlar kulaklarımda çınladı.

Bakışlarımı kalabalığın sağında bekleyen aileme çevirdim. İki kız kardeşlerim yerlerinden zıplayarak bizi alkışlarken ablam ve eşi birbirine sarılmıştı. Babam endişeli dururken hemen yanındaki annem ve Nancy ağlıyordu.

Annem sonunda kızlarından birini kralla evlendirip kraliçe yaptığı için mutluluk gözyaşları dökerken hayatı boyunca bu düğün için hazırlanan Nancy'nin ağlamasının sebebi benim yerimde olmak istediği içindi.

Nancy'nin bana verdiği sözü unutmadığını ve ona tecavüz eden adamın ismini söyleyeceğini umut ediyordum. Kardeşimin hayatını mahveden, hayallerini yıkan o adamdan intikam almanın bir yolunu bulacaktım.

Ares ellerimizi aşağıya indirip elimi bıraktığında kolunu belime dolayıp bana sarıldı. Çığlıklar daha da yükselirken dudaklarımda bir gülümseme, gözlerimde bir hüznün vardı. En başından beri Ares'in yanına ait hissediyordum, onunla evlendiğim için mutluydum ama aramıza giren sırrın bizi mahvetmesinden korkuyordum.

Ares'le beraber kendimize ait tahtlara oturduktan sonra bir müzik başladı. İnsanlar dans ederken biz onları neşyle izledik. Düğünün ilk dansını belki de biz yapmalıydık ama ayakta duracak halim yoktu.

"İyi misin, kraliçem?"

Başımı sola çevirdiğimde Ares'le göz göze geldim. Salona girdiğim andan beri onun gözlerine baktığım için üniformasını yeni fark etmiştim. Her kadının nefesini kesecek kadar çarpıcı bir yakışıklılığı vardı.

Gözlerimle onu soyarken, "İyiyim," diye mırıldandım.

"Evliliği hiç istemediğin için kendi düğününde heyecanlanacağını düşünmüştüm ama bu kadarını hayal etmemiştim." Elimden sıkıca tutarken, "Rengin soldu," dedi.

"Evliliğe hiç hazır olmayan bir kadını aynı saniyelerde bir ülkenin kraliçesi yaptınız." Saçımı bozmamaya özen göstererek başımı sağa sola salladım. "Bu kadarı herkese fazla gelir."

"Anlıyorum." Ares parmaklarını tenimde gezdirirken, "Endişelenme," dedi. "Aynı kaderi yaşıyoruz."

"Biliyorum." Bakışlarımı kalabalığa çevirdim. "Tanrının önünde söz verdik."

Bize doğru yaklaşan şık bir adam gördüğümde onu tanıdım. Düğüne katılmasını beklemediğim Damon, basamakların önünde durup önümüzde eğildiğinde dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. En yakın arkadaşımın hatta ailemin bile artık bana reverans yapmak zorunda olduğunu o an fark ettim.

Damon, "Tebrikler, majesteleri," derken Ares tuttuğu elimi sıktı. İkisinin de birbirinden hoşlanmadığını bildiğim için sadece gülümseyerek sohbeti kısa tutmaya çalıştım.

Ares, "Teşekkürler, Damon," derken sesinde umursamaz bir tını vardı.

Damon'ın gözleri benim üzerimde özellikle gelinliğimde gereğinden fazla oyalandığında Ares, "Çekilebilirsin," dedi. Damon bana bir baş selamı verdikten sonra kalabalığın arkasında kayboldu.

"Ona kaba davranmana gerek yoktu."

"Haklısın." Başını bana çevirdi. "Benim karıma gözlerini dikip onu istediğini açıkça göstermeye cüret eden bir adamın başını kesmek daha akıllıca olurdu."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, "Ares!" dedim. "O benim en yakın arkadaşım."

"Daha iyi." Yüzünde sahte bir gülümsemeyle, "En yakın arkadaşlara bile tolerans göstermediğimi herkes öğrenmiş olur," dedi.

Söylediklerine inanamayarak ona baktığımda, "Benimle dans et," dedi. Yavaşça ayağa kalkarken beni de peşinden sürükledi. "Ülkedeki en güzel ve akıllı kadının beni tercih ettiğini tüm dünya görsün."

Basamaklardan yavaşça indiğimizde herkes saygıyla kenara çekildi. Salonun ortasına kadar geldiğimizde Ares bir elini belime koydu. Ben elimi onun omzuna yerleştirirken birbirine sıkıca tutunan ellerimizi havaya kaldırarak dans etmeye başladık.

Dakikalarca müzik eşliğinde bir sağa bir sola doğru adımlar atarken etrafımızdaki kalabalığa uyum sağlamıştık. Bir kral ve kraliçeden çok sıradan iki genç gibi hissederken mutluydum. Gözlerimin içi eşime duyduğum ilgiyle parlıyordu.

Ares bir ara beni çevirip sırtımı kendi göğsüne yasladı. Kollarını karnımda birleştirip çenesini omzuma koyarken bana arkadan sarılmıştı. Yanaklarımız birbirine değerken, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Sana hep hayrandım ama üzerinde bu gelinlikle ve başında bir taçla hayatımda gördüğüm en güzel kadın olmuştun."

Omzuma bir öpücük bırakırken sözlerinin ve dokunuşlarının beni sarhoş etmesine izin verdim. Kendimi onun kollarına bırakıp müziğin yavaş ritmiyle hareket ederken Ares tüm gece kulağıma güzel sözler fısıldadı.

"Seninle bir ömür geçirmek istiyorum." Parmakları kolumu okşarken, "Her sabah seninle uyanmak, her gece seninle uyumak istiyorum," dedi. "Sarayın bahçesinde koşturan çocuklarımızın hayalini kuruyorum."

Son sözü vücudumun kasılmasına sebep olduğunda Ares tepkimi hissetti. Dans etmeyi bırakıp beni kendine doğru döndürürken midem bulandı. O an ilk defa hamile olma ihtimalimi düşündüm ve gözlerimin önü karardı.

“Sen iyi misin?” Ares kollarını belime dolarken, “Çocuk yapmak istemiyor musun?” diye sordu.

“Ben sadece...” derken kekeleydim. Tüm bedenim alev alırken bakışlarımı ondan kaçırıp kollarından çıkmaya çalıştım. “Bunu hiç düşünmedim.”

“Majesteleri.”

Damon’ın sesini duyduğumda başımı hızla ona çevirdim. Müzik sesi yüzünden konuştuklarımızı işitmesi imkânsızdı ama Ares’le aramızda bir gerilimin olduğunu fark etmişti. Bir an söyleyeceği şeyden vazgeçip arkasına dönmek istese de vazgeçti.

“İzninizle, kraliçeyle dans edebilir miyim?”

Ares’in cevabını beklemeden, “Tabii ki!” dedim. Eşimin kollarından ayrılıp Damon’ın yanına giderken Ares’in yüzüne bakmadım. Ares’in öfkeli bakışları sırtımda delikler açarken kendimi Damon’ın kollarına attım.

Dans eden insanların etrafından dönerek Ares’in yanından uzaklaşırken Damon, “Sorun ne?” dedi.

“Bir sorun yok,” dediğimde çekingen bir tavırla, “Onu bıraktığında sinir krizi geçirecekti,” dedi. “Bize nasıl baktığını görmedin.”

“Eğer rahatsız oluyorsan ona bakma!”

Damon alıngan bir tavırla, “Bakmıyorum,” dediğinde sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Ares’in sözleri yüzünden ona kızmam haksızlıktı. Damon’ın omuzlarında duran ellerimi sıkarken, “Özür dilerim,” dedim.

Arkadaşım cevap vermediğinde, “Hadi ama!” diyerek nazlandım. “Beni çok kızdırdığı bir anda geldin. Seni kırmak istemedim.”

Damon bir adım geri çekilip beni kendi etrafımda iki tur döndürdü. Bir elini belime yerleştirip bana yakınlaştığında, “Biliyorum,” diye fısıldadı. “Sizi neden kızdırdığını sorarak zaman kaybetmeyeceğim, majesteleri. Çünkü bir peri masalından çıkacak kadar güzel gözüktüğünüzü söylemek istiyorum.”

"Hey!" Onun omzuna sertçe vurdum. "Bana bir daha öyle seslenme!"

"Nasıl?" Yüzünde sahte bir şaşkınlıkla, "Majesteleri?" dedi.

"Damon!" Kahkaha atarken onu çok özlediğimi fark ettim.

"Kraliçe olduğuna inanamıyorum."

Damon'ın dudaklarındaki gülümseme silinirken gözleri uzaklara daldı. Onunla beraber geçirdiğimiz yıllar boyunca dünyayı gezmeyi ve daima çalışmayı hayal etmiştik. Yeni yerler görecektik, her yılımızı başka bir ülkede geçirecektik. Kadınların rahat bir hayat yaşaması için çabalayacaktık. Kurduğumuz hayallerin yanından bile geçmeyen bu evlilik ikimizi de oldukça şaşırtmıştı.

"Bir söz vermiştik."

Damon hüzünle beni incelediğinde, "Sözümü tutamadığım için üzgünüm, Damon," dedim. "Evlilik hiçbir zaman planlarım dahilinde olmadı. Eğer bir gün mecbur kalırsak evleneceğimize dair verdiğimiz sözü bile tutamayacağım bir durumun içine düştüm."

"Biliyorum." Bana doğru yaklaştı. "Sana kırgın değilim çünkü hislerimiz farklı."

Düğünüm sırasında en yakın arkadaşımın benimle dans ederken aşkını itiraf etmesinden korkarak ona baktım. Şu an hiç sırası değildi ve kendimi iyi hissetmiyordum. Her an gelinliğimin eteğine kusabilirdim.

Damon kalabalığı gözetlerken müzik sesinin en yüksek olduğu anda, "Seninle kulüp hakkında konuşmak istiyorum," dedi. "Hiçbir şey yolunda gitmiyor."

Son zamanlarda Ares'in aniden çıkan toplantıları ve yolculukları, Hector'un bana karşı yaptığı imalar büyük bir sorunun varlığını gösteriyordu. Ares düğüne yansıtmamak için gerçekleri saklarken ben de konunun üzerine gitmemiştim.

"Geçen hafta buluşmamız çok tehlikeliydi." Damon'ın iki sıra arkasında dans eden Roberto ve Nancy'i izlerken, "Hector'un gözleri benim üzerimde. Tek bir yanlış hareketimi bekliyor. Doğru anı bulmak zaman alabilir," dedim.

“Bu konu çok acil, Reen.”

Damon’ın telaşı bana geçtiğinde, “Sen sakın harekete geçme,” diyerek onu uyardım. “En yakın zamanda ben sana ulaşacağım.”

Tam o sırada kendimizi Roberto ve Nancy’nin yanında dans ederken bulduk. Roberto yavaşlayan müziğe uyum sağlayarak durdu. Eşlerimizi değiştiren hızlı bir hareket yaptığında Damon’a ve kız kardeşime başımla selam vererek prensle dans etmeye başladım.

Benimle dans etmek isteyen misafirleri kırmadan her birine sırayla eşlik ederken o kadar çok yorulmuştum ki başım dönüyordu. Kül, Güneş ve Toprak Krallığı’nın tüm prenslerinin kolunda süzölmüş, Buz Krallığı’nın prensleri ile daha sık dansa kalkmışım.

Akşamın ilerleyen saatlerinde elbisemi değiştirmek için odaya geçmişim. Gelinliğimi çıkarıp benim için özel hazırlanan beyaz üniformayı giymeden önce defalarca kez kusmuştum. Midemdeki her şeyi çıkarmama rağmen sadece öğürüyordum.

Salona tüm vücut hatlarımı belli eden dar bir üniformayla geri döndüğümde tüm gözler bana çevrilmişti. Diğer krallıklardan gelen ve pantolon giymeyi seven prensesler bile düğüne katılacakları için elbise giymişlerdi. Onları şaşırtmaktan keyif alarak aralarından geçtim.

Dans etmek beni yorduğu için dinlenmeyi umarak bana ait olan tahta oturdum. Helen’in yapmış olduğu topuza oturması için başımdaki tacı düzeltirken gözlerim Ares’i aradı. Onu kalabalığın orta yerinde Prenses Mia ile dans ederken gördüğümde içimde fırtınalar koptu.

İkisini nefretle izlediğim sırada sağımdan bir ses geldi. Başımı oraya çevirdiğimde Nancy’nin, “Reen,” dediğini duydum. “Tebrik ederim.” Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bana baktığında onu kendime doğru çektim. Bir kraliçeye yakışmayacak şekilde kız kardeşime sarıldım.

Anlayışlı bir tonda, “Taç çok yakıştı,” dediğinde, “Teşekkür ederim,” dedim.

Nancy tahtın önünü kapatmaktan çekinerek kenara geçti. Tam yanımda durup benimle beraber kalabalığı izlerken, "Ondan daha güzelsin," dedi.

"Kimden?"

"Presesten."

Ares ve Mia'nın birbirine yakınlaştığını ve ikisinin de güldüğünü gördüğümde göğsümde bir yangın başladı. Yanlarına gidip onları ayırmak ve Ares'in kollarına yerleşmek istesem de hareket etmedim. Konu ailem olduğunda kraliçeliği bir kenara atabilirdim ama başka bir krallığa karşı gerçek bir kraliçe gibi davranacaktım.

"Bana verdiğin sözü hatırlıyor musun, Nancy?"

Kız kardeşimin yüzündeki gülümseme silindiğinde, "Artık benden kaçamazsın," dedim.

"Düğününü mahvetmek istemiyorum, Reen."

"Eğer bana gerçeği söylemezsen o zaman bu düğün mahvolacak." Başımı hafifçe yukarı doğru kaldırıp, "Kim olduğunu kulağıma fısılda ve gerisini bana bırak," dedim.

"Seni riske atamam."

Tek kaşımı kaldırıp, "Benimle bir tartışmaya girmek istemezsin," dediğimde bakışlarını kaçırdı. Her zaman onun kardeşi olacaktım ama sabrımı zorlarsa kraliçesi olmaktan ve sakladığı sırrı zorla öğrenmekten çekinmezdim.

"Yeterince sabırlı davrandım."

"Biliyorum." Nancy korkuyla beni süzerken, "İntikamın sana zarar vermeyeceğinden emin olmalısın," dedi. "Canının benim yüzümden yanmasına dayanamam."

"İntikam her zaman iki tarafa da zarar verir, kardeşim."

Nancy birkaç kez ağzını açıp kapattı. Yıllardır herkesten sakladığı ismi söylemeye çalışırken büyük bir çaba sarf etti. Cesaretini topladığında kalabalığa hızlıca göz gezdirip bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı.

"Hector Morrison."

Adi herifin adını duyduğumda kanım çekildi. Dünyam başımdan aşağıya yıkılırken gözlerimi sıkıca kapattım ve sırtımı geriye yasladım. Şu an oturduğum için çok şanslıydım çünkü bacaklarımı hissetmiyordum. Tüm vücudum uyuşurken ağzımdan kötü bir söz çıkmaması için dilimi ısırardım.

“Reen.”

Kardeşim beni kendime getirmeye çalışarak telaşla konuştuğunda onu umursamadım. Dudaklarımı birbirine bastırıp kusmamaya çalışırken elimi karnıma koydum. Derin bir nefes alıp içimdeki öfkenin dinmesini bekledim.

“İyi misin?”

Defalarca kez, “Lanet olsun,” diye fısıldadım.

“Düğününde lanet okuyamazsın. Uğursuzluk getirir.”

Gözlerimi açtığımda başımı ona doğru çevirip, “Lanet olsun, Nancy!” dedim.

Kız kardeşim korkuyla geri çekildiğinde onu kolundan yakalayıp durdurdum. Yüzüme sahte bir gülümseme yayılırken, “Onunla gizli bir ilişkin mi vardı yoksa sana zorla mı sahip oldu?” diye sordum.

Nancy dehşete düşerek gözlerini açtığında, “Sen...” diye kekeledi. “Reen!”

Kolunu kurtarmak için yavaşça çektiğinde tırnaklarımı derisine geçirdim. “Bana gerçeği söyle!”

“Zorla!” Gözünden bir damla yaş akarken, “Onunla bir ilişkim falan yoktu!” dedi.

Kolunu bıraktığımda yanağındaki yaşı hızlıca sildi. “Sakın ağlama!” İçimdeki öfke onun ağlamasıyla daha da kabarıyordu. Dişlerimin arasından öfkeyle konuşurken gülümsemeye çalışıyordum. “Şu an sırası değil.”

Nancy nerede olduğumuzu hatırlamış gibi kendine gelip tahtın yanından ayrıldı. Basamakları hızla inip kalabalığın içinde gözden kaybolduğunda önümü bile göremiyordum. Tek düşündüğüm Hector’un boğazını kesmekti.

Onu düğünde görmediğimi fark edip meraklı gözlerle etrafıma bakındım. Kalabalığın içinde Hector'un zehirli gözlerini aradım ama ne o ne de ailesi buradaydı. Davetli listesinin en başında onun ailesinin adı olmasına rağmen...

Düğüne katılmayarak krala bu büyük saygısızlığı yapabilecek cesareti yoktu. Ares'in onu düğünde istemediğini tahmin ettim. Aralarında bir tartışma geçmiş olabileceğini düşünürken başında taç olan adama döndüm.

Prenses Mia'yı kendi etrafında iki kere döndürüp kollarına çektiğinde sabrım taşıtı. Tahttan yavaşça kalkıp zarif adımlarla dans eden kişilerin arasından geçtim. Ares ve Mia'nın yanına geldiğimde prensesin gözlerine manidar bir şekilde baktım.

Daha bir şey söylemeye fırsatım olmadan ellerini Ares'in üzerinden çekip, "Majesteleri," diyerek reverans yaptı. Hemen arkasında durduğum Ares bana doğru döndüğünde hiç konuşmadan ellerimi onun omuzlarına koydum.

Ares'in kaşları tavrım karşısında şaşkınlıkla havaya kalkarken, "Sorun ne?" diye sordu. Onun kollarında kaskatı bir halde dans ederken başımı öne eğdim. Bir başkasının gözlerinin içine bakacak cesaretim yoktu.

İçimdeki ateşi söndürmeye çalışırken, "Bir sorun yok," diye mırıldandım.

"Emin misin, Reen?" Bir parmağını çenemin altına koyup başımı yukarı kaldırdı. "Kızgın gözüküyorsun." Gözlerimin derinliklerine baktı. "Kırgın görünüyorsun."

Her iki duyguyu aynı anda hissederken ona cevap vermedim. Müziğin sesine odaklanıp dans etmeye çalıştım. Onun sıcaklığının ve kokusunun beni sakinleştirmesini dilerken, "Sorun prenses mi?" dedi.

Bir an inkâr etmeyi istesem de ona sunabileceğim başka bir gerekçe olmadığı için öyle sanmasına izin verdim. Sessizliğimi evet olarak kabul edip bana daha da yaklaştı. Kollarını belime dolayıp bana sarıldığında bedenlerimiz birleşti.

İnsanların arasında olduğumuzu unutup başımı onun göğsüne yaslamayı hayal etsem de yapmadım. Başımdaki tacın ağırlığını görmezden gelmek hem kendime hem de Ares'e saygısızlık olurdu.

"Bahçeye çıkalım mı?"

Bir adım geri çekilip onun gözlerine baktığımda samimi bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim. Bedenim kardeşimden öğrendiğim yeni bilgiyle ateşler içinde kaldığından bahçede yağan kar bana cazip geldi.

Başımı sallayarak onu onayladığımda Ares dans etmeyi bırakıp elimden tuttu. Parmaklarını parmaklarıma geçirip bizi salondan dışarı çıkardığında arkamızda meraklı gözler bıraktık. Misafirler eğlenceye bizsiz devam ederken merdivenlerden indik.

Soğuk hava tenime çarptığı an içimden bir rahatlama geçti. Yer yüzüne inen kar tanelerini karşılamak için tacın başımdan düşmemesine dikkat ederek yüzümü gökyüzüne çevirdim. Ares'in elini bırakıp yerde biriken karları botlarımla ezerek ilerledim. Kollarımı iki yanda açıp kendi etrafımda döndüğümde istemsizce gülümsedim. Soğuk havanın beni diri tutmasını seviyor, kendimi güçlü hissediyordum.

Başımı öne eğerken tacın ucundan tuttum. Sert ve kalın iğnelerini saçlarıma geçirip düzelttim. Merdivenlerin en alt basamağında ellerini cebine koymuş bir şekilde beni izleyen Ares'le göz göze geldiğimde onun beni hayranlıkla süzdüğünü gördüm.

"Benimle dövüş, Megan."

Bunu bana ilk teklif ettiği anın üzerinden uzun zaman geçmişti. O günlerde Ares'le evlenmeyeceğimi düşünüyordum ama yanılmıştım. Hiçbir şey düşündüğüm gibi olmamıştı.

Ares yanıma yaklaşırken başındaki tacı yavaşça çıkardı ve bileğine geçirdi. Benim başıma uzanıp tacı dikkatlice saçlarımdan ayırdı. Bir muhafıza seslenip taçları ona verdikten sonra bizi rahat bırakmalarını söyledi.

Bahçede onunla yalnız kaldığımda, "Bugünü sabırla bekledim," dedi. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp kolunu belime doladığında

ellerimi onun yanaklarına koydum. Kız kardeşimin bana yaşattığı acının geçmesi için Ares'e sığınarak onu öptüm.

Ares'in dili ağzıma girdiğinde elleri kalçamı buldu. Kollarımı onun boynuna dolayıp parmaklarımın ucunda yükseldiğimde Ares bacaklarımdan tutup beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı onun beline doladığımda dillerimiz buluşmuştu.

Ağzımdan bir inleme dökülürken, "Ares," dedim. Beni şu an odamıza götürse ona engel olmazdım. Dokunuşlarına hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı.

Nefes nefese kaldığımda soluklanmak için geri çekildim. Alnımı onun alnına yasladığımda Ares, "Dövüşeceğimizi sanıyordum," dedi. Ona verdiğim sözü tutacaktım ama son bir kez daha öpmek istiyordum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu sertçe öptüğümde dişlerimiz çarpıştı. Ares prensesi kışkandığım için öfkeli olduğumu sanıyordu çünkü Hector Morrison'ın kız kardeşime tecavüz ettiğini bilmiyordu.

Gerçekler canımı yakarken Ares'i öpmeyi bıraktım. Onun kucağından yavaşça indikten sonra dizine bir tekme attım. Hiç beklemediği anda darbeyi alan Ares'in gözleri şaşkınlıkla açılırken öne doğru eğildi. Omuzlarından itip onu yere devirdiğimde gülümsüyordu.

Yerde uzanan bedenini küçümseyerek izlerken, "Gerçekten böyle mi dövüşeceksin?" diye sordum. Onu alaya almam hoşuna giderken tek kaşını kaldırdı. Kalın botlarını ayak bileğime geçirip bana çelme taktığında yere düştüm. Kalçam soğuk toprağa çarparken bedenim karın içine gömüldü.

Ares üzerime tırmanıp bileklerimi yakalamaya çalıştığında onun çenesine yumruk attım. Başını geriye çekerken elimi havada yakaladı. Dizimi bacaklarının arasına vurup onu üzerimden savurduğumda, "Bu adil değil," dedi.

Yerden destek alarak ayağa kalkarken, "Kural koymadın," dedim.

Ares tam karşıma geçtiğinde ona saldırmadan önce göz kırptım. Bir hamle yapmak yerine kendini korumaya çalışacağını bilerek yumruğumu ona savurdum. Tam da planladığım gibi bileğimi tuttuğunda parmaklarımı onun eline doladım. Kendi etrafımda dönerek karnına bir tekme geçirdiğimde dudaklarından bir inleme döküldü.

Elimi ondan çekip kendimi kurtardığımda, “Bir çocuk gibi şikâyet mi edeceksin? Yoksa dövülecek misin?” derken acımasızca güldüm.

Ares tek bir adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp belimden yakaladığında onu geri savurmaya çalıştım. Gücü karşısında donup kaldığımda şaşkınlığımdan faydalanıp beni kendisiyle beraber karların üstüne attı. Üniformamın sırt dekoltesinden dolayı tenim soğuğa değdiğinde irkildim.

Ares kolunu göğsüme bastırıp bedenimi yerde sabit tutarken ona bir yumruk savurdum. Belinden bir hançer çıkarıp boğazıma dayadığında, “Senden nefret ediyorum,” diye mırıldandım.

“Hayır.” Hançeri bir kenara fırlatıp bileklerimi yakaladı. Ellerimi başımın üstünde sabitleyip, “Beni seviyorsun,” dedi.

Ona tutku dolu bir ifadeyle baktığımda yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapattı. Dudaklarımı öptüğünde yavaşça karşılık verdim. Kalçamı havaya kaldırıp kendimi onun kasıklarına doğru sürerken Ares’in tutuşu zayıfladı.

Bir elimi bırakıp vücudumu okşayarak belime kadar geldiğinde karların içine attığı hançeri alıp dirseğimi onun boynuna geçirdim. Ares’ten bir homurtu çıktığında acıyla haykırmamak için kendini sıkıştırdığını anladım.

“Sana hiçbir zaman...” derken bileğimi tutan koluna vurdum. Kendimle beraber ters çevirip üstüne çıkarken, “Seni seviyorum demedim,” diye ekledim.

Ares hareketimi umursamayıp elini acıyan boynuna götürdü. Gözlerini kapatıp derin nefesler alırken hançeri göğsünün üzerinde tuttum. “Seni seviyorum demedin.” Gözkapaklarını araladığında buz mavisi gözleri tenimi yaktı.

Onu bıçaklamayacağımdan emin bir halde iki elini belime yerleştirip beni yanına devirdi. Bacaklarımın arasından üstüme eğilirken, "Ama benim için bir hançerin önüne atladın," dedi.

Ares'e karşılık vermediğim bileğimi burkarak elimdeki hançeri aldı ve ağaçların arasına fırlattı. Ellerimi belimin yanında sıkıca tutarken, "Ayrıca bir okla vuruldun," dedi.

"Bir okla vurulmadım." İtiraz ederken acınası gözüktüğüme emindim. "Sadece sıyırdı."

Burnumun ucuna minik bir öpücük kondururken sertleşen aletin baskısını hissettim. Dikkatim dövüşten başka bir aktiviteye kayarken, "Bazen seni seviyorum demezsin, Reen ama bir okun seni vurmasına izin verirsin," dedi.

Beni köşeye sıkıştırdığını fark etmek canımı sıkıtiğında altında çırpındım. Güçlü ellerinden kurtulmak için sağa sola hareket ederken sırtım ıslandı. Kıyafetlerimizin her yeri kara bulanmış bir hâldeyken salona nasıl geri döneceğimizi bilmiyordum ama ona karşı kazanmadan bir yere gitmeyecektim.

Dişlerimin arasından, "Sen de beni sevdiğini söylemedin," dediğimde güldü.

"Evet." Bir elimi bırakıp yüzüme uzandı. Kirpiğıme takılan bir tutam saç kulağımanın arkasına sıkıştırırken, "Sana olan aşkıımı itiraf etmedim ama saçlarımı kestim," dedi.

Bir kolumu serbest bıraktığı için ona saldırma planı yaparken aşk hakkında konuşarak tüm dikkatimi dağıttı. Bedenim kaskatı kesilirken, "Bana olan aşkıını..." diyerek kekeledim.

Ares diğer elimi de bırakıp dirseklerini başımın yanına yerleştirdi. Dudakları dudaklarımı bulmadan önce, "Saçlarını kestir," diye mırıldandım.

Bir gecede tahmin ettiğimden daha fazla olay yaşamak beni yorarken ona karşı savaşmak istemedim. Kaskatı kesilen bedenimi serbest bırakıp rahatlarırken Ares'in öpücüğüne karşılık verdim.

Dövüşümüz başka bir zamana ertelendiğinde parmaklarımı benim için kestirdiği saçlarına götürüp anın tadını çıkardım. Bacaklarımın arasında hissettiğim erkekliğine sürtünürken onu kendime daha çok çektim. Öpücüğümü derinleştirip bir başka evreye taşıdım.

Soluklanmak için birkaç saniyeliğine geri çekildiğimizde Ares, "Belki de dövüşmek yerine..." dedikten sonra tüm dişlerini göstererek güldü. "Çocuk yapmalıyız."

Bacaklarımı onun beline dolayıp benimle beraber dönmesini sağladım. Kucağına oturduğumda saçlarından çekip dudaklarını sertçe öptüm. Dili ağzımdan içeri girdiğinde dişlerimi geçirdim.

Ares acıyla inlediğinde, "Belki de bunu konuşmamalıyız," dedim.

FİNAL

İki hafta sonra...

MEGAN

Düğünden sonra geçirdiğim ilk hafta her şey çok güzeldi. Ares'le hayatım boyunca başka hiçbir insanla olmadığım kadar yakınlaşmıştım. Neredeyse her anımızı birlikte geçiriyor, dudaklarımızı ve ellerimizi birbirimizden ayıramıyorduk. Bazen aynı sarayın içinde yaşamamıza rağmen göğsüm onun özlemiyle sıkışıyordu.

İkinci hafta dengeler hiç beklemediğim bir şekilde değişmişti. Ülkede durumun iyiye gitmediğini, onun aniden yaptığı toplantılarla ve gece yarısına kadar çalışmasıyla anlayabiliyordum. Kitap Kulübü'nden haber almak istesem de temkinli davranarak bir hamlede bulunmuyordum.

Ares'in bu ülkeyi yöneteceği en başından beri belliydi. Onun böyle zor zamanlarda yoğun bir şekilde çalışıyor olmasından rahatsızlık duymuyordum ama son günlerde yanımda olduğu her an bana karşı soğuk davranışlar sergiliyordu. Hector'la sık zaman geçirdiği için böyle olduğunu düşünsem de içimde kötü hisler vardı.

Bir şeyler yanlış gidiyordu.

Ares'le konuşmak için koridorlardan hızla geçip çalışma odasına geldim. Kapıdan içeri girdiğimde iki haftadır ortalıkta olmayan Hector'u masanın karşısında otururken buldum. Gözlerim Ares'i aradığında Hector, "Burada değil," dedi.

Onun sesini duymak tüylerimin ürpermesine sebep oldu. Nefret dolu bakışlarımı yüzünden bir an bile ayırmadım. Kardeşime dokunmaya cesaret ettiği, onun canını yaktığı ve hayatını mahvettiği için Hector'u öldürecektim.

Düğün gecesi Nancy gerçekleri itiraf ettiğinden beri Hector'u içten içe parçalayacak bir plan düşünüyordum. Ona doğrudan saldırmanın benim adıma kötü sonuçları olurdu. Öfkeme yenik düşmeyip sabırlı davranmam gerekiyordu.

Bahçeden sesler geldiğinde Hector'u umursamadan yatağın yanından geçtim. Pencerenin kenarına ulaştığımda sarayın ön bahçesinde bir kargaşanın olduğunu ve insanların toplandığını gördüm.

"İdam sehpası hazırlanıyor."

Hector'un söylediğini duyduğumda yavaşça ona döndüm. Yüzündeki keyifli gülümseme kanımı dondurdu. Bana her zaman nefretle bakan adamın şu an mutlu olması hiç hoşuma gitmedi.

Hector'la aynı havayı soludukça nefes alamadığımı fark ederek odadan çıktım. Koridorda hızlı adımlarla ilerleyip en başında aklımda olan yere, şifacıların koridoruna gittim. Günlerdir kendimi hâlsiz hissediyordum ve Helen bugün bir şifacıya gözükmeysem bu durumu Ares'e anlatacağını söyleyerek beni tehdit etmişti.

Odadan içeri girdiğimde sandalyenin birinde oturan Helen'i ve yatağın kenarında bekleyen şifacı kadını gördüm. Helen yerinden kalkarken şifacı kadın kendine çeki düzen verdi ve ikisi de önümde eğilerek reverans yaptılar.

"Önemli bir işim var." Birkaç adımda yatağa ulaşip sırtüstü uzandım. "Acele etmeniz iyi olur."

Şifacı kadın telaşla yanıma yaklaşip birkaç soru sorduğunda onu geçiştirdim. Elini karnıma koyup benimle aynı şüpheyi dile getirdiğinde eteğimi dizlerime kadar çekip bacaklarımı araladım. Şifacı, kadınlığıma dokunarak ne olduğunu anlamaya çalışırken benim aklımda bahçedeki idam masası vardı.

"Hamilesiniz, majesteleri."

Şifacı kadının sesi beni kendime getirdiğinde bacaklarımı kapatıp eteğimi aşağıya indirdim. Boş bir ifadeyle onun yüzünü incelerken, “Emin misin?” diye sordum. Kafasını sallayarak beni onayladığında dünyam başıma yıkıldı.

Kendimi hiç olmadığım kadar kötü hissederken yavaşça yataktan kalktım. Odadaki kadınlara sırayla bakarken, “Bu bilgi üçümüz arasında kalacak,” dedim. “Hiç kimse bilmeyecek.”

Helen yanıma yaklaşp, “İyi misin, kızım?” dediğinde, “Hayır,” diye fısıldadım.

Bir hışımla odadan çıkıp bahçeye giden koridorlarda ilerlerken aklımdan yüzlerce düşünce geçiyordu. Boğazımın etrafını saran dikenli tellerden kurtulmak istercesine tırnaklarımı derime geçirirken nefes almaya çalıştım.

Ben bir çocuğa bakamazdım.

Helen, “Majesteleri,” diye seslenirken onu umursamadan yoluma devam ettim. Bir süre sonra kolumdan tutup beni kendine çevirdiğinde, “Megan!” dedi.

Gözlerimi ona odaklamaya çalışsam da öğrendiğim bu yeni bilginin altında eziliyor, kendimi kaybediyordum. Soğuk bir rüzgâr estiğinde yanaklarımdan akan yaşları hissettim. Ellerimi yüzüme götürüp yaşları hızla temizlerken bakışlarımı yaşlı kadından kaçırdım.

“Majesteleri.”

Örgütten kurtardığımız kızlardan biri yanımda reverans yaptığında gözlerimi devirdim. Bir başkasıyla konuşacak halde olmadığım için Helen’e manidar bir bakış attım. Kız elinde tuttuğu küçük bir kâğıdı yaşlı kadına uzatırken, “Kraliçe için,” dedi.

Ayakta durmak gittikçe güçleşirken kızın tavrı dikkatimi çekti. Yanımızdan ayrıldığında Helen’in elindeki küçük kâğıdı alıp açtım. Damon’dan gelen notu okurken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Seni her zamanki yerde bekliyorum.

-DAMON

Sarayın bahçesine idam sehpaı kurulmuştu, Ares ortada yoktu ve Hector normal davranışlar sergilemiyordu. Şifacı kadının ağzından çıkanları dile getiremeyecek kadar yorgundum. Her şey üst üste gelirken onunla buluşmam doğru değildi ama saraya gizlice girdiyse arkadaşımı ortada bırakamazdım.

Muhafızlara, "Tek başıma devam edeceğim," dediğimde yerlerinden kıınıldamadılar. Emrimi yerine getirmediikleri için tek kaşımı havaya kaldırdığımda koridoru terk ettiler. Helen, "Sorun ne?" diye sorduğunda tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Odana geçebilirsin."

Helen reverans yaparak yanımdan ayrıldığında kâğıdı minik parçalara ayırdım. Tek başıma koridorlardan geçerek Damon'la sarayın arka bahçesindeki gizlice buluştuğumuz yere kısa sürede ulaştım.

Kar hafifçe yağarken buz tutmuş toprağa dikkatle bastım. Botlarımın kaymaması için yavaş adımlarla ilerlerken arkadaşımı bir ağacın arkasında sırtını duvara yaslamış bir şekilde buldum.

"Senin burada ne işin var?"

Damon sırtını duvardan ayırırken, "Beni sen çağırdın," dedi.

"Hayır." Etrafımı kontrol ettim. "Seni çağırmadım."

Damon cebinden bir kâğıt çıkarıp, "Dün gece senin yazdığın bir not elime ulaştı," derken kaşlarını çatı.

Onun yanına ilerleyip kâğıdı elinden aldım. Yazıyı kontrol ederken, "Bu benim el yazım değil, Damon," dedim. Onun aptallığı karşısında hayal kırıklığı yaşadım. "Biri bizi oyuna getirdi."

"Ne oyunu?"

"Senin de beni çağırdığına dair bir not aldım."

Kızgın bir tonda, "Sana öyle bir not yazmadım," dedi.

"Kâğıttaki el yazısını özellikle kontrol ettim." Yüzüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Sana aitti."

Damon umursamaz bir tavırla omuz silerken, "Sorun değil," dedi.

“Sorun değil mi? Biri bizi oyuna getirdi.” En yakın arkadaşımın bana karşı tepkili olduğunu hissediyordum. Zaten aklım şifacının söylediğinde olduğu için kendime öfkeliyken bir de Damon’ın bana aldığı cepheyle uğraşmak istemiyordum.

“Hiçbir şey yolunda değil.”

“Yeni mi fark ettin?” Damon ellerini ceplerinden çıkarıp iki yanda açtı. “Sana düğünden beri ulaşmaya çalışıyorum ama kraliçelik oyununa kendini o kadar çok kaptırmışsın ki bizi görmüyorsun!”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, “Sen neyden bahsediyorsun?” diye sordum.

Damon aramızdaki mesafeyi kapatıp tam karşıma geçtiğinde, “Bize yardımcı olacağını söylemiştin,” dedi. “Haftalardır ülkenin farklı farklı kasabalarını ateşe veriyorlar ve suçu örgütümüze atıyorlar. Biz saldırılar ve iftiralarla aynı anda savaşmak zorundayken sen süslü elbiselerini giyip keyfine bakıyorsun.”

Bu ülkedeki kadın düşmanlığının tüm suçu saniyeler içinde benim üzerime yıkıldığında hareketsiz kaldım. Gençlik yıllarımdan beri Kitap Kulübü’ne yaptığım hizmetleri bir öfke krizi yüzünden kenara atmasına izin vermeyecektim.

“Sadece iki hafta önce biriyle evlendim!” Parmaklarımın ucunda yükselip Damon’ın yüzüne yaklaştım. Dişlerimin arasından, “Aynı gün bir kraliçe oldum ve kraliçe olmak adına hiçbir şey bilmiyorum!” dedim.

Onun yerinde başkası olsa sözleri bu kadar çok canımı acıtmazdı ama beni en iyi tanıyan insanın karşıma geçip suçlaması parçalara ayrılmama sebep olmuştu. “Elimin kolumun bağlandığı bir sarayın içine hapsoldüm ve tüm gözler benim üzerimde!”

Arkadaşımı omuzlarından iterken, “Sence keyfime mi bakıyorum, Damon?” diye sordum. Damon bir adım geri çekildiğinde konuşmaya devam edemedim. Hector’un Nancy’e tecavüz ettiğini bildiğimi söyleyemedim. Beni kaçıran örgütte başıma kötü şeyler geldiğini, Hector’un aynı zamanda Baron olduğunu anlatamadım.

Hamileyim, diyemedim.

“Arkadaşlarımız ölüyor!” Damon’ın kahverengi gözleri öfkeden yanarken, “Bu sabah bahçeye idam sehpası kuruldu ve aralarında hiç suçu olmayan arkadaşlarımız da var.”

Her şey üst üste gelirken, “Ne?” diye mırıldandım.

“Evet! Örgütten arkadaşların birazdan idam edilecek. Sahada bize yardımcı olmayabilirsin ama saraya geldiğimizde bir şeyler yapman gerek.”

“Büyük bir örgütün kaderi tek bir kişiye bağlı olmamalı.” Büyük bir çaresizlikle ona bakarken içinde bulunduğum durumu anlamasını bekledim. “Tacı takmamın üzerinden sadece iki hafta geçmişken bana böyle büyük sorumluluklar veremezsiniz!”

“Neden evlendin, Reen?”

Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. İlk zamanlar bir kraliçe olursam örgüte daha fazla yardım edebileceğimi, ülkedeki kadınları kurtarabileceğimi düşünmüştüm. Evlilik, kraliçe olmak ve çocuk yapmak hayatım boyunca benden uzak olan konulardı. Ares’e olan sevgim yüzünden bir anda hepsi hayatıma dahil olmuştu.

Hiç tanımadığım birine dönüşmüştüm ve bu beni çok korkutuyordu.

“Örgütün sana verdiği görev uğruna evlenmedin mi?”

Başımı yukarı kaldırıp Damon’ın gözlerinin içine baktım. Arkadaşları idam edileceği için üzülmüyordu ama gözlerinin ardında farklı bir duygu vardı. Eskisi gibi onun yanında olmadığım, beraber zaman geçirmediğimiz ve Ares’le evlendiğim için kırgın ve kızgındı.

Bir elimi onun yanağına götürüp, “Damon,” diye fısıldadım. Acısını hafifletmek için ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. O yüzden gerçeği dile getirdim. “Sizi terk etmedim.”

Damon elimi yanağından çekip avuçlarının arasına alırken pişmanlıkla, “Seni özledim,” dedi.

“Yakalayın onu!”

Ares'in bir hançer kadar keskin olan sesini duyduğumda kımıldayamadım. İki muhafız Damon'ın kollarından tutup onu sürüklemeye başladığında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Her şey bir anda olurken Ares, "Onu ön bahçeye götürün!" diye emretti.

Damon muhafızlarla savaşmak yerine onlara kolayca teslim oldu. Tek başına bu saraydan çıkamayacağını bilecek kadar akıllıydı. Adamlar onu yanımdan uzaklaştırırken bana son kez kederle baktı.

Gözlerimi arkadaşşımdan ayırmayı başardığımda yavaşça Ares'e döndüm. Hemen arkasında üç muhafız ve Hector'la beraber beni izliyorlardı. O notları Hector'un gönderdiğini ve bizi oyuna getiren kişinin o olduğunu anladığımda tepki vermedim.

Hector'u öldürmek için geçerli sebeplerimden oluşan liste uzamıştı. Her bir madde için sırayla intikamımı almadan onu öldürmeyecektim. Bana gülümseyip göz kırptığında yüzüne bir yumruk geçirmek istesem de ona vuracağım darbenin dünyadaki tüm yumruklardan daha sert olmasını istiyordum.

"Bana ihanet ettin."

Ares'in dudaklarından dökülen sözü duyduğumda bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Buz mavisi gözlerine baktığımda yaşadığı hayal kırıklığının ve acının sızısını aramızdaki mesafeye rağmen hissettim.

Ares tüm konuşmamızı duyduğunu belli ederek, "Söz vermiştin," diye fısıldadı.

Bir açıklama yapmamı çaresizce beklediğinde sessiz kaldım. Kendimi savunacak bir şeyler söyleyecek durumda değildim. Tüm oklar benim üzerime çevrilmişti. Bir bataklığın içine düşmüştüm ve beni derinlere iten onlarca el vardı. O ellerle savaşmayacaktım.

Kurtulmak istiyorsam önce boğulmak zorundaydım.

Ona en başında yalan söylediğim için pişman olmayacağımı sanıyordum ama yanağımdan aşağıya akan bir damla yaş her şeyi açıklıyordu. İliklerime kadar pişmandım. Onun bana bir gün böyle baka-
cağını bilseydim o gün tüm gerçekleri anlatırdım.

Ares'in gözleri yanağımdan akan yaşa döndüğünde başını sağa sola salladı. Kırgınlığı, öfkeye ve nefrete dönüşürken onun gözlerine bakmak zorlaştı. Yanağımdaki yaşı silip başımı öne eğerken olacakları bekledim.

Ağaçların arasından geçen iki muhafız bize yaklaştı. İçlerinden biri, "Her şey hazır, majesteleri," dediğinde Ares gözlerini benden ayırıp arkasını döndü. Ön bahçeye doğru ilerlerken hareket etmedim.

Muhafızlar yanıma yaklaşıp, "Devam edin, majesteleri," derken tedirginlerdi. Bana karşı nasıl davranmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Onların yanında kendimi bırakmamak için sırtımı dikleştirdim. Yüzümden akan yaşları silip dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım.

Ares'i takip ederek arkamdan iki muhafızla beraber sarayın ön bahçesine yürüdüm. Ares'in beni cezalandırmadan önce idamları gerçekleştireceğini anladım. Hector'un suçlu gördüğü kişileri bir bir öldürecekti.

İnsan kalabalığının etrafından dolaşarak bizim için hazırlanan sahneye doğru ilerledik. Hector ve muhafızlar merdivenin yanında beklerken Ares ve ben basamakları yavaşça çıktık. İnsanlar bizi gördüğünde önümüzde reverans yapıp bizi selamlarken gülümsemeye çalıştım.

Elbisem halkın içine çıkacak kadar iyi değildi ve başımda olması gereken taç yoktu. Sarayın koridorlarında başıboş gezerken böyle bir durumun içine düşeceğimi tahmin edememiştim.

Ares kalabalığı selamladıktan sonra tahtına oturduğunda ona eşlik edip yanındaki tahta yerleştim. Ellerimi tahtın iki yanına koyup soğuk demire sıkıca tutunurken çaresiz hissediyordum. Eğer idam sehпасına tanıdığım bir insan çıkarsa ne yapacağımı bilmiyordum.

Bakışlarımı kalabalığın arasında gezdirdiğimde en ön sırada ailemi gördüm. Annem, Carla ve Nancy beni izlerken babam bir sorun olduğunu anlayarak kaşlarını çatmıştı. Endişeyle bir tepki vermemi beklediğinde sadece gülümsedim.

Basamaklardan Prens Roberto ve Prens Darion çıktı. İkiz kardeşlerim ve küçük prens yaşlarından dolayı ortalarda gözükmüyorlardı.

Prens Roberto benim tahtımın yanında dururken Prens Darion, Ares'in tahtının yanına konumlandı.

Göğsümdeki ağırlık zaman geçtikçe artarken nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Karnımda taşıdığım bebek durumu daha da zorlaştırıyor, beni içten içe bitiriyordu. Yüzümü ellerimin arasına alıp hıçkırarak ağlamak isterken insanlara aptal gibi gülümsüyordum.

Sarayın kapısından başına siyah bir torba geçirdikleri adamla beraber iki muhafız çıktığında kalabalıktan çığlık sesleri yükselmeye başladı. Tam karşımda duran idam sehpasına götürülen adamın kıyafetlerini tanıdığımda dünyam başıma yıkıldı.

Muhafızlar adamı idam sehpasına getirip başındaki torbayı çektiklerinde Damon'ın bakışları sahneyi buldu. Ares'in gözlerinin içine gülümseyerek bakarken ona meydan okuduğunu anladım.

Ailemin şaşkınlığını görebiliyor, kalabalıktan yükselen sesleri duyabiliyordum ama hiçbir şeyi algılayamıyordum. Bedenim kaskatı kesilirken adamın biri elinde uzun bir kılıçla idam sehpasına doğru ilerliyordu.

Çaresizce, "Bunu yapamazsın," diye fısıldadığımda Ares acımasız bir ses tonuyla, "İzle ve gör," dedi.

Yüzümden bütün kan çekildiği sırada Roberto, "Burada neler oluyor?" diye sordu. Abisinden bir cevap beklemesine rağmen Ares sessiz kaldı. Cellat, Damon'ın yanına geçip kılıcını hazırlarken soluma döndüm.

"Hata yapıyorsun, Ares." dediğimde umursamaz bir tavırla, "Neden?" diye sordu. Yüzüme bakmıyordu. Bakışları idam sehpasının üzerindeyken düşüncelere dalmıştı. Rol yaptığını ve canının kafası idam sehpasına dayalı olan adamdan bile daha çok yandığını görebiliyordum.

"Yanlış adamı öldürüyorsun."

"Senin arkadaşın olduğu için mi?"

"Eğer onu öldürürsen hayatın boyunca pişman olacaksın." Damon'ın başını öne eğdiklerinde nefesim kesildi. Telaşla, "Damon bu krallığa zarar verecek hiçbir şey yapmadı. Masum bir adamı

öldürmenin vicdan azabıyla yaşamamanın nasıl bir duygu olduğunu tatmak istemezsin,” dedim.

O kadar hızlı konuşmuştum ki nefes nefese kalmıştım. Cellat, kraldan bir emir bekleyerek hareketsiz durduğunda Ares, “Damon’ı seviyor musun?” diye sordu. Sessiz kaldığımda, “Onu kurtarmak isteyecek kadar çok mu?” diye ekledi.

Hangi cevabı vermem onu idamdan kurtarırdı bilmiyordum ama gerçeği söyleyerek, “Evet,” diye mırıldandım. “O benim en yakın arkadaşım.”

“Tamam o zaman.” Ares elini idam sehpasına doğru uzattı. “Arkadaşının ölmesini istemiyorsan onun yerine geçebilirsin.”

Sahneye çıktığımızdan beri ilk defa başını bana doğru çevirip gözlerimin içine baktı. Bana meydan okuduğunu anladığım sırada, “Tamam,” diye fısıldadım. “Herkesin önünde başımın bedenimden ayrıldığını görmek isteyecek kadar canın yanıyorsa...” derken ayağa kalktım. “Acını azaltabilirim.”

Prens Roberto dişlerinin arasından, “Siz ikiniz ne saçmalıyorsunuz?” dediğinde Prens Darion, “Kafayı mı yediniz?” diye sordu. Ares ölümcül bakışlarını bir an bile gözlerimden çekmediğinde meydan okumasını kabul ettim.

Elbisemin eteklerini havaya kaldırıp sahneden aşağıya yavaşça indim. Basamakların sonunda bekleyen Hector’un gülümseyen suratına doğru eğildim. “Kazandığını sanıyorsun ama...” diye fısıldadım. “Nancy’e dokunduğun için seni mahvedeceğim.”

Yüzündeki pis sırıtma silinirken gözlerinden korku emaresi geçti. Hector beni idam sehpasına götüren basit bir plan yaparken ben de boş durmamıştım. Bugün hayatımı kaybedecek olsam bile kardeşimin intikamı alınacaktı.

Yanımda iki muhafızla beraber kalabalığın etrafından geçerken elim karnıma gitti. Bir çocuğa bakamayacağımı ve onunla ne yapacağımı düşünürken tanrıların yakarışlarına bu kadar hızlı yanıt vermesini beklemiyordum. O da benimle beraber yok olacaktı.

İdam sehpasının yanına ulaştığımda kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi. Damon'ı tutan adamlar onu yerden kaldırıp sahneden indirirken annemin çığlığını duydum. Ona bakmak yerine başımı öne eğdiğimde, "Reen," diye bağırdı.

Muhafızlar idam sephasına yaklaşmaya çalışan ailemi tutarken gözümün ucuyla babamın bir muhafıza yumruk attığını gördüm. Sahneden inen Damon, "Neler oluyor, Reen?" diye sordu.

Onun kahverengi gözlerinin içine bakarak, "İntikamımı al, Damon," dedim. "Ne olursa olsun."

"Sen nereye gidiyorsun?" Damon hiç durmadan bağırmaya başladığında onu yanımdan uzaklaştırdılar. "Hayır, Reen!" Muhafızlara direnirken, "Hayır!" diye haykırdı.

Annemin ve kız kardeşlerimin seslerini umursamadan önümdeki iki basamağı çıktım. Hiç kimsenin bana dokunmasına izin vermeden dizlerimin üzerine çöktüm. Ailemin çığlıkları kulaklarımı sağır ederken son kez Ares'in gözlerine baktım.

Prens Roberto hiç durmadan ona bir şeyler söylerken Ares'in bakışları benim üzerimdeydi. Ares'e onu sevdiğimi ya da hamile olduğumu söyleyemeden ölümün kıyısına gelmiştim.

Hıçkırarak ağlayan anneme ve kız kardeşlerime baktığımda dudaklarımı oynatarak, "Özür dilerim," dedim. Onlara böylesine bir acı yaşattığım için pişmandım. Babama kararlı bir bakış attığımda mesajı almıştı.

Karnımdaki bebek için gözümünden yaşlar akarken başımı yavaşça öne eğdim. Hiç kimsenin beni ağlarken görmesini istemediğim için saçlarımın arasına gizlendim ve Ares'in cellata beni idam etmesi için vereceği emri bekledim.

Devam edecek...

TEŞEKKÜRLER

Kadınların toplum içerisinde yaşadığı zorlukları anlatan ve onların hislerine ışık tutan bir kitap yazmayı hayal ettiğimde aklıma buzdan bir dünya düştü. Soğuk bir ülkede, acımasız bir toplumda, buz gibi bir adamın yanında eşit ve adil şartlarda yaşamayı arzulayan bir kadının hikâyesini yazarken sıkça Megan'la aynı hisleri paylaşan kadınları düşündüm.

Eğer kendini toplumun içinde görülmeyen, duyulmayan, dinlenmeyen bir kadın olarak görüyorsan yalnız olmadığını ve her zaman kollarını sana dolayacak bir başka kadının yakınlarda bir yerlerde olduğunu bil. Umudunu kaybedip başını yere eğdiğinde gökyüzüne bakma cesareti göster ve özgür olduklarında yıldızların ne kadar çok parladığını hatırla!

Kadınlar hakkında yazdığım bu roman elinize ulaştığı için kendimi çok şanslı hissediyorum. Bana ilham veren tüm kadınlara teşekkür ederim. Hepiniz iyi ki varsınız! Bu dünya sizlerle çok daha güzel ve özel.

Her yeni kitabımı yazmaya başladığımda yaşadığım tereddütleri ve endişeleri dinleyen, anlayan bir anneye sahip olduğum için çok şanslıyım. Yanımda olarak desteğini asla esirgemeyen ve hayatını çocuklarına adayan kadına çok teşekkür ederim. Seni herkesten ve her şeyden çok seviyorum. İyi ki varsın!

İlk kitabım yayımlandığı andan itibaren bana şans veren ve bu yolu benimle beraber yürüten okurlarım, iyi ki varsınız! İlginiz, yorumlarınız, paylaşımlarınız ve desteğiniz paha biçilemez! Sizleri çok seviyorum!

Buz Krallığı'nı yazarken ve kurgularken hem arkadaşım hem editörüm olarak desteğini esirgemeyen ve yanımda olan Şeyda Nur Arslan'a çok teşekkür ederim. Seni çok seviyorum. İyi ki varsın!

İlk kitabım olan Asel'den beri beraber çalıştığım Meral Karduz'a, yaptığı kapak uygulamaları ve tasarımları için çok teşekkür ederim. Kitabımın okurlara en kaliteli şekilde sunulması için en az benim kadar önem göstermen çok değerli! İyi ki varsın!

Hayal ettiğim kapağı tasarlayarak Buz Krallığı evrenini çok iyi yansıtan Zebart Design'a ve karakter çizimleri yapmamda yardımcı olan, fikirlerini benden asla esirgemeyen arkadaşım Filiz Puluç'a çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız!

Buz Krallığı'nı okurlarıma en iyi şekilde sunmak için benimle beraber çabalayan ve tüm isteklerimi sabırla dinleyen Yasin Öksüz'e, kitabımın son okumasını yaparak olduğundan daha iyi bir noktaya taşıyan Seda Durdu'ya ve tüm İndigo Kitap ailesine teşekkür ederim.

*"Bir kadının çığlığı yeterli değilken, bir erkeğin
fısıltısı tüm kapıları atırabiliyordu."*

Megan Maureen Sheran, kadınların erkeklerin gözlerine
bakmalarının bile yasak olduğu Buz Krallığı'nda yaşamaktadır.
lkesindeki kadınlara daha zgr bir hayat sunabilmek için
mücadele eden Kitap Kulübü adında bir örgüte tyedir.
Kız kardeşinin veliaht prensle nişanı bozulduğunda
istemediği bir evliliğin içine sürüklenir.

Hayatı boyunca her Şeye kolayca sahip olan Leonard Ares
Henderson, onunla evlenmeyi reddeden bir kadınla karşılaştığında
dengesi bozulur. Ülkenin dört bir yanından yükselen örgüt sesleri
krallığını iç savaşa sürüklerken, müstakbel eşinin de bir örgüte
tüye olduğundan habersizdir.

lkesine karşı sorumluluklarını yerine getirmeye çalışan
bir veliaht prensle kadınları korumak için korkusuzca savaşan
bir leydinin birbirine meydan okuduğu bu krallıkta ikisini de
hazırlıksız yakalayan aşk, tüm planları altüst der.

Yetişkin Okurlar içindir!

www.indigokitap.com

ISBN: 978-625-6772-73-1

9 786256 772731

Indigo

f /indigokitap
i /indigokitap
v /indigokitap